cocktail

Debra Ginsberg

Manuscrisul anonim

HUMANITAS fiction

Cărțile pot fi o afacere periculoasă... Angel Robinson are morbul lecturii și își încearcă norocul ca asistentă a celebrei agente literare Lucy Fiamma. Însă – ghinion – descoperă că noua ei șefă are un ego cât casa și pretenții de primadonă atât de la angajați, pe care-i chinuie în fel și chip, cât și de la scriitorii care vor să-și vadă numele tipărit pe-o carte. Angel va afla în curând cât de departe sunt în stare să meargă unii aspiranți la glorie pentru a fi publicați. Într-o bună zi, la agenție ajunge un capitol dintr-un manuscris care povestește cu lux de amănunte viața lui Angel, inclusiv secrete pe care ea nu știe să le fi dezvăluit vreodată unui străin. Cine stă oare cu ochii pe Angel? Să fie o scorpie de colegă gata s-o înjunghie pe la spate, iubitul ei, sau clientul acela atât de seducător?

„Debra Ginsberg spune povestea unui înger (Angel) bântuit de un demon (Damiano). Pentru așa ceva trebuie să deții arta subtilă de a-ți contraria cititorii și de a-i îndruma cu surâsuri complice pe piste false. Ginsberg are spirit de ticluitor umbros și fler de copoi gata să adulmece succesul. ***Manuscrisul anonim*** nu e doar o glumă care se îngroașă mortal, ci și dovada că viața unui comerciant de thrillere poate deveni la rându-i un thriller.“

RADU PARASCHIVESCU

RON 28.00

cocktail

ISBN 978-973-689-200-4

9 789736 892004

Debra Ginsberg și-a făcut studiile la Reed College și este jurnalist *freelance* pentru ziare și reviste de top din Statele Unite. A debutat în 2000 cu un volum de nonfiction, *Waiting: The True Confessions of a Waitress*, căruia i-au urmat *Raising Blaze: Bringing Up an Extraordinary Son in an Ordinary World* (2002) și *About My Sisters* (2004), toate scrise atât de bine și bucurându-se de mare succes la public, încât editorii au convins-o să scrie roman. Și se pare că i-a reușit din prima: *Manuscrisul anonim*, apărut în 2006, a făcut valuri încă din primele săptămâni de la publicare, iar următorul roman, *The GrIFt*, va apărea în 2008 și promite să fie la fel de senzațional.

Debra Ginsberg

Manuscrisul anonim

Traducere din engleză de
CARMEN OLARU

HUMANITAS
fiction

Coperta de ANDRA SIMIONESCU

Redactor NICOLETA DRĂGHICEANU

DEBRA GINSBERG
BLIND SUBMISSION
Copyright © 2006 by Debra Ginsberg
This translation published by arrangement with
Shaye Areheart Books, a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. — CP 14, Bucureşti
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GINSBERG, DEBRA
Manuscrisul anonim / Debra Ginsberg; trad.: Carmen Olaru. –
Bucureşti: Humanitas Fiction, 2008
ISBN 978-973-689-200-4

I. Olaru, Carmen (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru toți scriitorii care n-au fost încă publicați și pentru toți iubitorii de literatură care într-o zi le vor citi operele

Prolog

În primul minut al primei zile, instinctul mi-a spus s-o rup la fugă. Să mă răsucesc pe călcâie şi să plec naibii de acolo cât mai repede. În momentul acela de paralizie, când nu ştii dacă să fugi sau altceva, am îngheţat, privind fix biroul din faţa mea. Era ticsit de dosare, de post-ituri roz, de tăieturi din ziare şi de tot felul de chestii. Un telefon multilinie era pe jumătate îngropat sub talmeş-balmeş. Luminiţele îi clipeau isteric, aruncând scântei portocalii pe hârtii. Cel mai tare m-a şocat avalanşa de cuvinte din faţa mea. În afară de spaţiul ocupat de telefon, fiecare centimetru de birou era acoperit de mormane de litere alb-albastre şi de mâzgălituri. Fiecare cuvânt îmi urla să fiu atentă şi să nu las garda jos. Era biroul meu. Era locul meu de muncă.

Simţeam cum îmi zvâcnesc muşchii gambelor din cauza efortului de a-mi stăpâni tremuratul. Mi-am încleştat o mână pe geantă, iar cu cealaltă strângeam paharul de cafea pe care-l adusesem cu mine. Rezistă sau fugi! Fiecare celulă din corpul meu aştepta încordată valul de adrenalină. Mi se uscase gura. Ştiam că mă întinsesem mai mult decât îmi era plapuma. Vocea raţiunii îmi spunea că era doar o slujbă, nu o invitaţie să mă arunc în prăpastie. Dar vocea mai stridentă a instinctului îmi urla că taman asta urma să fac. Nimerisem

unde nu trebuia, exact când nu trebuia, insista vocea, deci trebuia s-o şterg urgent. Până nu era prea târziu.

Puteam să plec, m-am gândit. Puteam să ies liniştită pe unde intrasem, fără să ştie cineva că fusesem acolo. Fata de la biroul din stânga nici măcar nu m-a observat. Părea prinsă într-o conversaţie fierbinte şi susura ceva în telefon. Altcineva nu mai era acolo. Nu m-a întâmpinat nimeni în prima mea zi de lucru. Nu s-ar fi alarmat nimeni dacă aş fi şters-o în viteză. Ar fi fost simplu să dispar, să mă duc acasă şi să mă mai gândesc. Mai târziu, aş fi putut suna ca să spun: „A intervenit ceva neprevăzut, regret enorm că nu pot prelua postul, mulţumesc mult pentru încredere". Îmi suna convorbirea asta în cap. Mă şi auzeam murmurând o scuză.

Speram chiar să nici nu trebuiască să vorbesc cu ea.

Am tras cu putere aer în piept şi am simţit cum mi se detensionează muşchii umerilor. Da, fuga era o posibilitate. Dându-mi seama de asta, m-am relaxat, mi-am descleştat mâna de pe mânerul genţii şi am făcut un pas timid spre mormanul de cuvinte de pe biroul meu.

Ştiam că n-o să mai plec, că o să rămân acolo, orice ar fi. Am făcut un efort să-mi alung presimţirile negre în cele mai îndepărtate colţuri ale conştiinţei şi să mă gândesc numai la treaba pentru care eram acolo. În ciuda momentului de panică, adevărul era că-mi doream slujba asta mai mult decât orice pe lume. O doream cu o disperare de care nu mă credeam în stare. Luptasem pentru ea, o câştigasem, aşa că nimic, cu atât mai puţin emoţiile din prima zi, nu avea să mă oprească să preiau postul.

Am mai tras o dată aer în piept preţ de cinci secunde şi am simţit cum începe să-mi vâjâie capul. Am clipit şi am înghiţit cu noduri. La ce bun, m-am gândit, să intru în fibrilaţie înainte să apuc măcar să mă aşez pe scaun? M-am mai uitat o dată la biroul meu cocoşat de hârtii, savurând ultimele clipe de linişte. Apoi, am mai făcut un pas şi am intrat în groapa cu lei.

1

A fost ideea lui Malcolm să-mi încerc norocul la agenţia literară Lucy Fiamma. Dacă nu mă împingea el de la spate, nu mi-ar fi trecut prin cap. Ciudat lucru, a subliniat el, nu numai pentru că eram la un pas să rămân şomeră, ci şi pentru că eram înnebunită după cărţi şi tot ce ţinea de ele. Era adevărat. Eram într-adevăr o cititoare înrăită. Puteam devora tomuri întregi pe nerăsuflate. Setea nepotolită pentru lectură o aveam din copilărie. Azi pare un clişeu să spui că lectura e un refugiu din jungla realităţii, dar, în ceea ce mă priveşte, ăsta era adevărul. Nu că aş fi fost un copil neglijat, dar n-am trăit într-un mediu stabil. Maică-mea, celibatară şi hipiotă, nu putea sta niciodată în acelaşi loc pentru mult timp. („Loc" însemnând toată gama posibilă de tabere comunitare). Era într-o continuă căutare a iluminării, dar n-a găsit-o niciodată în lumea exterioară. Asta însă n-a împiedicat-o s-o caute în continuare şi să mă târască şi pe mine după ea. Mergeam la şcoală din an în Paşti şi rareori mă împrieteneam cu copiii de vârsta mea. De puţinii prieteni pe care mi-i făceam mă despărţeam repede, când mamei i se năzărea că un refugiu budist din Arizona întrecea în spiritualitate o fermă organică din Oregon, sau că o colonie de artişti din California era preferabilă moral unei enclave de

sectanți wicca, din New Mexico. Mama n-a prea avut bărbați care s-o țină lângă ei.

E valabil și pentru tata, oricine o fi și ce s-o fi ales de el. Mama zicea că au fost împreună doar o singură noapte și nici măcar nu i-a ținut minte numele.

Cărțile erau singura constantă în acest iureș, așa că mă apucam să citesc atunci când simțeam nevoia de stabilitate. O iubeam pe mama nebunește, dar nu-i împărtășeam frenezia cu care alerga întruna după schimbare și nici nu prea aveam încredere în găștile alea de exaltați, aproape întotdeauna femei, cu care se înhăita. Mama voia să caute adevărul în oameni și în locuri, eu preferam să-l caut în cărți. Dar lectura era doar o parte din miracolul pe care îl reprezentau cărțile. Amețeam de plăcere când simțeam în mână greutatea unei cărți noi, trăiam delicii senzuale când miroseam cerneala tipografică și pipăiam paginile neatinse. Iubeam copertele lor lucioase și viu colorate. Un teanc de cărți necitite era pentru mine una dintre cele mai erotice opere arhitectonice. Pentru că tot ce iubeam mai mult la cărți era necunoscutul, taina care aștepta să fie descoperită. Malcolm era la curent cu pasiunea mea. Normal, pentru că ne-am cunoscut în Blue Moon Books, librăria în care lucram.

Mi-a fost rușine de atracția instantanee pe care am simțit-o pentru el. Era al naibii de mișto. Înalt, bronzat, cu maxilare pătrate și pomeți sculptați... Dar a mai fost o chestie care mi-a înmuiat genunchii și care m-a împins să las baltă deontologia, doar ca să schimb o vorbă cu el. Am aflat că era scriitor, dar că nu i se publicase încă nimic –, un motiv în plus să mă îndrăgostesc pe loc.

Malcolm căuta un ghid de unde să afle cum să-și publice lucrările, așa că i-am oferit câteva cu nume de agenți literari și edituri mici, pe care le-am răsfoit împreună cu el, disperată să vorbim despre cărți, despre ce-a scris și, mai ales, despre cafeaua pe care voiam s-o beau cu el în pauza de prânz.

— Cum de știi atâtea despre cărți? m-a întrebat Malcolm când, spre marea mea încântare, mi-a acceptat invitația. Ești scriitoare?

— Nu, i-am spus, încercând să-mi dau părul pe spate cu un gest senzual, fără să-l bag în cafea. N-am treabă cu scrisul.

— Serios? a făcut el încurcat, ridicând o sprânceană. Nu scrii nici măcar scenarii de film? Sau poezie?

— Nu, nu..., i-am spus, afișând ceea ce speram eu să fie un zâmbet discret și cuceritor.

— Nu scriu deloc. Adică știu să scriu, dacă trebuie. Scrisori, de exemplu. Și am scris și eseuri când eram studentă, normal, dar altceva, nimic...

Întrebarea era justificată. Locuiam în apropiere de San Francisco, oraș care se lăuda, printre multe altele, cu o pleiadă de scriitori. Mai exact, locuiam în Petaluma, capitala americană a skandenbergului, iar Malcolm locuia un pic mai la sud, în Novato. Mama s-a mai mutat de cel puțin trei ori după Petaluma, dar eu mi-am sărbătorit majoratul acolo, așa că n-am mai plecat. Cu toate că orașele în care trăiam erau anonime, și Malcolm, și eu ne consideram cetățeni ai golfului, deși Petaluma era departe rău de golful San Francisco. Orașul meu era însă plin de aspiranți la gloria literară. Cei pe care i-am cunoscut și care veneau la Blue Moon, librăria deschisă în prăfuitul complex comercial din Corte Madera, căutau cărți din care să afle cum puteau fi publicați și, de regulă, munceau în alt domeniu ca să-și plătească chiria. Celălalt domeniu era de obicei cel alimentar. Era și cazul lui Malcolm, după cum el însuși mi-a spus. Era chelner într-un restaurant de fițe din districtul Marin și, între timp, își scria romanul. Eu nu eram decât o simplă cititoare pasionată, i-am spus. Nu visam să scriu. Eram fericită cu postul meu de manager la librăria Blue Moon, unde îmi puteam manifesta liber

dependența de lectură. O plăceam chiar și pe Elise, patroana librăriei, care mă plătea mai mult decât își putea permite, ca să mă țină pe linia de plutire, și care mi-a fost mai mult mentor decât șefă. Pentru că miroseam de la o poștă care lucrări aveau să se vândă cel mai bine, întrucât le citeam pe majoritatea, Elise m-a însărcinat cu achiziția de carte pentru Blue Moon, o responsabilitate care chiar îmi plăcea. Lucram deja de patru ani la librărie când l-am cunoscut pe Malcolm, dar nu mă plictisisem nici un pic de slujba mea.

— Parcă aș fi un copil într-o cofetărie, i-am spus.

Cred că lui Malcolm i-a plăcut asta, pentru că, după ce am băut cafea de n-am mai putut și i-am spus cu regret că trebuie să mă întorc la lucru, m-a întrebat dacă n-aș vrea să continuăm discuția la cină. Nu mi-a venit să cred ce noroc am. Bărbații mișto și siguri pe ei nu roiau niciodată în jurul meu și, mai ales, nu cei cu sex-appealul lui Malcolm. Nu e vorba că nu eram atrăgătoare.

Deși, ca orice femeie, găseam tot felul de chestii la fața sau la corpul meu care erau ba prea lungi, ba prea scurte, ba prea late, ba prea înguste, știam că nu pot să mă plâng. Cochetasem chiar cu modellingul, ca să mă pot întreține în facultate. Așadar nu înfățișarea mea îi alunga pe bărbații bine și siguri pe ei, atrăgându-i pe cei sociolabili, nu tocmai perfecți anatomic și ușor disperați.

Aveam eu ceva în plus care, deși n-am descoperit niciodată ce anume, îi alunga pe tipii ca Malcolm. M-am plâns lui Elise de nenumărate ori în legătură cu asta, cel mai adesea după ce se dădea la mine câte un muzician cu dinți strâmbi sau câte un filozof aspirant certat cu igiena, din cei care intrau la Blue Moon.

— Ești prea abordabilă, dragă, mi-a spus Elise, după ce a râs cu poftă la poveștile mele. Și n-ai pic de snobism.

— Adică sunt o pradă ușoară? am întrebat-o.

— Nici vorbă, mi-a răspuns. Indivizii ăştia simt că pot avea încredere în tine, că pot să-şi pună sufletul pe tavă. Ce naiba, toată lumea se deschide în prezenţa ta! De-aia reuşeşti să vinzi cărţi pe care unii nici măcar n-au habar că vor să le citească.

— Asta e foarte bine, i-am spus, dar de ce nu se deschid în faţa mea şi bărbaţii super şi realizaţi?

— Nici o grijă, dragă, m-a încurajat Elise, se va întâmpla şi asta.

Şi, când a apărut Malcolm, s-a întâmplat în sfârşit. N-a trecut mult şi ne-am cuplat.

I-am dat lui Malcolm o cheie de la noul meu apartament, locul în care ne petreceam cel mai mult timp împreună.

Acolo, pe patul uriaş care-mi ocupa aproape toată camera, schimbam impresii, făceam amor şi visam împreună. Malcolm visa să fie publicat şi să dea lovitura ca romancier. Visele mele se refereau mai mult la el. Voiam să aibă succes la fel de mult ca şi el şi eram mai mult decât dispusă să-l sprijin din toate punctele de vedere. Viaţa mea socială era ca şi inexistentă (Malcolm îmi ocupa aproape tot timpul, iar restul mi-l petreceam la librărie), dar asta nu mă deranja. Nu eram chiar genul mizantrop. Am ştiut dintotdeauna să mă simt bine şi singură. La urma urmei, citirea unei cărţi era ideea mea de distracţie. Bănuiesc că undeva, în străfundurile conştiinţei mele, ştiam că nu câştig suficient la Blue Moon şi că, oricât mi-ar fi plăcut să lucrez acolo, nu prea eram ceea ce se cheamă o femeie de carieră. Trebuia să am totuşi o carieră la un moment dat.

Deşi nu prea discutam despre asta, Malcolm şi cu mine plănuiam să ne căsătorim într-o zi, aşa că măcar unul din noi trebuia să câştige decent.

În rest, eram mulţumită de viaţa mea. Nu aveam motive să schimb nimic. Asta până când Elise mi-a spus

că închide Blue Moon și că trebuie să-mi caut altă slujbă.

Voiam să cred că Elise avea să facă pe dracu-n patru să nu închidă librăria, așadar, chiar și atunci când a început să lichideze stocul, am refuzat să accept adevărul timp de câteva săptămâni. Starea asta de negare mă putea trimite să îngroș rândul șomerilor, dacă Malcolm nu venea cu o idee. Într-o seară, când m-am întors de la muncă, năucă și inertă cum eram în ultima vreme, am găsit un anunț publicitar decupat dintr-un ziar, încercuit cu roșu și lipit cu bandă adezivă pe oglinda din baie. Am intrat să mă spăl pe dinți și am dezlipit anunțul, privindu-mi în oglindă chipul perplex. Textul nu spunea mare lucru. „CĂUTĂM ASIST. ADMIN.", începea anunțul, „PENTRU O AGENȚIE LITERARĂ DE SUCCES."

Nu mi-a plăcut prima parte. Sinistrul titlu de asistent administrativ era doar un termen elegant pentru „sclav". Restul însă suna foarte interesant:

„CANDIDATUL TREBUIE SĂ FIE INTELIGENT, METICULOS ȘI ADAPTABIL. EXPERIENȚA ÎN DOMENIUL PUBLICISTIC CONSTITUIE UN AVANTAJ. PASIUNEA PENTRU LECTURĂ E OBLIGATORIE. TRIMITEȚI CV-UL PRIN FAX. CRAIG, AGENȚIA LITERARĂ LUCY FIAMMA".

Sub anunț, Malcolm notase: *„Slujba perfectă pentru tine! Pupici, M"*. Avea dreptate. Întruneam toate cerințele pentru postul ăsta, credeam eu. Când am ajuns acasă după tura de noapte, am adăugat Blue Moon la vechiul CV și am printat un exemplar. Am trimis CV-ul a doua zi de la librărie și, peste câteva ore, am primit un mesaj de la o anume Anna, care mă chema la un interviu.

— Lucy și Craig ar vrea să vă cunoască, a spus vocea plictisită.

Vă rugăm să ne sunaţi, ca să stabilim ora întâlnirii.

Când am sunat, Anna mi-a oferit nişte indicaţii încâlcite privitoare la adresa agenţiei, cu acelaşi ton apatic. În fundal, auzeam ceea ce părea a fi un depozit de telefoane zbârnâind asurzitor. Elise m-a încurajat, ba chiar s-a bucurat când i-am cerut o dimineaţă liberă ca să mă duc la interviu.

— I-auzi! Lucy Fiamma, a spus. E marea ta şansă, nu? Sper că ştii că te voi ajuta cu tot ce pot. O umbră i-a traversat chipul. Dar să fii atentă, dragă, mi-a spus, după care a plecat, fără să mai apuc s-o întreb ce voia să zică.

Malcolm, pe de altă parte, a fost încântat să audă că am fost chemată la interviu. Era atât de bucuros, încât m-a invitat la cină la Postrio, un restaurant Wolfgang Puck din centru, mult prea scump pentru buzunarul nostru.

— Ştii bine că încă n-am obţinut slujba, i-am spus, în timp ce ciocneam paharele cu Chianti.

— O s-o obţii, iubire, a zis el. N-am nici cea mai mică îndoială.

Pregătirea pentru interviu s-a dovedit a fi un coşmar. Am stat o oră în faţa oglinzii, încercând să-mi compun o ţinută care la urmă nici măcar nu mi-a plăcut. Am hotărât să îmbrac rochia albastră, cea mai cuminţică dintre cele trei pe care le aveam în dulap şi singura care-mi acoperea tatuajul de deasupra sânului drept – două aripioare de înger, viu colorate. Aveam şaptespe ani şi eram furioasă pe mama, aşa că am dat pe gât câteva pahare din votca pe care mi-o aduseseră nebunaticele mele de prietene de atunci şi m-am lăsat convinsă să mă înţepe cu acul cu cerneală. Tatuajul acela a fost singurul gest de răzvrătire din adolescenţă pe care l-am

regretat aproape instantaneu. Mamei prea puțin i-a păsat, atitudine care a bagatelizat complet scopul pentru care mă tatuasem. Uram faptul că tatuajul părea altceva decât era și întotdeauna sfârșeam prin a-l acoperi. De fiecare dată când mă uitam la aripile de înger, nu-mi venea să cred că fusesem atât de proastă încât să mă însemnez pe viață. Lui Malcolm tatuajul meu i se părea simpatic. „Aripi de înger", i-a spus și avea grijă să-l sărute de câte ori prindea ocazia.

— E atât de ofertant plasat! spunea întotdeauna zâmbind.

Pentru că eram de obicei goi când se apuca să mă sărute, pe mine mă interesa altceva, nu puerilul tatuaj.

Părul era o altă problemă. Coc pe creștet sau pe ceafă? Prins în clame sau liber? De cele mai multe ori, nu știam ce să fac cu claia mea de cârlionți rebeli. Avea o culoare cam aiurea. În cea mai mare parte, părul era roșcat, dar aveam destule șuvițe aurii cât să decretez că am plete arămii, atunci când mă descriam în termeni generoși și plastici. Părul îmi ajungea până la jumătatea spatelui. În cele din urmă, l-am răsucit la ceafă într-un coc de bibliotecară, sperând să nu par prea sobră.

Și machiajul era o problemă. Nu prea foloseam farduri pentru că, spre deosebire de majoritatea roșcatelor aveam tenul neted și ușor măsliniu, iar genele și sprâncenele mele erau îndeajuns de negre ca să nu mai am nevoie de mascara. Am scotocit printre jenant de puținele mele farduri de pleoape și am ajuns la concluzia că nici unul nu se potrivea cu ochii mei căprui, cu părul roșu și cu rochia albastră. Am hotărât să mă duc nemachiată, dar mi-am jurat să-mi cumpăr și farduri, și haine, dacă obțin slujba.

Nu prea-mi plăcea ce vedeam în oglindă. Parcă aveam picioarele prea subțiri și albe ca brânza, iar pantofii erau de-a dreptul hidoși. N-am îndrăznit să-mi pun dres.

Dres nu purtau decât tipele care-şi aşteptau prietenii acasă, cu o sticlă de şampanie. Iar pantofii dovedeau că mă simţeam prea bine în blugi şi în pulovere şi că-mi anihilaseră şi ultima brumă de stil. Îmi era ciudă pe mine că-mi băteam capul atâta cu felul în care arătam şi refuzam să recunosc că nu mă simţeam absolut deloc în largul meu. În cele din urmă, am zbughit-o pe uşă înainte să-mi vină alte idei privitoare la coafură, haine sau interviu. În timp ce conduceam spre sediul aflat în centrul luxosului cartier San Rafael, am hotărât să nu mă mai gândesc la halul în care arătam, repetând în cap tot ce ştiam despre Lucy Fiamma şi agenţia ei.

Deşi n-o cunoşteam personal, auzisem destule despre Lucy cât să am senzaţia că o cunosc. Desigur, nu eram singura care credea asta. Toţi cei care lucrau în industria cărţii, de la librari la scriitori în devenire, o ştiau oarecum pe Lucy Fiamma. Cel puţin, îi cunoşteau povestea.

Lucy era agent literar de câţiva ani, când a dat marea lovitură. A publicat *Frig!*, autobiografia clientului ei, Karanuk, un scriitor inuit din Alaska. *Frig!* prezenta viaţa în îngheţata pustietate din Alaska, descriind în detaliu obiceiuri şi ritualuri tribale. Cartea impresiona puternic, iar descrierile lui Karanuk aveau o incredibilă forţă evocatoare. Criticii literari au folosit toate adjectivele pe care le flutură de obicei când le place o carte: realistă, genială, captivantă, plină de forţă. Mie mi s-a părut doar o carte grozavă. N-aveai cum să nu simţi gerul pătrunzându-ţi în oase în timp ce citeai cartea până la finalul dramatic. Era una dintre puţinele cărţi pe care am vrut să le recitesc în clipa în care le-am terminat.

Karanuk şi *Frig!* au apărut de nicăieri, la propriu, şi au făcut furori. Nu se mai publicase aşa ceva. Cei care n-au pus mâna pe o carte în viaţa lor cumpărau *Frig!*. La Blue Moon, le-o vindeam clienţilor care susţineau

că urăsc să citească, dar ţineau morţiş să aibă cartea aia. Pe lângă faptul că stârnise un interes uriaş faţă de cultura inuită, cartea lui Karanuk a dat startul febrei memorialistice. O grămadă de cărţi mari n-au stârnit interesul de care se bucura *Frig!*, aşa că succesul romanului spunea ceva despre rezultatul combinaţiei talent-noroc. *Frig!* a apărut la ţanc.

Cartea cu coperte cartonate a figurat doi ani la rând pe lista de bestselleruri a *New York Times*, până când i-a luat locul volumul broşat. Normal, *Frig!* a ajuns şi la Hollywood. Ecranizarea a câştigat câteva Oscaruri, inclusiv acela pentru cel mai bun film. Inevitabil, un întreg arsenal de obiecte tematice a cucerit piaţa. Se vindeau păpuşi *Frig!*, căciuli de blană *Frig!*, chiar şi o întreagă gamă de semipreparate congelate. Preferata mea era seria de croaziere în largul coastei Alaskăi, care promitea să-ţi înfăţişeze ochilor peisajul imortalizat în carte. *Frig!* a devenit material de studiu la cursurile de civilizaţie de la nenumărate universităţi.

Dar cartea era cu atât mai gustată, cu cât autorul ei trăia ca un pustnic. Nu dădea interviuri decât rar, şi atunci numai ziarelor sau revistelor obscure. Nu apărea aproape niciodată în public, şi majoritatea cititorilor, printre care mă număram şi eu, habar n-aveau cum arată. Fotografia de pe supracoperta primei ediţii prezenta un peisaj îngheţat, despicat de un copac singuratic, cioturos şi golaş. În următoarele ediţii, n-a mai apărut nici o fotografie. A fost mare vâlvă când Oprah a ales *Frig!* pentru celebrul ei club de lectură, iar Karanuk a refuzat invitaţia de a apărea în emisiunea ei. Desigur, spre deosebire de ceilalţi scriitori aleşi de Oprah, Karanuk nu prea avea nevoie de publicitate. Refuzul lui de a apărea la emisiune i-a sporit aura de mister.

După întâmplarea cu Oprah, toată lumea nu voia să afle decât când avea să scrie Karanuk următoarea

carte. Răspundeam la întrebarea asta cel puţin o dată pe săptămână, la Blue Moon.

— Îl ştii pe individul ăla din Alaska? Canoe? Karanuk? Tipul care a scris *Frig!*? Când primiţi noua lui carte?

— Când o s-o scrie, răspundeam invariabil.

Lucy Fiamma era femeia din spatele cărţii lui Karanuk. În interviuri, Lucy povestea cum încercase să vândă o parte din manuscrisul cărţii unor edituri dezinteresate şi cum fusese refuzată ferm. „Dar eu am crezut în ea", era adesea citată Lucy, „aşa că nu m-am lăsat." A convins în sfârşit un editor asociat la o mică agenţie să cumpere manuscrisul pe un preţ de nimic, cu promisiunea că lucrarea finală va fi o capodoperă. Curând, mica editură a fost cumpărată de una mare, iar editorul asociat a devenit director executiv.

Spre deosebire de autor, Lucy Fiamma n-avea nici o jenă să apară în public. Se ducea să ridice premiile literare ale misteriosului Karanuk, povestind mereu cum a descoperit ea „acel diamant neşlefuit".

După uriaşul succes de care s-a bucurat *Frig!*, agenţia literară Lucy Fiamma a devenit una dintre cele mai căutate din ţară, mori de ciudă, New York! Deşi agenţia ei se afla pe Coasta de Vest, nici măcar în San Francisco, şi nu era asociată cu nici o editură consacrată, Lucy Fiamma reprezenta nume mari din toată lumea. Karanuk i-a dat mână liberă lui Lucy şi, după cum spunea *Publishers Weekly*, cărţile publicate de ea se vindeau la preţuri uriaşe. Nici o altă carte publicată de ea n-a mai avut succesul repurtat de *Frig!* (cum e posibil?), dar a scos câteva bestselleruri, majoritatea bine scrise. Ciudat însă, puţini dintre autorii publicaţi de ea scriau mai mult de două cărţi, înainte să dispară din peisajul literar.

Aproape tot ce ştiam despre Lucy Fiamma îmi spusese Elise sau citisem prin interviuri, dar mai aflasem

ceva date personale şi de la Malcolm, care-şi dusese manuscrisul la agenţia ei şi care, nu găsesc alt cuvânt, era mare fan Lucy Fiamma. S-a întors acasă de la lucru într-o seară, agitat tot. Îmi imaginam eu oare cine a intrat în restaurant şi s-a aşezat la masa lui? Nimeni alta decât Lucy Fiamma. Au discutat despre literatură, normal, pentru că a trebuit să-i spună că era scriitor, nu-i aşa? Iar ea a fost foarte drăguţă, aşa că nu s-a gândit că o deranjează prea tare. I-a plăcut la nebunie titlul cărţii lui, a subliniat Malcolm şi, îmi venea să cred?, chiar i-a cerut să-i trimită manuscrisul.

Nu eram o visătoare, ca Malcolm, nu sunt scriitoare, în definitiv, dar bucuria lui era contagioasă. L-am ajutat să conceapă scrisoarea perfectă, am strâns toate tăieturile din ziare şi toate materialele publicate în revistele literare şi le-am pus laolaltă, pentru ca efectul să fie maxim. Au trecut apoi cinci săptămâni fără nici un răspuns. Deşi Malcolm nu spunea nimic, ştiam că inventează scenarii de glorie literară. Zilele treceau greu, iar eu priveam îndurerată cum bucuria lui se transforma în deznădejde. În cele din urmă, am găsit în cutia poştală o scrisoare introdusă în plicul autoadresat pe care îl trimisese Malcolm.

„Deşi romanul dumneavoastră dovedeşte imaginaţie şi multă dăruire", începea scrisoarea, *„vă anunţăm cu regret că nu corespunde standardelor noastre actuale, aşadar nu vă putem reprezenta..."*

La finalul scrisorii, erau câteva cuvinte scrise cu cerneală albastră.

„Malcolm", scria, *ai o forţă descriptivă extraordinară, dar personajele tale sunt anoste! Mai lucrează la primele 55 de pagini, încearcă să prinzi cititorul! Abia după aceea, voi reciti romanul! L.F."*

Malcolm a rămas mult timp cu scrisoarea în mână, privind în gol, în timp ce dezamăgirea îi întuneca faţa.

A tăcut atât de mult, încât m-am enervat şi i-am trântit primul lucru care mi-a venit în minte:

— Da' ştiu că are o obsesie pentru semnul exclamării, nu crezi?

Malcolm s-a uitat la mine aproape cu milă, de parcă îmi scăpase esenţa.

— Are dreptate, mi-a zis. Personajele sunt anoste. N-au pic de carne. Sunt schelete. Nu pricep cum de nu mi-am dat seama. Voi rescrie totul.

A împăturit scrisoarea şi a băgat-o cu grijă în buzunar.

— Mi-a citit romanul chiar ea, a spus vizibil copleşit.

Malcolm n-a mai pomenit nimic nici de Lucy, nici de agenţia ei, până când nu mi-a arătat anunţul acela din ziar, dar lucra la manuscris cu o ambiţie îndrăcită. Habar n-aveam despre ce era vorba în romanul lui. Îi ştiam doar titlul: *Puntea minciunilor*. N-aveam voie să-l citesc până nu-l termina, mi-a spus Malcolm, iar eu m-am supus cu bucurie, pentru că, deşi uram să recunosc asta, îmi era teamă. Îmi era teamă să nu fiu dezamăgită. Citisem toate povestirile lui Malcolm şi îmi plăcuseră. Dacă însă era să fiu complet sinceră, trebuia să recunosc că erau doar bunicele. Am început să-l ajut pe Malcolm la unele povestiri, sugerându-i ce să modifice pe ici, pe colo. Nu mi-a respins nici o idee. Talentul lui Malcolm promitea. Vedeam că scrie din ce în ce mai bine, aşa că aveam toate motivele să cred că romanul lui era o reuşită. Aveam toate motivele să cred că era de-a dreptul grozav.

Preocuparea pentru romanul lui Malcolm mi-a stârnit o umbră de îndoială, aceeaşi pe care am simţit-o când am citit anunţul pe care-l lipise pe oglinda din baie. Nu era greu de priceput că Malcolm ar fi avut de câştigat de pe urma mea dacă m-aş fi angajat la una dintre cele mai mari agenţii literare din ţară.

A cam recunoscut chestia asta, subliniind însă că eu nu prea mă gândisem să fac carieră, iar slujba aia era un început perfect. Nu se înşela în privinţa asta. Nici pe departe.

Am încercat să nu mă mai gândesc la Malcolm şi să mă concentrez la drum. Conduceam de mai mult timp decât ar fi trebuit, ţinând cont de faptul că apartamentul meu nu era departe de agenţie, şi am început să înţeleg că Anna îmi dăduse o grămadă de informaţii greşite. Străzile nu erau nici pe departe în zona în care trebuia să ajung, virajele la stânga trebuiau să fie la dreapta, nordul trebuia să fie sud... Dacă m-aş fi luat după Anna, care mi-a spus că voi ajunge în jumătate de oră, şi n-aş fi căutat metodic, aş fi întârziat cu siguranţă. În cele din urmă, după ce m-am întors din drum de vreo două ori, am găsit celebra agenţie Lucy Fiamma.

Sediul, mi s-a spus, făcea corp comun cu o casă mare, cu două etaje. În privinţa asta, Anna fusese foarte clară.

— Înconjoară casa şi parchează în spate, mi-a spus. Uşa din faţă e a casei lui Lucy, unde n-ai voie să intri.

Mă simţeam ca Alice în Ţara Minunilor, stând în faţa uşii mici şi albe, ştergându-mi palmele transpirate de rochie şi bătând degeaba de trei ori. Într-un moment de derută totală, am apăsat pe clanţă şi am intrat. Am fost surprinsă imediat de dimensiunile biroului. De afară, era imposibil să ghiceşti cât de spaţios era. Chiar în faţa mea, era un birou ticsit cu tot felul de hârtii, un adevărat depozit pentru toate obiectele care n-aveau loc în altă parte. În dreapta, două birouri libere, în dezordine şi ele. Pe unul din ele, resturi de mâncare împrăştiate. Am simţit miros de unt de arahide. Pe celălalt birou, câteva dosare aruncate de-a valma. La cel de-al patrulea birou, aflat în stânga mea, singurul ordonat din cameră, şedea o fată cu părul negru care vorbea la telefon şi care a

sărit în picioare de cum am intrat şi mi-a făcut semn cu mâna să rămân pe loc. Din podea până-n tavan, un perete întreg era ocupat de cărţi, titluri vândute de Lucy Fiamma, bănuiam. Camera avea o stranie formă de semilună, din cauza peretelui rotund din spate. În centrul peretelui, era o uşă închisă care, bănuiam eu, dădea în biroul lui Lucy Fiamma. Obligată parcă să nu mă mişc de fata care vorbea la telefon, am tras cu urechea la finalul convorbirii.

— Da, primele cincizeci de pagini, a spus. Nu, nu avem nevoie de mai multe. A urmat o pauză lungă. Nu putem citi cinci sute de pagini dintr-odată. E prea mult pentru noi. Ne vom face o idee din primele cincizeci. Iar pauză. Nu, nu poate vorbi acum, dar vă informez că preferă să citească manuscrisul înainte să discute cu autorul. Nu, nu primim texte prin e-mail. Mai bine ne trimiteţi textul prin poştă şi... Nu, regret, nu poate fi deranjată.

În pauza finală care a urmat, capul fetei s-a aplecat tot mai mult, până când aproape că a atins biroul. Se vedea că era mustruluită aspru. Tirada de la celălalt capăt al firului a continuat o vreme, până când fata a spus: „Mulţumesc. Abia aşteptăm să-l citim", şi a închis.

S-a uitat apoi la mine cu o expresie de disperare. Putea la fel de bine să-şi scrie pe frunte „Îmi urăsc slujba".

— Te pot ajuta cu ceva? a întrebat ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre mine.

Era slabă ca un ţâr, iar paloarea tenului ei contrasta violent cu pletele negre care-i atârnau pe umeri.

— Sunt Angel Robinson. Am venit pentru interviu. Am vorbit cu Anna la telefon. Scuză-mă, eşti cumva Anna?

— Nu, a spus.

Ochii ei mari şi cenuşii îi devorau toată faţa. De aproape, păreau două geamuri într-o zi ploioasă de toamnă. M-am gândit că e mai în vârstă decât am crezut la început. Trupul ei subţire părea al unei fetiţe, dar faţa îi era ridată şi scofâlcită.

— Anna e la baie. Vine imediat. Nu vrei să iei loc?

Am aruncat o privire rapidă prin cameră şi am văzut că singurele scaune erau cele de la birouri.

— Rămân în picioare, i-am spus, întrebându-mă dacă avea de gând să se prezinte. Mulţumesc.

— Eu sunt Kel. Adică Nora. Mă numesc Nora.

— Bine, am spus. Mulţumesc, Nora.

Kel-adică-Nora s-a întors la biroul ei şi a început să scoată nişte cărţi de vizită din trei Rolodexuri. Nu ştiam ce să fac, aşa că am stat ţeapănă vreo două minute, până am auzit apa la baie şi am văzut o tânără îndreptându-se spre mine.

— Bună ziua! Sunt Angel Robinson, am spus, întinzând mâna. Anna?

— Da, îmi pare bine, a spus Anna, fără să dea mâna cu mine.

Anna era exact opusul Norei. Mică şi îndesată, cu părul blond, tuns bob şi dat după urechi, şi ochii albaştri mici şi apropiaţi. Avea obrajii nefiresc de roşii şi ofta mereu, de parcă se sufoca. În plus, avea o expresie nesuferită, ceva între ţâfnă şi înfumurare. Am observat îngrozită că şi Anna, şi Nora purtau blugi. Era clar că, deşi mă fâţâisem atât în faţa oglinzii, eram ridicol de bine îmbrăcată.

— Lucy discută cu Craig acum, a spus Anna, arătând spre uşa închisă din centrul peretelui rotund, dar vine imediat. Nu vrei să iei loc?

A fost mai curând un ordin decât o sugestie, aşa că m-am aşezat pe scaunul de la biroul sufocat de teancurile de manuscrise. Anna s-a trântit pe biroul din faţa

mea, mototolind iremediabil câteva hârtii cu fundul ei generos. O mişcare greşită, mi-am spus, şi toate acareturile aveau să cadă pe podea.

— Şi cum ai auzit despre noi? m-a întrebat.

Vocea i-a căpătat o intonaţie bizară. Părea nazală, dar şi gâtuită în acelaşi timp, de parcă i se urcase cineva pe burtă. Era uşor deconcertant.

— Am văzut anunţul din ziar, am spus. Desigur, am auzit de Lucy Fiamma. Cine n-a auzit?

— Ai deci experienţă în publicistică?

Am simţit o oarecare nuanţă de superioritate în vocea ei. Deja nu-mi plăcea Anna, deşi o ştiam doar de cinci minute. Nu era semn bun, mi-am spus. N-aveam chef să mă supun unui interviu preliminar, aşa că i-am răspuns cu o altă întrebare.

— Lucrezi de mult aici?

— Da, de multişor. De vreo patru-cinci luni.

Interfonul a ţârâit strident pe birou, iar Anna s-a aplecat cu tot corpul pe teancul de dosare, dărâmând câteva.

— Da, a spus în telefon.

— Anna, primesc azi lista aia cu drepturile conexe? Doar ştii că revistele intră vara în vacanţă, s-a auzit o voce ţâfnoasă.

Annei i-a luat faţa foc. Obrajii i-au devenit stacojii.

— M-au sunat, a spus, şi aştept să vină actele de la Kinko, pentru textele din revista *George* şi...

— Nu vreau să aud nici o scuză, Anna. Chiar trebuie să-ţi spun cât de importante sunt drepturile conexe? Nu degeaba cerem drepturi pentru difuzarea audiovizuală. Ca să nu mai vorbim de film. Îmi dai lista azi sau nu?

— Nu cred că e posibil, Lucy.

— Atunci, adu-mi ce ai!

Interfonul s-a închis cu un păcănit sec. Anna s-a prelins de pe birou, rămânând cu privirea aţintită la harababura de pe podea. Părea atât de nefericită, încât am sărit de pe scaun şi am început să strâng hârtiile, încercând s-o ajut să facă ordine.

— Nu trebuie să faci asta! s-a răstit la mine. Era Lucy. Mă duc să-i spun că ai venit.

M-am uitat la Nora, în timp ce Anna a dispărut în biroul lui Lucy, dar fata mi-a evitat privirea cu orice preţ. Bine, mi-am spus, nu prea le au fetele cu protocolul de întâmpinare.

Dar n-aveam de gând să mă pierd cu firea. Erau foarte ocupate, iar eu eram o intrusă. Auzeam un ecou de voci înăbuşite venind din biroul lui Lucy, apoi, din senin, chicoteli. Anna a apărut din nou, zâmbitoare, dar tot ţâfnoasă.

— Poţi intra acum, a spus.

Nu mai văzusem un birou ca acela al lui Lucy Fiamma. Camera rotundă părea proiectată cu un scop clar, deşi nu-mi dădeam seama care era acela. Ordinea era exemplară, spre deosebire de harababura din celălalt birou. Nici măcar o agrafă nu era aruncată aiurea. Impresia de curăţenie şi luminozitate era sporită de faptul că întreaga cameră era albă, cu mobilier din sticlă şi crom. Încăperea nu avea ferestre, dar era luminată generos de cascada de lumină care pătrundea prin lucarna boltită din tavan. Albul aproape orbitor al pereţilor, canapelei, scaunelor şi covorului îmi amintea de ceva, de o imagine îndepărtată pe care nu reuşeam s-o identific.

— Bun venit, Angel Robinson!

Lucy Fiamma s-a apropiat de mine şi mi-a întins mâna. Am observat imediat că unghiile ei perfect manichiurate erau lungi, ascuţite şi pictate în vârf cu semiluni albe. Avea o mână mică, delicată şi foarte rece. Lucy era impunătoare. Era foarte înaltă, în primul rând.

Eu aveam doar 1,60, iar Lucy mă depășea cu cel puțin doisprezece centimetri. A trebuit să ridic ochii ca să-i văd zâmbetul. Părul ei blond platinat îi încadra chipul ca un nor. Era genul ăla de coafură foarte *casual* la prima vedere, dar care a necesitat de fapt o groază de efort. Era îmbrăcată ciudat. Pantaloni capri albi, pulover tricotat larg verde-praz și curea din piele roșie. Ținuta era completată de balerini din piele neagră. Separat, fiecare piesă vestimentară era de foarte bună calitate, dar combinația era nereușită. Nu izbuteam să-i ghicesc vârsta lui Lucy. Tenul neted, fără urmă de rid, avea o paloare nesănătoasă, ca după o gripă violentă. Avea gura mare, sau generoasă, ca să folosesc un termen flatant, garnisită cu dinți lătărești, dar de un alb imaculat, ca tot ce era în birou. Avea ochii de un verde-fiere, punctați cu steluțe aurii. Nu mă îndoiam că ochii aceia hipnotici ațintiți asupra mea puteau spune tot. Lucy arăta spectaculos, dar înfățișarea ei avea ceva natural și, în același timp, impunător. Era poate forța pe care o emana și care m-a absorbit cu atâta energie, încât am simțit că mă înec în aura ei.

— Mă bucur să vă cunosc, am spus. Am auzit atâtea despre dumneavoastră...

— N-ai auzit lucruri prea rele, a spus râzând, altfel n-ai fi aici, nu? El e Craig Johnson, mâna mea dreaptă și vocea rațiunii în această agenție.

L-am observat pe Craig abia când mi l-a prezentat Lucy. Nu era greu să treacă neobservat. Era atât de blond și de palid, încât îl puteai confunda ușor cu peretele din spatele lui. Craig arăta de parcă nu mai mâncase și nu mai dormise de zile în șir. Avea ochii triști, căprui, iar hainele stăteau ca pe gard pe corpul lui scheletic. Am tresărit când mi-a spus „Îmi pare bine, Angel", cu glas baritonal. Craig avea o voce de vedetă radio, captivă

într-un trup nedezvoltat. Lista de ciudățenii de la agenție se îngroșa, mi-am spus.

— Ce-ar fi să ne așezăm și să începem? a spus Lucy făcându-mi semn să iau loc pe canapea.

Craig s-a așezat pe scaunul de lângă mine, cu un carnețel pe genunchi. Lucy a luat loc lângă mine, atât de aproape, încât genunchii aproape că ni se atingeau. Avea și ea un carnețel.

— Să vedem... Unde ți-e CV-ul? a întrebat fără să se adreseze cuiva anume. Nora! a strigat spre ușă. Îmi aduci, te rog, CV-ul fetei?

Nora a apărut în ușă și a spus: „E pe biroul tău, Lucy".

— Ba nu e.

Nora a cotrobăit printre hârtiile aranjate în ordine de pe biroul lui Lucy, a scos o foaie pe care am recunoscut-o imediat ca fiind CV-ul meu, și i-a dat-o.

— Nora, mi-ai fi de mare ajutor dacă n-ai ascunde hârtiile, nu crezi? a spus Lucy.

Nora a oftat și a ieșit din cameră.

— Așa, a început Lucy. Angel Robinson. Ce nume! Nu poate fi numele tău adevărat. Ți l-ai schimbat, nu?

— Nu, e numele meu adevărat. De botez.

— Atunci poate că ar trebui să ți-l schimbi. Chiar să te cheme Angel? E greu să te ridici la înălțimea unui nume ca ăsta, presupun.

— Știți, mama... Mama și-a zis că sunt îngerașul ei când m-am născut, așa că s-a gândit că... Vreau să zic...

Am eșuat într-o tăcere penibilă. Adevărul e că întotdeauna mă rușinasem cu numele meu. Nu mă ajuta nici faptul că megabestsellerul *Freakonomics* considera Angel ca fiind prima opțiune pentru fetițele albe născute din părinți fără școală. Speram ca Lucy să nu fi citit *Freakonomics*, rezistând eroic nevoii imperioase

de a-mi şterge mâinile de rochie. Palmele îmi erau lipicioase de transpiraţie şi simţeam cum stropi de sudoare mi se preling pe spinare.

— Numele e foarte important, a spus Craig brusc.

Iar m-am mirat să aud o voce atât de profundă şi de senzuală ieşind din stârpitura aia de bărbat. Nu ştiam dacă aveam să mă obişnuiesc cu ea vreodată.

— Soţia mea s-a gândit să ne alăturăm numele de familie, ca să-şi păstreze identitatea, a adăugat.

— Şi mai grav, a spus Lucy insinuant, după care s-a oprit brusc, de parcă şi-ar fi amintit ceva important. Ai soţ? m-a întrebat. În gura ei, „soţ" suna ca „herpes".

— Nu, nu... Adică am un prieten, logodnic, de fapt, care...

Care ce? M-am înjurat în gând. Scrie o carte? S-ar bucura să-l reprezentaţi? Cum era posibil să fi scos doar câteva vorbe şi deja s-o dau în bară? Şi de ce am spus că Malcolm era logodnicul meu, când nici măcar nu apucaserăm să ne facem planuri oficiale de nuntă?

— Intenţionezi să te măriţi curând? m-a întrebat Lucy. N-aş vrea să te angajez şi apoi să fugi în luna de miere. Sau să rămâi gravidă. N-ai de gând să faci copii, nu? Îngeraşi? Dacă e aşa, ne putem opri aici, ca să nu ne pierdem timpul. Timpul costă bani, iar eu n-am suficient ca să-l irosesc.

— Nici măcar n-am stabilit data, m-am trezit vorbind cu vocea gâtuită. Cu atât mai puţin să facem copii.

— Perfect, a spus Lucy, pentru că suntem o agenţie extrem de solicitată. Deşi nu le pretind angajaţilor mei să muncească zi şi noapte, vei avea de citit mult în timpul liber şi vor fi ocazii în care va trebui să vii mai devreme sau să stai peste program. Dacă vei fi asistenta mea... Lucy s-a oprit brusc şi ochii i s-au îngustat, anunţând o nouă întrebare. Sper că eşti conştientă că vei fi asistenta mea, nu?

— Bineînțeles, am spus, dar m-a derutat felul în care a accentuat cuvântul.

— Dacă te gândești că vei fi angajată ca agent, ar fi mai bine să încheiem interviul acum.

— Nu! am sărit s-o liniștesc. Înțeleg care sunt atribuțiile postului. Nu mă interesează să fiu agent.

I-am oferit lui Lucy un zâmbet larg care să-mi sublinieze cuvintele, întrebându-mă totuși, preț de o clipă, dacă spusesem adevărul. M-ar fi interesat postul de agent? Cine știe? Ideea mi-a trecut prin cap abia în acel moment. M-am mirat, ba chiar am fost ușor intrigată că Lucy se gândise la asta. Dar nu, mi-am repetat, niciodată n-aș...

— Perfect, a spus Lucy, sfredelindu-mă cu ochii ei verzi-otravă.

Nora a intrat iar în cameră.

— Lucy, i-a spus, te caută Natalie Weinstein pe linia doi.

— Trebuie să răspund, a spus Lucy, sărind de pe canapea. E un editor foarte important. Aștept de mult oferta asta.

Craig s-a ridicat de pe scaun odată cu ea.

— Mă duc să dau niște telefoane între timp, a zis. Mă întorc imediat.

— Bine, du-te! a spus Lucy. Simte-te ca acasă, Angel! Uită-te la cărțile noastre! A făcut un gest circular cu mâna, cuprinzând toată camera, apoi s-a așezat la birou ca să vorbească la telefon.

— Natalie, draga mea, a început. Încheiem contractul pentru cartea aia delicioasă? Aș vrea să-i spun autoarei că ai câștigat premiul...

A început să-mi zbârnâie capul și m-am trezit că nu reușesc să ascult cu atenție ce spune Lucy. Simțeam

că interviul meu începuse prost, dar nu-mi explicam de ce.

Mi-am luat gândul de la asta, aruncând o privire prin cameră. În stânga mea era o vitrină, un altar virtual închinat lui Karanuk, pe care n-o observasem până atunci. Aşezate cu grijă printre blănuri şi un costum care, bănuiam eu, era specific culturii inuite, tronau toate ediţiile tipărite ale romanului *Frig!*. Pe lângă cele englezeşti cartonate sau broşate, două rafturi erau ocupate de ediţiile străine. Am citit pe cotoare titlurile.

Fa Freddo! suna în italiană titlul cu litere roşii. Ediţia franceză era mult mai discretă. *Froid*, scria cu litere bej. Semnul exclamării lipsea.

— Sigur, oferta nu e proastă, a spus Lucy, dar sistemul ăsta de plată nu va merge. Între noi fie vorba, autoarea nu mai e chiar tinerică, dacă înţelegi ce vreau să spun. Va trăi suficient cât să apuce să-şi primească banii? Nu ştiu.

Lucy mi-a rânjit cu toţi dinţii. I-am zâmbit şi eu şi am întors capul, de teamă să nu mă prindă trăgând cu urechea, deşi era clar că vorbea tare tocmai ca să aud fiecare cuvânt. Dar soarta unei biete scriitoare atârna de rezultatul acelei convorbiri, aşa că mi se părea urât să aflu cum avea să se termine, înaintea autoarei.

— Nu, nu vreau să zic că e bolnavă, a continuat Lucy. Vreau să spun că ar putea fi moartă de-a binelea când i se va plăti avansul.

Am început să studiez un alt raft cu cărţi. Un volum subţire mi-a atras atenţia. Am recunoscut imediat *Umbre prelungi*, cartea despre care spuneam întotdeauna că aş lua-o cu mine pe o insulă pustie. Era un roman scurt, dar dens, despre trei generaţii de femei, toate scriitoare. Prin vocea personajelor, autorul relata o poveste complexă despre femei, istorie şi arta scrisului.

O citisem prima oară în studenție și încă o păstram la îndemână, ca s-o mai răsfoiesc din când în când. A fost prima și ultima carte a acelei autoare. Am întins mâna aproape involuntar și am scos cartea din raft, pipăindu-i forma compactă. Am oftat adânc (dându-mi seama abia atunci că îmi țineam respirația) și am amețit ușor.

Am înțeles atunci că Malcolm a avut dreptate când a spus că e slujba perfectă pentru mine. Mintea autorului era solul în care germinau semințele marilor cărți, dar agenția era locul în care făceau fructe. Dacă nu apărea această agenție, cine știe câte cărți ar fi rămas în anonimat? Am așezat cartea la loc pe raft, înțelegând că îmi doream cu ardoare slujba asta. Când am intrat pe ușă, eram detașată și circumspectă, dar, după ce am simțit preț de câteva minute atmosfera de frenezie literară, m-a năpădit un val de exaltare.

Îmi doream slujba asta atât de mult, încât mă furnicau degetele de dorință. Voiam, ba nu, aveam nevoie ca Lucy Fiamma să mă angajeze, așa că mă chinuiam din răsputeri să găsesc ceva cu care s-o conving.

Lucy a încheiat convorbirea telefonică.

— Am văzut că admirai câteva dintre cărțile noastre.

— Da, am spus. *Umbre prelungi*, una din preferatele mele. Iubesc cartea asta.

— Da, e o carte bună, a spus Lucy. E printre primele publicate de mine. Păcat că autoarea n-a mai scris încă una. A ridicat din umeri dezamăgită. Nu mă îndoiesc că ai citit *Frig!*.

— Normal! E o carte genială, am spus. Dar știți asta, desigur, am adăugat.

— Hmmm, a spus Lucy, și s-a ridicat de la birou. Hai să-ți spun o povestioară, Angel. Dacă tot veni vorba de geniu. Desigur, *Frig!* e o carte fenomenală, nu încape

îndoială. Ar fi avut succes oricum. Dar ştii de ce a ajuns unde a ajuns? Mă refer la vânzări.

Mi-au trecut prin cap câteva răspunsuri, dar am preferat să tac.

— Marea găselniţă a fost semnul exclamării din coada titlului, a spus Lucy triumfător. Eu sunt cea care a pus semnul exclamării. Chiar eu.

Am simţit în tonul ei ceva care, dacă era posibil, aducea a cochetărie. Şocul îmi paralizase orice reacţie, dar, în clipa aceea, am înţeles pasiunea ei pentru semnul exclamării. I-am aruncat un zâmbet tâmp.

— Gata, a spus brusc, de parcă ar fi ieşit din transă. Să trecem la ale noastre. Sunt în criză de timp.

S-a aşezat pe canapea şi a bătut uşor cu palma pe locul de lângă ea.

— M-am uitat pe CV-ul tău. În ceea ce priveşte experienţa, stai bine, dar mă tem că nu ai intrat niciodată în contact direct cu lumea publicisticii.

— Ştiu, dar...

— Ceea ce ar putea fi în avantajul tău, m-a întrerupt. Înseamnă că nu ai prejudecăţi legate de mecanismele meseriei. Corect?

Am dat din cap aprobator, fără să scot un cuvânt.

— Desigur, în ceea ce priveşte salariul tău, va trebui să iau în considerare experienţa ta limitată. Sunt sigură că înţelegi. Dar să discutăm mai târziu despre bani, da?

Nu mi-am dat seama dacă Lucy a vrut să fie o întrebare retorică, aşa că, din nou, n-am scos un cuvânt.

— Te informez că atmosfera de aici nu seamănă nici pe departe cu cea de la Blue Moon. După cum ai văzut, suntem foarte ocupaţi. Crezi că vei fi în stare să faci mai multe treburi deodată? Eşti pregătită să munceşti până peste poate?

— Nu, eu...

— Te întreb ceva. Să zicem că stai aici, lângă telefon, și primești simultan două apeluri. Unul e de la un editor asociat al unei agenții de care n-ai auzit în viața ta și care vrea doar să vadă în ce ape mă scald. Celălalt apel vine de la un autor a cărui carte mă pregătesc s-o vând. Să zicem, Karanuk. Cu care dintre ei îmi faci legătura și ce-i spui celuilalt?

Am ezitat, incapabilă să rezolv cu ușurință o problemă atât de complicată.

— Grăbește-te! a spus. N-ai timp să tragi mâța de coadă când doi oameni așteaptă la telefon.

— Vă fac legătura cu Karanuk și vă anunț că editorul așteaptă pe cealaltă linie, am spus pe nerăsuflate. Apoi, îi spun editorului că veți vorbi cu el imediat.

Lucy a zâmbit din nou, etalându-și dantura perfectă. Am respirat ușurată și am simțit cum umerii mi se relaxează ușor, încrezătoare că răspunsesem corect.

— Greșit! a spus. Întotdeauna îmi faci legătura cu editorul primul, chiar dacă e un anonim. De la el vin banii. Fără editori, dăm faliment. Anonimul editor de azi poate deveni ditamai mogulul mâine. N-ar fi nici prima, nici ultima oară.

— Aha, a fost tot ce mi-a dat prin cap să spun.

— Se vede că ești de partea scriitorilor. Înduioșător.

Craig s-a întors în birou în toiul conversației și s-a așezat iar pe scaun, cu carnețelul pe genunchi. Au început amândoi să mă bombardeze cu întrebări, mai mult sau mai puțin standard, având în vedere cerințele postului. Care erau cărțile mele preferate și de ce? Care dintre cărțile de succes nu mi-au plăcut și de ce? Ce-am învățat despre curentele publicistice cât am lucrat la Blue Moon? Cât de rapid și de corect pot să citesc?

Am dat la toate întrebările răspunsurile pe care mi le pregătisem din timp, dar eram pe jumătate absentă și paralizată de groază. Eram sigură că șansele mele s-au

dus pe apa sâmbetei când am propus soluția la dilema editor/autor, pe care mi-a lansat-o Lucy.

— Vezi tu... Angel, a spus Lucy, parcă înecându-se cu numele meu înainte să-l rostească. Trebuie să te întreb de ce ai hotărât să pleci de la Blue Moon. Elise nu se purta frumos cu tine?

— Nu, nici vorbă de asta, am spus repede. Elise e minunată! Dar închide librăria. Am simțit un fior de tristețe când am spus-o cu voce tare. Bănuiesc că nu știați.

— Păcat, a spus Lucy, dând din cap. Dar i-am spus de nenumărate ori că trebuie să facă mai mult ca să poată ține pasul cu rechinii. E prea idealistă. Asta-i problema lui Elise. Păcat...

— Da, am spus. E de-a dreptul...

— Am putea sta de vorbă toată ziua, sunt sigură, m-a întrerupt Lucy, ridicându-se. Dar mă așteaptă telefonul și mai am și alți candidați pe care trebuie să-i intervievez azi. Au dat năvală după anunțul ăla, nu-i așa, Craig?

— Da, năvală, a mormăit Craig.

— Aș vrea să citești vreo două manuscrise, a spus Lucy. Roag-o pe Nora să-ți dea ceva din ce-am primit azi prin poștă și vreun text la care lucrăm în prezent. Poate îți dă propunerea celor de la *George*. Ar fi numai bună. Ori ne aduci personal notițele, ori le trimiți prin fax. Mai vorbim după aia. Ce zici?

— E perfect, am spus și i-am mai strâns o dată mâna. Mulțumesc mult.

— Încă o întrebare, a spus Lucy. Nu ești scriitoare, nu-i așa? Scriitorii n-au ce căuta aici.

Mintea mi s-a poticnit, împiedicându-se de ironia afirmației, în vreme ce gura mi se chinuia să articuleze un răspuns, când Lucy m-a întrerupt iar.

— Am mai făcut greşeala să angajez scriitori. Nu merge. S-a cutremurat, scuturându-se parcă de amintirea unui vis urât.

— Noi reprezentăm, nu formăm scriitori aici. E clar?

Nu mi-a fost greu să răspund de data asta. Dintre toate întrebările pe care mi le adresase Lucy, asta avea un răspuns fără echivoc.

— N-am pic de talent la scris, i-am spus. Mă pasionează doar cititul.

M-am gândit la Malcolm cu un ciudat sentiment de vină, de parcă l-aş fi trădat şi aş fi minţit-o şi pe Lucy în acelaşi timp.

— Foarte bine, a spus Lucy, conducându-mă spre uşă. Apropo, ce zici de biroul meu? Crezi că ţi-ar plăcea să lucrezi în acest decor splendid?

— E fantastic, am spus şi, în clipa în care am terminat de vorbit, mi-am dat seama că biroul ei îmi amintea de o imagine care se chinuia să prindă contur în mintea mea.

Biroul lui Lucy Fiamma semăna cu un iglu.

Auzind uşa biroului lui Lucy închizându-se în spatele meu leoarcă de sudoare, Nora şi Anna au întors capul în acelaşi timp spre mine. Nora părea distrusă. Anna, doar enervată. Amândouă au ridicat din sprâncene, alcătuind două perechi de paranteze răsturnate, de parcă m-ar fi întrebat ce naiba mai vreau. Lângă Anna stătea o blondă înaltă, îmbrăcată într-un taior gri. Strângea în mână o servietă. Era, bănuiam eu, următoarea candidată programată la interviul cu Lucy. Mi-a aruncat o privire întrebătoare, vrând parcă să afle la ce să se aştepte, dar m-am uitat pe lângă ea. Ţineam morţiş să obţin slujba, aşa că n-aveam de gând să ajut pe nimeni să mi-o fure de sub nas, chiar dacă acest mic ajutor însemna doar un zâmbet. M-am întors spre Nora.

— Știi... Eu... Lucy... Am tras din nou aer în piept și am luat-o de la capăt. Lucy a spus să-mi dai niște manuscrise din cele care au venit azi prin poștă și... propunerea celor de la *George*?

Nora s-a ridicat de la birou și a început să scotocească prin cutia plină de manuscrise. Anna s-a ridicat și ea, dar numai ca să se așeze iar cu fundul pe biroul pe care-l devastase mai devreme. Amândouă păreau hotărâte s-o ignore complet pe femeia în taior gri.

— Vasăzică te-ai descurcat dincolo, a spus Anna, arătând cu capul spre biroul lui Lucy.

I-am zâmbit Annei cu toată amabilitatea de care eram în stare, sperând că era răspunsul perfect la întrebarea indiscretă la care n-aveam nici o intenție să răspund.

— Ăsta va fi biroul tău, a spus Anna, bătând cu palma peste hârtiile de sub fundul ei.

E cel mai apropiat de biroul ei.

— Înțeleg, am spus. E logic.

Mi-am luat privirea de la Anna o clipă. Nu voiam să mi se întipărească în minte imaginea fundului ei revărsat pe birou. Dacă obțineam slujba, nu voiam s-o văd în fața ochilor de fiecare dată când mă întindeam să iau un post-it.

— Vrea să-ți notezi observațiile? Pe manuscrise? a întrebat Anna.

— Da, așa a spus. Le voi trimite prin fax.

— Știi să faci asta?

— Ce? Să trimit ceva prin fax?

— Nu, să scrii un referat.

— Aha, păi eu...

— Ai grijă să-ți scrii numele și pe cel al autorului. Și genul literar. Genul e foarte important.

— Bine, am spus. Mersi.

Anna s-a întors spre Nora.

— Nu uita să-i dai propunerea de la *George*, Kelly, a spus.

Kelly? Cine era Kelly?

— Îmi cer scuze, i-am spus lui Nora/Kelly, am înţeles eu greşit? Parcă te chema Nora.

Nora/Kelly a oftat din rărunchi.

— E greşeala mea, a spus Anna, cu un aer de infatuare care o învăluia ca un nor. Numele ei adevărat e Kelly, dar poţi să-i spui Nora. Lucy crede că Nora i se potriveşte mai bine. Deci aici i se zice Nora. Se mai întâmplă să uit. Îmi pare rău.

Era clar că nu-i părea rău deloc.

— Înţeleg, am spus, deşi nu pricepeam.

Nora/Kelly s-a uitat la mine de parcă voia să mă spulbere cu privirea.

— Uite nişte manuscrise alese la întâmplare pentru azi, a spus printre dinţi, şi o copie a propunerii de la *George*. A aruncat o privire otrăvită spre Anna. Să nu le amesteci! Sună-mă înainte să le trimiţi prin fax! Sau poţi să le aduci chiar tu. Dar avem nevoie de ele repede.

Îmi era clar că le mai recitase şi altora instrucţiunile astea. Telefoanele sunau, iar Anna a reuşit încă o dată să se volatilizeze.

— Trebuie să răspund la telefon, a spus Nora/Kelly. Mi-a părut bine, a adăugat, apoi a pus mâna pe telefon.

— Nu vă supăraţi, am auzit vocea femeii în taior gri. Am venit pentru interviu.

Trecând pe lângă ea, am crezut că zăresc o umbră de disperare pe faţa ei.

Când am deschis uşa şi am ieşit, intensitatea luminii mi-a rănit ochii. Nu băgasem de seamă cât de întunecat era biroul, cu tot mobilierul lui alb. Mi s-au muiat genunchii şi am ameţit uşor. Capul a început să-mi zvâcnească. Mi-am înfipt manuscrisele sub un braţ şi poşeta sub celălalt şi m-am îndreptat spre maşină, clătinându-mă pe picioare ca după o beţie zdravănă, în lumina ameţitoare.

Lucy Fiamma
Agenţia Literară Lucy Fiamma

Dragă Lucy,

Nu ştiu dacă mă mai ţii minte. Am participat la seminarul pe care l-ai ţinut acum zece ani, la colegiul din San Francisco. Mă rog, îţi scriu pentru că mi-am aşternut pe hârtie memoriile şi aş vrea să mă reprezinţi.

Cartea e despre mine şi despre motanul meu, Smoc, şi despre anii pe care i-am petrecut împreună, inventând reţete culinare. Poate sună ciudat, dar motanul îmi vorbea, spunându-mi ce ingrediente să folosesc, după care preparam mâncarea. Pentru că Smoc n-are mâini, mai mult eu gătesc, dar stă nemişcat pe masa din bucătărie în timp ce lucrez. Am inventat împreună o grămadă de reţete şi de poveşti. Aş zice aşadar că e un reţetar autobiografic.

Îţi trimit una dintre cele mai bune reţete. Manuscrisul e complet, are 527 de pagini, şi ţi-l pot trimite imediat.

Aştept cu nerăbdare răspunsul tău.

Cu cele mai bune gânduri,
Clara Reynolds

Macaroane cu brânză Smoc

O jumătate de cană de macaroane (fierte)
Trei căni de smântână grasă
O cană de ton mărunţit
O cană de lapte bătut
O cană de lapte 2% grăsime
Patru linguri de unt topit

Ingredientele se amestecă într-o tigaie mare.
Se înăbuşă la foc iute timp de douăzeci de minute.
Se serveşte fierbinte!

Agenţia Lucy Fimma
În atenţia doamnei: Lucy Fimma

Dragă doamnă Fimma,

vă scriu ca să vă cer părerea în legătură cu manuscrisul romanului meu de ficţiune intitulat *O noapte neagră*. E un roman poliţist al cărui subiect se petrece în zilele noastre, dar care are o atmosferă de epocă. Caut un agent care să-mi vândă cartea editorilor şi am citit în ghidul agenţilor literari că aţi vândut romane de acest gen.

Vă trimit să citiţi primele cincizeci (50) de pagini şi un plic timbrat autoadresat.

Am mai trimis scrisoarea şi manuscrisul şi la alte zece agenţii.

Vă mulţumesc,
Robert Brownering

O NOAPTE NEAGRĂ

Capitolul 1

Era o noapte neagră, vântoasă, ploua. Strada era pustie doar maşinile se vedeau nimeni n-a observat cadavrul zăcând lângă bordură. Cadavrul era îmbrăcat elegant pentru că în anii anteriori acestui eveniment făcuse bani grei din vânzarea de permise de intrare într-o Societate Secretă cam ca sindicatul agenţilor de asigurări dar misterioasă. Acum zăcea cu un glonţ în inimă avea un inel maro în jurul rănii cu pulbere argintie pe margini. Al doilea indiciu era dâra de cerneală albastră care-i ieşea din buzunar şi se scurgea în canalul de evacuare a apei. Cerneala picura cu acribie pe caldarâmul uscat.

Mai sus pe strada pe care zăcea mortul era un restaurant care închidea târziu şi care servea hrana

cea de toate zilele celor care se strecurau înăuntru la orele care înaintau vertiginos spre crucea nopții. Două persoane stăteau la bar în lumina gălbuie. Păreau desprinse din celebrele afișe Hooper din anii '20 Una dintre persoane era polițist iar cealaltă era o curvă care se prostitua.

„Te fac o tură până acasă?" a întrebat-o polițistul pe prostituata pe care o chema Sadie și care i-a spus: „N-am nevoie să mă faci tu."

Au ieșit fără să se grăbească în noaptea caldă și senină. Polițistul s-a uitat în ochii lui Sadie adânci și întunecați de culoarea cafelei. I se părea frumoasă deci n-a observat că atunci când au ieșit din restaurant a pășit chiar peste un indiciu crucial care avea să devină cel mai mare act subversiv și...

2

Lucy Fiamma
Agenţia Literară Lucy Fiamma
RE: PARCO LAMBRO (propunere de carte)

Stimată doamnă Fiamma,

Sunt un cunoscut patiser italian şi locuiesc în San Francisco. Trăiesc în această ţară de la vârsta de douăzeci şi doi de ani şi am învăţat engleza citind cărţi. Cele mai bune cărţi pe care le-am citit sunt reprezentate de dumneavoastră, îndeosebi *Frig!* de Karanuk. Cartea asta m-a impresionat profund şi m-a făcut să înţeleg că povestea unui om poate ajunge la inima multora, chiar dacă n-au trăit experienţele autorului. Şi eu am o poveste de spus, de aceea vă scriu. Am fost dependent de heroină ani la rând, înainte să plec din ţara mea. În anii '70, heroina era o problemă gravă pentru tinerii italieni şi probabil e şi azi. Aveam un grup de prieteni cu care, în acei ani, îmi pierdeam timpul în Parcul Lambro din Milano. Am reuşit să mă las de droguri, dar am fost nevoit să plec de acasă. Prietenii mei n-au fost atât de norocoşi. De atunci, au avut tot felul de necazuri. În centrul poveştii mele se află Parcul Lambro şi prietenii mei. Mai povestesc şi cum am reuşit să mă las de droguri şi să mă reabilitez aici, în America. E o autobiografie. Vă trimit să

citiți câteva pagini din manuscris. N-am mai scris nimic până acum, dar povestea asta e izvorâtă din sufletul meu. Mă adresez dumneavoastră, pentru că știu ce treabă bună faceți și pentru că Fiamma e un nume italian. Știu că veți înțelege ce vreau să spun.

Cu sinceritate,
Damiano Vero

PARCO LAMBRO

de Damiano Vero

Cât vezi cu ochii, lămâi. Lămâi cu coaja galbenă, trecute sau tinere, putrede sau proaspete.

Miezul galben al lămâilor strălucește intens în iarba verde a parcului. Avem nevoie de fructul ăsta ca să ne purificăm marfa. Folosim doar sacul. Turiștii mai trec pe aici, dându-ne târcoale nedumeriți. Au aparate foto și pantofi noi și vor să ne facă poze. Nu pricep ce-i cu jumătățile de lămâie stoarse și lăsate la soare. Dacă se uită mai atent, văd mai mult. Cișmelele stropite cu sânge, seringile care le pocnesc sub tălpi, ițite din iarbă ca un lan apocaliptic... Și atunci, părăsesc parcul și probabil și Italia.

— A fost cumplit în orașul ăla, vor spune când vor ajunge acasă. N-a fost deloc așa cum scriu pliantele turistice. Nici nu vă puteți imagina ce-am văzut în parcul ăla.

Azi, nu sunt turiști în parc. Dar noi suntem aici, ca în fiecare zi. Stăm jos, în picioare sau zăcem pe unde cădem. Acum, ne-am adunat și ne uităm la trupul inert al unui băiat care s-a prăbușit secerat. L-am târât la umbră, sub un copac. Zace acolo, în stare de inconștiență. Fața a început să-i capete culoarea vânătă a morții. E Luigi, prietenul nostru. Vorbim în șoaptă deasupra lui, legănându-ne ușor. Vocile noastre înoată lent prin aer, ridicându-se de

pe fundul unui lac narcotic. Încercăm să ne dăm seama dacă Luigi vrea să fie salvat.

Curând, va muri.

„Curând" e un concept schimbător în parc. Timpul trece altfel aici. E elastic și liber, în formă de carusel de bâlci. Trebuie să mă așez. Aerul umed de vară, încărcat de mirosul înțepător de lămâie, mă împinge ușor spre pământ. Văd cum cineva se apropie de Luigi și-i dă ceva. Dar ochii mi se închid și totul se derulează cu încetinitorul. Nu-mi dau seama ce se întâmplă. Soarele strălucește roșu și galben în spatele pleoapelor mele. Nu mi-a mai fost atât de cald de zile în șir...

Când deschid iar ochii, îl văd pe Luigi stând în capul oaselor, treaz și nervos. Vrea să știe cine l-a salvat și de ce.

— Mi-ați stricat toată distracția, spune. Aveți idee cât de scumpă a fost marfa aia?

Nimeni nu scoate o vorbă. În jurul meu, culorile își intensifică strălucirea, apoi încep să pălească. Verdele ierbii, albastrul cerului, galbenul lămâilor.

Ilustrata noastră din Italia.

FAX: 1 of 2
TO: Lucy Fiamma
FROM: Angel Robinson
RE: Referat

Dragă Lucy,

Mi-a făcut plăcere să te cunosc și-ți mulțumesc mult pentru șansa de a susține un interviu pentru un post la agenția ta. Am terminat referatele pentru manuscrisele pe care mi le-a dat Nora. Intenționez să le aduc personal la agenție până diseară. M-am gândit totuși să-ți trimit prin fax acest referat, pentru

că stilul autorului mi se pare spectaculos și cred că are potențial.

Abia aștept să stăm de vorbă.

Cu cele mai bune gânduri,
Angel Robinson

Titlu: PARCO LAMBRO
Autor: Damiano Vero
Gen: Memorii
Referent: Angel Robinson

Autorul e italian, locuiește în San Francisco și e maestru patiser. E prima lui carte. Nu a mai publicat nimic până acum. Scriitorul povestește cum a luptat cu dependența de heroină, în anii '70, în Milano. Își amintește și cum a reușit să se lase de droguri când s-a mutat în SUA. Cred că va fi un debut promițător. Are un limbaj interesant care i se trage probabil din stilul personal de a traduce în engleză. Paginile pe care le-am citit descriu o atmosferă sumbră. Cartea se deschide cu o scenă impresionantă, petrecută în parcul al cărui nume se regăsește și în titlul cărții, și care descrie obiceiurile zilnice ale autorului și ale prietenilor lui: cum reușeau să-și cumpere droguri furând etc. Pasajele care descriu Milano sunt superbe, iar zbuciumul autorului e relatat cu o forță impresionantă. Povestea e tristă în multe privințe, spulberând prejudecățile pe care noi, americanii, le avem despre italieni.

Partea a doua a poveștii însă (cel puțin așa cum o descrie autorul) are un aer mult mai optimist: succesul atins cu greu în această țară, eforturile lui de a-și ajuta prietenii rămași în Italia etc. Consider că are un stil literar excelent. Manuscrisul m-a prins încă de la început. Nu mai voiam să se sfârșească. Cred de asemenea că va avea un mare succes de piață, motivele fiind cele enumerate mai sus. Recomand cartea cu căldură.

Mi-am preluat postul de asistentă a lui Lucy Fiamma luni dimineaţă, la cinci zile după interviu. În ziua cu pricina, am intrat în birou înarmată cu elan muncitoresc şi cu paharul de cappuccino pe care-l cumpărasem de la Peet's, local situat la mai puţin de cinci minute de biroul lui Lucy. Cred că păream agitată, pentru că fata care mi-a făcut cafeaua m-a întrebat de două ori dacă o vreau decofeinizată şi a afişat o expresie îngrijorată când i-am spus că am nevoie de cofeină.

Cu mâna încleştată pe cana cu strat dublu de spumă, m-am îndreptat pentru prima oară spre biroul meu, realizând că habar n-aveam dacă interviul, referatul sau pura disperare o determinase pe Lucy să mă angajeze.

Anna a fost cea care m-a sunat să mă anunţe că am primit postul şi că trebuie să încep imediat. Nu mai vorbisem cu Lucy de la interviu. Am zăbovit o vreme lângă biroul invadat de hârtii şi mi-am spus că oricum nu contează. Slujba era a mea începând din clipa aia.

— Bună, Angel!

M-am întors spre Nora / Kelly care, după cinci minute fix, a observat în sfârşit că intrasem în birou.

— Bună dimineaţa! i-am spus, rostind cuvintele cu toată vioiciunea de care eram în stare.

— Ce mai faci? m-a întrebat Nora / Kelly, aproape isterizată de fericire că mă vede.

Părea şi mai înfometată decât ultima oară când o văzusem.

— Bine, mulţumesc. Sunt gata să încep. Lucy este?

— Vorbeşte la telefon, dar ţi-a lăsat un bilet pe birou.

— Suuuuper! am spus, întrebându-mă cum naiba aveam să găsesc biletul lui Lucy în haosul de pe birou.

Nora / Kelly şi-a întors privirea spre biroul ei perfect ordonat şi a început să se joace cu nişte cărţi de vizită. Momentul de „hai să ne împrietenim ca fetele" se încheiase. Am pipăit muchiile dosarelor din cel mai

înalt teanc de pe birou. Habar n-aveam ce să fac cu ele sau unde să le duc. Aveam nevoie de ajutor.

— Hei, Kel... Nora, mă poți ajuta cu dosarele astea?

— Sunt foarte ocupată acum, a spus. Lucy ți-a lăsat un bilet. O să-ți spună Anna ce să faci, când ajunge.

— Perfect, mersi.

— N-ai vrea, te rog, să-mi spui „Nora"? Așa mă cheamă aici, bine?

— Bine, Nora.

Într-adevăr, Lucy îmi lăsase un bilet. Îl pusese pe scaunul meu, nemaigăsind loc pe birou. Era să mă așez pe el.

Bun venit, Angel! Ne bucurăm mult că vei lucra cu noi! Prima ta sarcină e să triezi hârtiile de pe birou și să le îndosariezi pe căprării. Te rog, încearcă să termini până la prânz. Anna e foarte ocupată în acest moment, dar am rugat-o să te ajute, până te obișnuiești. Încearcă totuși s-o deranjezi cât mai puțin posibil și folosește-ți inteligența și calitățile organizatorice, ca să începi treaba. Aș mai vrea să încep să dai telefoane în numele meu cât mai curând posibil!!! Nu uita că NY e cu trei ore înaintea noastră, așa că trebuie să dăm telefoane până-n ora 2 p.m.!! Anna îți va arăta lista cu numerele de telefon din computer. Va trebui s-o actualizezi conform instrucțiunilor mele. După cum îți poate spune toată lumea, telefonul e vital în agenția noastră, așa că te rog să scurtezi drastic convorbirile și să vorbești în interes personal numai în caz de URGENȚĂ!!! A treia ta sarcină e să aduni textele respinse în ultima săptămână și să le restitui autorilor cât mai rapid posibil. În cursul zilei de azi, aș vrea să discutăm despre observațiile tale privitoare la cartea italianului. Încă o dată, BUN VENIT!!! L.

Mi-am făcut loc pe scaun şi am început să răsfoiesc dosarele. M-am uitat pe furiş la Nora, care se străduia să pară că nu mă vede. A început să sune telefonul. A ţiuit de trei ori înainte ca Nora să spună:

— Trebuie să răspunzi. Lucy vrea ca tu să răspunzi prima la telefon. Nu uita să-i faci legătura numai cu persoanele cu care vrea să vorbească.

Şi de unde naiba să ştiu eu cu cine voia să vorbească? I-am aruncat Norei o privire ucigaşă şi am ridicat receptorul.

— Bună dimineaţa, am spus. Agenţia Lucy Fia...

— E acolo? m-a întrerupt o voce obosită de bărbat.

— Doamna Fiamma vorbeşte pe cealaltă linie momentan, am spus. Îmi spuneţi, vă rog, cine o caută?

— Tu cine mai eşti? În vocea obosită s-a înfipt şi arţagul.

— Sunt Angel Robinson. Sunt noua asistentă a doamnei Lucy Fiamma.

— Încă una, a mormăit vocea. Lămureşte-mă... De când lucrezi acolo? De cinci minute?

M-am uitat la ceas.

— Cam aşa ceva, am ciripit. Îmi spuneţi, vă rog, cine sunteţi?

— Sunt Gordon Hart. De la editura Hart House. Ai auzit de noi?

— Drace! mi-a scăpat.

Primul meu apel venea din partea directorului uneia dintre cele mai respectate edituri din ţară. Mi-am muşcat buza cu putere, sperând că nu auzise.

— Înţeleg că ai auzit de noi, a spus, cu un rânjet de satisfacţie în glas. Norocul meu. Dacă nu-ţi cer prea mult, a continuat, ai putea să-mi faci legătura cu doamna Fiamma? Ba nu. Mai bine nu te deranja! Spune-i doar că nu-i pot da un răspuns definitiv azi. Ştie ea ce vreau să spun. Mulţumesc şi la revedere!

A trântit telefonul cu zgomot. Mi s-a făcut rău.

— Cine era? a întrebat Nora.

— Gordon Hart, am spus disperată.

— Vai de mine! a chițăit Nora. De ce nu i-ai făcut legătura?

— El n-a vrut.

— Nu înțelegi, trebuia neapărat să-i faci legătura! Nu știi asta? Trebuie să-i spui. Fugi repede la ea!

Nora bătea violent aerul cu brațele ei scheletice. Arăta ca un șoarece înfuriat.

Nu-mi dădeam seama cât din ostilitatea ei era răutate pură și cât strategie de autoprotecție, dar mi-am pus în cap să aflu cât mai repede posibil.

Tremurândă și cu inima bubuind, am bătut la ușa biroului lui Lucy. Craig a întredeschis ușa și a scos capul. Era îmbujorat și șifonat, de parcă s-ar fi luat la trântă cu cineva.

— Să nu mai bați! a spus. Sună la interfon pe viitor!

Iar vocea aia de idol al adolescenților. Dacă-i puneai lui Craig o pungă pe cap, m-am gândit, ar fi fost absolut irezistibil.

— Am un mesaj pentru Lucy, am spus, iar Craig m-a poftit să intru.

Lucy era la birou. Vorbea la telefon. Mi-a zâmbit larg când am intrat. Purta un taior cu pantalon de culoare roșie și pantofi asortați. Părul ei rebel era înnodat la ceafă. La gât îi atârna un pandantiv masiv, cu piatră sângerie, care aducea a amuletă. Mi-a făcut semn să mă așez pe scaunul din fața ei.

— Da, draga mea, a continuat. Înțeleg că operația a fost traumatizantă, dar ți-a mai rămas un rinichi, nu? În plus, gândește-te că vreo două zile n-o să-i mai ai pe copii pe cap. Îți poți lua laptopul cu tine, ca să mai scrii un pic. Trebuie să ne trimiți prima ciornă, știi doar. Ce zici?

A tăcut, aşteptând răspunsul. Colţurile gurii i-au coborât când l-a auzit.

— Dar anestezia e doar o mică parte a intervenţiei, a continuat.

Am auzit cum intensitatea vocii indignate de la capătul firului creşte cu câţiva decibeli. Lucy s-a uitat la mine, dându-şi ochii peste cap. A astupat receptorul cu o mână şi, în timp ce vocea îşi continua tirada, mi-a spus...

— Ce e, Angel? Ce cauţi aici?

— A sunat Gordon Hart, am spus în şoaptă.

Brusc, chipul lui Lucy a căpătat o expresie de îngrijorare.

— De ce nu mi-ai spus? a şuierat, luând mâna de pe receptor. Lorraine, nu mai pot vorbi. Discutăm mai târziu. Nu, Lorraine, nu pot. Unul dintre cei mai importanţi directori de editură din ţară aşteaptă să discute cu mine. Pa!

A închis şi s-a întors spre mine.

— Pe ce linie e? m-a întrebat, scanând telefoanele.

Nici unul nu clipea.

— Nu e pe nici o linie. Ţi-a lăsat un mesaj.

— L-ai lăsat să închidă? De ce? Ştii cât de important e?

S-a ridicat în picioare, strivindu-mă cu înălţimea ei. Pe fundalul alb al biroului, părea o rană deschisă. Era atât de nervoasă, încât, preţ de o secundă paranoică, am crezut că o să mă plesnească.

— Sună-l! În clipa asta! a spus printre dinţi.

— A spus că nu-ţi poate da un răspuns azi, am zis cu răsuflarea tăiată.

— Sună-l! a repetat. Vorbim despre asta mai târziu.

Am ţâşnit afară din biroul lui Lucy de parcă mi-ar fi luat foc tălpile. În drum spre uşă, am surprins expresia lui Craig. Milă amestecată cu amuzament.

M-am repezit la birou și am înșfăcat telefonul, când mi-am dat seama că habar n-aveam unde puteam găsi numărul lui Gordon Hart, de fapt, orice alt număr. Am cotrobăit pe birou, căutând agenda Rolodex, dar n-am găsit nimic. Am reușit însă să dărâm câteva teancuri de hârtii, împrăștiind pe jos ceea ce puteam doar bănui că erau documente vitale. Interfonul a început să clipească și să țiuie.

— Angel, caută-l pe Gordon Hart. La telefon. Acum!

Vocea furioasă a lui Lucy m-a străpuns până-n măduva oaselor. Mi-a zburat instantaneu din creier banala și inutila hotărâre de a-mi cumpăra un deodorant mai bun.

— Da... O clipă, te rog. Am mai măturat cu mâna câteva hârtii.

— Nora, m-ai putea ajuta să găsesc numărul de telefon al lui...

— Sunt foarte ocupată, a spus Nora oftând. Dar ai putea deschide computerul. Toate numerele de telefon sunt în baza de date.

M-am uitat la ea cu neîncredere. Nici măcar nu văzusem computerul ascuns după muntele de hârtii. Sigur avea numărul în una dintre agendele Rolodex pe care le răsfoia cu atâta sârg.

Nu înțelegeam de ce nu voia să mi-l spună.

— Angel! a urlat iar Lucy în interfon. Nu mai pot vorbi cu Gordon Hart. Dacă-l prinzi la telefon, spune-i că îl sun eu mai târziu.

Nici bine n-a terminat fraza, că a sunat din nou telefonul.

— Ar fi bine să răspunzi, a spus Nora. Lucy vrea ca tu să preiei apelurile.

— Știu, m-am răstit. Mersi pentru informație.

— Ha! m-a cadorisit Nora cu o privire indignată și s-a aplecat sub birou, căutând ceva.

O clipă, am crezut că avea de gând să scoată o armă, dar nu era decât o cutie cu pulbere proteinică Slender-Aid, pe care a deschis-o și a început să mănânce praful cu lingura. Am ridicat receptorul.

— Bună dimineața! Agenția literară Lucy Fiamma.

Tăcere lungă la celălalt capăt, întreruptă de gâfâieli. Am mai făcut o încercare.

— Agenția literară Lucy Fiamma. Alo?

— Da. O voce de bărbat, fumător, după cum suna, a catadicsit să răspundă. Cu Lucy Fiamma, te rog.

— Regret, vorbește pe cealaltă linie momentan. Vă pot ajuta cu ceva?

— Îmi recenzează lucrările, a spus, și aș vrea să știu când putem discuta despre asta.

— Desigur, am spus. Îmi spuneți, vă rog, cum vă cheamă?

— Peter Johnson, a spus.

Foarte plin de el, m-am gândit eu.

— O clipă, vă rog, am spus și l-am lăsat să aștepte. Nora? Nu m-am putut abține. Aveam nevoie de ea. E Peter Johnson. Să...

— Individul ăsta sună zilnic, a spus Nora, prizându-și praful proteinic. Îl tot respingem, dar nu pricepe. Manuscrisele lui put a țigară. Îhhh... Ar trebuie să se lase de fumat.

Alte două linii au început să sune simultan.

— Ar fi bine să răspunzi, a spus Nora. Lucy ți-a cerut să...

Am apăsat pe linia 2.

— Agenția literară Lucy Fia...

— Sunt Lorraine. Te rog, trebuie să vorbesc cu ea acum. Să nu-mi spui că vorbește pe altă linie.

Lorraine avea lacrimi în glas.

— Bine. Așteaptă, te rog, Lorraine.

Am apăsat pe linia 3.

— Agenţia Lucy Fiamma.

— Alo, sunt Fabio. Am sunat ca să aflu dacă mai e valabilă rezervarea făcută de doamna Fiamma la Baciare Ristorante pentru diseară.

— Vă rog să aşteptaţi.

M-am uitat îngrozită la cele trei linii care clipeau. Opţiunea firească ar fi fost să-i fac lui Lucy legătura cu Lorraine, care, bănuiam eu, era cea căreia Lucy îi recomanda să scrie sub anestezie, dar începusem să bag la cap că opţiunile fireşti nu erau neapărat şi cele corecte în acest birou. Principiul lui Occam nu era valabil aici. Am riscat totuşi şi am sunat-o pe Lucy.

— Da? a spus.

— Lucy, Lorraine aşteaptă pe linia 2, şi Fabio, de la Baciare, pe linia 3.

— Fabio! a exclamat. Fă-mi legătura!

Bine. Lucy voia cu Fabio, aşa că am apăsat linia 2, îngrozită la gândul conversaţiei pe care urma s-o am cu înlăcrimata Lorraine.

— Alo? Lorraine? Sunt Angel Robinson, noua asistentă a lui Lucy. Îmi pare foarte rău, dar Lucy e într-o to... teleconferinţă momentan şi nu poate fi deranjată. Dar m-a rugat să-ţi spun că te sună ea în clipa în care termină.

Mă minunam de unde scosesem asta şi eram uşor surprinsă cu câtă degajare o minţisem.

— Bine, a lătrat Lorraine şi mi-a trântit telefonul în nas.

Peter Johnson încă clipea pe linia 1.

— Domnule Johnson? Din păcate, doamna Fiamma nu e disponibilă acum. Vă pot ajuta eu?

— Mi-ai citit cartea? a întrebat tuşind în telefon.

— Ştiţi, sunt nouă aici, aşa că n-am apucat să...

— Asta nu ne împiedică să vorbim despre carte, a spus. Hai să-ți povestesc subiectul, dacă ai o clipă liberă. E aur curat, ascultă-mă pe mine. Aur curat.

— Ce-ar fi să-mi lăsați numărul dumneavoastră, domnule Johnson? Voi avea grijă să-i transmit mesajul.

A tușit iar, expectorând numărul de telefon și asigurându-mă că nu-l deranja să sune din nou, ba chiar ar fi fericit să revină mâine și, a da!, felicitări pentru noua mea slujbă la cea mai apreciată agenție literară de pe pământ. Am închis și m-am uitat rapid la ceas, convinsă fiind că trecuseră câteva ore de la opt, când intrasem aici pentru prima oară. Eram acolo de fix douăș'trei de minute.

Ultima oară când m-am uitat la ceas, abia trecuse de unu. După ora Pacificului.

Ceasul din birou arăta unu, după ora New Yorkului. Anna a ajuns la nouă, dar, ca și Nora, nici ea nu prea s-a obosit să mă învețe ce să fac. A avut totuși bunăvoința să-mi prezinte cu lux de amănunte obiceiurile ei alimentare. În loc să aflu unde era lista cu numere de telefon a lui Lucy, am descoperit că Anna mâncase ochiuri cu șuncă la micul dejun. În loc să-mi explice cum să mă descurc cu dosarele, Anna a preferat să-mi spună că avea de gând să mănânce salată chinezească de pui la cină, întrebându-mă ce părere am despre sosul de muștar cu miere. Din când în când, îmi mai servea frânturi de informații utile, cum ar fi unde erau dulapurile pentru dosare sau unde găseam manuscrisele respinse care trebuiau returnate autorilor, dar toate astea mi le spunea în treacăt. Bine măcar că, după ce am reușit să dezgrop computerul și să-l deschid, Anna mi-a spus unde găsesc baza de date cu numele și numerele de telefon de care aveam nevoie.

Craig şi-a petrecut aproape toată dimineaţa făcând cărare între biroul lui şi cel al lui Lucy.

Când şedea în spatele teancului de dosare, era invizibil. După scurta conversaţie pe care am avut-o cu el în biroul lui Lucy, nu mi-a mai adresat nici un cuvânt.

Cred că Anna nu aflase că eu trebuia să preiau prima apelurile, pentru că, dacă nu vorbea la telefon, sărea să pună mâna pe receptor de fiecare dată când suna. Vorbea tare şi chicotea adesea. Nu erau apeluri personale, pentru că i-a făcut legătura de câteva ori lui Lucy, dar vorbea cu toţi de parcă le-ar fi fost prietenă intimă. Am preluat şi eu câteva apeluri, cu mai mult succes decât pe primul, dar tot nu mă relaxasem după episodul cu Hart.

Lucy nu ieşise din birou, aşa că mă aşteptam să fiu chemată să păşesc pe covorul sclipitor de alb, ca să dau socoteală pentru gafă. La unu şi jumătate, când a ţiuit interfonul, am sărit ca arsă.

— Angel, vii puţin, te rog?

Deşi a rostit „te rog", era clar un ordin, iar vocea ei nu suna deloc vesel. Am luat în calcul posibilitatea de a fi concediată chiar din prima zi.

— Intră, Angel. Ia loc!

Lucy era cocoţată pe canapeaua din piele albă şi ţinea în mână un manuscris. Am recunoscut literele albastre întortocheate de pe prima pagină. M-am aşezat pe marginea canapelei, iar Lucy m-a măsurat cu privirea de sus până jos.

— Ce-ai pus pe tine, dragă? m-a întrebat.

Tonul ei era mai puţin blând decât cuvintele.

— Poftim? Ce...

— Te întreb cu ce te-ai îmbrăcat, Angel.

M-am uitat la hainele mele ca şi cum aş fi vrut să-mi aduc aminte cu ce mă îmbrăcasem şi am văzut o cămaşă bej, cu guler răsfrânt, blugi şi balerini negri. Era o ţinută

similară cu cele purtate de Anna şi de Nora. Clar era o întrebare-capcană. Habar n-aveam ce ar fi trebuit să răspund.

— Păi...

— Pentru Dumnezeu, n-am timp de asta, a spus Lucy exasperată. Vreau să vorbim despre cartea italianului.

Mi-a dat manuscrisul lui Damiano Vero. Notiţele mele erau prinse cu agrafe în partea de sus. Am observat că Lucy scrisese peste ele.

— Înţeleg că ţi-a plăcut, nu?

— Da, cred că scrie excelent.

Mă chinuiam să schimb vitezele, ca să ţin pasul cu rapiditatea cu care Lucy trecea de la un subiect la altul.

— Chiar e foarte bun, ai dreptate, dar am nişte întrebări. În primul rând, totul se petrece în Italia.

— Parţial.

— Ba se petrece în Italia, iar americanii sunt xenofobi de-a binelea. Nu cred că i-ar interesa să citească despre Italia în momentul ăsta.

— Dar *Sub soarele Toscanei*? Italia a avut întotdeauna o imagine romantică, am spus. Şi-apoi, când ajunge în America, reuşeşte să se lase de droguri. Într-un fel, e povestea reuşitei unui imigrant.

Discuţia începea să mă încălzească. Aproape că uitasem de dosare, de telefoane şi de privirea încruntată a Norei.

— Asta-i altceva. Nu cred că ar trebui să fie o carte de memorii. Memoriile, în special cele ale dependenţilor de droguri, au devenit, de la o vreme, copilul vitreg al publicisticii. Va trebui să încadrăm cartea în alt gen.

M-am uitat cum Lucy se încruntă concentrată.

— Hai să-i spunem „ficţiune autobiografică", a spus în cele din urmă. Aşa, împăcăm pe toată lumea.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Ar fi cazul să-ţi notezi, Angel.

M-am uitat la mâinile mele goale, gândindu-mă dacă să alerg sau nu la birou să-mi iau un pix şi o foaie.

— Data viitoare, a spus Lucy, să vii pregătită, te rog. Întrebarea e dacă mai e dependent de droguri. Ar fi o perspectivă excelentă. L-am putea interna la dezintoxicare, ar da interviuri din spital, ceva de genul ăsta.

— Cred că vrea să sublinieze tocmai faptul că e curat acum.

Lucy mi-a aruncat o privire dezaprobatoare.

— Mă rog, vedem noi ce putem face. Ar fi mult mai bine dacă n-ar fi curat. Cartea asta ar putea fi salvarea lui, nu povestea salvării lui. Da, e mult mai bine. Cu ce se ocupă?

— E patiser.

— Nu, nu e bine. Prea multe poveşti cu bucătari. Suntem în ceasul al douăsprezecelea şi timpul nu stă în loc.

S-a oprit o clipă, bătând cu stiloul Waterman în paginile de pe genunchi.

— Vom spune că e şomer. Sărac şi dependent de droguri. Sună mult mai bine. Heroina şi dulciurile nu sunt deloc o combinaţie sexy. Chestia cu parcul e fabuloasă, a spus, frunzărind paginile îndoite. A terminat manuscrisul?

— Nu ştiu.

A oftat.

— La asta trebuie să fii foarte atentă, Angel. Mă rog, nu contează. Aş putea să-l vând parţial, dacă-i fac campanie bună. L-aş putea vinde numindu-l un *Trainspotting* italian. Da, asta e. Dacă nu cumva heroina a ieşit din modă azi. Ce zici, Angel? Eşti tânără, ar trebui să ştii.

— Nu cred, am spus cu ezitare. Se pare că nu se va demoda niciodată cu adevărat.

— A mai contactat şi alţi agenţi?

— Nu știu.

— N-ai vorbit cu el?

Părea îngrozită.

— Nu, am...

— Ți-am lăsat un bilet pe birou în legătură cu asta. Am subliniat că trebuie să-l suni cât mai repede posibil.

— Îmi pare rău, nu l-am văzut.

M-a străpuns cu privirea, de parcă ar fi vrut să afle dacă spun adevărul.

— Angel, atenția la detalii e crucială aici.

Eram un șoricel față în față cu ditamai pisica și n-aveam unde să fug... Dar, în clipa în care am încercat să bâigui o scuză, Lucy a schimbat iar tonul.

— Cartea e perfect filmică, a spus. Da, fără îndoială. Sună-l! Vreau să semneze cu noi înainte să se ducă în altă parte.

Am dat să mă ridic, dar a ridicat mâna cu palma spre mine.

— Nu, stai! a spus. Să verificăm ceva mai întâi.

Și-a ocolit biroul și a apăsat pe butonul interfonului.

— Anna!

— Da?

— Fă-mi legătura cu Natalie Weinstein.

— Bine, Lucy. Mai ai nevoie de ceva? Ți-aș putea aduce o...

— Natalie. Weinstein. Anna. Acum.

Lucy s-a așezat la birou și mi-a făcut semn să mă apropii.

— Vreau să auzi asta, a spus.

Am observat că vocea îi coborâse cu vreo două octave și era străbătută de ceea ce s-ar putea numi un ton seducător. Când i s-a făcut legătura cu Natalie Weinstein, Lucy a început să-și rearanjeze obiectele de pe birou cu mâna liberă. Aveam să mă obișnuiesc curând cu acest tabiet. De fiecare dată când vorbea la telefon, adică în

cea mai mare parte a zilei, Lucy avea mania să aşeze în stivă carneţelele, agrafele, pixurile şi tot ce mai era pe birou. Muta mai întâi obiectele mai mari în centru, adăugând treptat altele din ce în ce mai mici, până când obţinea un turnuleţ în mijlocul biroului. Apoi, lua obiectele unul câte unul şi le aşeza în colţurile biroului. Dacă încă vorbea la telefon, o lua de la capăt. A repetat mutările astea la nesfârşit cât a vorbit cu Natalie Weinstein, iar eu îi priveam hipnotizată mâinile care se mişcau febril, în timp ce vocea ei umplea camera.

— E tare de tot, a spus. M-am gândit în primul rând la tine. Am un autor virgin, apărut de nicăieri. Da, chiar citim manuscrisele trimise voluntar la agenţia asta. Oricum, individul e un italian sublim, iar ideea romanului e bombă atomică. Da, am cartea în faţă.

Am urmărit cu privirea cum carneţelele urcă şi apoi coboară din turnuleţ.

— Se pare că a scris echivalentul italian al romanului *Trainspotting*. Mai bine zis, *Trainspotting* combinat cu *Sub soarele Toscanei*. Un talent remarcabil...

Sus, jos, sus, jos.

— E dependent de heroină şi a scris cea mai tulburătoare poveste despre... Da, de acord, există o piaţă pentru aşa ceva. Nat, stai să auzi una şi mai tare. Tipul e încă dependent. Ce? Nu, am spus „dependent"? Recuperare. E încă la dezintoxicare. Dar e... Mă rog, ştii cât de greu e să scapi de droguri.

M-am uitat cum ia un pix şi începe să noteze ceva.

— Da, e italian. Din Milano. Frumos de pică. Ştii cum sunt italienii.

Mi-a arătat bileţelul. „Avem poza autorului?" scria. Am dat din cap în semn că nu. A continuat să scrie. „Ar face bine să fie mişto!" a adăugat pe bileţel.

— Lucrează deja la o continuare. De fapt, mai are două cărţi în lucru. S-ar putea să avem un personaj

antierou în serie. Îi spune... Stai să caut... Da, *Triptic ecvestru*. Cum? Mă rog, nu contează, poate oricând să schimbe titlul.

Şi-a dat teatral ochii peste cap.

— Da, bine, Nat. Nu garantez... Îţi pot oferi exclusivitate dacă... Bine. Mâine, îl ai pe birou. Înţelegi sper că trebuie să mă mişc repede. Desigur însă, m-am gândit mai întâi la tine.

Lucy a trântit telefonul, iar eu, trezită din transă, mi-am lipit privirea de faţa ei. Eram impresionată, dar şi uşor speriată. Lucy vindea pielea ursului din pădure, înainte măcar să schimbe un cuvânt cu Damiano Vero. Dar nu mă îndoiam că avea să obţină tot ce voia.

— Cam aşa se procedează, Angel, a spus Lucy. Zâmbea larg, etalându-şi dinţii anormal de albi. Angel, caută-l pe autor... Cum îl cheamă? Nu contează, sună-l şi fă-mi legătura. N-o să ştie ce noroc a dat peste el. O să-l fac vedetă. Vezi să iei manuscrisul cu tine diseară. Trebuie să-l mai perii. Citeşte-l cu atenţie, notează ce nu e în regulă şi pune-l să modifice. Manuscrisul trebuie să fie impecabil. Directorii de editură sunt ocupaţi. N-au timp de cărţile rescrise de la prima pagină, crede-mă.

A tras aer în piept.

— Vreau să prezint manuscrisul cel târziu până la sfârşitul săptămânii. Vom avea nevoie de cel puţin încă cinci editori. Voi face lista.

— Dar nu ziceai că i-l trimiţi lui Natalie Weinstein?

Lucy s-a uitat la mine cu o expresie stupefiată.

— Ar fi o mare greşeală, a spus. Hai, fugi, avem treabă.

Când mă pregăteam să ies pe uşă, Lucy a adăugat:

— Află şi ce-i cu celelalte două cărţi la care lucrează.

M-am oprit în faţa uşii preţ de o milisecundă. Atât mi-a luat ca să mă hotărăsc să nu-i spun lui Lucy că cele două cărţi erau rodul imaginaţiei ei, şi nu a autorului.

Dar ce mai conta? Dacă mai voia două cărți, italianul trebuia neapărat să le scrie.

Damiano Vero notase trei numere de telefon în scrisoare. La primul număr a sunat ocupat, la al doilea n-a răspuns nimeni. L-am găsit în cele din urmă la cel de-al treilea număr.

— *Ècco, sì!* a exclamat când m-am prezentat. Dar abia vi l-am trimis. Repede vă mai mișcați.

Am zâmbit în receptor, dându-mi seama că era prima convorbire telefonică veselă din ziua aceea.

— Lucy ar vrea să stea de vorbă cu tine, am spus. Poți aștepta o clipă, până-ți fac legătura?

— Desigur, a spus.

— Lucy, Damiano Vero, pe linia 1.

— Cine?

— Damiano Ve... Romanul italian?

— A, el... Dă-mi-l, Angel. Te miști prea încet.

Am oftat în sinea mea, în timp ce apăsam tastele. Măcar, mi-am zis, memoria pe termen scurt nu-i prea funcționează. Se părea că uitase gafele din prima mea zi de lucru.

Stomacul mi-a chiorăit și s-a strâns. Nu mai digerase nimic de la banana pe care o mâncasem cu șase ore în urmă. După ce și-a lustruit temeinic cutia cu praf proteinic, Nora a ieșit din birou și s-a dus să ia corespondența. Nimeni n-a dat de înțeles că voia să ia masa în oraș, deși Anna a scos un sendviș cu carne, diform și urât mirositor, pe care l-a mestecat cu zgomot la birou. A simțit că mă uit la ea și a ridicat ochii.

— N-avem pauză de prânz aici, a spus. Sper că ți-ai adus ceva de mâncare.

— Nu știam, am spus. Nu știam, așa că nu mi-am adus nimic.

Anna a ridicat din umeri și a mușcat zdravăn din sendviș. Dintre feliile de pâine s-a prelins ceva ce semăna

a maioneză. Nu terminase de clefăit când a sunat interfonul.

— Da, Luşy.

— Anna, vorbeşti cu gura plină, sau ai răcit? Dacă eşti bolnavă, ai grijă să ştergi telefonul după ce-l foloseşti. N-ar trebui să-ţi spun eu asta. Vreau să-i faci contract lui Damiano Vero acum, te rog. Şi spune-i lui Angel să vorbească cu el pe linia 1.

— Angel, a spus Anna, cât pe ce să se înece în timp ce înghiţea. Trebuie să...

— Mersi, am auzit. Am ridicat receptorul. Bună ziua, domnule Vero. Sunt Angel.

— Te rog, spune-mi Dami, a zis. E mai simplu.

— Bine. Mă bucur să te cunosc. Îmi place mult *Parco Lambro*. Nu ştiu dacă ţi-a spus Lucy. E captivant.

— Da, a spus. Captivant. Nu m-am înşelat în privinţa Lucianei. Ştiam eu că e persoana ideală pentru cartea mea. Mi-a spus că voi lucra cu tine. O să faci nişte modificări?

— Da, am vorbit despre asta. Desigur, îţi voi face nişte sugestii şi, dacă ţi se par corecte...

— *Bene*. Luciana mi-a dat numărul tău de-acasă, dar mă gândeam să ne întâlnim.

Luciana? Numărul meu de acasă?

— Cum să nu? Ar fi grozav. Te sun eu...

— *Bene*. Abia aştept. *Mille grazie*, Angel. La revedere!

Înainte să apuc să pun receptorul în furcă, computerul m-a anunţat ciripind că am primit un mesaj. M-am uitat la dreptunghiul cu litere albastre şi am văzut că iniţialele expeditorului erau A.A. Anna.

„Ţi-a zis despre Sfânta Lucia?" scria în mesaj.

„Cine să-mi spună?" i-am răspuns. M-am uitat la Anna. Stătea aplecată peste birou şi părea foarte preocupată să butoneze tastatura. Computerul a ţârâit iar, anunţând un alt mesaj.

„L.F. Îi place să le spună noilor angajaţi că Lucia e unul dintre sfinţii patroni ai scriitorilor. Au vrut s-o ardă pe rug, dar Sfânta Lucia era ignifugă. A trebuit să-i taie gâtul ca s-o omoare. Era italiancă.

„Nu, nu mi-a spus" i-am scris.

„M-am gândit că asta te-ar putea ajuta cu scriitorul ăla italian" a răspuns Anna.

Mi-am zis pentru o clipă că Anna asta era cam sărită, în timp ce încercam să găsesc un răspuns mai de soi la ultimul ei mesaj („mulţumesc" ar fi sunat destul de aiurea), când Nora s-a apropiat de mine cu o cutie mare de plastic, plină ochi cu manuscrise şi scrisori.

— Lucy vrea să te ocupi de astea, a spus. Eu fac asta de obicei, dar vrea să te obişnuieşti şi tu cu trierea textelor.

— Astea au venit doar azi?

— Nu e rău, crede-mă, a pufnit Nora. Azi au venit doar cincizeci. Sunt zile când primim şi o sută.

A zâmbit. Pe chip i se citea jena, amestecată cu indiferenţa.

— Distracţie plăcută! a spus.

Anna mi-a trântit un manuscris pe birou, unde a aterizat cu un zgomot înfundat, stârnind o mică rafală.

— L-am citit aseară. A fost respins, dar ar fi bine să te uiţi şi tu pe el. Lui Lucy îi place să afle şi părerea altuia. Eu mă car. Ţi-am terminat instructajul pe ziua de azi. Cred că poţi pleca şi tu.

M-am uitat la manuscris şi apoi la ceas, scăzând trei ore. Era şase şi mă usturau ochii.

O durere cumplită provocată de foame îmi zvâcnea în ceafă. Nora plecase. Am auzit vocea lui Craig răsunând din biroul lui Lucy.

— Da, am spus şi mi-am luat poşeta.

Notițe pentru *Parco Lambro* și câteva manuscrise de citit, inclusiv cel pe care tocmai mi-l lăsase Anna.

— Trebuie să mănânc ceva. Dacă nu, leșin.

Dar vorbeam singură. Anna a ieșit pe ușă înainte să termin fraza. A plecat fără să-mi spună ce trebuia să fac, dacă s-ar fi întâmplat să rămân ultima. Cuprinsă brusc de ură, mi-am dat seama că tot ce învățasem de-a lungul primei zile la agenție mi se datora în exclusivitate mie, în ciuda, și nu datorită, așa-zisului training al Annei. Am încercat să încropesc un plan ca să-i fac pe Anna, pe Nora și chiar și pe Craig să mă ajute mai mult în zilele următoare, dar creierul meu urla de foame și era prea obosit ca să dea formă celui mai mic gând.

M-am ridicat să plec, dar durerea de cap provocată de hipoglicemie m-a țintuit pe loc, până când am reușit să mă țin pe picioare. Telefonul a sunat strident în biroul tăcut, sfredelindu-mi amețeala. Răspunde! Nu răspunde! Ce bine era dacă aș fi plecat cu un minut mai devreme!

— Alo, agenția Lucy Fiamma.

După ce telefonul a încetat să mai păcăne, am auzit o voce slabă care părea să vină de departe.

— Ah, ook...

— Alo? Cu ce vă pot fi de folos? Alo?

— Ka.

Pocnete, șuierături...

— Oo...

— Regret, nu vă aud. Alo?

Încă un păcănit și un șuierat prelung. Mă pregăteam să închid, când am auzit slab, dar clar.

— Karanuk.

— Karanuk?! Da, vă rog, o clipă. Așteptați o clipă.

Nu m-am obosit s-o sun pe Lucy pe interfon, hotărând să alerg spre biroul ei, să bat scurt la ușa închisă și s-o deschid, fără să aștept un răspuns. Lucy era așezată

la birou, arătând la fel de proaspătă ca dimineaţă. Craig era în genunchi lângă ea (exact, în genunchi) şi-i înmâna nişte hârtii.

— Angel?

— Karanuk, am spus scurt. Te caută Karanuk pe linia 1.

Lucy şi-a săltat sprânceana în formă de bumerang şi s-a holbat la mine încurcată.

— Legătura e proastă, m-am repezit eu. Cred că sună din Alaska. Aşteaptă pe fir.

— Angel, a spus Lucy, Karanuk locuieşte în Los Angeles.

— Aha... E pe linia 1. Eu mă duc acasă. Mulţumesc.

Lucy a scuturat din cap, parcă nevenindu-i să creadă ce aude, şi a ridicat receptorul.

— Mulţumesc, Angel, a tunat Craig, ridicându-se de pe covor. Ne vedem mâine-dimineaţă.

M-am îndreptat spre uşă cu spatele, mi-am adunat manuscrisele şi am ţâşnit din birou de parcă mi-ar fi luat foc părul. Proasto! m-am certat în gând, când m-am urcat în maşină şi am pornit spre casă. Proasto, proasto, proasto! mi-am zis când am descuiat uşa şi m-am aşezat pe pat. Idioato! am adăugat în timp ce răsfiram manuscrisele în faţa mea, pregătindu-mă să le citesc. Deşi rememorasem ultimele cinci minute ale zilei de lucru de cel puţin douăzeci de ori în drum spre casă, tot nu-mi venea să cred că făcusem prostia să dau buzna în biroul lui Lucy, bâlbâindu-mă ca proasta. În cap îmi răsuna un ţiuit surd, dar insistent. Una peste alta, performanţa mea din prima zi nu fusese strălucită. M-am întrebat a nu ştiu câta oară dacă aveam să rezist măcar până la sfârşitul săptămânii. Capul îmi vâjâia în continuare. Am ridicat ochii. Suna telefonul.

— Alo, Agen... Alo?

— Angel?

Vocea lui Lucy a răsunat în telefon, lovindu-mi creierul ca un topor.

— Lucy?

— Uite ce e, draga mea, azi n-am prea apucat să vorbim și să ne cunoaștem. Ai fugit ca împușcată.

A râs scurt, sacadat.

— Știu, am...

— Draga mea, vreau să-ți urez bun venit și să-ți spun că ai un potențial uriaș să te integrezi în echipa agenției noastre. Nu glumesc, uriaș. Sunt foarte mulțumită de felul cum ai lucrat cu cartea italianului, dar cred că ăsta e abia începutul. Ai ochiul format, iar asta e o calitate care, din păcate, ne lipsește.

— Mulțumesc, am spus, eliberând aerul pe care-l țineam captiv în plămâni.

— Pentru că ne lipsește un ochi format, a continuat, vreau să studiezi cu atenție toate textele pe care le primim. Vezi tu, Anna e o dulce și are intenții bune, dar n-are ochiul tău. Mă îngrozește gândul că i-ar putea scăpa ceva valoros. Înțelegi?

— Păi...

M-am uitat la manuscrisul respins pe care mi-l dăduse Anna. Referatul ei era prins cu agrafe în partea de sus și începea cu „Ideea e tâmpită și plictisitoare".

— *Entre nous*, Angel, stai cu ochii pe ea, bine?

— Bine.

— Ar fi bine dacă ai veni mai devreme mâine-dimineață, ca să stăm un pic de vorbă înainte să ajungă ceilalți. Sincer, Angel, ideea e că nu prea am timp să vorbesc la telefon cu tine. Am o rezervare la restaurant.

— Înțeleg, Lucy. Nici o problemă.

— Ai luat cartea italianului cu tine?

— Da, e la mine.

— Splendid! Mă fascinează cartea asta, Angel. Vezi dacă poți s-o ataci în seara asta. Discutăm mâine-dimineață.

— Bine.

— Repet, mă bucur că lucrezi cu noi, Angel. Am știut că-ți merge mintea din clipa în care te-am văzut.

— Mulțu...

— Încă ceva, Angel, și-apoi închid. Înțeleg că azi a fost prima ta zi, dar insist să te îmbraci o idee mai elegant. Nu trebuie să fie ținute business sau ceva prea sobru, dar blugii mi se par casual și transmit un mesaj greșit. Fără blugi, s-a înțeles, Angel?

— Fără blugi, am repetat apăsat.

— Splendid! Ne vedem mâine-dimineață. Devreme. Pa, draga mea!

Am pus telefonul în furcă ușor, de parcă ar fi fost un bebeluș. Ca nu cumva să se trezească și să înceapă să sune iar. Am luat manuscrisul pe care Anna îl respinsese și m-am uitat îndelung la el. Cuvintele îmi jucau în fața ochilor obosiți. Pentru prima oară în viață, am simțit o nevoie imperioasă să beau ceva tare. Dar n-aveam timp să mă gândesc la când sau la cum să fac rost de o tărie, pentru că, spre groaza mea, am văzut cum se mișcă clanța, cum ușa se deschide și intră cineva.

A apărut un bărbat blond, frumos, care ținea într-o mână o sticlă de vin și ceea ce părea a fi un manuscris în cealaltă.

— Iubire! a spus. Cum a fost în prima zi?

Malcolm. O clipă, nici măcar nu l-am recunoscut.

3

Lucy Fiamma
Agenţia Literară Lucy Fiamma

Stimată doamnă Fiamma,

Sunt scriitoare şi caut pe cineva care să-mi reprezinte primul roman intitulat *Elvis va dansa la nunta ta*. Respectând instrucţiunile dumneavoastră din ghidul agenţiilor literare, vă trimit primele cincizeci de pagini din roman, un sinopsis şi un plic timbrat autoadresat, pentru răspuns. Vă pot trimite romanul întreg, dacă doriţi.

Deşi acesta e primul meu roman, în ultimii ani am publicat câteva povestiri în reviste literare de prestigiu. De curând, povestirile mele au apărut în *Elephant Cage Quartely* şi *Flabbergasted*. Dacă doriţi, aş fi încântată să vă trimit revistele respective.

Am absolvit un curs de tehnică literară la Universitatea California. *Elvis va dansa la nunta ta* a fost teza mea de licenţă, dar am revizuit substanţial romanul de atunci.

Subiectul romanului e o călătorie cu maşina, pe parcursul a douăzeci şi patru de ore. Cele două personaje principale, Michael şi Jennifer, pleacă din Los Angeles spre Las Vegas, se căsătoresc şi apoi se întorc acasă. Sunt tineri şi nu se cunosc aproape deloc când

pornesc în călătoria cu final matrimonial. Pe parcursul romanului, sunt dezvăluite câteva secrete, iar fiecare află o mulțime de lucruri despre sine și despre celălalt.

Știu că timpul dumneavoastră e prețios, așa că închei aici, în speranța că paginile romanului vor vorbi de la sine. Aștept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră.

Cu stimă,
Shelly Franklin

ELVIS VA DANSA LA NUNTA TA

de Shelly Franklin

Capitolul 1

Ochii lui Michael au culoarea algelor fosforescente. Sunt atât de luminoși și de verzi, încât, în momentul în care a deschis ușa din spate și a intrat, Jennifer l-a și bănuit că ar fi consumat ceva.

Dar și dragostea poate face asta, gândește Jennifer. Revelația ei e o scânteie în camera întunecoasă. Deci strălucirea asta vine din dragoste. Asta e concluzia la care ajunge Jennifer când se apropie de bărbatul care-i va fi în curând soț.

El stă pe întuneric, iar televizorul merge, dar fără sunet. A lăsat geamurile deschise, iar aerul cald și umed de septembrie intră prin plasa de țânțari. Jennifer nu se miră că a stins toate luminile. Știe că, pentru el, televizorul e ca hrana pentru unii oameni. Pentru el, e un colac de salvare educativ. Aruncă o privire scurtă spre televizor și recunoaște canalul de teleshopping. O femeie subnutrită, îmbrăcată în roșu, vinde lănțișoare cu îngerași de aur, pentru mai puțin de douăzeci de dolari.

— Iartă-mă că am întârziat, spune Jennifer, sărutându-l pe Michael pe obraz.

— Nu-i nimic, Jen, spune Michael, cu o voce mieroasă. Avem timp berechet. Las Vegasul nu doarme niciodată.

Jennifer îl cuprinde pe Michael pe după gât. Ochii lui sticloși strălucesc privind-o, iar gura i se arcuiește într-un zâmbet.

— Ai emoții? întreabă ea.

Vorbește pe un ton duios, pentru că-i adulmecă frica, mirosul ei subtil, dar înțepător.

— Da, spune el. Mâna i se strecoară pe spatele ei, coborând. Tu n-ai emoții?

Nu, gândește Jennifer. Nu are emoții. N-a fost niciodată mai sigură de ceva în viața ei. Întreabă:

— Ai adus inelele?

— Am adus inelele, Jennifer. Dar, mai important, am adus mașina. Ai văzut-o?

Își lipește buzele de gâtul ei. Miroase a țigări, deși zicea că s-a lăsat de fumat acum trei săptămâni, și a bomboane de mentă, pe care le-a supt ca să mascheze mirosul de tutun.

Jennifer simte și un iz slab, dar inconfundabil, de alcool.

— Mașina? întreabă ea.

— Du-te afară s-o vezi! spune el.

Jennifer se desprinde din brațele lui și se apropie încet de geam. Pe alee, un Corvette roșu-aprins. Deși e întuneric, strălucește ca un apus în Pacific.

— Ce înseamnă asta, Michael?

— Îți place? Zâmbește cu gura până la urechi. Am închiriat-o. Pentru seara asta.

— De ce? îl întreabă Jennifer.

— Nu-i așa că-i frumoasă? Dacă tot o facem, măcar s-o facem ca la carte. O mașină clasică, pentru o experiență americană clasică. O cununie în Las Vegas. Ce zici?

Jennifer ar vrea să-i împărtășească entuziasmul privitor la mașină, dar nu simte aceeași emoție. Spune totuși:

— E splendidă, Michael. Când trebuie s-o duci înapoi?

— Mâine.

Jennifer ridică sprâncenele, surprinsă.

— În cazul ăsta, cowboy, am face bine să plecăm.

Titlu: ELVIS VA DANSA LA NUNTA TA
Autor: Shelly Franklin
Gen: Ficţiune
Referent: Anna

Ideea e tâmpită şi plictisitoare. Titlul e sinistru. Autoarea e licenţiată în tehnică literară şi zice că a publicat câte ceva prin revistele literare, dar alte recomandări n-are. E primul ei roman. E vorba despre doi tineri care se duc cu maşina la Las Vegas ca să se căsătorească. Nu cred că se mai întâmplă şi altceva. Ritmul romanului e lent, iar premisa e idioată. Stilul e sec şi n-are forţă. Nu ştiu unde vrea să ajungă. Nu ştiu ce caută Elvis în titlu. Nu spune dacă a trimis romanul şi altor agenţi, dar nu cred că are importanţă. Nu e genul promovat de noi. Recomand să fie respins.

Titlu: ELVIS VA DANSA LA NUNTA TA
Autor: Shelly Franklin
Gen: Ficţiune
Referent: Angel

Autoarea a absolvit un curs de tehnică literară la Universitatea California, curs urmat de nenumăraţi scriitori care au publicat bestselleruri în ultimii ani, aşadar am citit cu mare atenţie textul, care e şi lucrarea ei de licenţă. Îmi place titlul. Ştiu că sună uşor excentric, dar subiectul romanului e o nuntă în Las Vegas. Cine să fie pomenit în titlu, dacă nu Elvis? Îmi place şi stilul cărţii. Autoarea creează o atmosferă de tensiune de la bun început, aşadar cititorul ştie că cei doi au

probleme şi că mariajul ar putea fi o greşeală. Stilul autoarei nu mi s-a părut sec, dimpotrivă. Din sinopsis, reiese clar că autoarea ştie unde vrea să ajungă cu subiectul. Intriga şi structura romanului sunt bine definite. După părerea mea, vor prinde. Singura potenţială problemă e aceea că autoarea foloseşte în cea mai mare parte prezentul narativ. Deşi ne ajută să trăim momentul (acţiunea romanului se petrece pe parcursul unei zile), tehnica asta e uşor limitativă şi poate da senzaţia de claustrofobie.

Cred totuşi că putem remedia acest mic defect, dacă autoarea e dispusă să rescrie cartea. Consider că romanul are mari şanse să devină o bună radiografie a relaţiilor din ziua de azi, un subiect de interes permanent. Recomand contactarea imediată a autoarei, ca nu cumva să fi apelat la o altă agenţie, şi să i se ceară textul complet.

Prima mea zi de lucru s-a transformat rapid în prima mea noapte de lucru. Mai întâi, am citit teancul de manuscrise, aşezând romanul lui Shelly Franklin deasupra, ca să-l salvez de respingerea superficială a Annei, după care am început să redactez *Parco Lambro*. M-a mirat uşurinţa cu care am lucrat. Parcă aş fi ştiut din instinct ce cuvinte să mut sau să elimin, ca să scot în evidenţă tabloul pe care a vrut să-l creeze Damiano. Vocea lui îmi răsuna în minte pe măsură ce citeam şi înţelegeam ce voia să spună. Făceam adnotări cu pixul cu pastă roşie. Nu mai redactasem cărţi până atunci, dacă nu puneam la socoteală micile corecturi aduse povestirilor lui Malcolm, dar o făceam cu o uşurinţă naturală, spre deosebire de celelalte sarcini ale primei zile. Marea satisfacţie era însă faptul că-mi plăcea ce fac.

Malcolm s-a tot învârtit pe lângă mine în timp ce lucram, atent să nu mă întrerupă la început, dar din

ce în ce mai nervos pe măsură ce orele treceau. Era clar că voia să-i povestesc cu lux de amănunte cum fusese prima mea zi de lucru, dar i-am explicat că trebuia să mai aştepte pentru o relatare completă.

— Trebuie să predau textul mâine, i-am spus, arătându-i manuscrisul lui Damiano.

Malcolm s-a aşezat în spatele meu, şi-a băgat mâinile în părul meu şi a început să mă mângâie pe gât.

— Eşti sigură? m-a întrebat cu o voce ispititoare. Lucrezi prea mult, iubire.

— Malcolm, te rog...

— Bine, a spus, renunţând să mă mai mângâie şi să mă corupă.

— Atunci, mă duc să-ţi fac o cafea.

— Ar fi super, am spus.

Când am ridicat în sfârşit ochii, se crăpa de ziuă, iar Malcolm dormea dus pe patul meu, complet îmbrăcat.

Câteva ore mai târziu, eram în drum spre agenţie. Când am ajuns, cu mult înainte de ora nouă, Lucy şi Craig alcătuiseră deja o listă cu zece editori de top pentru *Parco Lambro*.

Între timp, noaptea, Lucy îi trimisese o copie a manuscrisului necorectat lui Natalie Weinstein, căreia îi promisese exclusivitate. Natalie Weinstein avea dreptul să păstreze manuscrisul fix două zile, timp berechet, spunea Lucy.

— Ştie cum se lucrează în domeniul ăsta, mi-a spus Lucy. Ştie că nu pot lăsa un manuscris bun să-i zacă pe birou.

În timp ce-i explicam lui Damiano la telefon ce corecturi făcusem („Avem nevoie de text ieri, Angel, mi-a spus Lucy. Vezi să ţi-l trimită cel târziu mâine sau dactilografiază-l tu în timpul tău liber"), Lucy le

prezenta cartea celor zece editori ai ei. Pentru că voia să aud cum pune ea problema („Trebuie să înveți cum se procedează, Angel"), l-am lăsat de câteva ori pe Damiano să aștepte ca să dau fuga în biroul ei, cu pixul și cu carnețelul în mână, să-i ascult convorbirile.

— Sper că înțelegi că nu-ți pot oferi exclusivitate, Charles. Pot însă să-ți garantez că vei fi primul care va primi textul. Lasă-i asistentei mele adresa ta de acasă și ți-l trimit în seara asta.

— Pe cuvânt, Katherine, n-am citit în viața mea un text care să emane asemenea forță brută. Ăsta e desigur și motivul pentru care m-am gândit în primul rând la tine. Știu că te pricepi să păstrezi în pagină prospețimea unor asemenea sentimente.

— Da, Julia, autorul e perfect vandabil. Creol, sexy...

— M-am gândit imediat la tine, Frank. Iese din tiparele oricărui gen. E o radiografie socială copleșitoare. Cum? Da, de acord, chiar avem nevoie de așa ceva.

Periodic, în timpul convorbirilor, Lucy mi-a tot arătat bilețele.

„Unde e poza autorului?!!!" scria pe un bilet. „Am nevoie de ea ACUM!!!"

„Ai terminat redactarea?" scria pe alt bilet.

Apoi, un alt bilet: „Concepe scrisoarea de prezentare".

Am dat din cap afirmativ și am spus „Bine" după ultimul bilet, dar habar n-aveam ce voia. M-am așezat la birou și m-am uitat pe rând la colegii mei, întrebându-mă cine m-ar putea ajuta. Șansele mele erau slabe.

— Damiano, am spus în receptorul veșnic în așteptare, Lucy e foarte interesată și vrea să te publice cât mai repede. Crezi că poți termina până mâine?

— *Bella*, a spus după o pauză. Bine. Te pot suna mai târziu? Cum ți-l trimit? Și, te rog, spune-mi Dami.

Bâzâitul interfonului mi-a retezat răspunsul înainte să apuc să deschid gura.

— Angel, te-ai apucat de scrisoarea de prezentare? Te rog să mi-o aduci.

— Uite ce e, Damian... Dami, am şoptit în receptor. Ce-ar fi să mă suni după ce mai faci câteva modificări? Apoi, îmi poţi trimite manuscrisul acasă, prin e-mail. O să-l printez eu.

— *Grazie*, a spus.

— Vreau şi o fotografie, am adăugat repede. Îmi poţi trimite una prin e-mail? Ai vreuna cu tine?

— Nu prea... a început, dar interfonul a bâzâit din nou, aşa că am încheiat scurt convorbirea.

După ce am asigurat-o pe Lucy că îi duc imediat scrisoarea de prezentare, mi-am zis să risc apelând la bunătatea colegilor şi m-am apropiat de Craig.

— Ce mai faci, Angel? a întrebat.

Craig arăta şi mai sfrijit decât de obicei în tricoul polo cu un număr prea mare şi în pantalonii maro ponosiţi. Când şi-a împins ochelarii înapoi pe nas, mi-a amintit de Woody Allen, dar nu şi de zeflemeaua lui. Dar ce voce! Mi-a vibrat în plex de mi-a sărit inima. M-am gândit că soţia lui Craig era fără îndoială genul care făcea amor cu lumina stinsă.

— Bine, am spus. Mă întrebam dacă n-ai putea să mă ajuţi. Lucy mi-a cerut să...

— Să concepi o scrisoare de prezentare pentru cartea italianului? a întrebat Craig.

— Exact, am spus. Şi nu... am ezitat, ca nu cumva Craig să se prindă că n-aveam nici cea mai vagă idee despre ce era vorba.

— Ai un model în computer, a spus Craig. Dacă însă vrei un exemplu, am una aici, pe undeva. A tras sertarul dulăpiorului de sub birou cu dosare impecabil aranjate şi a scos o hârtie.

— Poftim! a spus. Dar să mi-o dai înapoi după ce termini.

— Sigur, am spus cu o ușoară ezitare.

— Trebuie să te apuci imediat, Angel, a spus, iar la auzul numelui meu în gura lui, mi s-a pus un nod în gât.

— E cel mai bun sfat pe care ți-l pot da. Să nu te temi de eșec.

Ciudat, era cel mai cald și mai încurajator lucru pe care mi-l spusese cineva de când începusem treaba, așa că l-am îndrăgit pe loc pe Craig, care s-a încruntat totuși când a vorbit.

— Bine, am spus, zîmbindu-i cu gura până la urechi. Ai dreptate.

M-am întors la biroul meu și am conceput o scrisoare de o pagină care conținea o scurtă descriere împănată de superlative a romanului *Parco Lambro* și un mic paragraf în care explicam de ce „Dragă... (Ed.)" trebuia neapărat să-l primească. Am copiat formula de încheiere din scrisoarea lui Craig, adică „Aceeași, Lucy Fiamma". Așa și era. Aceeași Lucy.

Lucy a avut nevoie doar de zece secunde ca să-mi mutileze scrisoarea cu tăieturi ferme de stilou. „O rescrii conform corecturilor mele", a scris în partea de sus a hârtiei. „Parcă ar fi scris-o un copil mic."

Când i-am citit comentariile, un val de roșeață a început să-mi urce pe gât, iar urechile mi-au luat foc de rușine. Mi-am dat seama că era prima oară când simțeam veninul lui Lucy și mi se părea teribil de dureros. Evadarea la care visasem în primele cinci minute petrecute la agenție și-a făcut loc din nou în mintea mea. Craig o fi simțit ceva, pentru că, în timp ce mă gândeam cât mi-ar trebui să-mi iau poșeta și să fug, pe ecranul calculatorului a apărut un mesaj de la el.

„Nu pune la suflet".

M-am așezat la birou și i-am răspuns. „Încerc", am scris. „Mersi". M-am uitat la Craig, în speranța că voi vedea o expresie de îmbărbătare pe fața lui, dar vorbea

deja la telefon. Murmura ceva despre niște drepturi de autor neplătite la timp.

Am refăcut scrisoarea de prezentare de cinci ori. Fiecare ciornă s-a întors la mine, adusă ba de Anna, ba de Nora, ba chiar de mine însămi, care cum intra în biroul lui Lucy, cu și mai multe tăieturi și adnotări decât ultima. Lucy își corectase propriile corecturi. În cele din urmă, mi-a scris pe o ciornă: „Ajunge. Nu mai avem timp. Să terminăm odată!"

Am aruncat o privire pe modificări și mi-am dat seama că ultima ciornă era aproape identică cu prima.

I-am înapoiat lui Craig modelul de scrisoare de prezentare și am zăbovit lângă biroul lui, până când a ridicat ochii și a întrebat:

— Te mai pot ajuta cu ceva, Angel?

— Păi...

— Scrisoarea e bună. Nu-i așa?

— Nu. Eu...

— Avem treabă, Angel.

M-am trezit că transpir abundent, neînțelegând și pace de ce-mi era atât de greu să deschid un subiect care ar fi trebuit lămurit și abandonat după interviu.

— Nu prea știu ce salariu am, Craig.

I-am zâmbit larg, sperând să-mi maschez poticneala din exprimare.

— Mă întrebam dacă nu m-ai putea lămuri. Doar tu ești omul cu banii.

Craig s-a lăsat pe spetează scaunului și, preț de o clipă, o expresie ciudată i-a traversat fața spălăcită. Dacă n-aș fi știut, aș fi putut să jur că era o privire acuzatoare, genul „de unde până unde obrăznicia să-mi imaginez că aveam să fiu plătită pentru o asemenea șansă?" Dar expresia acuzatoare i-a dispărut repede, înainte să mi se confirme bănuiala, iar Craig mi-a oferit o jumătate

de zâmbet. S-a aplecat peste birou, a luat o bucată de hârtie, a scris „25" și mi-a dat-o.

— Adică... ? am căutat răspunsul în ochii lui.

— Pe an.

Vocea lui joasă suna ca șoapta unui actor dintr-o piesă de Shakespeare.

— Bine, am spus, privind fix hârtia și împărțind suma la 12, scăzând impozitele și ajungând la cifre mult mai mici.

— Majoritatea începătorilor în domeniul editorial câștigă mult mai puțin, a spus Craig. Pentru început, e un salariu foarte generos. Are mare încredere în tine.

— Ai dreptate. Mulțumesc, am spus și m-am întors la biroul meu.

Nici n-am apucat să mă așez, că interfonul a țiuit iar.

— Angel!

— Lucy?

— În biroul meu!

Înainte să apuc să fac un pas în biroul ei, Lucy mi-a zbierat:

— Copiază-l și împarte-l! și mi-a înmânat un memo.

„Nu facem reclamă la GAP în agenția asta!!!" urla memo-ul. „Profesionalismul e crucial pentru succesul firmei! Cer cu insistență să nu mai văd pe nimeni ÎN BLUGI! Vă rog să vă modificați garderoba! L.F."

Normal, eu îmi modificasem deja garderoba, așa că purtam pantalonii kaki pe care-i scosesem din fundul șifonierului în dimineața aia. Dar Anna și Nora tot în blugi erau. După ce a citit ordinul „nimeni în blugi", Nora a început să împăturească și să răsîmpăturească biletul, până când a ajuns un pătrățel. Când a citit memo-ul, Anna mi-a aruncat o privire tăioasă și s-a întors la computerul ei. Două minute mai târziu, am primit un mesaj de la ea: „L.F. a cerut să ne îmbrăcăm sobru. Fără blugi. Ca să știi".

Am ridicat memo-ul pe care-l primisem şi eu, dar Anna era cu ochii pironiţi în monitorul calculatorului.

„Bine", am răspuns. „Mersi că m-ai informat."

„Ai idee de ce nu mai putem veni în blugi?" mi-a scris iar Anna. „Nu pricep, pentru că n-a avut nimic împotriva lor până azi. Mă gândeam că ştii."

„Nici eu nu ştiu" am scris. Speram ca schimbul de mesaje să se termine aici, dar bănuiam că Anna abia se încălzise. Telefonul a început din nou să sune, iar ea s-a lăsat pe speteaza scaunului, refuzând îmbufnată să răspundă.

— Agenţia Lucy Fiamma.

— Ce ton profesional ai!

Malcolm. Drace!

— Bună! am spus, coborând tonul cu câteva octave.

— Bună?! Ştii cine sunt, nu? Iubitul tău? Bărbatul pe care l-ai lăsat singur şi nefericit în pat, azi-dimineaţă?

— Da, Mal... Sigur că ştiu cine eşti.

Vorbeam în şoaptă, aşa că Anna a ciulit urechile. M-am rotit în scaun cu spatele la ea, ca să nu-mi vadă faţa, dar am ajuns în raza vizuală a Norei. Mi-am dat seama că dreptul la intimitate era o absurditate în agenţie.

— Nu pot vorbi acum, am şoptit în telefon. N-am voie să primesc apeluri în interes personal.

— Dar nu răspunzi la mobil.

— Normal că nu răspund. Muncesc.

— Angel, de ce vorbeşti de parcă ţi-ar sta cineva în cap?

— Nu mai pot vorbi, i-am spus.

— Stai! Am sunat ca să te întreb dacă luăm masa împreună. Pot veni să te iau...

— Nu, nu pot. Chiar nu mai pot vorbi.

— De ce?

Nu mai știam cum să scap de Malcolm și, deși nu-mi dezlipeam ochii de pe biroul acoperit de hârtii, simțeam în ceafă privirea Annei.

— Avem mult de lucru, i-am spus lui Malcolm, încercând să par calmă. Încercăm să pregătim cartea aia. Știi tu, italianul... Am lucrat pe manuscrisul lui azi-noapte.

— Cine naiba e tipul ăsta? a întrebat Malcolm. E cumva celebru? De ce i se dă atâta atenție?

— A scris o carte bună, am șoptit.

— N-are cum să fie doar asta, a pufnit Malcolm. O fi vreun armăsar, ceva. Nu? Angel?

— Nu știu, Malcolm! am spus, coborând iar vocea. Chiar nu mai pot vorbi. Mai sună două linii, iar Anna refuză să pună mâna pe telefon.

— Dar la cină ne vedem? Gătesc eu.

— Super, am spus. Ne vedem diseară. La reve...

— Angel, stai!

— Ce mai e?

— A sunat mama ta.

A urmat o secundă lungă de tăcere tensionată.

— Și nu puteai să-mi spui asta mai întâi? am șoptit în cele din urmă.

— Vai, iartă-mă!

— Nu mai pot vorbi, am spus și i-am închis telefonul în nas, înfigând degetul pe butonul celeilalte linii.

— Agen...

— Angel, *bella!*

— Bună, Dami, poți să...

M-am gândit să-l las să aștepte, ca să răspund la celelalte apeluri, dar m-am răzgândit în secunda următoare. Se părea că Damiano era prioritatea mea. N-avea decât să-și scoată Nora nasul din pulberea proteinică și să ridice receptorul.

— Nu contează, am spus. Ce mai faci?

— *Bene*, a spus. Angel, am două probleme. N-am nici o fotografie. E atât de important?

— Păi Lucy crede că...

M-am oprit. Cum să-i spun că-l descrisese deja ca pe un hibrid între Johnny Depp și Benicio del Toro? Ca să fiu sinceră, mi-l imaginam pe Damiano exact așa cum îl tot descria ea: brunet, sexy, seducător. Nu că m-aș fi dat în vânt după bruneți. Pentru o clipă, chiar m-am întrebat dacă să-i cer lui Damiano să-mi spună cum arată de fapt, dar mi-am dat seama cît de penibilă aș fi fost.

— Lucy crede că ne-ar fi de folos, am încheiat fraza.

M-am gândit la Karanuk, întrebându-mă care era adevăratul motiv pentru care nimeni nu știa cum arată. Oare să fi fost atât de urât, încât Lucy să-l fi ținut ascuns intenționat? Poate că de aceea era atât de obsedată să vadă fotografia lui Damiano.

— Și dacă n-am nici o poză? a întrebat. Părea amuzat.

— Păi, am repetat, Lucy crede că ne-ar fi de folos.

— Bine, a spus. Cealaltă problemă... *Penso che*... Scuze. Aș cam avea nevoie de ajutor diseară, Angel. Cu cartea.

— Desigur, am spus. Ce-ar fi să te sun când ajung acasă? Va fi mai liniște și putem discuta. Îți convine?

— *Bellissima*, a spus. E perfect. *Mille grazie*. Ești foarte drăguță, Angel.

— Cu mare plăcere, i-am spus și am închis zâmbind.

Abia mai târziu, după alte câteva zeci de apeluri și un vraf de hârțoage de la Lucy, mi-am amintit că îi spusesem lui Malcolm că iau masa cu el și că ședința editorială promisă lui Damiano avea probabil să ne strice planurile.

La cinci, cu o oră înainte să plec, m-am furișat în baia angajaților (o toaletă pentru oaspeți, lipită de birou, despre care Nora mă informase că era de datoria ei s-o

menţină curată, de parcă era cine ştie ce titlu de glorie) şi l-am sunat pe Malcolm de pe mobil.

— Bună, am şoptit, când a răspuns. Eu sunt. Îmi cer scuze pentru adineauri. Pur şi simplu, nu pot... E nebunie aici.

— Sunt convins, a spus.

— Ce-a zis mama? l-am întrebat. Ai vorbit cu ea?

— Puţin, a spus. Îţi povestesc la cină.

— Bine. Apropo de cină, Malcolm. Din păcate, nu pot veni.

— De ce? a întrebat. Trebuie să-i lustruieşti pantofii italianului?

— Nu fi rău, am spus, chiar trebuie să-ţi reamintesc că tu m-ai sfătuit să candidez pentru postul ăsta?

Am dat drumul la robinet, ca să-mi camuflez vocea.

— Iartă-mă, a spus Malcolm. N-am vrut. Angel, ce se aude? Te ascunzi în baie?

— Şşşş, am şuierat în telefon. O să mă audă.

Malcolm a oftat indiferent şi a spus:

— Bine, am priceput. Amânăm cina, dar vin oricum la tine, bine? Ne vedem mai încolo!

— Bine, am spus. Trebuie să plec.

— Angel?

— Da.

— Mă iubeşti?

— Normal, am spus.

Am aşteptat să-mi spună şi el că mă iubeşte, dar legătura s-a întrerupt înainte să apuce să mai zică ceva. După ce am închis uşa de la baie şi m-am îndreptat spre zona mea de lucru, le-am văzut pe Anna şi pe Nora la biroul celei din urmă. Nici nu m-am aşezat bine că amândouă s-au uitat la mine cu o privire năucă.

— Care-i treaba? am spus.

— Uite! a spus Anna, arătând scrisoarea din mâna Norei.

M-am apropiat de Nora cu prudență și am citit peste umărul ei. Anna era în picioare, lângă mine, mult prea aproape, de parcă ar fi vrut să mă păzească. Singurul rând dactilografiat era mânjit, de parcă cineva vărsase apă peste el.

„Sunt următorul vostru mare autor.
Manuscrisul e pe drum. Pregătiți-vă!"

— Hmmm, am spus.

— Cam ciudat, nu crezi?

— E clar o abordare „romantică", am spus, încercând să par glumeață.

Nora ținea hârtia între degetul mare și arătător, la o distanță considerabilă de nasul ei, ca și cum ar fi mirosit urât.

— Nu scrie cine e expeditorul.

— Atunci, ignor-o, a spus Anna zâmbind.

— Mă rog, a spus Nora și a aruncat hârtia deasupra mormanului de scrisori respinse.

Anna a ridicat din umeri, iar eu m-am întors la biroul meu, unde mă mai așteptau câteva sarcini urgente.

Când am ajuns acasă, am găsit lângă telefon două bilețele și sticla de pinot rămasă nedeschisă de noaptea trecută. Pe primul bilețel, care fusese băgat sub sticlă, scria: „Bea-mă! Merit." Pe al doilea era mâzgălit numele maică-mii, Hillary, și un număr de telefon. N-am recunoscut codul poștal, dar am ridicat receptorul și am format numărul oricum. A sunat de cinci ori înainte ca mama să răspundă și să șuiere în telefon: „Salutare!" Abia o auzeam. Parcă era uragan pe fir.

— Hillary! am strigat. Unde ești?

Unul dintre primele lucruri pe care mi le-a cerut mama a fost să-i spun pe nume și să nu folosesc nici un derivat al substantivului „mamă". Nici nu mă gândisem vreodată la ea ca la „mami".

— Ești Angel a mea? a cântat în telefon. Bună, scumpo!

— Unde ești? am repetat.

— Sunt în cel mai frumos loc, Angel. Trebuie neapărat să vii aici. Trebuie. E splendid. Copaci, aer curat și...

— Dar unde? am insistat.

— Lângă... E lângă Seattle, Angel. E atât de important?

— Este, dacă vrei să vin să te vizitez, am spus. E totul în regulă? Nu mai știam nimic de tine, Hillary, și începusem să-mi fac griji.

Nu era nici pe departe prima oară când eu o făceam pe mama la telefon. Și nici n-avea să fie ultima, bănuiam.

— Draga mea, după atâta timp, tot nu știi că nu pățesc niciodată nimic? Puțină încredere, fata mea. Ce mai faci?

— Bine. Da, sunt bine. Am o slujbă grozavă, Hillary. Lucrez cu Lucy Fiamma. E agent literar. Sigur ți-am pomenit de ea... Mai ții minte *Frig!*?

— Cum? Nu e frig aici, Angel. Draga mea, trebuie să-ți spun ceva. Am dat peste un grup de femei incredibile. Se trag din amazoane, îți vine să crezi? Ne gândim să oficiem un ritual de purificare, cum fac femeile la saună, și aș vrea să vii și tu, Angel. Trebuie să descoperi amazoana din tine.

Singura amazoană pe care aveam vreo șansă s-o descopăr era varianta dot. com, dar cum să-i spun asta mamei fără să par sarcastică și păgână? Mai devreme sau mai târziu, dezamăgită iar de vreo sectă wicca, de vreun grup de eco-feministe sau de sculptori, avea să plece din nou, dar, câtă vreme era prizoniera extazului comunitar, nici eu, nici altcineva nu putea să-i potolească entuziasmul.

— Hillary, ai auzit ce-am spus despre noua mea slujbă?

— Ce slujbă, iubito?

— Lucrez pentru un agent literar, aproape că am urlat în telefon.

— Fabulos!

Telefonul a început să păcăne, aşa că următoarele ei cuvinte s-au auzit ca din beci. N-am auzit decât „...să ai grijă de tine!"

— Ce? Nu te aud, Hillary.

— Scumpo, trebuie să mă duc la o întâlnire cu zeiţa. Chiar acum alerg. Dar vreau neapărat să vii aici, Angel. E important. Te sun mai târziu, bine? Vorbim mai multe atunci.

— Hillary..., am început, dar deja închisese.

Am încercat să-mi imaginez ce putea fi aia o întâlnire cu zeiţa, dar m-am oprit când am început să văd cu ochii minţii un ritual grotesc, oficiat cu sânge menstrual. Măcar mama era bine. Îmbucurător.

M-am uitat la sticla de vin, rezistând impulsului de a o destupa şi goli. Mi-aş fi dorit ca Malcolm să fie lângă mine, dar m-am consolat repede la gândul că avea să vină curând. Ultimele două zile mă storseseră de puteri, iar convorbirea cu mama mă terminase de-a binelea. Malcolm, mi-am zis, avea să fie balsamul perfect. Aveam să-l primesc cum trebuie. Dar trebuia să mă ocup mai întâi de *Parco Lambro*. Am ridicat receptorul şi am format numărul lui Damiano, pe care deja îl ştiam pe de rost.

Cu ajutorul meu, Damiano a reuşit să corecteze manuscrisul până a doua zi şi, la sfârşitul săptămânii, toţi editorii de pe lista lui Lucy primiseră un exemplar. Deşi Damiano nu ne trimisese nici o fotografie cu el,

motiv pentru care Lucy s-a văicărit încontinuu („Ne-am fript dacă autorul nu e mediagenic, Angel!"), toți editorii voiau să-i cumpere cartea.

Natalie Weinstein, pe care am auzit-o zbierând în telefonul lui Lucy, a sărit prima, cu o ofertă de o sută de mii de dolari, sperând în zadar să-i devanseze pe ceilalți. Lucy s-a folosit apoi de oferta lui Natalie Weinstein ca „preț de pornire" pentru licitație. Natalie reprezenta Weinstein Books, mica ei editură din cadrul trustului Gabriel care, la rându-i, făcea parte din giganticul Triad Publishing Group. *Parco Lambro*, ca toate cărțile pe care le cumpărase, avea să-i reflecte în mod direct gusturile și stilul. Numele ei avea să fie gravat pe cotorul cărții, alături de cel al autorului. Și voia asta cu disperare.

Nu mi-a venit să cred ce entuziasm a stârnit cartea. Deși editorii avuseseră timp doar pentru o lectură superficială, cum se face că fiecare dintre ei îi apreciase atât de mult stilul, încât să fie fascinați și să-și dorească neapărat să aibă cartea? Răspunsul, bănuiam eu, era chiar Lucy. Era ceva în felul în care prezentase romanul, o vrajă pe care o trimisese prin telefon și cu care-i hipnotizase pe toți.

— Totul ține de fior, Angel, mi-a spus. Trebuie să-l creezi. Trebuie să-i dai viață.

În asta consta deci geniul lui Lucy, dacă i se putea spune așa. Metodele ei aveau ceva hipnotic, vrăjitoresc. Mă simțeam ca ucenicul vrăjitoarei când galopam între biroul ei și al meu, urmărind-o cum face farmece.

Lucy le-a dat celor zece editori mai puțin de o săptămână ca să se pregătească pentru licitație („Trebuie să păstrăm cartea proaspătă, ca să nu le treacă foamea"), timp în care și-a frământat creierii dacă să mai arunce câțiva editori în luptă.

— Mă întreb dacă lui Susie Parker nu i-ar plăcea cartea, spunea.

Sau:

— Încă n-am discutat cu Nadia Fiori. E italiancă.

În final, a mai agățat trei editori, cărora s-a grăbit să le trimită manuscrisul, ca să fie duzina dracului (treisprezece). Eram sigură că, dacă voia, Lucy putea atrage jumătate din editorii din New York, alături de nenumărați alți directori de editură. Gordon Hart, care se număra printre ei, a sunat de câteva ori în săptămâna care a urmat, fără să reușească măcar o dată să vorbească cu Lucy la telefon, dar comunicând cu ea prin mine.

— Încă mai lucrezi acolo? mă întreba de fiecare dată când răspundeam la telefon. Cred că e un nou record pentru ea.

Asta era o altă marotă a lui Hart. Nu-i spunea niciodată „Lucy", ci numai „ea". Tonul lui era întotdeauna sec și scorțos. Era dificil, desigur, să-mi dau seama prin telefon, dar, deși era clar un tip autoritar, Gordon Hart avea vocea unui bărbat relativ tânăr. Pentru că niciodată nu era disponibil când sunam la HartHouse din partea lui Lucy, sfârșeam prin a sta la palavre cu numeroșii lui asistenți, cel mai adesea cu Jessie Hill, care fusese recent promovată în postul de editor asociat. De la Jessie am aflat că Gordon Hart avea voce tânără pentru că abia trecuse de patruzeci de ani și că era strănepotul fondatorului HartHouse. Tot de la Jessie am aflat că Gordon și Lucy au cam avut ceva de împărțit pe vremuri, dar nu mi-a explicat ce anume.

Cu o zi înainte de licitație, Lucy ne-a trimis un memo.

„După cum știți cu toții, licitația pentru cartea italianului va avea loc mâine-dimineață. Prin urmare, v-aș ruga să veniți un pic mai devreme decât de obicei...

Angel și Anna – 6 a.m.
Nora – 7 a.m.
Craig – 8 a.m.

E vital să fiţi vioi, aşa că să dormiţi bine la noapte! Dacă totul merge bine, vom avea motive să sărbătorim!!! Şi veţi putea pleca acasă mai devreme, pe la 16.00 sau 17.00. L."

Mi-a trecut prin cap că Lucy era genul de om care n-avea nevoie de somn. Citisem despre sindromul ăsta undeva. Nu era vorba de insomniile obişnuite. Indivizii ăştia au în creier o substanţă care-i ţine treji şi vioi, după doar o părticică din somnul de care are nevoie o persoană normală, şi, când adorm, intră direct în faza profundă. Au mult mai puţine vise decât noi toţi şi, dacă au, nu şi le amintesc niciodată. Mi-am pus în gând să cercetez mai în amănunt subiectul. Anna, care nu suflase un cuvânt despre convocarea cu noaptea-n cap, a ajuns înaintea mea la birou a doua zi dimineaţă. Când am ajuns fix la şase, tremurând şi prost-dispusă, strângând în mână cea mai tare cafea pe care o găsisem, ea era deja la birou, cu computerul pornit şi cu nişte brioşe cu brânză şi cireşe în faţă. Am rămas nemişcată, holbându-mă fix la brioşe, paralizată de frig şi de epuizare. Anna s-a-nroşit toată.

— Sunt pentru Lucy, a spus, arătând brioşele. În caz că are nevoie de energie.

— N-ai cumva una în plus? am întrebat, pe un ton hâtru şi complice, încercând să-mi ascund oboseala şi disperarea.

Sprâncenele spălăcite ale Annei s-au arcuit într-un V hidos.

— Nu, a spus, dar poţi să iei asta.

Mi-a aruncat un fax şi şi-a întors atenţia asupra elaboratului aranjament de brioşe.

— Ce-i asta? am întrebat-o, dar începusem deja să citesc.

„Următorul vostru bestseller e pe drum.
Sper că sunteți pregătiți.
Sunt viitorul vostru mare autor."

— Nu-i tot ăla care i-a trimis Norei scrisoarea aia ciudată? Când a venit faxul ăsta? am întrebat, căutând vreo informație pe hârtie, dar negăsind nici una.

— Era aici când am ajuns, a spus Anna.

— Te pune pe gânduri, nu? Dacă manuscrisul e atât de bun, de ce nu ni l-a trimis deja?

Dar, înainte ca Anna să-mi răspundă, urletul lui Lucy „În biroul meu, vă rog!" a răsunat prin interfoane.

Am intrat după Anna, care s-a postat în fața mea, lucru bun, de altfel, pentru că priveliștea care m-a întâmpinat mi-a tăiat o clipă respirația.

Lucy stătea proțăpită în mijlocul biroului, cu brațele ridicate turlă deasupra capului, și inspira cu forță. Era îmbrăcată din cap până-n picioare în alb orbitor. Purta un pulover de cașmir col roulé, un șirag lung de perle, o fustă albă din lână până la glezne și o pereche de botine din piele întoarsă albă, cu toc cui, totul completat cu un pashmina alb, aruncat neglijent pe un umăr. Părul, bătând deja în alb, îi plutea în jurul feței și părea, ca toată apariția ei, electrizat. Verdele fascinant al ochilor și roșul aprins al gurii erau singurele culori din tot biroul. Preț de o secundă, am crezut că am ajuns în Narnia și că mă aflu în fața Vrăjitoarei Albe.

— Yoga! s-a răstit, coborând brațele. Ar trebui să încercați.

— Nu am flexibilitatea ta, Lucy, a spus Anna gâtuită, de parcă un animal mic îi rămăsese înțepenit în gât.

— Flexibilitatea e o stare de spirit, a spus Lucy, gratulându-mă cu o privire lungă, inchizitorială.

— Dar tu, Angel? Nu se poate să nu-ți poți împleti picioarele alea lungi în câteva poziții de yoga.

— A, yoga... am bâiguit, încă hipnotizată de scena care mi se înfățișa.

— Gata cu pălăvrăgeala! a spus Lucy sec, îndreptându-se spre biroul ei. Putem începe?

— Totul e gata pentru runda întâi, a răspuns Anna. (I-am auzit îngâmfarea strecurându-i-se în voce.) Vrei să fiu eu prima care preia apelurile?

— Nu te prosti, a spus Lucy. Am nevoie de amândouă călare pe telefoane și de Nora, când ajunge.

— Bine, a spus Anna. Ți-am adus niște brioșe, Lucy. O jumătate de zâmbet ciudat s-a insinuat pe fața Annei.

— De unde și până unde crezi că s-ar cuveni să mănânc în timpul licitației?

— Păi, n-am... Adică, ai putea...

Fața Annei părea un puzzle pe punctul de a se sparge în bucăți. Am avut un indezirabil puseu de milă pentru ea. O liniște scurtă și tăioasă a invadat biroul pentru o clipă, apoi a sunat telefonul.

— Răspund eu! a schelălăit Anna și a ieșit în fugă din birou.

Lucy mi-a rânjit ca pisica din Cheshire.

— Poți pleca acum, Angel, a spus. Apoi: Cartea italianului. Începe.

Când m-am întors la birou, pe computer mă aștepta un mesaj de la Anna.

„Poți să iei o brioșă."

„Mersi, i-am răspuns. Poate că o să iau."

Deși știam amândouă că n-o s-o fac.

— N-arată super? a întrebat Anna cu voce tare.

— Cine?

— Lucy! Ținuta ei. Întotdeauna poartă alb la licitații. Zice că-i poartă noroc. Mi se pare că arată trăsnet.

— Da, am zis, trăsnet.

— Un mic sfat, a pufnit Anna. Nu intra în biroul ei, decât dacă te cheamă. De regulă, îi place să stea singură până când se termină licitația. Tot ca să-i poarte noroc.

— Bine, am priceput, am spus și am ridicat telefonul care suna.

— Bună dimineața, Agenția Literară Lucy Fiamma!

După ce am deschis gura, mi-am dat seama că tonul meu era aproape isteric. S-a auzit o tuse inconfundabilă la capătul celălalt. Iar Peter Johnson. Punctualitate de ceasornic.

— Bună dimineața! Domnișoara Robinson?

— Domnule Johnson?

— Da, a expectorat în telefon. Mi-ai recunoscut vocea!

M-am abținut să-i spun că era normal să i-o recunosc. Suna zilnic, iar eu fusesem cumva desemnată, după ce i-am făcut vânt în prima mea zi, să fiu călăul lui personal. Dacă nu-i răspundeam la telefon, apelul tot la mine ajungea. Până și Nora îmi strecura manuscrisele lui în clipa în care ajungeau la agenție, bucuroasă să scape de corvoada de a i le returna. Una dintre problemele lui Peter Johnson era aceea că nu uita niciodată să trimită și un plic timbrat autoadresat alături de texte. Trebuia să-i răspundem. Dar și să-l respingem.

Romanele lui, deși noi le spuneam altfel, erau ba proaste, ba foarte proaste. Erau romane polițiste plictisitoare, cu intrigă fumată și stil pompos. În plus, se părea că are o rezervă inepuizabilă de texte pe care ni le tot trimitea la citit. Următorul, insista mereu, era o capodoperă. Dar eu n-aveam timp să-l mai ascult vorbind despre încă un roman. Trebuia să scap de el.

— Domnule Johnson, vă voi suna eu, dacă nu vă supărați. Suntem foarte ocupați în dimineața asta.

— Vă răpesc doar un minut, domnișoară Robinson. Am ceva care, cred eu, e...

— Splendid, vom citi manuscrisul când ni-l veţi trimite.

— Nu cred că înţelegeţi. Respira greu în telefon, iar eu speram că nu se masturbează până face vreo criză de apoplexie. Am o carte pe care doamna Fiamma va ţine neapărat s-o aibă.

— Grozav, domnule Johnson. Abia aşteptăm s-o citim!

— Staţi să vă spun...

— Mulţumesc mult! Vă urez o zi bună!

În clipa în care am scăpat de Peter Johnson, toate telefoanele din birou au explodat sonor, sunând încontinuu. Nici măcar n-am observat când Nora a ajuns la şapte şi, la un moment dat, Craig a apărut ca din senin la biroul lui. După cum a prezis Anna, Lucy a rămas sechestrată în biroul ei, comunicând cu noi doar prin interfon sau e-mail.

Nu trimitea niciodată mesaje instant, ceea ce m-a făcut să cred că ori computerul ei nu era setat pentru aşa ceva, ori nu ştia cum se procedează. Preţ de cinci minute tensionate, în timpul celei de-a treia runde de licitaţie, când toate liniile clipeau, se părea că Lucy dispăruse din biroul ei şi nimeni nu reuşea s-o prindă la telefon. Anna a spus că Lucy se dusese probabil în casă, „ca să se adune".

Pe parcursul zilei, l-am sunat de câteva ori pe Damiano, iar Lucy l-a informat cu privire la mersul licitaţiei. N-am ascultat nici una din convorbirile astea, normal, eu doar făceam transferul, dar, cu fiecare apel, Damiano a trecut de la exaltare la uluire şi, în cele din urmă, a refuzat să mai creadă.

Pe la trei, Lucy a ieşit din birou şi s-a aşezat în mijlocul nostru, mai înaltă parcă decât de obicei.

— Am încheiat afacerea. Patiserul italian e acum un om foarte bogat.

Lucy a vândut romanul lui Damiano, plus o continuare (respinsese ideea de trilogie), pentru o jumătate de milion de dolari. Fabuloasa ei reuşită mi-a făcut pielea de găină.

Lucy a bătut scurt din palme, apoi şi le-a pus în şolduri.

— Felicitări tuturor! Bravo! S-a uitat la mine. Să sperăm că va face faţă. Noul lui editor e o fetiţă de vreo doisprezece ani şi nu e prea cuminte.

4

Lucy Fiamma
Agenția Literară Lucy Fiamma

Dragă doamnă Fiamma,

A sosit momentul.

Deși am convingerea că primiți nenumărate astfel de scrisori, vă informez că sunt următoarea dumneavoastră vedetă și sunt gata să-mi ocup locul cuvenit în paradisul dumneavoastră literar. Îmi dau seama că sunt cuvinte mari, dar am motive întemeiate să vorbesc așa. Ca să nu vă mai răpesc timpul cu scrisoarea, vă trimit câteva pagini din romanul meu, intitulat MANUSCRISUL ANONIM. Am convingerea că, după ce le veți citi, veți fi de acord cu mine că acest roman are toate șansele să devină un bestseller de răsunet. E o capodoperă.

Dacă doriți să citiți mai mult (și știu că așa va fi), vă rog să mă contactați la adresa ganovelist@heya.com.

Lectură plăcută!

MANUSCRISUL ANONIM

Capitolul 1

Alice își înfășură fularul în jurul gâtului, ca să nu mai simtă frigul dimineții de iarnă. Soarele palid părea un

boț de unt pe cerul plumburiu, iar Alice grăbea pasul pe Fifth Avenue, ca să ajungă la birou până la ora nouă. S-a gândit să bea o cafea ca să se încălzească, dar și-a dat seama că nu are timp. Lucra doar de câteva săptămâni pentru Carol Moore, cel mai prosper agent literar din New York, așadar era important să rămână în grațiile șefei. N-ar fi fost înțelept să riște încă de la început. Mai târziu, când Alice avea să devină indispensabilă, ar fi avut timp și de alte manevre.

În liftul care o ducea la etajul cincisprezece, Alice își aminti cât de ușor obținuse postul. Înainte să se angajeze, intrase în contact cu lumea literară numai când îi servea pe editori în restaurantele din Manhattan, unde fusese ospătăriță. Învățase o mulțime de lucruri ascultându-le conversațiile când se apleca să așeze farfuriile și paharele, dar nimic din toate astea nu putea fi pomenit în CV. Așa că Alice a inventat slujbele menționate în cerere și a mințit la interviu. Carol Moore era și dură, și deșteaptă, iar Alice era sigură că slujbele ei inventate n-aveau cum să treacă nedescoperite. Dacă era un lucru pe care Alice îl învățase în cei douăzeci și șase de ani de viață, acela era să mintă cu talent. Își ascundea cu strășnicie secretele sub nimbul de păr blond. Falsa ei experiență a trecut de radarul agentului și a convins-o pe Carol Moore s-o angajeze. Desigur, partea care era adevărată, cea care, probabil, a dat-o pe Carol Moore pe spate, era faptul că Alice era motivată, ambițioasă și-și dorea slujba cu disperare. Ceea ce nu știa Carol Moore era de ce și-o dorea și, dacă depindea numai de Alice, nu avea să afle niciodată.

Când Alice a ajuns la agenție, biroul forfotea de activitate. Telefoanele și faxurile zbârnâiau, în timp ce angajații extrem de bine pregătiți ai lui Carol Moore se așezau la birouri. Salutându-și colegii, Alice a început să-i studieze. Jewel, blondă, ravisantă, putea face carieră în modelling dacă ar fi vrut. Carol Moore spunea că frumusețea era cel mai mare dușman al lui

Jewel. Era prea deșteaptă pentru o carieră pe podium, spunea Carol. Având și ea secretele ei, lui Alice nu-i prea venea să creadă asta, ci mai degrabă că Jewel ascundea probabil vreun defect fizic sau vreun viciu. Fiecare femeie avea ceva în trecutul ei cu care să se rușineze. Alice și-a propus să afle despre ce era vorba și să folosească asta în avantajul ei.

Apoi, Ricardo, directorul agenției lui Carol. Ricardo, foarte bine îmbrăcat și extrem de arătos, era la fel de deștept ca Jewel, zicea Carol Moore. Ricardo însufleța atmosfera spunând bancuri, imitând vedete de film și purtându-se întotdeauna extrem de politicos. Pe birou, Ricardo ținea o poză cu soția și cu fetița lui, dar, văzând-o, Alice a spus că o primise probabil odată cu rama, pentru că singura femeie despre care Ricardo vorbea cu dragoste era chiar Carol Moore. Da, gândi Alice, Ricardo avea și el ceva de ascuns. Alice știa că toată lumea ascundea ceva.

Mai era și Carol Moore. Ca și Jewel, Carol Moore era foarte frumoasă. Alice găsea că avea ceva din frumusețea unei Grace Kelly mai în vârstă. Alice se interesase despre Carol Moore înainte să candideze pentru post, așa că știa că era o forță în lumea literară de treizeci de ani, ani pe care-i purta cu grație. Carol Moore, mai aflase Alice, fusese un copil sărac și muncise pe brânci ca să ajungă cineva. Iar Carol Moore chiar era cineva. Reprezenta scriitori celebri din toate colțurile lumii, unii dintre ei laureați ai premiului Nobel. Când Carol Moore deschidea gura, editorii ascultau. Alice se baza pe asta.

În privința copilăriei sărace, Alice și Carol erau la fel. În timpul interviului, Alice a sugerat cu un aer nevinovat că ea și Carol Moore luptaseră pentru același ideal. Alice spera ca șefa ei s-o îndrăgească și să simtă nevoia s-o protejeze și s-o modeleze după imaginea ei. Asta chiar că i-ar fi convenit de minune. Alice întrerupsese de mult și fără menajamente legătura cu mama ei, așa că nu știuse niciodată ce înseamnă

să fii un copil bun. Dar învăța repede și intenționa să exploateze la maximum instinctele materne ale lui Carol Moore.

Deocamdată, Alice se dădea pe lângă Carol cît de mult putea. N-o deranja deloc titulatura de asistent. Pentru nevoile ei, acest post era perfect deocamdată. Era aproape de Carol, aproape de dosarele ei și, cel mai important, ea primea toate e-mailurile trimise pe adresa agenției. Pe toate trei fronturile, Alice se descurca excelent. În plus, nu avea de gând să rămână prea mult timp asistenta lui Carol. Avea destulă experiență în sensul ăsta. Toți cei pe care-i cunoscuse Alice, în sens biblic sau nu, cei care aveau un nume sau care-i puteau fi de folos în vreun fel, știau unde lucra Alice.

Era multă zarvă în agenție, când Alice s-a așezat la birou și a început să scrie lista cu întâlnirile din acea zi. Carol Moore tocmai acceptase să-l reprezinte pe Vaughn Blue, un star rock de renume internațional. Vaughn își scria memoriile, povestindu-și viața de artist asezonată în cea mai mare parte cu sex și droguri, vicii pentru care era cunoscută lumea muzicală. Deși cartea pomenea nume, Carol Moore era mai încântată de faptul că Vaughn Blue era un scriitor excepțional. Vaughn Blue era un mic geniu. Își dăduse doctoratul înainte să apară pe scena muzicală, iar cartea lui se adresa atât celor ahtiați după bârfe cât și criticilor literari. Iar faptul că era unul dintre cei mai sexy bărbați din America nu strica deloc.

Alice a terminat de scris lista și i-a dus-o lui Carol Moore, care vorbea la telefon, drapată în Versace couture. Carol i-a zâmbit lui Alice și a invitat-o să se așeze pe scaunul din fața biroului ei.

— Am o misiune specială pentru tine azi, i-a spus Carol Moore lui Alice.

— Splendid! a spus Alice. Despre ce e vorba?

— Vaughn Blue vine să semneze contractul pe la prânz, a spus Carol. Aș vrea să iei masa cu el. Pe cheltuiala mea, normal. Aș fi vrut să merg eu, dar am

stabilit deja să iau masa cu un editor care va dori probabil să cumpere cartea lui Vaughn. Ce zici? Cum ți se pare ideea să iei masa cu un star rock?

— Fabuloasă! a spus Alice gâtuită. Abia aștept!

Alice spera să-și fi mascat destul de bine dezgustul. Să ia masa cu unul dintre cei mai sexy bărbați din America ar fi încântat-o mai mult dacă tipul nu era și scriitor, pentru că, în adâncul sufletului, Alice detesta scriitorii. Era unul dintre secretele ei.

Faptul că scria și ea era un alt secret.

M-am frecat la ochi, ridicând privirea de pe paginile din fața mea. Cuvintele au început să danseze, să se estompeze. Nu le mai desluşeam. Era dimineaţă, eram frântă, dar trebuia să citesc în continuare. În definitiv, era „bestsellerul" promis în scrisori, în faxuri şi acum, sub formă de text, trimis de la „viitorul nostru mare scriitor".

Pentru că autorul a făcut exces de termeni grandioşi, mă aşteptam ca manuscrisul să fie oribil. Întrucât mă gândisem că aveam să-l resping repede, nu mă obosisem să-l citesc cu o seară înainte, optând pentru atât de necesarul somn. Dar m-am mirat să descopăr că nu era deloc oribil. Ciudat, da, şi poate uşor neliniştitor, dar în nici un caz prost. Am citit din nou scrisoarea de prezentare. Nu avea nici adresă, nici număr de telefon, nici nume. Oare trufia autorului anonim trebuia să atace însuşi romanul? Sau voia doar să ne atragă interesul, ca să cerem mai mult? M-am aplecat cu mare efort încercând să-mi ating degetele de la picioare ca să-mi pun sângele în mişcare, spre creier, ca să pot gândi mai limpede.

Lucram deja de şase săptămâni pentru Lucy. Fiecare zi din aceste şase săptămâni păruse o eternitate, dar, laolaltă, parcă trecuseră într-o clipă, din cauza unei percepţii false a timpului, percepţie întărită de Lucy.

Trecuseră doar câteva săptămâni de la vânzarea romanului *Parco Lambro*, de exemplu, dar Lucy se purta de parcă licitaţia se petrecuse în altă eră. Deşi mai vânduse încă două proiecte de atunci, nici unul nu fusese licitat, şi nici nu atrăsese atenţia sau banii aduşi de cartea lui Damiano. Totuşi, primul proiect, un roman comic despre un câine vânător de vampiri (*Câinii din Babel* corcit cu *Cronicarul*, după cum a opinat Lucy), s-a vândut cu respectabila sumă de 75 000 de dolari, iar al doilea, o istorie culturală a ornamentelor de grădină, fusese cumpărat cu 50 000 de dolari. Eu i-am prezentat proiectele lui Lucy. Pe primul îl găsisem în teancul de manuscrise pe care trebuia să le citesc, iar pe al doilea l-am salvat din mormanul de texte respinse care aşteptau să fie returnate, când poza simpatică a unui pitic de grădină lipită de scrisoare mi-a atras atenţia.

Dar Lucy n-a fost prea mulţumită de nici una dintre aceste vânzări şi, începând să-şi piardă răbdarea, mă întreba zilnic dacă nu mai găsisem ceva de calibrul lui *Parco Lambro*.

— Trebuie să aibă forţă, mi-a spus. Cărţile motivaţionale sunt banale, iar nonficţiunea e riscantă. Vreau ceva care să stoarcă lacrimi. Iar lacrimile aduc bani grei.

Voiam să-i fac pe plac. Şi eu voiam să plângă cititorul.

Am scanat încă o dată cu privirea manuscrisul din faţa mea. Nu avea să facă pe nimeni să plângă, gândeam, şi avea nevoie de corecturi serioase, dar nu semăna cu nimic din ce citisem în ultima vreme. Deşi stilul era greoi, avea ceva captivant, un mister subtil. În plus, acţiunea se petrecea într-o agenţie literară, ceea ce-l făcea şi mai ciudat. Anonimatul autorului îşi atinsese scopul, am concluzionat. Îmi atrăsese atenţia. Cu siguranţă, autorul mai trimisese texte până atunci, poate chiar şi nouă, aşa că ştia cum să evite respingerea pe loc. Iar eu citisem textul. Şi nu era rău. Manuscrisul avea potenţial, mi-am zis, aşa că aveam să i-l dau lui Lucy.

În timp ce mă pregăteam să scriu referatul la computer, mi-am aruncat o privire spre patul în care Malcolm dormea dus. De ce nu? mi-am zis. Numai cofetarii care făceau gogoşi şi angajaţii din spitale nu dormeau la ora aia. Ochii mă usturau de oboseală, în timp ce mă uitam cu jind la perna mea. Corpul lui Malcolm se profila longilin sub pătură. Îi vedeam doar o şuviţă blondă şi un pomete deasupra cuverturii. Am făcut un imens efort de voinţă să nu las totul baltă şi să mă strecor lângă el. De ceva vreme, răsăritul soarelui mă prindea trează.

Orele de dinainte de a se lumina erau singurele în care mă puteam ocupa de avalanşa de manuscrise pe care trebuia să le citesc în fiecare zi.

Mare parte din munca asta avea legătură cu Anna. Trebuia să citesc tot ce citea ea, iar rapoartele ei începeau să fie o mare problemă pentru mine. Salvasem deja din teancul de texte respinse romane bune, pe care ea le considera „idioate" şi „plictisitoare", două dintre adjectivele ei preferate. Era convinsă, şi pe bună dreptate, că-i subminez opiniile, apărând textele respinse de ea. Anna credea că, după ce-şi punea parafa pe un manuscris, misiunea mea de cititor secundar era doar de a-i confirma părerile. Desigur, Lucy mă punea să citesc manuscrisele analizate de Anna din motive diametral opuse. Toate astea nu făcuseră decât să adâncească şi mai mult antipatia Annei pentru mine. Când scriam referatele privitoare la textele respinse de ea, trebuia să-mi pun creativitatea la treabă şi să scriu astfel încât să pară că-i susţin opiniile, fără să subliniez ce-i scăpase, dar şi să sugerez că se înşela total în evaluarea ei, dar nu atât de explicit. Începea să mă obosească toată treaba asta. Mi-am zis încă o dată că Lucy trebuia s-o scoată definitiv pe Anna de pe lista referenţilor. Mi se părea însă că Lucy avea o plăcere perversă să asiste la conflictul tot mai acut dintre mine şi Anna, conflict referitor la trierea manuscriselor. În primele zile la agenţie, când

Anna încă îmi făcea confesiuni, mi-a spus că Lucy o instruia, pregătind-o să devină al doilea agent literar al firmei. Ştiind că lui Lucy îi displăcea numai simpla idee a unui alt agent literar în firmă, bănuiam că Anna nu numai că era un cititor necorespunzător, dar era şi o visătoare. În plus, dacă Lucy voia să pregătească pe cineva pentru postul de agent literar, pe mine ar fi pus ochii.

Mi-am scos-o pe Anna din minte, mi-am frecat degetele ca să mi le încălzesc şi am început să tastez.

Titlu: MANUSCRISUL ANONIM
Autor: ?
Gen: Ficţiune
Referent: Angel

Textul e interesant. A venit nesolicitat prin poştă, dar autorul, anonim deocamdată, nu şi-a scris nici numărul de telefon, nici adresa, ci doar e-mailul. Cred că asta adaugă puţin mister, din moment ce acţiunea romanului se petrece într-o agenţie literară (!!!), dar mai înseamnă şi că nu ştim dacă a mai publicat şi altceva până acum. Judecând după stilul în care scrie, bănuiesc că nu a mai publicat nimic. Autorul nu ne-a trimis nici un sinopsis.

Romanul pare să fie genul „răzbunarea angajatului" sau, cum îi spune *New York Times*, „ficţiune sapă-ţi şeful". În loc de şefa afurisită şi de asistenta persecutată, avem o asistentă manipulatoare, cu gânduri ascunse, ceva între *Jurnalul undei dădace* şi *Diavolul se îmbracă de la Prada*, dar mai sumbru şi narat la persoana a treia. Cred că ideea are potenţial, dar am câteva observaţii. Prima se referă la spaţiul în care se petrece acţiunea. Deşi îmi place ideea desfăşurării intrigii într-o agenţie literară (lăsând la o parte faptul

că știm despre ce e vorba), bunul-simț îmi spune că romanele despre lumea literară nu se vând. O altă observație se referă la stil. Mi se pare cam rigid. Deși se pare că autorul vrea să creeze de la bun început o atmosferă de tensiune și mister, ritmul e lent, iar personajele n-au carne, în special eroina principală, Alice, care e, chipurile, o femeie cu secrete. Stilul nu e neapărat descriptiv și, când e, comparațiile sunt stângace. „Soarele părea un boț de unt", de exemplu. Și dialogurile par un pic forțate.

Totuși, deși nu sunt de neglijat, aceste mici detalii pot fi corectate. Cred că ar trebui să cerem și alte pagini (autorul spune că mai are), ca să vedem dacă ritmul devine mai alert, iar stilul capătă forță. Dacă autorul vrea (și poate) să lucreze pe text, romanul promite.

Când am printat referatul, cesulețul de pe biroul meu arăta ora 6.30 a.m. Lucy reușise să mă facă să lucrez după ora New Yorkului și m-am gândit că lumea din orașul ăla era deja la birou și muncea. Nu mai aveam timp. Trebuia să ajung la birou la opt, iar drumul cu mașina dura o jumătate de oră. Ultimul manuscris din teanc, memoriile unui hairstylist din Alaska, intitulat *Perm-or-Frost*, trebuia să mai aștepte.

Ca de obicei, zgomotul dușului de dimineață și cel al uscătorului de păr nu l-au trezit pe Malcolm. Devenise un tabiet pentru mine să-l privesc cum doarme. Înainte să încep să lucrez pentru Lucy, Malcolm dormea la mine în medie patru nopți pe săptămână, dar, din prima mea zi de serviciu, a venit în fiecare noapte, chiar dacă lucra până târziu la restaurant.

Nu că asta ar fi însemnat că ne petreceam mai mult timp împreună, ci mai degrabă unul lângă altul. Nopțile

mi le petreceam citind. Malcolm se uita la televizor. Sau dormea. Sau își citea cu evlavie propriul manuscris.

Romanul lui Malcolm. Încă ceva de care trebuia să mă ocup cât de curând, mi-am zis. Deși susținea sus și tare că eu aveam cel mai mult de câștigat de pe urma noii slujbe, Malcolm n-a stat prea mult pe gânduri și mi-a adus acasă manuscrisul lui voluminos. Desigur, nu mi-a cerut, nici măcar nu mi-a sugerat să i-l duc lui Lucy, nici vorbă. L-a lăsat doar pe podea, lângă pat, „ca să te uiți peste el și să-l perii un pic."

Chiar în perioada licitației pentru *Parco Lambro*, Malcolm a spus ca din întâmplare:

— Știi, când vrei să te uiți pe manuscrisul meu, Angel, să n-ai rezerve. E clar că ai ochiul format.

— Să mai așteptăm un pic, i-am spus atunci. E prea devreme să...

— Angel, am spus doar că, dacă vrei să te uiți pe el...

— Da, ai dreptate.

— Și, apropo, lucrez la un alt roman.

Mi-a oferit un zâmbet spășit și a coborât tonul, șoptind seducător:

— Sunt foarte încântat de noua mea idee.

— Da? Mă bucur.

— Ești muza mea, Angel. De când ai devenit Regina Literaturii, sunt foarte productiv. Sper că observi că nu-ți cer să te uiți pe text.

— Știu, Malcolm. Voi citi *Puntea minciunilor*. Promit.

Dar n-am citit manuscrisul și nici nu eram sigură că vreau s-o fac. Malcolm nu mai pomenise nimic despre el în ultimele două săptămâni, dar tăcerea lui mi se părea mai apăsătoare și mai disperată decât „sugestia" de a-l citi. Știam că trebuia să i-l duc lui Lucy la un moment dat, dar ce-ar fi crezut dacă romanul s-ar fi dovedit a fi nu tocmai fabulos? Și dacă i l-ar fi dat Annei să-l citească? M-am cutremurat la gândul ăsta. N-aveam cum

să scap ușor din asta. Am simțit un ușor fior de dezgust. Ce n-aș fi dat ca Malcolm să nu mă fi pus în situația asta atât de repede, dar gândul m-a făcut imediat să mă simt vinovată.

În fond, dacă n-ar fi fost Malcolm, n-aș fi avut slujba asta. Și, deși era o meserie dificilă, o iubeam. Nu muncisem atât de mult în viața mea, dar nici nu avusesem parte de emoțiile puternice prin care treceam de fiecare dată când mă așezam la birou. Să lucrezi pentru Lucy mi se părea... extrem pare cel mai bun cuvânt. Și, în cazul extremelor, trebuie să te aștepți la suișuri și coborâșuri.

Am cotrobăit prin șifonier, căutând ceva prezentabil și, cum făceam în fiecare dimineață, am înjurat politica „fără blugi" a lui Lucy. Din cauza noului program, nu aveam timp să-mi spăl rufele, așa că garderoba mea nu prea avea ce să-mi ofere. Am înșfăcat ultima pereche de pantaloni aproape curați și i-am tras pe mine. Nu aveam nici timp, nici chef să mă mai uit o dată în oglindă, spunându-mi că nu contează. De când lucram acolo, n-a venit nimeni în vizită.

L-am auzit pe Malcolm foindu-se și oftând, în timp ce-mi luam poșeta, manuscrisele și cheile. M-am aplecat îngenunchind pe jumătate lângă pat, ca să-mi apropii fața de a lui.

— Hei! am șoptit. Plec. Ne vedem diseară?

Malcolm a zâmbit, cu ochii pe jumătate închiși, și a întins brațul ca să-mi cuprindă umerii. Îi simțeam căldura ispititoare a pielii prin cămașă. Și-e trecut degetele peste obrazul meu.

— Ce bine miroși! a spus, lărgindu-și zâmbetul și mai mult.

Mi-a desprins o șuviță de păr și a învârtit-o între degetul mare și arătător. Ochii i-au sclipit lasciv.

— Ai un minut înainte să pleci?

— Chiar nu pot, i-am spus, sperând ca regretul din vocea mea să pară autentic.

— Ești sigură, Angel? a spus, trăgându-mă ușor spre el.

Buzele ni s-au unit o clipă, după care mi-am pierdut echilibrul și am alunecat de pe marginea patului, scăpând poșeta și cheile și împrăștiind hârtiile în încercarea de a găsi un punct de sprijin pe podea.

— Iubire, ai pățit ceva?

Malcolm s-a uitat la mine, dar și-a înghițit hohotele când a văzut că aterizasem pe manuscrisul lui, rupând câteva pagini și împrăștiindu-le pe celelalte pe podea.

— Îmi pare tare rău, am spus, adunând repede paginile. Eu...

— Nu-i nimic, a spus. Lasă-le!

Zâmbetul îi dispăruse, iar vocea i se răcise. Auzeam clar și ce nu spunea, de parcă ar fi urlat la mine: „Hai, calcă-mi munca în picioare! Atât înseamnă pentru tine! Atât însemn eu pentru tine".

— Malcolm, îmi pare rău. N-am vrut să...

— Du-te! m-a întrerupt. O să întârzii.

S-a întors cu spatele la mine și și-a tras pătura peste cap.

— Malcolm...

— Nu-ți mai bate capul, Angel! De sub plapumă vocea lui înăbușită părea un mârâit. Ai treburi mai importante.

Am stat o secundă pe gânduri, întrebându-mă dacă să încerc să-l împac strecurându-mă în pat, lângă el, și îngropându-mi fața în ceafa lui. Dar aveam să întârzii și nu voiam să cedez dorinței mele pentru el. Trebuia să-mi fac timp pentru asta mai târziu, mi-am spus și mi-am mai adunat o dată lucrurile. Apoi, luptându-mă cu mine tot timpul, am cules paginile lui Malcolm de pe jos și le-am băgat în teancul de manuscrise. Măcar

atât să fac pentru el. Să iau manuscrisul cu mine, chiar dacă nu eram pregătită încă să i-l dau lui Lucy. Malcolm n-a dat nici un semn că ar fi auzit hârtiile foşnind. Am ţâşnit pe uşă.

Abia când eram pe drum, mi-am dat seama că uitasem să-i spun pa.

Spre deosebire de toţi cunoscuţii mei, mie-mi plăcea să fac naveta dimineaţa. Simţeam că numai în maşină aveam timp pentru mine însămi. Erau singurele momente când nu preluam apeluri, nu răspundeam la memo-uri şi nu vorbeam cu nimeni. Preţ de o jumătate de oră dimineaţa şi încă o jumătate seara, aveam timp să mă gândesc la treburile mărunte ale zilei şi să mi le organizez temeinic. De obicei, se ducea totul pe apa sâmbetei când intram pe uşa biroului, dar nu mai conta. Important era să am la dispoziţie doar câteva minute, cît să-mi las mintea să zboare unde voia ea.

Mă ajuta, firește, şi peisajul superb pe care-l priveam de la volan. După ce ieşeam din districtul Sonoma şi intram în Marin, câmpiile uscate din Petaluma făceau loc vegetaţiei luxuriante pe ambele părţi ale drumului. Cu cât mă apropiam de San Rafael, cu atât străzile deveneau mai verzi şi mai îngrijite. Celebra ceaţă din San Francisco era romantică, dar nu mă deranja s-o schimb cu căldura şi soarele din celălalt capăt al Golden Bridge.

În timp ce mergeam prin luxosul cartier San Rafael, iar sentimentul de vinovăţie legat de manuscrisul lui Malcolm începea să se estompeze, mi-a venit iar în minte romanul anonim, aşezat chiar lângă mine, pe scaunul din dreapta, la fel de prezent ca o persoană.

M-am gândit că autorul o fi trimis manuscrisul mai multor agenţi literari. Dacă invadase piaţa, iar eu nu-l

vânasem suficient de repede, riscam să mă confrunt cu furia lui Lucy.

Nimic n-o incita şi n-o enerva mai mult pe Lucy decât un autor talentat care-şi trimitea romanul mai multor agenţi. Firește, interesul manifestat de alţi agenţi nu însemna nici pe departe că autorul avea talent, indiferent de potenţialul cărţii.

Dar Lucy voia talent, tânjea după el. Imediat după vânzarea romanului *Parco Lambro*, a trimis un memo (pe care l-am rescris de zece ori înainte să-l aprobe) în care scria:

„Deşi licitaţia recent încheiată a fost un triumf, nu ne putem permite să ne culcăm pe lauri. Trebuie să ne dublăm eforturile de căutare a unor romane la fel de bune. Agenţia nu vă poate plăti pe toţi, dacă banii nu curg gârlă. Nu uitaţi că timpul înseamnă $$$!!! Sper să-l folosiţi eficient".

Normal, bănuiam că nimeni nu câştiga atât de mult încât să golească vistieria lui Lucy. Salariul meu de proaspăt angajată abia îmi ajungea după ce-mi plăteam impozitele. Am făcut ceva săpături şi am aflat că până şi salariile începătorilor angajaţi de agenţiile din New York erau un pic mai mari. Elise mă plătea un pic mai bine, dar mă aşteptam să înot în bani după ce mă angajasem la Lucy. De unde să ştiu eu ce vremuri grele mă aşteaptă? Cu toate astea, Lucy ne-a chemat pe mine şi pe Craig în biroul ei după vânzarea romanului *Parco Lambro* şi, fericită toată, m-a anunţat că îmi dă o primă.

— Cred în stimulente, a spus Lucy. Deşi unii ar spune că e o mişcare greşită, cred că meriţi banii. Am încredere în tine, Angel. Craig? Faci tu onorurile?

Strâmbându-se de parcă mâncase ceva stricat, Craig mi-a înmânat un cec de o mie de dolari.

— Felicitări, Angel! a spus. Ca să ştii, banii sunt impozabili. Nu fac parte din salariul tău, aşa că trebuie să plăteşti impozit separat.

— Nu... Nu ştiu ce să spun, am zis.

— „Mulţumesc" nu dă greş niciodată, m-a ajutat Lucy. Te mai aşteaptă şi alte prime, Angel, dacă ştii cum să le câştigi.

A făcut o pauză dramatică.

— Şi cred că ştii.

Normal că ştiam. Ca Skinner şi Pavlov înaintea ei, Lucy mă condiţiona. De fiecare dată când dădeam lovitura, primeam un cec gras. Caută încă un Damiano Vero! Ăsta era mesajul, dar nu trebuia să mi-l transmită Lucy. Dorinţa mă motiva deja. Entuziasmul stârnit de *Parco Lambro* m-a sedus iremediabil, şi nu era vorba de bani. Parcă era un drog, mi-am zis. Intensitatea senzaţiei a scăzut după eveniment, dar memoria mea a păstrat suficientă emoţie ca să vreau mai mult. Cred că Lucy simţea la fel, de aceea avea ambiţia aia drăcească.

Când am intrat, biroul era gol. Mi-am dat seama că, deşi mă oprisem pe drum să-mi iau un cappuccino, ajunsesem cu zece minute mai devreme decât de obicei. M-am aşezat la birou şi mi-am verificat mailul. Cele mai multe mesaje erau de la Lucy. Primul era notificarea ei zilnică privitoare la priorităţile momentului stabilite în seara precedentă, priorităţi care aveau probabil să se schimbe pe parcursul zilei.

Angel

Priorităţile zilei

1. Referate
2. Vânează-l pe Elvis!!!

3. *Caută un salon (din* SF Chron*) și fă-mi programare. (Unde mi-e stiloul albastru?)*
4. *Îmi trebuie lista completă cu toate proiectele în derulare/în verificare/gata de livrare/publicare în următoarele două luni.*
5. *Telefoanele!!!*

Lista cuprindea sarcini demne de Hercule. Mai lipseau comenzile „Ucide hidra" și „Curăță grajdurile lui Augias". N-ar fi fost o idee tocmai rea pentru un manual de afaceri pentru unul dintre autorii noștri, am gândit. Mi-am fixat în memorie să-i spun și lui Lucy. Ceva de genul „Douăsprezece munci pentru a avea succes în afaceri" sau „Douăsprezece reguli pentru a avea succes pe piață".

M-am întrebat încă o dată cum reușea Lucy. Cum putea să acumuleze atâtea sarcini pentru mine înainte să înceapă ziua de lucru? Bașca faptul că trebuia să sparg codul lui Da Vinci ca să pricep ce presupunea fiecare sarcină de pe listă. Am înțeles că, la nr. 3, îmi cerea să-i fac programare la coafor la salonul pe care *San Francisco Chronicle* îl declarase cel mai tare din oraș, dar nu pricepeam și pace cum voia să-l vânez pe Elvis. Și, bineînțeles, telefonul suna deja.

— Bună dimineața! Agenția Lucy Fiamma.

Vocea mea era gravă și obosită. Mi-am dres glasul și am auzit inconfundabila tuse la celălalt capăt al firului. Peter Johnson.

— Bună, Angel! Ce mai faci?

Oare de când eram Angel pentru el? Întotdeauna fusese atent să-mi spună „domnișoara Robinson" până atunci.

— Sunt bine, domnule Johnson. Dumneavoastră?

— Te rog, spune-mi Peter! a horcăit. Cred că ne cunoaștem suficient de bine acum.

L-a întrerupt un alt acces de tuse. Avea dreptate, am gândit, deşi trecuseră doar câteva zile de la ultima noastră convorbire. Nu-mi aminteam exact când îi trimisesem ultimul text respins sau dacă era vreunul care aştepta să-i fie expediat.

— Bine, Peter. Bănuiesc că suni în legătură cu manuscrisul. Ţi-am scris un bilet şi l-am trimis...

— Nu, nu, a hârâit. L-am primit. Mulţumesc, Angel, pentru cuvintele amabile, dar nu de asta am sunat.

A tras aer în piept şi s-a înecat, tuşind iar în telefon. Mi-am muşcat buzele nervos, uşor cuprinsă de remuşcări. „Cuvintele" mele din ultima scrisoare de respingere numai amabile nu erau. M-am străduit să-i dau de înţeles, fără să fiu agresivă, că Lucy n-ar accepta niciodată să-i reprezinte lucrările. Se pare că-i scăpase mesajul.

— Am sunat pentru că vreau să vă mai dau o şansă. Trebuie să-ţi spun ceva. Eu...

L-a întrerupt un alt acces de tuse.

Fără să vreau, am oftat în receptor. El voia să ne mai dea o şansă? Ce tot spunea acolo? În câte feluri trebuia să-i spun nu?

— Ştiţi, domnule Johnson, chiar nu cred că...

— Te rog, ascultă-mă până la capăt, a gâfâit, dar n-am putut.

Nu ştiam dacă îmi venise de hac oboseala, nerăbdarea sau iritarea, dar am decis să-i curm suferinţa lui Peter Johnson o dată pentru totdeauna.

— Domnule Johnson, cred că ar fi mai cinstit să vă spun că Lucy Fiamma v-a citit textele şi n-o interesează. Nu e agentul care să vă reprezinte. Îmi pare rău.

— Nu înţelegi, a spus. Nu mă asculţi.

— Vă rog, l-am implorat. Spre binele dumneavoastră, nu ne mai trimiteţi texte!

Pauză în receptor. Preţ de o clipă, am crezut că încetase să mai respire.

— Faci o greșeală, a spus. Și nu ești Lucy Fiamma.

— Regret dacă... am început, dar Peter Johnson mi-a închis telefonul în nas.

M-am uitat o clipă la receptor cu o privire uluită. Întotdeauna fusese exagerat de politicos. Simțeam un ușor disconfort. Dar, zău așa, ce spera? M-am întrebat dacă să-i caut numărul și să-l sun, dar telefonul a început să zbârnâie din nou și am ridicat receptorul, gândind că mi-o luase înainte.

— Agenția Fiamma.

Am așteptat să-i aud răsuflarea grea.

— Angel? Tu ești?

O clipă, m-a derutat vocea feminină de la capătul firului.

— Sunt Angel Robinson. Vă pot ajuta cu ceva?

— Angel, sunt Elise.

— Elise!

În acel moment, mi-am dat seama ce dor îmi era de ea. Taifasurile noastre zilnice, poveștile despre clienți și discuțiile despre cărți mi-au năvălit în minte odată cu un val de nostalgie. Și nu-mi era dor doar de prietenia Elisei, ci și de firea ei bună, de blândețea și de căldura ei. Îmi era dor de liniștea de care mă bucuram când lucram pentru ea. Nu trecuseră nici două luni de când am stat cu ea ultima oară la Blue Moon, la o bârfă și-o cafea, dar parcă trecuse un secol.

— Ce mai faci, Angel? Nu mai știu nimic de tine de când ai plecat. Am crezut că te prind acasă azi-dimineață, dar Malcolm mi-a zis că ești deja la lucru.

Uitasem că-l știa pe Malcolm. Doar îl cunoscusem în librăria ei. Întotdeauna se purtase foarte protector cu mine când era vorba de el. Îmi spunea să am grijă de sufletul meu, să nu mă dăruiesc cu totul, chiar dacă Malcolm era unul dintre cei mai frumoși bărbați din câți văzuse. Aproape că uitasem toate astea.

— Îmi pare tare rău, Elise. Am vrut să te sun, dar termin programul foarte târziu și după aia uit... Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău, Angel. Voiam doar să știu ce mai faci. Cum merge treaba? Să nu mă minți! Tipa se poartă frumos cu tine?

— Grozav! am spus exagerat de vioi. Avem treabă multă. Tocmai am vândut o carte extraordinară. Autorul e debutant. O să-ți placă la nebunie, Elise.

M-a mirat subita dorință de a-i ascunde detaliile mai puțin plăcute ale slujbei, ca să-i prezint situația cât mai roz cu putință. Ciudat, dar simțeam că Elise, care-mi fusese și prietenă, și mentor, devenise un outsider.

— Serios? Splendid, Angel. Așa cum te cunosc eu, știu că te descurci excelent. Presupun că nu prea ai timp liber, nu-i așa? Speram să luăm masa împreună sau să bem o cafea. Vreau să-ți arăt ceva. De fapt, să-ți dau. L-am găsit când am golit librăria. Cred că ți se va părea interesant.

Ideea îmi surâdea, dar era imposibil să-mi fac timp să iau masa cu ea, dacă nu-mi luam o zi liberă, iar Lucy mi-a spus clar că nu aveam dreptul la așa ceva cel puțin un an de acum înainte. Chiar și weekendurile îmi erau acaparate de lectură.

— Ce-ar fi să te sun când ajung acasă? Poate aranjăm ceva atunci.

Abia așteptam să scap de ea, ca nu cumva Lucy să se prindă că vorbeam în interes personal.

— Mă bucur mult că m-ai sunat. Mi-a făcut mare plăcere să te aud.

— Sigur îți merge bine, Angel?

— Da, excelent. Vorbim mai târziu. Pa, Elise!

Am închis și am oftat ușurată cu atâta râvnă, încât am început să văd steluțe în fața ochilor.

Elise era a doua persoană căreia îi închisesem telefonul în decurs de zece minute. Presimțeam că avea să fie o zi a extremelor.

— Angel!

Am tresărit, sărind de pe scaun când mi-am auzit numele. Am întors capul în direcția din care venea vocea ei și a trebuit să-mi înăbuș un icnet. Lucy stătea în ușa biroului ei, înfășurată doar într-un prosop alb și pufos.

— Mă bucur că ai venit, în sfârșit, a spus. Avem o zi grea azi. Vreau să începi să dai telefoane chiar acum.

Am fost incapabilă să răspund, paralizată de priveliște.

— S-a întâmplat ceva, Angel? a întrebat.

— Eu...

Lucy și-a schimbat poziția, moment în care s-a petrecut inimaginabilul. Prosopul s-a desfăcut și a căzut pe jos, înainte să apuce să-l prindă. Mi-am coborât privirea instinctiv, dar nu înainte ca goliciunea ei să-mi ardă retina.

— Futu-i! am auzit-o înjurând.

Apoi...

— Telefoanele, Angel! Urgent!

5

Stăteam la birou, cu capul aplecat şi cu ochii lipiţi de tastatură de câteva minute, când am auzit cum Lucy închide uşa biroului ei. Atât mi-a trebuit să încerc şi să nu reuşesc să-mi şterg din minte imaginea trupului gol al lui Lucy. Nu m-a şocat neapărat lipsa ei de pudoare. Ca atâtea *memsahib* înaintea ei, Lucy nu prea se sinchisea să apară goală în faţa servitorilor şi adesea ajungeam la birou suficient de devreme ca s-o găsesc în diferite stadii de goliciune. Era însă prima oară când o vedeam complet goală, cam mult de înghiţit pe stomacul gol. Poate că eram doar obosită, mi-am zis, după atâtea ore de muncă şi de nesomn, aşa că aveam halucinaţii. Da, asta era... Îmi imaginasem totul. Dar atunci, de ce detaliile erau atât de clare? În viziunea mea, Lucy avea implanturi mamare, de exemplu, dar nu înţelegeam de ce mintea mea plăsmuise aşa ceva. Gâtul uscat iască mă ustura cumplit, de parcă înghiţisem un ac subţire şi ascuţit. M-a luat ameţeala şi am simţit o uşoară greaţă.

Trebuia să beau ceva. Când m-am aplecat să iau sticla cu apă din geantă, interfonul a ţiuit strident în biroul gol.

— Angel!

— Da, Lucy?

— De ce nu mi-ai făcut nici o legătură telefonică? Azi nu lucrează nimeni în Manhattan? E vreo sărbătoare de care nu știu eu?

— Nu, Lucy. Adică, da, eu...

— Nu ți-am cerut acum câteva minute să începi să dai telefoane?

Deci nu-mi imaginasem nimic. Am așteptat o secundă, auzind parcă timpul mărșăluind.

— Angel, e ceva cu tine azi?

— Nu, Lucy.

— Atunci de ce futu-i mama mă-sii nu vorbesc cu nimeni la telefon în clipa asta, Angel?

Lucy avea un stil original de a înjura. Răceala cu care rostea cuvântul „futu-i" îl golea de toată agresivitatea. Asta nu înseamnă însă că Lucy nu putea fi o scorpie, dimpotrivă. Putea face din cel mai inofensiv cuvânt un epitet veninos, dacă-și împroșca otrava pe silabele care trebuiau. Dar ea era cea care făcea pumnale din bietele cuvinte. Vorbe ca „rahat", „futu-i" și „căcat", pe care le folosea obsesiv, erau deja scabroase, dar nu mă oripilam niciodată când le rostea, mai puțin atunci când îmi auzeam numele azvârlit spre mine ca o săgeată.

— Îmi pare rău, Lucy, acum sun.

Am întins mâna să apuc receptorul.

— Prea târziu! Lasă telefonul și vino la mine în birou, te rog, Angel. Mai vreau să discut cu tine ceva urgent.

— Bine.

— Și adu-ți notițele!

Mi-am dat seama că începusem să transpir. Simțeam cum broboane de sudoare îmi picurau pe buza de sus, iar tălpile mă furnicau. Am avut nevoie de o secundă ca să identific în acea combinație reacția corpului meu la frică.

Am înșfăcat manuscrisul romanului *Manuscrisul anonim* și un carneţel, ca să-mi iau notiţe.

Romanul lui Malcolm se holba la mine din geantă. Muşcată de un sentiment de vină, l-am luat și l-am băgat în teanc. Dimineaţa începuse atât de ciudat, încât nu aveam nici o jenă să promovez și cartea iubitului meu. Am bătut la uşa lui Lucy, rămânând în faţa ei cât mai mult posibil, până am auzit-o strigând.

— Intră, Angel!

A trebuit să intru.

— Nu glumesc când te întreb dacă ai nevoie de îngrijiri medicale azi, Angel. Mai întâi, dai peste mine goală puşcă – te rog să nu se mai repete, apropo –, iar acum stai încremenită. Ce ai?

Am tras adânc aer în piept și m-am uitat la ea. Era complet îmbrăcată. Purta o vestă din piele maro, o fustă asortată, un colier masiv de turcoaze și o bluză pe gât, galbenă. Ţinuta nu-i punea deloc în valoare culoarea tenului, dar era mult mai bine decât ce văzusem pe sub ea. Am simţit cum un val cald de uşurare îmi străbate corpul. Eram atât de uşurată, încât m-am gândit s-o las să creadă în continuare că eu dădusem peste ea. Se părea că n-avea ruşine.

— Îmi pare foarte rău, Lucy, am spus. Cred că sunt un pic cam obosită azi. N-am prea dormit în ultimul timp.

Lucy m-a scanat o clipă, arcuindu-și o sprânceană, parcă nehotărâtă între două răspunsuri.

— Treaba ta ce faci în viaţa particulară, Angel, a spus, și am remarcat din nou incredibilul ei talent de a vulgariza tot ce era lumesc. Insist însă să nu dai raţeuri la slujbă, a continuat. Sunt sigură că înţelegi ce cred în legătură cu asta. N-ar fi mai bine să-ţi pierzi nopţile în weekend, ce zici?

Malcolm putea confirma faptul că nopţile mele pierdute nu aveau nici o legătură cu viaţa mea particulară, ci numai cu slujba, dar m-am gândit că nu era înţelept să-i spun asta lui Lucy, a cărei sprânceană mă ţintuia în continuare.

— Bine, am spus.

— Deşi, a spus lungind cuvântul, eşti tânără. Ai un iubit, nu? Un logodnic?

— Da, dar...

— N-o face pe ruşinoasa, Angel! Nu mă ajută cu nimic. Suntem între fete.

A rânjit.

— Angel, ai roşit! Ce drăguţ!

Tonul insidios i s-a strecurat din nou în voce. Flirta cu mine? Habar n-aveam cum să reacţionez. Eram sigură că văpaia care-mi colorase obrajii devenise stacojie.

— Doar eşti un înger, la urma urmei, a spus Lucy.

Suna ca un citat, dar nu ştiam de unde era.

— Gata, ia loc! a spus brusc. Să trecem la treabă!

M-am prăbuşit pe canapeaua lui Lucy, iar ea s-a ridicat de la birou şi a venit lângă mine, aşezându-se astfel încât genunchii ei uşor ascuţiţi îi atingeau pe ai mei.

M-am prefăcut că-mi aranjez manuscrisele pe genunchi, ca să mă trag mai la o parte.

— Încă nu, a spus, privindu-mă cum aşezam hârtiile. Trebuie să discutăm altceva înainte.

— Bine, am spus, trăgând mai aproape carneţelul de notiţe.

— Nu, a spus. Nu iei notiţe în timpul acestei discuţii. De fapt, Angel, te rog ca tot ce discutăm acum să rămână strict între noi. E o problemă foarte delicată şi n-aş discuta-o cu tine, dacă n-aş avea o încredere oarbă în judecata ta.

Mi-a rânjit iar, dezvelindu-şi dinţii albi. Străluceau mai tare ca niciodată.

— Desigur, am spus. Bineînțeles că nu voi spune nimic.

— E vorba de Anna, a spus, apoi s-a oprit, așteptând reacția mea.

— Bine, am spus.

— Mă întreb, a continuat Lucy, aplecându-se spre mine, dacă n-ar trebui s-o dau afară.

— Of...

Alt răspuns n-am găsit.

— Deși cred că Anna e o fată devotată, nu e prea isteață. Înțelegi ce vreau să spun, nu Angel?

Din tonul ei reieșea nu numai că trebuia să știu ce voia să spună, dar și că trebuia să fiu de acord cu ea. Nu-mi convenea deloc situația în care mă punea.

— Hmmm, am spus, trăgând de timp.

— Nu te sfii, Angel! Știu sigur că ai observat că citește superficial.

— Eu...

— Și, sinceră să fiu, nu cred că acordă suficientă atenție nici detaliilor pentru cealaltă misiune a ei. Deși asta se poate remedia. Cititul manuscriselor e oxigenul acestei agenții, Angel, și sunt sigură că nu trebuie să-ți spun asta. Nu poți forma ochiul nimănui. Și exact asta ai tu, Angel. De aceea te-am angajat, deși ești naivă și n-ai experiență.

— Da. Mulțumesc.

Tocmai îi mulțumisem că mă jignise sau încuviințam ce spunea despre Anna? Subiectul discuției începea să-mi scape.

— Angel, deși am încredere în flerul tău, nu poți fi singura din agenție care să aibă ochi pentru ce se vinde. Toți membrii echipei mele trebuie să fie la fel de vigilenți.

— Da.

— Craig are o grămadă de responsabilități în afară de citit, așa că nu mă pot aștepta să dea randamentul

celorlalți. Iar Nora e o altă mâncare de pește, nu? Voi vorbi despre ea mai târziu. Dar Anna nu face față deloc. Așa că te întreb pe tine. O dau afară? Crezi că s-a îmbunătățit metoda ei de a citi?

— Lucy, nu cred că sunt persoana cea mai potrivită să te ajute să decizi... Vreau să spun că eu...

M-am oprit și m-am uitat la mâinile mele, așteptându-mă parcă să fie scris pe ele ce urma să spun mai departe. M-am gândit că era, poate, un alt test al lui Lucy, în genul întrebării de la interviu: „Cu cine-mi faci legătura mai întâi? Cu autorul sau cu editorul?" Era oare asta metoda ei de a face diferența dintre fete și femei? Un fel de *Survivor* de birou? Dacă era așa, testul era de-a dreptul scârbos. Lucy aștepta un răspuns, așa că am deschis gura să vorbesc. Ce-a ieșit m-a surprins și pe mine.

— Nu cred că metoda ei de a citi s-a îmbunătățit, am spus. Chiar de dimineață m-am gândit că respinge majoritatea manuscriselor fără să le citească cu atenție.

— Da, a spus Lucy, lăsându-se pe spătarul canapelei, cu un rânjet urât întins pe față. La fel cred și eu. Îmi recomanzi așadar s-o dau afară?

— Nu, eu n-am...

— Ai mare încredere în tine, nu-i așa, Angel? Ești aici de doar câteva săptămâni și deja îmi sugerezi să dau afară pe unul dintre superiorii tăi.

Până în acel moment, jur cu mâna pe inimă că n-am simțit în viața mea cum îmi cade fața.

Dar mi-a căzut, independent de voința mea, în timp ce întrebarea „Ce tot spui acolo?" mi-a rămas înțepenită în gât.

— Nu te uita așa la mine, Angel! a spus Lucy, dând din mână. Ai instinct de ucigaș. Nu e un dezavantaj în breasla noastră. Dar trebuie să-ți mai pui frâu ambițiilor o vreme. Aș vrea să-i dau Annei șansa să se îndrepte.

De fapt, aş vrea ca tu să-i dai şansa asta. Vreau să lucrezi cu ea, Angel. Să-i explici la ce să fie atentă şi să-i spui ce-i scapă. Am investit bani şi timp în fata asta, aşa că nu vreau încă să renunţ la ea. Înţelegi?

— Da, am spus, deşi nu înţelegeam.

— Desigur, va trebui să-i spun că urmează s-o supunem unei perioade de probă în ceea ce priveşte cititul manuscriselor. Vom face o şedinţă când vine toată lumea – te rog să scrii un memo pe tema asta –, după care aş putea discuta cu tine şi cu Anna în biroul meu.

Nu era o întrebare.

— La ce oră vrei să înceapă şedinţa? am întrebat.

Lucy s-a uitat la mine ca la o nebună.

— La ora obişnuită, Angel, normal.

Asta însemna că trebuia să stabilesc eu ora. Nu mai avusesem o şedinţă de când mă angajasem.

— Acum, a spus ea vioi, am ajuns la a doua problemă. Mărturisesc că sunt cam dezamăgită de tine, Angel.

S-a aplecat şi a cules un manuscris din teancul de pe podea. Am recunoscut romanul lui Shelly Franklin, *Elvis va dansa la nunta ta*. Deci asta însemna „vânează-l pe Elvis!", m-am gândit şi m-a cam cuprins panica. Îi dădusem manuscrisul lui Lucy cu câteva săptămâni înainte, dar, în toată agitaţia stârnită de licitaţia romanului lui Damiano şi după toate câte se întâmplaseră de când îl citisem, am uitat s-o întreb despre el. Uitasem să anticipez, să-i reamintesc şi să ordonez gândurile lui Lucy, o scăpare pe care n-avea cum să mi-o ierte.

— Ăsta, a spus, fluturându-l pe *Elvis* în faţa ochilor mei, e unul dintre manuscrisele despre care crezi că Ana s-a înşelat. De ce, atunci, ţi-a luat atâta timp să mi-l aduci?

— Dar... am început, însă m-am oprit înainte să spun o prostie.

Chiar i-l dădusem imediat, uitasem doar să-i reamintesc de el. Nu-mi dădeam seama dacă eram vinovată sau nu.

— Dar ţi l-am dat cu ceva timp în urmă, am terminat timid.

— Dar eu îl văd abia acum! a exclamat. Cum îţi explici asta?

Mi-au trecut prin cap câteva răspunsuri obraznice, dar am ales calea cea mai sigură, adică am spus:

— Îmi pare rău, Lucy, credeam că l-ai citit deja.

Lucy m-a fixat cu privirea o clipă, sfredelindu-mă cu ochii ei sclipitori, apoi a schimbat brusc subiectul.

— Bine, a spus. Treacă de la mine de data asta, dar, serios, Angel, trebuie să fii mai atentă. Nu trebuie să-ţi spun eu asta. Mă rog, hai să discutăm despre manuscris, dar fă-mi un rezumat, Angel, pentru că timpul trece.

— Păi, e... ăăă...

Îmi aminteam perfect subiectul manuscrisului, dar mă chinuiam să-mi smulg cuvintele din creierul congestionat. Preţ de o fracţiune de secundă, am crezut că o să leşin.

— Rezumatul, Angel.

Lucy s-a aplecat spre mine apropiindu-se atât de mult, încât, pentru prima oară, am văzut că avea riduri fine în jurul gurii, riduri în care i se adunase rujul cărămiziu. Mă simţeam de parcă se pregătea să mă mănânce, aşa cum îşi devorează un carnivor prada ucisă, şi am făcut un efort să-mi revin din ameţeală.

— Bine, bine. Cred că romanul e foarte bun. *Elvis va dansa la nunta ta*, am spus.

Lucy a strâmbat din nas.

— Ştiu, la început, am crezut că titlul e prea lung, dar redă exact mesajul pe care vrea să-l transmită autoarea.

— Adică? Ficţiune sau nonficţiune?

Deci încă nu-l citise, mi-am zis.

— Ficţiune. Roman *road-trip*, despre un cuplu care se îndreaptă cu maşina spre Las Vegas, ca să se căsătorească. Stilul e puternic, foarte sugestiv. E o călătorie

în care cei doi află cine sunt și ce e cu relația lor. Subiectul e livresc și nu prea. Are totuși priză la publicul larg. Comentează pe marginea iubirii moderne, ba nu, a iubirii și a mariajului postmodern, în noul mileniu. Un melanj între *Sailor și Lula* și *Leaving Las Vegas*. Dar mult mai energic.

Îmi revenisem. Găseam cuvintele potrivite și le mitraliam, încingând atmosfera așa cum îmi plăcea mie. Vedeam cum Lucy se încălzește și ea. Eram pe val.

— Referințe? a întrebat.

— A colaborat cu câteva reviste literare și are un master la Universitatea California.

— *Piciorușe*, a gândit Lucy cu voce tare, referindu-se la ultimul bestseller scris de un absolvent al Universității California. Un roman ciudățel, despre o fată care purta un număr uriaș la pantofi și care-și căuta dragostea. *Piciorușe* a stat pe lista de bestselleruri din *New York Times* aproape un an.

— Exact, am spus.

— Ciudat, a spus Lucy. A mai contactat și alți agenți?

Mi-am mușcat limba și am mințit cu nerușinare.

— Nu, noi am fost primii. Vrei s-o sun? Ca să ne trimită și restul manuscrisului.

Lucy a oftat exasperată.

— Încă n-ai sunat-o? Zău așa, Angel, trebuie să ai inițiativă. N-ai nevoie de permisiunea mea ca să suni un autor și să-i ceri să ne mai trimită material, dacă-ți place ceva. Presupun că e doar o chestiune de timp, nu?

— Nu. Adică da. Bineînțeles.

— Și chiar îți place textul? a întrebat.

— Foarte mult.

— La fel de mult ca romanul italianului?

— Da, dar altfel.

— Perfect! Ce mai ai?

— Asta, i-am spus și i-am băgat sub nas *Manuscrisul anonim*.

— N-ai putea să-mi dai câteva detalii? a spus Lucy cu o voce în care se strecurase o răceală condescendentă.

— Scuze. Acțiunea romanului se petrece într-o agenție literară. Autorul e anonim.

Am zâmbit cu subînțeles.

— E haios.

— Serios? a întrebat Lucy luând manuscrisul. Și de când îl aștept?

Iar am început să transpir.

— Abia a sosit, am spus.

— Hm, a murmurat Lucy. Și-ți place?

— Cred că mai trebuie periat, dar are potențial, am spus.

— Și ai scris referatul?

— Da, am spus. Normal.

— Bine, îl voi citi imediat, a spus. Asta-i tot? Am terminat?

— Da, asta-i tot, am spus, ridicându-mă.

Parcă aș fi stat pe canapeaua aia zile în șir. Timpul își pierdea complet substanța în biroul lui Lucy. Chiar că te simțeai ca în Narnia.

— Ce-i asta? a întrebat Lucy, arătând spre manuscrisul lui Malcolm din brațele mele. Tocmai hotărâsem să nu i-l arăt. Dar nu mai aveam scăpare. Lui Lucy nu-i scăpa nimic.

— E...

Mi-am umplut plămânii cu aer. Fie ce-o fi!

— Malcolm e logodnicul meu? Te admiră enorm?

Formulam propozițiile sub formă de întrebări, primul semn că o luasem pe arătură. Lucy n-avea să mă ajute deloc, se vedea asta. Părea nedumerită.

— Mă rog, am continuat, a scris romanul ăsta...

— L-ai citit? m-a întrebat Lucy.

— Nu.

— Atunci de ce Dumnezeu mi-aş pierde eu timpul citindu-l, Angel?

— I-am citit alte texte şi mi se par bune. M-am gândit că mi-ar fi greu să fiu obiectivă dacă l-aş citi înainte, aşa că ţi l-am adus ţie. Înţeleg însă perfect că eşti ocupată. Adică... Putea să-l trimită prin poştă. Ţi l-a şi trimis de fapt cu mult timp în urmă, iar tu l-ai încurajat să-l rescrie. Dacă însă l-ar fi trimis acum, aş fi fost probabil prima care l-ar fi văzut, aşa că...

— Dă-mi-l! s-a răstit, şi i l-am dat.

— Îţi fac o mare favoare, sper că-ţi dai seama, a spus. Sper că şi el îşi va da seama.

S-a uitat la titlu.

— *Puntea minciunilor*? Interesant. De ce sunt rupte paginile? Parcă le-a ros un câine.

S-a uitat la mine cu o faţă boţită de iritare.

— Tot aici eşti, Angel?

— Da, am înţeles. Telefoanele tale. Mulţumesc, Lucy.

— Sun-o mai întâi pe Nadia Fiori, te rog. Trebuie să stabilim programul pentru cartea italianului.

Era deja la birou, pregătindu-şi hârtiuţele şi pixurile pentru veşnica stivuire şi demolare, când am ieşit pe uşă.

Am hotărât că „ora obişnuită" pentru şedinţa de personal trebuia să fie pe la nouă dimineaţa, ora prânzului la New York, şi am aşezat câte un memo pe biroul fiecăruia. Bineînţeles că ar fi fost mult mai simplu să-i anunţ personal pe Anna, pe Craig şi pe Nora că avem şedinţă, dar Lucy insista ca toate activităţile să fie comunicate în scris.

— De ce facem şedinţă? m-a întrebat Anna, ridicând hârtia.

Într-o secundă de paranoia, am fost convinsă că auzise cumva ce discutasem mai devreme cu Lucy. Era nefiresc de palidă și de obosită. Se cam îngrășase în ultimele săptămâni și nu-i stătea bine deloc. Avea un bandaj pe mâna stângă.

— Nu prea știu, i-am spus. Ce-ai pățit la mână?

— M-am tăiat când tranșam un pui, a spus. Am stat toată noaptea la urgențe.

— De ce n-ai sunat să te învoiești? a spus Nora, apărând de nicăieri.

Părul lung al Norei era dat peste cap, ceea ce-i scotea în evidență mandibula pătrățoasă.

Pierduse kilogramele câștigate de Anna în ultimul timp, iar lipsa lor o urâțea și mai mult. Cearcănele de sub ochii ei mari păreau desenate cu cărbune. M-am întrebat dacă și eu arătam la fel de bolnavă ca și colegele mele. Nu era un gând plăcut.

— N-am putut suna, a spus Anna. Mi-au pus doar câteva copci. Numai douăzeci. Oricum, n-am nimerit vena.

— Bine că nu te-ai tăiat în maldărul de hârtii pe care le citești, a spus Craig, îndreptându-se spre biroul lui Lucy. Aș suferi să aud că te-ai rănit muncind acasă.

Anna, Nora și cu mine l-am privit stupefiate.

— A fost o glumă, doamnelor, a spus, iar vocea lui profundă ne-a înmuiat pe toate. Trebuia să râdeți. Mă rog, nu contează. Vă aștept la ședință, bine?

Ne-am foit o vreme toate patru, înainte să ne găsim un loc comod în sanctuarul lui Lucy. Biroul ei nu prea era conceput pentru ședințe, de vreme ce canapeaua oferea cele mai multe locuri, iar scaunele erau puține. Craig s-a așezat pe singurul fotoliu din birou, în timp ce Anna, Nora și cu mine ne-am înghesuit pe canapea, încercând să ne ținem cât mai aproape de corp brațele și coatele, ca să nu ne atingem între noi. Lucy, așezată

la birou, ne avea pe toţi sub ochi. După ce ne-am oprit în sfârşit din foială, a spus:

— Minunat! Păreţi toţi foarte apropiaţi, dar avem o problemă.

Nimeni n-a avut curajul s-o întrebe ce voia să spună.

— Cine va răspunde la telefon? a întrebat.

Anna a sărit ca un arc.

— Eu, Lucy! a spus pe nerăsuflate.

— Anna, ce-ai păţit la mână?

— Am avut un mic accident aseară. E un fleac, serios, doar câteva copci.

— Te-ai bandajat singură sau te-ai dus la doctor? a întrebat Lucy.

Anna i-a aruncat lui Lucy un zâmbet superior şi i-a spus:

— Nu, m-am dus la urgenţe. Mersi de întrebare, n-am nimic, serios.

— Îţi dai seama câţi microbi mişună într-un spital? a spus Lucy. Sper că n-ai luat vreun stafilococ. Lucrăm în cerc restrâns aici, doar ştii. Trebuia să te gândeşti la asta înainte să vii azi la lucru.

Anna s-a făcut mică pe canapea, roşind ca focul. I se citea jena pe toată faţa, dar eu vedeam cum îi mocneşte furia sub mască. I-am citit gândurile: „scorpie".

— Nora, o să răspunzi tu la telefon. Stai, nu pleca! Aşază-te în locul meu! Poţi răspunde la telefon de la biroul meu.

Nora părea lovită de soartă.

— Craig, stau eu pe fotoliu, tu aşază-te lângă rănita noastră, pe canapea! Nu vreau să risc.

Craig s-a ridicat fără să spună un cuvânt, fără nici o grimasă, iar Nora, mişcându-se cu viteza condamnatului care se îndreaptă spre ghilotină, s-a aşezat la

biroul lui Lucy. Telefonul a sunat imediat, de parcă i-ar fi simţit prezenţa.

— Agenţia Literară Lucy Fiamma, vă ascult. Da? Bună ziua! Puteţi aştepta o clipă?

Nora a apăsat butonul de aşteptare al telefonului lui Lucy şi a ridicat privirea.

— Lucy? E Susie Parker.

— Nora, suntem în şedinţă.

— Deci vrei să...

— Da, Nora, în clipa asta.

Lucy a oftat profund şi a mormăit ceva.

— N-o duce mintea pe fata asta.

Şi-a aşezat un carneţel pe genunchi, în timp ce Nora o expedia pe Susie Parker.

— Nu înţeleg de ce încep atât de greu şedinţele astea, a spus. Ar trebui să fie simplu. Trebuie să învăţăm să fim eficienţi, oameni buni, dacă vrem să curgă banii. Sunt conştientă că am avut vânzări impresionante în ultimele săptămâni, dar nu ne putem opri, nu putem încetini ritmul, nu ne putem uita înapoi. N-ar trebui să-mi pierd timpul încercând să încep o şedinţă. Toţi ar trebui să fiţi în priză din clipa în care ajungeţi. Angel, vreau să concepi un plan de eficientizare a şedinţelor. Te rog să mi-l aduci până la sfârşitul programului, ca să-l studiez.

„Eficientizarea şedinţelor", am notat.

— Aşadar, a spus Lucy, în capul listei de priorităţi a firmei noastre se află cititul.

A inspirat adânc.

— După cum bine ştiţi, lectura e cheia succesului în afacerea asta.

Fără să vreau, am început să mă uit în gol. O auzisem pe Lucy de atâtea ori spunând chestia asta, că mă săturasem până-n gât. Creierul meu nu mai rezista.

Mintea mea era pe crengi, când sunetul propriului nume m-a trezit la realitate.

— ... iar Angel mi-a spus că frunzărești doar, Anna. Se pare că ai respins câteva proiecte care meritau păstrate sau care puteau măcar să ajungă la mine. Nu știu dacă de vină e faptul că ești foarte ocupată și n-ai timp să citești cu atenție sau creierul tău nu poate mai mult. Care e explicația, Anna?

Parcă mi-ar fi tras cineva una. Deși eram sigură că știa ce face, nu-mi dădeam seama ce credea Lucy că va câștiga asmuțindu-mă împotriva Annei de față cu toată lumea. Îmi era tot mai greu să pricep ce însemna cu adevărat eficiența în agenția asta.

— Nu știam că citesc superficial, a spus Anna, făcându-se mică și bâțâindu-și brațul bandajat. Angel nu mi-a spus asta niciodată, că aș fi luat măsuri.

Anna s-a uitat la mine cu o ură nedisimulată. Nu puteam spune nimic, nu puteam nega nimic ca să mai atenuez răul făcut, așa că am hotărât să tac.

— E adevărat? m-a întrebat Lucy. Nu i-ai spus nimic Annei?

— Nu. Ba da. Tocmai am... Nu m-am gândit...

— Deci răspunsul e nu, a spus Lucy. Ca să n-o nedreptățim pe Anna, ar fi cazul să începem chiar acum.

Lucy a gratulat-o pe Anna cu un zâmbet.

— Poate că buba e tocmai la Angel care nu știe că ar trebui să ne împărtășească orice informație, a spus Craig. Doar suntem o echipă.

Spunând asta, Craig a reușit să dea de înțeles că *eu* eram problema și, în timp ce mi-am rotit ochii prin cameră, am văzut că toți îmi aruncau priviri la fel de otrăvitoare. Deci Craig nu-mi era prieten. Măcar aici n-aveam dubii.

— Chiar suntem o echipă, a spus Lucy, așa că trebuie să ne comportăm ca atare. De-aia, aș vrea s-o ajuți pe

Anna la citit, Angel. Poate îi spui şi ei cum procedezi tu. Vă las pe voi două să hotărâţi cum să faceţi treaba asta, dar v-aş sugera să vă întâlniţi după program şi să concepeţi un plan de bătaie. Aţi putea lua cina împreună, ce ziceţi? Înţeleg că Anna gătește de nota zece.

Cum să nu? mi-am zis, când o zbura porcu'

— Bine, aşa rămâne, a spus Lucy, fără să aştepte un răspuns. Acum putem trece la a doua problemă a firmei, şi anume banii. Dacă vreţi să vă mai luaţi salariile, avem nevoie de mai mulţi bani. Angel tocmai mi-a spus de un manuscris care pare promiţător. Un alt *Picioruşe*, sau aşa ceva, nu, Angel?

— Elv... Corect, am spus.

— Bine. Să sperăm că instinctele tale vor fi la fel de ascuţite ca şi în cazul cărţii italianului. Indiferent dacă romanul va avea sau nu succes, trebuie să devenim mai creativi în ceea ce priveşte veniturile. Pentru că ne stă gândul numai la următoarea capodoperă, se pare că neglijăm o sursă foarte importantă de bani. Îmi poate spune cineva care e?

— Drepturile conexe? a întrebat Anna, cu speranţă în voce.

— Nu la asta mă refeream, dar da, iată un alt aspect pe care-l neglijăm. Tu ar trebui să ştii asta, Anna, de vreme ce te ocupi de drepturile conexe de două luni. Eu însă mă refer la autorii noştri. Cei pe care-i reprezentăm deja.

— Cărţile comandate, a spus Craig.

— Exact, a spus Lucy. Avem câţiva autori care nu mai scriu o a doua sau o a treia carte. Trebuie să luăm legătura cu ei şi, dacă e necesar, să-i învăţăm ce să facă în continuare.

— Îţi pot face eu lista, Lucy, a spus Anna.

Oricât de mult regretam faptul că îi făcusem necazuri Annei, atitudinea ei linguşitoare începea să-mi facă greaţă.

— Nu, tu ai destulă treabă cu drepturile conexe, Anna. Apropo, vreau să aduceţi la zi lista cu manuscrisele la care lucraţi acum, vă rog. Angel va face lista cu autorii şi cu proiectele posibile. În momentul ăsta, mă gândesc la doi autori care pot fi contactaţi imediat.

Lucy a făcut o pauză dramatică. L-am surprins pe Craig zâmbind în timp ce nota ceva în carneţel. Mă întrebam dacă nu era ceva ce-mi scăpase mie, pentru că nu pricepeam ce putea să-l amuze atâta.

— Karanuk!

Toată lumea a tras aer în piept în acelaşi timp, când Lucy i-a pronunţat numele.

— Da, exact. Karanuk a început să lucreze la o nouă carte. Am vorbit cu el de curând şi e pregătit să continue. Are însă nevoie de puţină... încurajare, ca să zic aşa.

Şi-a dres glasul, culegând o scamă imaginară de pe fustă.

— Angel, vreau să-l suni şi să-i pui la dispoziţie tot ce-i trebuie ca să continue să scrie.

— Vrei să-l sun eu pe Karanuk? am întrebat-o.

Inima a început să-mi bubuie în piept atât de tare, încât am tuşit ultima silabă a numelui.

— Da, sună-l! Ştii să vorbeşti la telefon, nu? Ce-i cu faţa asta speriată, Angel? E doar un scriitor, în definitiv.

— Vrei să-ţi mai trimită nişte pagini? am reuşit să întreb.

— A ales titlul, a spus Lucy. Următorul lui roman se va chema *Mai cald*. Cel puţin, aşa îi spune în acest moment. Ce ziceţi de titlul ăsta?

— Sună grozav! s-a repezit Anna. Un titlu perfect pentru o continuare.

— Îmi place, a spus Nora. Sună, cum să zic? Cald...

— *Cald* ar suna poate mai bine. Fără „mai", a intervenit Craig.

— Da, cu puncte de suspensie, a spus Anna, în loc de semn de exclamare.

Mă uitam la fața lui Lucy în timp ce colegii mei vorbeau. Când mi-a venit rândul știam exact și ce gândea, și ce să-i spun.

— Cred că depinde de subiectul romanului, am zis. N-ar fi bine să se autoparodieze.

— Da, n-ar fi bine, a spus Lucy. Ne-am înțeles atunci. Sună-l! Al doilea autor la care mă gândesc e Stephanie Spark.

— *Gătești, poftești, slăbești*, a strigat Anna.

— Exact, a spus Lucy. După cum știți cu toții, cartea e fabuloasă. Comentariile sunt excelente, dar dieta e cea care a vândut cartea. S-au pierdut mii de kilograme cu dieta aia.

— Și eu am slăbit, a spus Anna. Desigur, am pus câteva kilograme la loc, dar n-a fost vina cărții sau a dietei. Ar trebui s-o țin din nou.

— Da, a spus Lucy. Oricum, unul dintre motivele pentru care cartea s-a vândut atât de bine e acela că autoarea a luat dieta prea în serios. Mult prea în serios. Acum, suferă de anorexie. S-ar putea scrie o carte despre așa-zisul succes al dietelor și unde poate duce un bestseller cu sfaturi de nutriție.

— Bună idee, a spus Craig.

— Aș putea s-o sun, a spus Anna. Dacă tot am încercat dieta ei...

— Nu, vreau s-o sune Nora, a spus Lucy.

— De ce? De ce eu? a scheunat Nora, smulsă brusc din veșnica ei tăcere.

— Nu e clar? a întrebat Lucy, examinând-o pe Nora. Și tu ești anorexică, nu? Sigur înțelegi mecanismele psihice.

— Ce? Cum? Nu sunt anorexică! De ce spui asta?

Nora își agita brațele de parcă cineva voia s-o imobilizeze. Dădea din cap spasmodic, de parcă o păștea o criză de isterie.

— N-are de ce să-ți fie rușine, Nora, a spus Lucy, deși, din tonul ei, se deducea că ba da, trebuia să-i fie rușine. Există tratamente pentru așa ceva, doar știi.

— Nu pot, nu pot, nu pot, a spus Nora și a început să plângă.

Parcă asistam la un accident feroviar. Eram îngrozită, dar nu-mi puteam lua ochii de la ea. Se pare că nici Anna, nici Craig.

— Nora, a spus Lucy, pe un ton calm. Dacă nu te simți în stare să participi la ședința asta, poate ar fi cazul să iei o pauză. Am o afacere de condus aici.

Încă suspinând, Nora a sărit ca un arc de pe scaunul lui Lucy și a dispărut în biroul din față. După un minut de tăcere penibilă, tăcere accentuată de ușa de la baie care s-a trântit cu zgomot, Lucy s-a ridicat și s-a așezat pe scaunul ei.

— Complet neprofesionist, a spus. Asta e problema cu fetele ca ea, Craig.

Craig a ridicat din umeri și și-a arătat palmele, de parcă voia să-și nege vina.

— Te întreb pe tine, chiar a fost necesară ieșirea ei?

Aproape că mă așteptam ca Anna să răspundă, pentru că părea să-i placă să-și chinuiască neuronii cu întrebările retorice, dar, de data asta, a ales cu înțelepciune să tacă.

Lucy a oftat din greu.

— Mă gândesc că ar fi bine să te duci să vorbești cu ea, i-a spus lui Craig. Iar pierdem timpul. Cred că va trebui să lăsăm ședința pe mai târziu. Angel, ai treabă. Anna, tu rămâi, vreau să vorbesc cu tine.

— Bine, a spus Anna. Închid eu ușa.

Expresia de mulţumire de sine de pe faţa ei m-a enervat mai mult decât voiam să recunosc.

Masa Norei era răvăşită de o mică furtună când m-am întors în birou. Pe scaunul ei, pe podea şi în mijlocul mesei, zăceau teancuri de manuscrise. Pe tastatura computerului erau împrăştiate carduri Rolodex, iar restul spaţiului era împânzit de benzi elastice, agrafe de hârtie şi pixuri. Nora stătea aplecată peste toată harababura aia şi golea conţinutul unui sertar într-un sac mare de pânză. M-am uitat cum aruncă un borcan de muştar, o cutie cu praf proteinic, o perie de păr, o lingură şi un carneţel decorat cu inimioare iridescente.

Craig trona imperturbabil la biroul lui şi studia un dosar. Nu numai că „n-avea grijă de ea", cum îi sugerase Lucy, dar nici nu se uita la ea. Am simţit un fior de panică, urmat de un junghi de vinovăţie. Panică, pentru că era clar că Nora pleca, aşa că toată munca ei avea să-mi revină mie. Vină, pentru că panica nu-mi era deloc temperată de vreo urmă de compasiune faţă de Nora. Mă întrebam dacă să vorbesc cu ea, să-i spun câteva cuvinte de încurajare sau să încerc s-o conving să rămână. Dar hotărâsem deja că nu era treaba mea. Nu eram prietena Norei, şi nici şefa ei. În plus, nimeni n-ar fi făcut la fel pentru mine.

Era clar că fiecare era pe barba lui acolo, deşi Lucy o tot dădea cu echipa. Eram singura care îşi putea păzi spatele în biroul ăla. Şi-apoi, judecând după viteza cu care se mişca Nora, nu cred că vreo încercare de a-i ridica moralul ar fi schimbat ceva. Telefonul a sunat, iar eu am sărit să răspund, bucuroasă că se ivise un pretext ca să nu-i mai dau atenţie.

— Agenţia Lucy Fiamma...

— Da, a spus o voce timidă. Sunt... Mă numesc Shelly Franklin? V-am trimis un manuscris acum ceva vreme? Nu ştiu, l-aţi primit?

— Bună, Shelly! am spus pe un ton cam sprințar. Sunt Angel Robinson, asistenta lui Lucy. Tocmai voiam să te sun!

— Da?

Vocea ei, din ce în ce mai timidă, ajungea greu la urechea mea.

— Da, mi-a plăcut mult romanul tău. Lucy se uită pe el chiar acum.

— Aha...

Părea aproape dezamăgită. Nu era semn bun.

— Ne întrebam dacă ai trimis romanul și altor agenții. N-ai pomenit de asta în scrisoare.

— Nu? Am sunat pentru că nu mai știu dacă am trimis și un plic timbrat autoadresat. Dacă am uitat, pot trimite unul acum? a șoptit.

Ce era cu scriitorii ăștia? Fiecare părea dus cu pluta în felul lui.

— Ne-ai trimis un plic, din câte îmi amintesc, am spus urcând tonul pe măsură ce al ei se stingea, dar nu avem nevoie de el chiar acum, pentru că am vrea să citim și restul romanului.

— Restul?

— Ai terminat romanul, nu? Așa ziceai în scrisoare.

— Da, l-am terminat.

— Ni-l poți trimite? am întrebat-o.

Mi-am dat seama că aproape urlam în telefon. Clar era ceva în neregulă cu femeia aia, iar eu mă chinuiam să înțeleg ce.

— Bine, a spus. Vi-l trimit azi. Mulțumesc.

— Ai trimis cumva romanul și altor agenți? am întrebat, înainte s-o pierd.

— Nu? a spus și a închis.

Mă holbam la telefon, perplexă. Trebuia s-o sun din nou, chestie care nu-mi făcea nici o plăcere. Am ridicat ochii și am văzut-o pe Nora în fața mea, cu un teanc

de manuscrise în braţe. Nu mai plângea, dar avea dâre de lacrimi pe obraji.

— Sunt manuscrisele pe care trebuia să le citesc, a spus. Sunt ale tale acum. Trebuie să te duci să ridici corespondenţa de azi.

— Bine, am spus. Îmi pare foarte rău.

Nora s-a aplecat, apropiindu-şi faţa de a mea.

— N-are milă, a şoptit. Nu e rău să fii dur, dar ea n-are milă.

Şi-a îndreptat spinarea şi s-a întors să plece. Vocea lui Craig a prins-o din urmă, înainte să ajungă la uşă.

— Nora, dacă pleci acum, înţeleg că îţi dai demisia. Şi, dacă îţi dai demisia, te rog să iei loc pentru interviul de despărţire, a spus.

Nora l-a săgetat cu o privire otrăvită de ură şi suferinţă. Când a deschis gura, vocea îi tremura înecată de lacrimi.

— Mă cheamă Kelly, a spus. Kelly. Kelly.

A ieşit, închizând uşa în urma ei, iar Craig n-a încercat s-o oprească.

Exact în aceeaşi clipă, Anna a ieşit din biroul lui Lucy, înainte ca praful stârnit de ieşirea lui Nora/Kelly să se aşeze, şi s-a îndreptat spre masa mea.

— Lucy m-a rugat să te întreb dacă l-ai sunat pe Karanuk, a spus. Şi trebuie să facem o şedinţă ca să discutăm despre felul în care citesc. Înainte însă, vrea să citesc asta.

Mi-a băgat sub nas un manuscris. L-am recunoscut imediat. Romanul lui Malcolm.

— Hei, a spus Anna, observând abia atunci biroul gol şi dezordonat. Unde e Nora?

6

Telefoanele nu se lăsau, sunau și clipeau întruna, înnebunindu-mă de cap fără milă. Dacă n-aș fi știut, aș fi jurat că Nora i-a căutat pe toți autorii nepublicați care ne-au trimis vreodată un manuscris și i-a sfătuit să ne sune imediat după plecarea ei. Chiar și Craig, care nu ridica aproape niciodată receptorul, a fost obligat să-și pună căștile și să preia apelurile la care nu mai apucam să răspundem eu și Anna. Lucy avea căsuță vocală la telefon, dar ura să audă careva înregistrarea. Nu era profesionist, spunea, și lăsa impresia că suntem o agenție măruntă care se zbate să se impună pe piață. Voia ca la telefon să răspundă o persoană în carne și oase, chiar dacă acea persoană trebuia să-și petreacă următoarele zece minute încercând să scape de cine sunase. Exact asta am făcut eu, Anna și Craig timp de două ore după plecarea Norei.

— Doar primele cincizeci de pagini și un plic timbrat autoadresat, o auzeam pe Anna recitând la nesfârșit aceeași placă.

Lucy nu ieșise din biroul ei de când se încheiase ședința și mă întrebam dacă știa că Nora plecase. Bineînțeles că, dacă ar fi știut, ar mai fi convocat o ședință, ca să discutăm problema.

Am făcut o pauză, dacă se putea numi așa, ca să mă duc să iau corespondența de la poșta din apropiere, unde Lucy deschisese contul agenției. Din nou, de parcă No... Kelly pusese totul la cale, pachetul era neobișnuit de greu. Am târât pe masă trei tăvi de corespondență și am început febril să separ manuscrisele de cataloage, de scrisori de la edituri, de facturi și de altele. Autorii cu șanse de publicare ne trimiteau un incredibil arsenal de cadouri ridicole, în efortul de a-i stârni interesul lui Lucy. Majoritatea trimiteau ciocolată (Ghiradelli, Godiva) sau bani (bancnote capsate pe scrisorile de prezentare), alții însă erau mai ingenioși. De când începusem să lucrez la agenție, am primit tot felul de piei de animale de la scriitorii care încercau să-l imite pe Karanuk, căni pictate manual (pe care scria cu litere aurite „Cel mai bun agent din lume"), bilete la teatru, bonuri de cadouri și săpun cu aromă de lavandă. Toate obiectele astea trebuiau trimise înapoi imediat, desigur, alături de manuscrisele expeditorilor. Nimic nu trimitea mai rapid un manuscris în tava cu respingeri decât cadoul-mită atașat de el. Toată munca asta de triere fusese a No... a lui Kelly, acum însă, era a mea. Dacă la început mi-a fost milă de ea, acum sentimentul dispărea, în timp ce mă cocoșam sub greutatea misiunii suplimentare. Nu putea să aștepte până la sfârșitul programului? De parcă mi-ar fi auzit gândurile și ar fi trimis zeii să mă pedepsească, mi-am prins degetul într-o agrafă încăpățânată și mi-am julit pielea, iar sângele a început să-mi curgă pe un manuscris.

— La naiba! am șoptit, mânjind cu sânge scrisoarea de prezentare, pe care încercam s-o salvez.

— Angel!

Vocea Annei, pițigăiată și isterică, mi-a sfârtecat gândurile. Am scăpat manuscrisul pe teancul pe care trebuia să-l iau acasă și m-am întors spre Anna, încercând să-mi ascund degetul însângerat, dar îl observase deja.

— Ce faci? a şuierat.

— Mi-am tăiat...

— Lasă! Vreau să răspunzi la telefon.

N-am întrebat-o de ce nu putea pune ea mâna pe obiectul urlător. M-am întors şi am apăsat pe tastă.

— Agenţia Lucy Fiamma, am spus.

— Angel, tu eşti? Sunt Dami.

— Dami! Bună!

Eram ridicol de fericită să-i aud vocea şi eram sigură că şi-a dat seama de asta din tonul meu, care devenise strident şi piţigăiat. Cred că a auzit şi Anna, pentru că am văzut-o cu coada ochiului uitându-se urât la mine.

— Ce mai faci? a întrebat.

— Bine, am spus. Tu ce faci? Cred că eşti fericit în legătură cu cartea.

— E fantastic, a spus. Nu-mi vine să cred.

— Ba să crezi, i-am spus. Chiar se va publica. Vrei să vorbeşti cu Lucy? Dacă aştepţi o clipă, îţi fac legătura. Suntem foarte ocupaţi azi.

— Mi-ar face plăcere să discut cu Luciana, dar am sunat ca să vorbesc cu tine, a spus.

— Aha... Vrei să te ajut cu ceva? Pot să...

— Nu, nu, Angel. Vreau să vin azi la agenţie, ca să-ţi mulţumesc personal. Am ceva pentru tine şi Luciana. Trebuie să sărbătorim.

— Aha...

O clipă, n-am ştiut ce să-i spun. Nu ne vizitase niciodată nimeni, cu atât mai puţin un scriitor. Lucy avea câţiva autori locali pe lista ei, dar majoritatea clienţilor locuiau departe. Trebuia probabil s-o întreb înainte să-i fac o invitaţie lui Damiano, m-am gândit. Pe de altă parte, eram aproape sigură că avea să respingă ideea pe loc. Lucy nu suporta să ne întrerupă cineva din lucru decât dacă era vorba de ea. Deşi se părea că devenisem un fel de ofiţer de legătură între ea şi autorii ei, simţeam

că ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ar fi fost să dezvolt relaţii personale cu ei. Cu toate astea, ţineam morţiş să-l cunosc pe Damiano. După ce am petrecut atâta timp vorbind la telefon cu el şi după ce lucrasem din greu la romanul lui, aveam senzaţia că-l cunosc deja. La naiba! mi-am zis. Dacă Lucy avea să facă urât, puteam să fac pe niznaiul. În definitiv, nu mi se spusese niciodată clar să nu invit un autor la sediu fără să cer permisiunea.

— M-aş bucura mult să te cunosc, am spus în sfârşit. Când ai vrea să vii?

— Vin din centru, a spus, aşa că n-o să ajung prea repede. Traficul, podul, nu se ştie niciodată. Cred că ajung după-amiază.

— Bine, o anunţ pe Lucy, am spus, deşi nici nu-mi trecea prin cap să fac asta.

Nu voiam să audă nici Anna, aşa că am coborât tonul, aproape şoptind.

— Vrei să-ţi spun cum să ajungi?

— Nici o grijă, Angel! a spus. Ştiu unde e agenţia. *Ciao, bella!*

— Cine era? a întrebat Anna imediat după ce am închis, dar m-am prefăcut că n-o aud şi am ridicat iar receptorul.

Interfonul meu începuse să clipească. Lucy tăcuse prea mult.

— Bună, Lucy!

— Angel, ai vorbit cu Karanuk? Vreau să-mi spui cum stăm.

— Încă nu, Lucy. Telefoanele sună ca nebunele azi.

— Stabileşte-ţi priorităţile, Angel! a lătrat şi închis.

Uram să recunosc asta, dar mi-era frică să-l sun pe Karanuk. Deşi Lucy spusese despre el că e „doar un scriitor", mă intimidam numai când mă gândeam la el. Ce-aş fi putut să-i spun ca să-i fiu de folos unui asemenea colos literar? Habar n-aveam cum să-l abordez. Puteam să mă

gudur și să-l lingușesc, atitudine preferabilă unor bâlbe gâtuite, m-am gândit, dar nu cred că asta voia Lucy. În alte împrejurări, ocazia să vorbesc cu Karanuk mi s-ar fi părut o mare onoare. În acel moment însă, bâjbâiam prin întuneric.

În timp ce formam numărul, m-am agățat de speranța că avea să-mi răspundă robotul sau vreun asistent, dar nu. Karanuk a răspuns la telefon după primul apel, rostind simplu și ferm:

— Karanuk.

— Bună ziua! Karanuk? (Domnul Karanuk? Habar n-aveam.) Sunt Angel Robinson. Sunt noua asistentă a lui Lucy Fiamma. Lucy m-a rugat să vă sun.

— Da, a spus.

Da... ce? mi-am spus, dar am continuat.

— Lucy abia așteaptă să vă citească noua carte și m-a rugat să vă întreb cum... de fapt, când va putea vedea manuscrisul.

— Încă n-am ce să-i arăt, a spus sec.

Eram sigură că avea să-mi închidă.

— Bine. Știți cumva când ne-ați putea trimite ceva? Cred că se referă la un sinopsis sau la o propunere, nu la întregul roman, desigur.

Karanuk a râs, prima manifestare emoțională de când începusem să vorbesc cu el. Dar nu avea un râs prea vesel. Ca și vocea, era grav și puternic, dar lipsit de accent sau de inflexiuni. Lipsa de sentimente părea ciudată la un individ cu un stil literar atât de profund. Asta mi-a amintit că nu-i spusesem nimic despre cartea lui.

— Apropo, sunt o mare admiratoare a romanului *Frig!* am spus în viteză. E una dintre cele mai bune cărți pe care le-am citit.

După o scurtă pauză, a spus:

— Locuiesc în Los Angeles. Nu prea îmi mai e frig. Totul e mai cald aici, mai altfel. Mi s-a schimbat și

conformația. Am soarta unei înghețate Klondike în Sahara. Mă topesc... Aditivi... componente de plastic... Cine să știe cum e mai bine?

Deci era și el sărit de pe fix, ca mai toți ceilalți autori, m-am gândit. Dar măcar îmi oferise un subiect de discuție. M-a străfulgerat o idee.

— Asta e tema noii cărți? am întrebat. Excelent! Dezrădăcinare. Pierderea identității. Omul smuls din mediul lui... Izolarea de cultură și de realitate sub soarele arzător al... al...

— Celebrității, a spus și a tăcut câteva clipe. Cum ziceai că te cheamă?

— Angel.

— Angel, a repetat. Ești asistenta ei? A avut multe asistente. Are nevoie de ajutor din greu.

— Da, lucrez aici de vreo...

Nu mai țineam minte de când lucram pentru Lucy. De cinci minute? Dintotdeauna? Acolo, era totuna.

— Lucrez aici de ceva timp.

— Ești și tu scriitoare? a întrebat.

— Nu, nu. Nu. Nu scriu deloc.

— Dar știi cum gândesc scriitorii, a spus.

— Păi...

— Am să-ți trimit câteva pagini. Poți să-i spui chestia asta.

— Minunat! Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă stau la dispoziție.

— M-ai ajutat deja. De-aia îți trimit paginile ție.

— Minunat! Iar titlul provizoriu e *Mai cald*, nu?

Karanuk a râs iar, monocord.

— Nu, a spus. Cartea asta nu are titlu. Ea i-a dat titlul ăsta. Dacă aș vrea, aș putea scrie o carte întreagă cu propunerile ei de titlu.

— Bine. Sună fantastic. Abia așteptăm să primim manuscrisul.

După ce am închis, mi-am dat seama că, asemenea lui Gordon Hart, Karanuk nu-i spusese nici măcar o dată lui Lucy pe nume. Clar, relația lor era complicată, așa că nu voiam să-mi pierd timpul încercând s-o înțeleg. În schimb, m-am lăsat o clipă cuprinsă de extaz, la gândul că aveam să fiu prima care va citi noul roman al lui Karanuk. Deja îmi încolțea în minte un nou titlu. *Dezgheț*. Speram să-i placă.

— Angel!

Interfonul meu a țiuit, sfredelind primul moment de liniște pe ziua respectivă.

— În biroul meu! Urgent!

M-am ridicat prea repede și m-am izbit de birou, lovind cafeaua de care uitasem și vărsând-o pe pantaloni.

— Rahat! am șuierat.

Anna și Craig și-au răsucit capetele în același timp, ca să se uite la mine. Am surprins o umbră de zâmbet pe buzele Annei. Craig și-a ridicat sprâncenele a mirare. De parcă era o noutate să înjuri aici, mi-am spus.

— Angel! a zbierat din nou.

M-am repezit spre biroul ei, răspândind efluvii de cappuccino.

— Te-am întrebat despre Karanuk, a lătrat, înainte să intru pe ușă. Cum stăm, Angel?

— Tocmai am vorbit cu el, i-am spus.

— Și?

Stătea la birou, dreaptă ca o statuie, și bătea cu stiloul Waterman într-un teanc de hârtiuțe.

— Ne va trimite niște pagini.

— Ce?!

Lucy s-a ridicat și s-a îndreptat glonț spre mine, oprindu-se la câțiva centimetri de fața mea. Apropierea ei mă intimida. Mă simțeam paralizată și goală în fața privirii ei excitate de nerăbdare.

— Ne va trimite niște pagini din noua lui carte. N-a zis prea multe, dar m-a rugat să-ți spun că le va trimite curând.

— Serios? Nu mai spune! a zis, dar nu era o întrebare. Ți-a zis cumva și care e tema cărții?

— Da, scrie despre experiențele pe care le-a trăit de când a părăsit Alaska și despre cum i-a schimbat asta viața.

— Cum ai reușit, Angel?

Tonul lui Lucy coborâse considerabil și era mai blând ca niciodată. Am văzut un iureș de expresii dansându-i pe față, ca niște nori care-și schimbau forma. În ochii ei, care mă sfredeleau ca laserul, citeam în același timp surpriză, ceva ce aducea a plăcere, o umbră de enervare și mulțumire de sine. Parcă nu se putea hotărî dacă să fie furioasă sau încântată că făcusem exact ce-mi ceruse. Înainte să-i răspund totuși, cumva s-a adunat, golindu-și trăsăturile de toate emoțiile.

— Bine, a spus. Aștept paginile cât mai repede, atunci.

A amușinat aerul, încrețindu-și nasul.

— Ce-i cu mirosul ăsta oribil?

M-am uitat la pantalonii mei pătați și uzi.

— Am răsturnat din greșeală cafeaua, am spus, schițând un zâmbet timid.

— Dezgustător, a spus, întorcându-mi spatele și ducându-se la birou. Numai copiii fac greșeli, Angel. Spune-i Norei să-ți aducă niște apă minerală sau altceva, când pleacă după corespondență.

Mai bine nu pomenea de asta. Asta era, trebuia să-i dau vestea.

— Apropo de Nora, am spus. A plecat.

— Atunci, o trimiți când se întoarce. Care e problema?

— Nu, nu se mai întoarce azi. Adică a plecat de tot. Nu cred că mai vine. Și-a luat toate lucrurile...

Am înţepenit locului sub privirea dezgustată a lui Lucy.

— Fetele astea! a scuipat. După câte am făcut pentru ea! Habar n-ai prin ce trec. Am nevoie de nişte bărbaţi. Trimite-mi-l pe Craig! Şi cheam-o şi pe Anna! Ce mai aştepţi, Angel? Fugi!

Pe la ora cinci, când a apărut, uitasem complet că Damiano îmi spusese că vine la agenţie.

Am fost surprinsă în aceeaşi măsură ca Anna şi Craig când s-a auzit o bătaie în uşa care rareori se deschidea în cursul zilei. Anna a fost cea care a deslușit în final sunetul şi s-a dus să-i deschidă. Damiano stătea în prag, cu faţa ascunsă în spatele unui coş imens, plin cu produse de patiserie şi prăjituri, coş legat elegant cu panglici aurii şi argintii.

— Eşti de la FedEx? a întrebat Anna nedumerită.

Damiano a coborât un pic coşul şi s-a uitat la Anna la fel de nedumerit.

— Angel? a întrebat un pic nesigur.

Abia atunci mi-am dat seama cine era.

— Eu sunt Anna, a spus, fără să-l invite înăuntru.

— Îmi cer scuze, a spus el, zâmbind larg. Îmi pare bine de cunoştinţă. Eu sunt Damiano.

— Aaaaa, a cârâit Anna, după o pauză prea lungă. Cartea italiană. Hai, intră!

S-a întors spre mine şi a fluturat din mână în direcţia mea.

— Ea e Angel, a spus. Nu ştiam că vii. Lucy n-a spus...

— Îmi cer scuze, a repetat el. E o vizită-surpriză. Am vrut să vă mulţumesc tuturor în persoană pentru marele meu noroc.

I-a întins coşul.

— Astea sunt pentru voi toți, a spus. Le-am făcut cu mâna mea. E câte ceva pentru fiecare.

— Uau, a spus Anna, luând coșul în brațe și uitându-se la dulciuri cu o privire care nu putea fi descrisă decât ca fiind plină de iubire.

Craig s-a ridicat de la birou și s-a dus spre Damian, ca să dea mâna cu el.

— Îmi pare bine să te cunosc, a spus. Eu sunt Craig. Am vorbit la telefon.

— Da, da. Luciana spune că ești „omul cu banii". Mă bucur să te cunosc.

S-a întors apoi spre mine și a făcut cei câțiva pași care-l despărțeau de biroul meu, birou la care eu stăteam paralizată, încercând să găsesc o cale să-mi netezesc părul fără să fiu observată și dorindu-mi cu disperare să nu miros a cafea. În sfârșit, degetul nu-mi mai sângera.

— Angel! a spus. *Finalmente*.

S-a aplecat spre mine, dar nu mi-a întins mâna. Încurcată, n-am știut dacă să i-o întind pe-a mea. Gestul ăsta părea mult prea formal. Era mai scund decât îmi imaginasem – eram aproape ochi în ochi –, dar avea o ținută care-l făcea să pară mai înalt. Avea tenul măsliniu, era suplu, iar ochii îi erau de culoarea vinului negru. Părul, des și negru, cu șuvițe argintii pe la tâmple, era tuns scurt, dar fără să fie țepos. O umbră de barbă îi întuneca maxilarul, dar îi stătea bine. Era arătos, fără îndoială, dar nu ostentativ.

— Ai părul roșcat, mi-a spus. Nu-mi vine să cred.

— Nu prea am voce de roșcată la telefon, am spus ca proasta și i-am întins mâna.

El însă mi-a înșfăcat-o și m-a pupat pe obraji. Mirosea delicios, a marțipan, ciocolată și citrice.

— *È vero*, a spus. Îmi imaginam un înger blond când vorbeam cu tine.

Un val de roşeaţă a început să-mi pişte obrajii, iar eu nu puteam face nimic să-l opresc. M-am uitat pe furiş la Anna şi am văzut că şi ea roşise şi că era foarte nedumerită. Vizita lui Damiano semăna deja cu o deraiere, iar eu trebuia să fac ceva să pun din nou trenul în mişcare.

— Ştii, cred că ar trebui să-i spun lui Lucy că ai venit, a spus Anna cu voce tare. Nu crezi, Angel?

— Bineînţeles, am spus şi m-am smuls de sub privirea amuzată a lui Damiano.

— Lucy? am spus în interfon. Damiano Vero a venit să te vadă.

După vreo două secunde de întârziere, interfonul mi-a răspuns clipind. Lucy voia să ridic receptorul şi am înţeles că trebuia să ascult o tiradă cu Damiano în picioare, în faţa mea, care, normal, ar fi auzit fiecare cuvinţel.

— Lucy?

— E aici? La sediu?

— Da, Lucy.

— De ce? Iar eu de ce n-am fost anunţată?

— Nimeni n-a ştiut că el...

Am ridicat ochii spre Damiano. În colţul buzelor i se contura un zâmbet ironic.

— La naiba! a urlat.

— Să-i spun...

Declicul mi-a spart timpanul, când Lucy a trântit receptorul. Anna a mustăcit superior. Damiano părea derutat. Habar n-aveam ce să-i spun.

— Ţi-a fost greu să ne găseşti? l-am întrebat, trăgând de timp.

— Deloc, a spus.

— De unde... de unde ai ştiut adresa?

M-am îngrozit brusc la gândul că, poate, îi dădusem fără să vreau adresa în timpul vreunei convorbiri.

— Luciana mi-a spus adresa când am vorbit cu ea. E vreo problemă?

În acel moment, Lucy a ieşit din biroul ei şi, rânjind cu toată gura, i-a întins mâna lui Damiano, de parcă ar fi acceptat o invitaţie la dans într-o sală de bal victoriană.

— *Buon giorno*, Damiano Vero! a spus.

Vocea îi era înaltă şi melodioasă, un ton pe care nu-l mai auzisem.

— În carne şi oase, a adăugat.

— Luciana, *piacere*, a spus el şi a dat s-o sărute pe obraji.

A trăit însă un moment de stânjeneală când şi-a dat seama că nu putea ajunge la faţa ei cu graţie, dar a recuperat imediat, luându-i mâna şi sărutându-i-o.

— Măi să fie! a exclamat Lucy.

Tonul ei de şcolăriţă cuprinsă de freamăt devenea grotesc.

— Văd că eşti un bărbat frumos. Trebuia să trimiţi o fotografie, Damiano, ţi-aş fi dat mai mulţi bani! Nu glumesc.

L-a scanat din ochi.

— Eşti cel mai chipeş dependent de heroină din câţi am văzut.

Elegant, Damiano n-a clipit, nici nu şi-a schimbat expresia.

Pe mine însă mă treceau toate sudorile de jenă pentru el.

— Bănuiesc că mi-ai cunoscut angajaţii, a continuat Lucy, arătând spre noi. Şi cărei ocazii îi datorăm vizita ta de azi?

— V-am adus un cadou.

A arătat spre coşul pe care Anna încă îl ţinea în braţe.

— Am făcut nişte dulciuri.

— Minunat! a spus Lucy, luând coşul din braţele Annei. Foarte drăguţ din partea ta.

— Vă sunt extrem de recunoscător tuturor, a spus, dar s-a uitat direct la mine.

Lucy, căreia nu-i scăpa nimic, i-a urmărit privirea și a ridicat sprâncenele.

— E delicios, nu-i așa, Angel? Păcat că ești logodită.

Mi s-a strâns stomacul și am pus ochii-n pământ. Căldura care-mi încingea obrajii atinsese temperatura critică.

— Voi duce coșul ăsta splendid în biroul meu, a spus Lucy. Ce-ar fi să vii cu mine, Damiano? Dacă tot ai venit, ar trebui să punem la punct câteva detalii.

— *Bene*, a spus Damiano și a urmat-o. Era să uit, a spus și s-a întors la biroul meu. Ți-am adus asta, a spus încet și a scos un CD din buzunarul de la haină.

L-a pus pe birou și a plecat repede după Lucy. Am ridicat ochii, convinsă că aveam să dau de privirea dezaprobatoare a Annei, dar ea nu văzuse scena și se uita îndurerată cum coșul lui Damiano dispărea în biroul lui Lucy. Am înșfăcat CD-ul înainte să-l vadă și l-am aruncat în geantă. Din câte bănuiam, era doar o copie a manuscrisului lui pe disc, dar ceva îmi spunea că nu era pentru publicul larg. Computerul meu a ciripit, anunțându-mă că am primit un mesaj. Anna.

„Nu cred că mai vedem dulciurile alea."

„Sunt sigură că o să ne dea și nouă", i-am răspuns.

„Nici gând. Nimic nu mai iese din biroul ei, odată intrat acolo."

„Mai bine. Nu păreau dietetice", i-am scris și am regretat în secunda următoare.

Acum o să creadă că o fac grasă. M-am uitat la ceas. Era trecut de opt în New York. Avea să fie o zi fără sfârșit, cum mi-au amintit mesajele insistente ale Annei.

„Se vede treaba că voi citi manuscrisul iubitului tău la noapte", mi-a scris. „O să încerc să fiu blândă."

„E suficient să fii sinceră", i-am scris, lovind tastele cu mai multă forță decât era necesar.

Și mai lasă aluziile ironice, mi-am spus în gând.

„S-a făcut", mi-a răspuns. „Ar trebui să știu ceva în mod deosebit înainte să-l citesc?"

Nu se lăsa. M-am mai uitat o dată la ceas și apoi spre ușa închisă de la biroul lui Lucy. De dincolo, îi auzeam vocea modulată împletindu-se cu cea a lui Damiano. Brusc, m-am simțit cumplit de obosită.

„Da", i-am răspuns Annei. „Sunt epuizată. Mai am ceva de făcut, apoi mă duc acasă."

Înainte să apuce să-mi răspundă, m-am ocupat de ultima sarcină a zilei și i-am trimis un e-mail autorului anonim al romanului *Manuscrisul anonim*. Nu voiam să risc să-l las să-mi scape, cum făcusem cu Shelly Franklin.

To: ganovelist@heya.com
From: angel.robinson@fiammalit.com
Subject: MANUSCRISUL ANONIM

Dragă „G",

Îți mulțumim mult că ne-ai trimis primele pagini din MANUSCRISUL ANONIM. Ne-am uitat pe manuscris și, în numele lui Lucy Fiamma, mă bucur să te anunț că paginile tale ne-au stârnit interesul într-atât, încât am vrea să ne mai trimiți și altele! De fapt, dacă ai terminat romanul, te rugăm să ni-l trimiți cât mai curând posibil. Ne-ar ajuta mult să ne spui dacă ai trimis romanul și altor agenți. Așteptăm să ne suni la numărul 510-555-766. Abia așteptăm să citim romanul!

Cu mulțumiri,
Angel Robinson
Agenția Literară Lucy Fiamma

Am apăsat tasta SEND, am închis computerul şi am început să adun teancul uriaş de manuscrise de citit acasă. Înainte însă să ajung la uşă, telefonul a început să sune într-o ultimă şi crudă izbucnire sonoră. Anna, aplecată deasupra unor hârtii, chipurile ocupată, refuza cu obstinaţie să răspundă, aşa că, oftând sonor, am ridicat receptorul.

— Bună seara, Agenţia Literară Lucy Fiamma.

Vocea de la capătul firului a început să râdă.

— Încă mai eşti acolo?

Aha, Gordon Hart.

— Bună seara, domnule Hart!

M-am uitat la ceas. În New York, era aproape ora nouă.

— Aş putea spune la fel şi despre dumneavoastră! E foarte târziu şi acolo, nu?

— Păcătoşii n-au timp de odihnă, a replicat. Sunt sigur că ştii despre ce vorbesc. Bănuiesc că şi ea mai e acolo, nu?

— De fapt, e...

M-am uitat spre uşa închisă de la biroul lui Lucy. Încă o dată, mă confruntam cu ceea ce numisem în secret Dilema Lucy. Să-i fac lui Lucy legătura cu extrem de importantul (şi veşnic misteriosul) Gordon Hart, întrerupându-i astfel discuţia cu ultimul şi cel mai strălucit autor al ei, sau să preiau mesajul şi să risc să facă o criză? Apoi, mi-am dat seama că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult lui Lucy decât să pară cât mai importantă şi mai influentă posibil în faţa lui Damiano, căruia i-ar fi retezat vorba ca să vorbească la telefon cu unul dintre „cei mai mari directori de editură din ţară." În clipa în care m-a străfulgerat gândul ăsta, m-am gândit să nu-i fac această plăcere. Era urât din partea mea, probabil meschin, dar decizia m-a umplut de satisfacţie.

— Nu e aici momentan, am spus. Dar aş putea să...

— Serios? a spus, râzând iar. De-a dreptul ciudat. Nici o grijă însă, nu ţin neapărat să vorbesc cu ea. Am sunat să-i las un mesaj. Plec din oraş săptămâna viitoare şi voiam să ştie asta. O sun când mă întorc. Îi spui tu, te rog, domnişoară Robinson?

— Desigur, am spus.

— Bine, a răspuns şi a închis.

Gordon Hart nu era singurul care nu voia să vorbească cu Lucy. Înainte să apară din nou şi să-mi dea de lucru cât să mă ţină până târziu la birou, mi-am luat lucrurile şi am zburat pe uşă.

Stăteam întinsă în pat, trează şi nemişcată, cu trupul cald al lui Malcolm împletit cu al meu, în dulcea intimitate a atingerii carnale. Îi simţeam răsuflarea delicată şi regulată în ureche şi buzele pe obraz. Am întins mâna în întuneric ca să-l mângâi pe braţ, urmărindu-i cu degetele conturul rotund al umărului, iar el s-a foit, trăgându-mă mai aproape.

— N-ai somn? mi-a şoptit în păr.

— Nu prea, am oftat. Dar n-am vrut să te trezesc.

— Nu dormeam, a spus.

A tăcut o vreme. Eram sigură că adormise. Am închis ochii, sperând să adorm, dar nici o şansă.

— Vrei să vorbim? a întrebat Malcolm. Eşti atât de tăcută...

Era adevărat. Era cea mai lungă discuţie pe care am avut-o cu el de când venise acasă, cu câteva ore mai devreme.

Am găsit bucătăria aproape goală când am ajuns acasă de la lucru şi mi-am dat seama că nu mai ţineam minte când cumpărasem ultima oară de mâncare. Prea obosită să ies, dar prea flămândă să stau nemâncată, m-am trezit holbându-mă în frigider la un carton cu

ouă expirate de o săptămână și întrebându-mă dacă mai puteau fi mâncate fără riscuri. M-am gândit la ce se putea întâmpla dacă erau stricate. Poate că o să-mi facă rău, mi-am zis. Atât de rău, încât o să ajung în spital. Iar internarea ar fi fost pretextul perfect legitim să-mi iau o zi liberă. N-aveam cum să pierd. Am luat ouăle în mână, pregătindu-mă să le sparg, când mi-am dat seama ce macabru gândeam. Clar, foamea și oboseala îmi luaseră mințile. Pentru că numai un nebun s-ar gândi să-și pună viața în pericol ca să nu se ducă la slujbă. Dintr-un impuls de autoconservare, am luat o cutie de biscuiți sărați vechi și i-am înfulecat în timp ce despachetam manuscrisele, înșirându-le pentru citit.

Dar gândul că trebuia iar să muncesc era atât de insuportabil, încât aproape că mi-au dat lacrimile. Am băgat CD-ul lui Damiano în combină și mă gândeam să fac o baie fierbinte, când Malcolm mi-a bătut la ușă.

Nu l-am întrebat de ce n-a deschis cu cheia lui, pentru că nu-mi păsa. Eram foarte bucuroasă să-l văd. De fapt, bucuroasă nu e cuvântul potrivit... Eram flămândă. De el. Când a intrat, l-am tras brusc spre mine și mi-am îngropat fața în pieptul lui.

— Hei! a spus când l-am încolăcit. Îmi pare rău pentru azi-dimineață.

— Lasă! am spus și am ridicat fața, așteptând să mă sărute.

Nici unul nu mai rostise vreo vorbă, până în acel moment.

— Vrei să vorbim? a repetat Malcolm. Poate te ajută.

— Slujba mea... am început.

I-am prins încheietura cu mâna, ca și cum voiam să mă țin de ceva.

— Nu știu dacă mai rezist.

Malcolm s-a desprins de mine, descolăcindu-și membrele de ale mele.

— Cum adică? a spus. Credeam că te descurci perfect.

— Mă descurc, am spus. Adică așa cred. Cu ea, nu se știe niciodată.

— Nu te înțelegi cu ea?

— Nu e vorba chiar de asta, am spus, chinuindu-mă să găsesc cuvintele potrivite.

Aș fi vrut să-i transmit gândurile mele fără să trebuiască să deschid gura.

— Tensiunea e prea mare. Iar atmosfera din birou a devenit ciudată. Una dintre fete și-a dat demisia azi. A plecat pur și simplu.

— Mulți își dau demisia, a spus. Ce-i ciudat în asta?

— Nu înțelegi...

Am oftat. Nu știam cum să-i explic cât de crudă fusese Lucy cu Nora/Kelly și în ce fel m-a afectat totul, ajungând chiar să dau vina pe N... Kelly.

Malcolm s-a sprijinit într-un cot. Îi simțeam corpul încordându-se lângă mine.

— Lămurește-mă! a spus. Te întreb, pentru că vreau să știu. Îmi pasă de viața ta.

Normal că voia să știe, mi-am spus. Era îngrijorat. Mă iubea. Dacă nu puteam să-i spun tot, ce relație mai era și aia?

— Am văzut-o goală azi-dimineață, i-am spus. Am intrat în birou, iar ea a ieșit înfășurată într-un prosop și mi-a spus să încep să dau telefoane. După care, prosopul i-a căzut. Beah...

— Vorbești despre Lucy? a spus.

— Da, despre Lucy. Goală pușcă. Era să fac infarct.

— Și ce? S-a aplecat cumva să ia săpunul?

— Nu eram în baia ei, Malcolm. A intrat în birou înfășurată într-un prosop care i-a căzut. După care, m-a acuzat pe mine că am intrat peste ea.

— Mă lași? a spus Malcolm, râzând. Exagerezi, nu?

— Deloc.

— Atunci, poate că i-a fost ruşine, A. Te-ai gândit la asta? Au văzut-o şi ceilalţi? Asta ar fi fost cu adevărat jenant.

— Nu, n-a mai văzut-o nimeni. S-a întors în biroul ei şi, când am intrat din nou la ea, era îmbrăcată.

— Cred că faci din ţânţar armăsar, Angel. Biata femeie...

— Biata femeie?! Glumeşti? Lucy Fiamma nu poate stârni compasiune! Mai curând, biata de mine!

— Bine, bine, a spus.

A aşteptat o clipă, apoi a izbucnit în râs.

— Şi, a întrebat, e sexy sau nu?

— Foarte amuzant, am răspuns.

— Bine, nu facem glume pe seama goliciunii şefilor. Ce altceva te mai supără?

— E doar... greu, am spus. Şi nu văd să devină mai uşor.

Îmi pierise cheful să-i dau detalii. Goală, în patul meu, mă simţeam mult prea expusă.

— Doar nu te gândeşti să pleci, nu? a întrebat, cu o voce joasă şi gravă.

— Şi dacă aş pleca?

Întrebarea a sunat a test.

— N-ai prea apucat să vezi cum e cu adevărat. Ştiu că îţi place la nebunie. Am văzut cât de mult te implici. Eşti prinsă rău, recunoaşte!

— Îmi place ce fac. Parţial, mă rog. Dar nu tot. Şi, la naiba, nu tot timpul.

M-am gândit să-i spun de ouăle expirate, dar m-am abţinut. Clar, nu eram pe aceeaşi lungime de undă.

S-a întins peste mine şi a început să cotrobăie pe noptiera mea, până când a găsit butonul combinei.

— Hai să ascultăm un pic de muzică, vrei? a spus şi a apăsat butonul.

Mi-a înţepenit tot corpul când acordurile primei piese, *Angel* a lui Jimi Hendrix, s-au revărsat în întuneric.

CD-ul lui Damiano. Grăbindu-mă să-l trag pe Malcolm în pat, uitasem să-l scot din combină.

— Ce-i asta? a întrebat Malcolm.

— Un CD nou... Abia l-am cumpărat.

— Hmmm, a spus, încolăcindu-se iar pe trupul meu. Mai eşti supărată pe faza cu romanul meu? Nu te mai gândi la el, Angel! E important pentru mine, dar nu mai important decât relaţia noastră.

— Nu sunt supărată pe tine, Malcolm.

Am ezitat înainte să continui, cântărindu-mi cuvintele.

— I-am dat azi romanul tău, am spus în sfârşit. O să-l citească.

După ce trece de Anna, mi-am spus în gând, dar nici în ruptul capului n-aveam să-i pomenesc de asta. Pauză lungă. Pentru că stătea lipit de mine, mi-am dat seama că Malcolm n-a mai respirat câteva secunde.

— Pe bune? a întrebat în sfârşit.

— Da, dar, Malcolm, nu ştiu dacă îl va vrea. Înţelegi asta, nu?

— Sigur că înţeleg, a spus, dar...

A ezitat. Jimi Hendrix i-a cedat locul lui Tom Petty, cu al lui *Angel Dream* (nr. 4).

— Dar ce?

— Nu tu mi-ai spus cât de mult ţine la părerea ta? Dacă tu-i spui că romanul e grozav, nu crezi că ar conta enorm? Se pare că deja a contat enorm pentru câţiva scriitori.

— Dar nu l-am citit, Malcolm. Ştia că aş fi subiectivă. Aşa, sunt corectă.

— Vrei să spui că i-ai zis că e romanul iubitului tău?

— Normal.

— De ce normal? Ce naiba, Angel? Nu trebuia să ştie de relaţia noastră. Nu era mai bine să i-l dai fără să-i spui cine sunt? Doar nu faci asta pentru toţi dobitocii care-i trimit mizeriile pe care le scriu. O să creadă că vreau să profit de iubita mea. Nici măcar n-o să-l citească.

— Hei! m-am răstit eu, descleştându-mă din braţele lui şi ridicându-mă în capul oaselor.

— Cu plăcere.

După o tăcere plină de semnificaţii, Malcolm a oftat, s-a întins spre mine şi m-a tras cu blândeţe înapoi spre el. În clipa aia, am înţeles că avea dreptate. Îmi simţeam faţa înroşindu-se de ruşine şi m-am bucurat că Malcolm nu mă vedea în întuneric. Am oftat, auzindu-mi răsuflarea între trupurile noastre.

— Iartă-mă, a spus Malcolm încet. N-am vrut... M-am gândit că ai vrea să-l citeşti tu. Ştii tu, înainte să...

Am rămas nemişcaţi o clipă, apoi Malcolm m-a luat în braţe şi mi-a băgat mâinile în păr, gâdilându-mi ceafa cu degetele. Buzele lui mi-au atins gura şi gâtul, coborând şi acoperindu-mi aripile de înger de pe sân cu un sărut lung şi tulburător de dulce. În acel moment, cel puţin, viaţa părea din nou frumoasă.

— Mulţumesc, a şoptit. Vorbesc serios.

L-am cuprins cu braţele şi am oftat iar, de data asta de plăcere.

— Vrei să vorbim despre altceva? a întrebat.

— Mmm, am suspinat. Nu mai vreau să vorbim. Continuă să...

I-am luat mâinile şi le-am băgat iar în părul meu.

— Continuă să faci ce făceai.

Malcolm a continuat, ba chiar a făcut mai mult, mângâindu-mă pe spate şi sărutându-mă îndelung pe gât. Când m-a acoperit cu trupul lui, i-am simţit căldura până-n oase. În tot acest timp, CD-ul lui Damiano continua să se audă în surdină. *She Talks to Angels*, *Maybe Angels*, *Angel of Harlem* şi o întreagă cohortă de îngeri după...

Malcolm s-a oprit din sărutări la jumătatea piesei *Angel of Mercy* şi s-a uitat la mine.

Abia îi distingeam licărul din ochi în semiîntuneric.

— De unde ziceai că ai CD-ul ăsta? a întrebat. Sunt numai piese cu îngeri.

M-am gândit că nimic nu era mai bun decât adevărul.

— Păi, mi l-a trimis un autor. Un aspirant.

— Serios? a întrebat. A cam sărit calul, nu?

— N-o să crezi, am spus. Unii autori sunt în stare să facă orice ca să fie publicați.

Apoi mi-a acoperit gura cu a lui.

7

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: Re: MANUSCRISUL ANONIM

Stimată domnişoară Robinson,

Vă mulţumesc pentru răspunsul prompt. Deşi ar putea părea că „sar calul", nu mă mir că domnişoara Fiamma e interesată de opera mea. Cred, ca şi dumneavoastră, că romanul meu poate deveni un adevărat *blockbuster*. Un câştigător absolut. Ca să răspund la întrebare, nu am mai trimis nimănui manuscrisul. Se ştie că agenţia domnişoarei Fiamma se numără printre cele mai bune din ţară, de aceea am şi ales-o. Nu am de gând să trimit manuscrisul altcuiva.

Acestea fiind spuse, prefer să-mi păstrez anonimatul, din motive pe care nu le pot dezvălui pentru moment. Vă rog s-o asiguraţi pe domnişoara Fiamma că, la momentul potrivit, identitatea mea nu va mai fi o problemă. Tocmai pentru a-mi păstra anonimatul, vă trimit manuscrisul prin e-mail. Aşa că, mai ataşez un capitol. Lectură plăcută!

Cu cele mai bune urări,
„G."

CAPITOLUL 2

Carol Moore dădea o petrecere la agenție pentru a sărbători intrarea unei alte cărți în topul bestsellerurilor alcătuit de *New York Times*. Autoarea romanului era Svetlana Vladic, iar cartea a fost considerată de *New York Times* „o Anna Karenina modernă".

Alice a așezat sticlele de Dom Perignon în frapiere, înghițindu-și furia strânsă de-a lungul zilei, toată săptămâna, toată viața. Svetlana Vladic era o anonimă, o femeie spălăcită, ștearsă, o umbră fără scânteie. Succesul ei datorat unui noroc chior i-a înfipt lui Alice un pumnal în inimă. Alice trebuia să recunoască. Romanul era bun. Ba nu, era grozav. Dar nu și autoarea lui. Era strigător la cer că o persoană lipsită complet de carismă ca Svetlana cunoștea o asemenea glorie.

Alice scrâșni din dinți. Masca pe care o purta la birou, cea a angajatului model care nu urmărea decât să-i facă pe plac șefului și clienților lui, dispăruse. Ceea ce se ascundea sub mască era de-a dreptul urât, așa că Alice nu-și putea permite să arate nimic. Nu încă.

Alice s-a gândit la scrisoarea de respingere pe care i-o trimisese Carol Moore cu câteva zile în urmă. Desigur, Carol nu știa că Alice era autorul pe care l-a respins. Alice își semnase romanul cu un nume fals și i-l dăduse lui Carol, spunându-i că nu mai citise de mult o lucrare de ficțiune atât de bună. Carol a fost înclinată s-o creadă pe Alice, pentru că Alice dovedise că are un ochi excelent.

— Dacă mi-l recomanzi tu, i-a spus Carol lui Alice, sigur e extraordinar.

Securea căzu puțin după aceea. Carol a chemat-o pe Alice la o discuție între patru ochi și i-a spus că regretă, dar romanul nu era suficient de bun ca să-l vândă.

— Înțeleg că ți-a plăcut mult romanul, i-a spus Carol lui Alice, privind-o întrebător, de parcă n-ar fi priceput cum de lui Alice îi plăcuse cartea atât de mult.

— Așa că l-am citit cu atenție. Dar nu e pentru mine. Ai vrea poate să lucrezi cu autorul? I-ai putea da câteva sugestii, după care îl mai citim o dată.

Alice a avut nevoie de un minut ca să se adune. Dezamăgirea și furia se revărsau în ea ca un tsunami și nu era sigură dacă nu i se citea asta pe față. Hotărârea de a-i da lui Lucy romanul sub anonimat fusese un risc calculat. Dacă Alice i-ar fi spus lui Carol că ea era autoarea, Carol n-ar fi putut să citească paginile obiectiv și poate chiar ar fi început să cerceteze biografia lui Alice. Alice nu-și putea asuma riscul ăsta. Dacă lui Carol i-ar fi plăcut ce citise, nimic din toate astea n-ar fi contat.

S-o ia naiba! își zise Alice frustrată. Refuzul lui Carol, deși nevinovat, a lovit-o pe Alice în suflet. Carol nu înțelegea ce simțea Alice. N-avea cum să înțeleagă cum e să vrei ceva cu atâta ardoare și de atâta amar de timp, încât fiecare zi de eșec să te omoare puțin câte puțin. Ca să afli apoi că dorința nu ți se poate împlini așa cum voiai. Să afli că, în esență, nu valorezi nimic. Furia oarbă a cuprins-o din nou pe Alice.

În cele din urmă, după ce a reușit să se stăpânească, i-a spus lui Carol:

— Nu cred. Dacă ție romanul nu ți se pare bun, nu văd de ce ne-am mai pierde timpul cu el.

— Voiai să-l reprezinți tu, nu? a întrebat Carol. Am înțeles eu greșit? Pentru că mi se pare cam devreme să ai proiecte proprii. Înțelegi, nu-i așa, Alice? Ar trebui totuși să discutăm, dacă te deranjează ceva. Sunt dispusă să colaborăm. Cu timpul, ai putea deveni un bun agent.

Alice a încercat să-și mascheze frustrarea cu un zâmbet.

— Ești foarte amabilă, Carol, a spus. Îți mulțumesc mult.

— Uite ce e, știu cât de greu e la început, a spus Carol. Mai ales când ești femeie. Ar trebui să fie mai

ușor pentru femei în zilele noastre, dar nu e. Cred că și mama ta ți-a spus asta...

— N-am mamă, a spus Alice, pe un ton sec și gâtuit.

Carol a făcut ochii mari.

— Toată lumea are o mamă, draga mea.

— Nu și eu, a spus Alice.

Simțea cum mâinile i se strâng în pumn. Nu credea că mai putea rezista dacă Carol îi dădea înainte tot așa.

— Îmi pare rău, a spus Carol. N-am vrut să...

— Nu-i nimic, a întrerupt-o Alice. Doar că... Nu-i nimic. Normal că cineva m-a adus pe lume. Dar sunt pe cont propriu de când mă știu. N-am cunoscut niciodată o femeie pe care s-o admir. Mă rog, până acum.

Pumnii lui Alice erau atât de strânși, încât simțea cum unghiile manichiurate începeau să-i străpungă pielea palmelor.

— Frumos din partea ta să spui asta, a zis Carol.

Câteva clipe, cele două n-au spus nimic. Carol s-a uitat la *coupe-papier*-ul de pe birou și apoi din nou la Alice.

— Alice, uite ce-ți propun... Îi scriu autorului tău o scrisoare lungă și-i dau câteva sugestii.

O sămânță de speranță a încolțit în mintea lui Alice. Dar Carol reuși s-o smulgă cu următoarele cuvinte.

— Poate că așa respingerea va părea mai puțin dureroasă. Și-apoi, există și posibilitatea să mai încercăm o dată, după ce rescrie romanul. Deși, sincer, nu cred că ar ajuta prea mult.

— Grozav! a spus Alice, simțind cum furia stă să-i explodeze în creier.

Mai târziu, Alice a fost obligată să-și trimită scrisoarea de respingere a lui Carol. Scrisoarea aia o înjunghiase pe Alice direct în inimă. Acum, succesul unui alt autor fără merite îi răsucise cuțitul în rană.

Era momentul să conceapă un alt plan. Când Alice ridică receptorul ca să formeze numărul lui Vaughn Blue, știa exact de unde să înceapă.

Capitolul al doilea din *Manuscrisul anonim* picase cum nu se putea mai prost. Tema umilitoarei respingeri literare pe care o descria atât de bine nu era ciudată în sine, ci faptul că exact aceeași temă care se insinuase în viața mea (în agenția la care lucram) îmi făcuse lectura supărătoare, ba chiar deranjantă. Desigur, nu cartea mea fusese respinsă, ci a lui Malcolm.

Deși nu-mi plăcea să recunosc, în forul meu interior, nu crezusem nici o clipă că Lucy va accepta să-l reprezinte pe Malcolm. Nu aveam motive concrete pentru îndoielile mele, dar nici nu-mi trebuiau. Învățasem să anticipez reacțiile lui Lucy, ca și cum o parte din subconștientul meu era conectat la al ei, iar instinctul îmi spunea că Malcolm n-avea să pătrundă niciodată în panteonul autorilor pe care ea îi publicase. Clar, nu-i fusesem de nici un ajutor. Mai bine își trimitea singur manuscrisul.

Primul semn că nu mă înșelam l-am primit când Anna, mereu în urmă cu cititul, a terminat cartea lui Malcolm în timp record. Firește, nu mi-a spus ce crede. Bănuiam că nu-i plăcuse manuscrisul, dacă-l citise într-adevăr, deși ea spunea că-l citise, pentru că așa mergea treaba la agenție. Dacă se alia cu mine, Anna nu-și mai putea apăra cauza. Normal, reacția Annei, care o mai fi fost și aia, era neutră. Manuscrisul a ajuns apoi la Lucy, care, după vreo două zile, m-a chemat în biroul ei.

Stătea la birou, îmbrăcată într-o rochie de culoarea lavandei și purta mănuși și o pălărie asortate. Mă obișnuisem repede cu ținutele ciudate ale lui Lucy, dar aia, ceva gen Eliza Doolittle după istoria cu Henry Higgins, era șocantă din mai multe puncte de vedere.

— Ți se pare că am timp de pierdut, Angel?

Pălăria avea voaletă.

— Scuze, nu înțeleg ce vrei să spui, Lucy.

— Vreau să spun că tu, Angel Robinson, crezi că eu, Lucy Fiamma, am timp să-mi fut vremea cu un rahat ca ăsta sau eşti de părere că timpul meu e preţios?

— Sigur că timpul tău e preţios, Lucy.

Purta ciorapi albi. Dar nu cu chilot. Cu portjartier.

— Atunci, Angel, de ce m-ai făcut să-mi pierd timpul cu asta?

A aruncat cartea lui Malcolm pe covor, la picioarele ei, fluturând mâna în scârbă.

Aproape fără să vreau, m-am aplecat şi am ridicat-o. Mi-am dat seama ce mare greşeală făcusem şi m-am înjurat în gând că fusesem atât de proastă. Deşi conta prea puţin, trebuia să aflu. Trebuia s-o întreb.

— Nu scrie bine? am întrebat timid.

— Ba scrie bine, a pufnit Lucy. Dar cartea n-are subiect! E un fel de exerciţiu literar care ar ajunge, în cel mai bun caz, pe lista de mijloc. Ştii ce-i aia lista de mijloc, nu, Angel?

— Da, Lucy, eu...

— Hai să-ţi explic! a continuat. Dacă romanul ăsta ar fi un film, ar apărea direct pe video. Înţelegi ce spun?

— Lucy, eu...

— Ce nu înţeleg eu e de ce îţi ristiri cariera pentru un bărbat. Mă lămureşti şi pe mine, Angel? Eşti fată deşteaptă.

— Nu ştiu la ce te referi, Lucy.

Am vorbit pe un ton rece, dacă nu chiar răstit. Simţeam un sloi de gheaţă în stomac. Eram furioasă, dar şi speriată. Mă temeam de Lucy, mă temeam că avea dreptate. Cum avea aproape întotdeauna.

— Trebuie să fie ceva de capul lui, a continuat, coborând tonul. Aşa e, Angel? E cumva divin la pat?

O sclipire verde i-a aprins ochii. Mi-am stors creierii să-i spun vreo două despre vulgaritatea comentariului ei, dar a continuat să vorbească înainte să apuc să zic ceva.

— Eşti tânără, Angel, dar trebuie să înţelegi că e esenţial ca o fată... Ba nu, ca o femeie cu inteligenţa ta să nu renunţe la ea însăşi pentru un bărbat. Pentru nimeni. Ni s-a tot băgat în cap că nu valorăm nimic fără bărbaţi, încât am uitat ce putere avem. N-aş vrea să păţeşti la fel, Angel. Ar fi o pierdere uriaşă.

Era sută la sută sinceră. Printre nenumăratele ei talente, Lucy îl avea şi pe acela de a deghiza aluziile răutăcioase în adevăruri calde. Te demola într-o clipă, dar clădea în acelaşi timp şi temelia pe care să te reconstruiască. Întotdeauna m-a frapat precizia ei. Îţi găsea punctul nevralgic şi-l zgândărea cu obstinaţie, dar reuşea să-ţi descopere şi talente autentice, pe care le scotea la lumină. Ştiam că are dreptate în privinţa lui Malcolm. Chiar mă defineam prin el. Până să mă angajez la Lucy, planurile mele de viitor depindeau de ale lui Malcolm. Doar încercasem să-mi caut un loc în visele lui. Normal, vina nu era a lui, ci a mea. Stăteam acolo, în faţa lui Lucy, dezorientată, fără să pot scoate un cuvânt. Ea vorbea în continuare, cu o voce blândă şi lugubră.

— Îmi dau seama că eşti într-o situaţie delicată cu bărbatul ăsta şi cu faptul că mi-ai dat romanul lui, aşa că ţi-am făcut un bine.

Şi-a scos pălăria şi a aşezat-o cu mare grijă pe marginea biroului.

— L-am sunat pe iubitul tău, a spus.

Mi-au trebuit câteva clipe ca să înţeleg că vorbea de Malcolm.

— Şi i-am dat câteva sugestii foarte bune, ca să-şi sporească şansele de a fi publicat. Ştiu că înţelegi cât de importantă e o discuţie ca asta şi mai ştiu că eşti conştientă că, de obicei, nu fac aşa ceva. Autorii pe care-i reprezint nu au nevoie de sfaturile pe care i le-am dat gratis şi nu-i reprezint pe cei care au nevoie de ele.

Lucy a strâns din buze, aşteptând o reacţie din partea mea, reacţie care întârzia, pentru că eu făceam eforturi să înţeleg când sunase şi de ce Malcolm nu-mi spusese nimic.

— Foarte drăguţ din partea ta, Lucy, am spus în sfârşit. Sunt sigură că a apreciat gestul. Ştiu că l-a apreciat.

— Da, a spus Lucy, zâmbind larg.

Dar îi dispăruse blândeţea din voce.

— Sunt sigură că te-am scutit oarecum de o situaţie nu tocmai plăcută.

— Mulţumesc, Lucy. Îţi rămân datoare.

Nici n-am spus bine asta, că am şi regretat. Da, îi eram datoare pentru că mă angajase, dar dovedisem că merit cu vârf şi îndesat. Dacă nu eram eu, nu punea mâna pe *Parco Lambro*. Anna n-ar fi scos manuscrisul din teanc, ca să-l mai citească o dată. Nu, specialitatea Annei era să caute cărţi drăgălaşe, despre pisoiaşi şi căţeluşi, şi, ocazional, ghiduri de călătorie, nimic care să presupună o lectură serioasă sau un pic de analiză. Dar ar fi trebuit totuşi să citesc manuscrisul lui Malcolm înainte să i-l dau ei. A fost greşeala mea. Una pe care n-aveam s-o mai fac.

Lucy m-a fixat iar cu privirea.

— Da, a spus. Îmi eşti datoare, Angel. Fără îndoială.

A rămas pe gânduri o clipă, după care şi-a reluat atitudinea pe care o cunoşteam atât de bine.

— Hai să încheiem subiectul! Nici măcar nu mai vreau să-mi amintesc cât timp am pierdut cu el.

Mi s-a rupt inima când am auzit că Malcolm era „timp pierdut".

— Cărţile despre care ar trebui să vorbim, a continuat Lucy, ridicându-se de la birou şi îndreptându-se spre canapea, sunt astea.

A luat două manuscrise din teancul de pe măsuța de cafea și mi le-a întins. Unul era *Manuscrisul anonim*, celălalt era *Elvis va dansa la nunta ta*.

— Cu așa ceva ar trebui să-ți iroseşti talentul, Angel. Hai, stai jos!

M-am ghemuit pe canapea, cu grijă să nu mă așez prea aproape de ea și s-o ating.

— Prima întrebare, a spus, arătând spre romanul lui Shelly Franklin. Poți să faci din cartea asta un succes? Pentru că dacă poți, ar putea deveni un deliciu literar. Adevărul e că eu aș putea să fac un deliciu literar din orice carte.

— Așa m-am gândit și eu, i-am spus. Autoarea e dispusă să lucreze, categoric, așadar cred...

— Perfect! Ai grijă să încheie un contract cu agenția azi, până la sfârșitul programului.

Mi-a trântit manuscrisul în brațe, și l-am prins înainte să-mi alunece de pe genunchi.

— Iar ăsta...

A făcut o pauză, ca să arunce o privire pe însemnările mele despre romanul *Manuscrisul anonim*.

— E foarte interesant.

M-am mirat să văd pe chipul ei plăcere autentică.

— Îți place cartea asta, Lucy?

— Aș avea motive să nu-mi placă?

— Mă rog, stilul e cam inexpresiv... M-am gândit...

Lucy a ridicat din sprâncene, cu o expresie de mirare exagerată.

— Stilul nu e prea literar, dacă la asta te referi. Dar cred că se potrivește cu conceptul, Angel. Cred că ar putea deveni un roman cu mare potențial comercial, dacă e prezentat corect. N-ai făcut referire la *Jurnalul unei dădace* în notele tale? În orice caz, ar fi floare la ureche pentru tine să-i cizelezi stilul, nu, Angel?

— Da, cred că da.

— Sigur că da!

S-a aplecat spre mine, înfigându-și ochii verzi în ai mei.

— Da, îmi place cartea și mi se pare nostim că acțiunea se petrece într-o agenție literară. Ție nu ți se pare nostim, Angel?

Voia să ajungă undeva, dar nu știam unde. Disconfortul din ce în ce mai acut îmi spunea că nu voiam să ajung acolo.

— E interesant, am spus. Dar cum rămâne cu faptul că romanele despre scriitori nu se vând bine?

— Nimic nu se vinde până nu apare pe piață, Angel. Asta-i regula în afacerea asta. Cine dădea doi bani pe inuiți înainte să apară Karanuk? În afară de mine, a mai crezut cineva că *Frig!* e un roman supertare? Trebuie să faci din cartea asta un succes, Angel.

— Da, ai dreptate, am spus. Dar ce zici de anonimatul autorului? E cam mare misterul, nu?

Zâmbetul i-a tăiat fața lui Lucy ca un bisturiu.

— Sunt dispusă să intru în joc, a spus. Ar putea adăuga un pic de glamour... un pic de pericol la toată afacerea asta. Autorul anonim a lucrat pentru Primary Colors, nu?

— Da, dar agentul lui știa cine e, nu?

Și-a îndreptat spinarea, schimbându-și din nou atitudinea. Își pierduse răbdarea.

— De ce mă chinuiesc să te conving? a lătrat. Nu tu mi-ai dat romanul?

— Ba da, dar...

— Autorul a luat cumva legătura și cu alți agenți? L-am pierdut deja?

— Nu, ba chiar...

— Atunci, dă-i bătaie, Angel!

Am dat să mă ridic, dar Lucy a întins mâna și m-a apucat de mânecă, încercând parcă să mă tragă înapoi.

Mișcarea ne-a luat pe amândouă pe nepregătite, așa că mi-a dat drumul la fel de repede pe cât m-a apucat.

— Mai vrei să-mi spui ceva despre romanul ăsta, Angel?

— Nu cred, i-am spus.

Tot nu-mi dădeam seama unde voia să ajungă, așa că am început să mă crispez.

— Ești sigură? Nu-mi spui nimic despre eroina principală? Despre asistenta care e și scriitoare și care-și trimite manuscrisele sub anonimat?

M-am holbat la ea o clipă, cu mintea complet goală, după care m-a lovit revelația. Cu putere.

— Doar nu crezi că am scris eu cartea!

— Nu e cazul să fii atât de șocată, Angel. N-ai crede la fel în locul meu? Nu e prima oară când se întâmplă. N-ai idee de câți scriitori aspiranți m-am împiedicat în biroul ăsta. Nu m-am gândit că te numeri printre ei. Dacă însă tu ai scris cartea, te sfătuiesc să-mi spui acum. Pentru că o să aflu, Angel. Știi asta.

— Lucy, nu visez deloc să devin scriitoare.

Era să mă apuce râsul la gândul unei asemenea absurdități.

— Și nici măcar n-am talent la scris! Sunt varză.

— Nu cred asta, a replicat Lucy. Cineva care-i înțelege pe scriitori cum îi înțelegi tu nu poate să nu aibă pic de talent la scris.

Am ridicat din umeri, schițând un zâmbet.

— Ce pot să spun? am zis. Iubesc cărțile. Sunt cititoare. Dar nu știu să scriu, Lucy, ăsta-i adevărul. Și nici gând să fi scris eu romanul ăsta.

Am fluturat manuscrisul din fața mea.

Lucy și-a înclinat capul într-o parte ca să mă studieze, iar mișcarea a făcut-o să semene cu o pasăre mare. Și-a scos o mănușă, apoi pe cealaltă, așezându-le cu grijă pe măsuța din fața ei.

— Sper că nu te-a supărat faza cu romanul iubitului tău, Angel. Te-a supărat?

În privirea lui Lucy s-a strecurat îngrijorarea, iar eu m-am întrebat dacă era sinceră sau nu. Mi-am spus că era.

— Sunt dezamăgită, i-am spus, dar nu supărată.

— Poate că am fost cam dură mai înainte, a spus, dar Angel, știi foarte bine acum cât de greu e să vinzi chiar și proiectele excelente. Nu e loc pentru cei care n-au nici măcar potențialul de a deveni scriitori de succes. Sper că știi că, dacă aș fi descoperit ceva promițător în romanul ăla, m-aș fi gândit dacă să-l reprezint sau nu.

— Știu, am spus.

— Dar știu că tu ai un potențial enorm, Angel. Nu-mi place să văd că-ți irosești talentul. Sunt cu ochii pe tine, draga mea. Cred că te așteaptă un viitor strălucit.

„Draga mea"?! De când îi devenisem dragă? Dar am crezut-o. Tonul i-a devenit brusc moale, catifelat și atât de afectuos, încât nu m-aș fi mirat dacă mi-ar fi spus că mă iubește.

— Mulțumesc, Lucy.

Vocea mi s-a spart pe ultima silabă a numelui ei. Neașteptatul ei acces de afecțiune mi-a tăiat respirația.

— Investesc în viitorul tău, Angel. Sper că știi asta. Ți s-a oferit o ocazie excelentă aici. Ai atâta lucruri de învățat ca să evoluezi...

M-am întrebat din nou dacă vorbele ei erau sincere, dar nimic din tonul ei nu sugera contrariul.

— Mulțumesc, am repetat, pentru că nu mai știam ce spusese înainte, așa că era cel mai bun răspuns.

— Foarte bine, a spus. Ar fi cazul să te întorci la treabă.

Am ieșit din biroul ei gândindu-mă că voi fi în stare să lucrez, să mă concentrez pe ce aveam de făcut, ca să uit că mă simțeam vinovată pentru că Malcolm fusese

respins, dar m-am înşelat. Când m-am întors la birou, capitolul al doilea din *Manuscrisul anonim* mă aştepta în inbox.

Eram trează şi redactam romanul lui Shelly Franklin, când Malcolm a intrat în apartamentul meu, după tura de noapte.

— Trebuie să vorbesc cu tine, i-am spus.

— Te superi dacă fac un duş mai întâi? a răspuns. Am avut o noapte grea şi...

Şi-a mirosit mâneca albă a cămăşii.

— Cred că am pe puţin şapte soiuri de vin pe cămaşă. Put.

Nu voiam s-aştept. Trebuia să vorbesc cu el despre Lucy înainte ca gândul să-mi putrezească în creier.

— E vorba de romanul tău, Malcolm.

Malcolm s-a aşezat pe unul din cele două scaune din apartamentul meu, nu pe pat, lângă mine. I se vedea resemnarea pe faţă, dar şi o sclipire timidă de speranţă. Uram faptul că trebuia s-o sting, dar şi că mă pusese în poziţia de a fi obligată s-o fac.

— Ce-i cu el? a întrebat.

— Lucy mi l-a dat azi înapoi. Nu vrea să-l reprezinte.

— Ştiu, a spus. Credeam că o să-mi spui că s-a răzgândit.

Nu m-am prins din prima clipă cum de ştia, după care mi-a picat fisa. Lucy îmi spusese că-l sunase. Ca orice autor onorabil, Malcolm şi-a scris numărul de telefon şi adresa pe prima pagină a romanului.

— De ce nu mi-ai spus că te-a sunat, Malcolm?

— N-am prea avut când, nu crezi?

Gura i s-a strâmbat într-un zâmbet trist.

— Nu prea mai eşti disponibilă de la o vreme, Angel.

— Ce vrei să spui?

Am aşezat pe pat manuscrisul lui Shelly Franklin şi am pus capacul stiloului roşu pe care-l ţineam în mână. Trebuia să mă ridic, dar eram prea obosită ca să mă mişc. Simţeam că trebuie să mă apăr într-un fel, iar patul nu era tocmai locul potrivit pentru un astfel de atac. Malcolm stătea rezemat de speteaza scaunului, cu picioarele depărtate. Părea extenuat, dar îndărătnic şi gata de luptă.

— Eşti cam prinsă în munca ta, nu? a spus. Întotdeauna, al naibii de ocupată cu chestii foarte, foarte importante. Treaba e, Angel, că nu prea te interesează ce se întâmplă cu mine şi cu cariera mea. Faptul că şefa ta m-a respins spune totul. Dacă ţi-ai fi rupt puţin timp din fascinant de aglomerata ta agendă ca să-ţi ajuţi un pic logodnicul, să-i citeşti naibii cartea!, cum faci cu manuscrisul fiecărui neica-nimeni, poate că n-aş fi fost respins. Ţi-a trecut chestia asta vreodată prin cap?

— Logodnic? am întrebat. De când eşti tu logodnicul meu?

— Glumeşti, Angel?

— Nu glumesc. Când îţi convine, normal, suntem logodiţi. Dar nu-mi amintesc să fi vorbit despre asta în ultima vreme. Când am vorbit ultima oară despre viitorul nostru?

Malcolm şi-a îndreptat spinarea pe scaun, iar faţa i s-a înnegrit de furie.

— Nu despre asta-i vorba, de fapt, nu-i aşa, Angel? Cred că deschizi subiectul ăsta acum ca să nu-ţi asumi vina pentru ce ai făcut. Mi-ai tras-o şi nu vrei să recunoşti asta.

— Ce tot spui acolo? Singurul motiv pentru care am candidat pentru postul ăsta ai fost tu.

— Mai gândeşte-te, a spus blând. Mi se pare că ai cu totul alte planuri. Eu nu...

S-a oprit şi şi-a privit mâinile, flexându-le. Şi-a dres glasul.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu tine, Angel. De când ai început să lucrezi acolo, te-ai schimbat total. Până și Lucy dă mai mulți bani pe mine decât tine. Măcar ea și-a făcut timp să mă sune.

— Nu-ți face iluzii! am sărit la el. A făcut-o pentru mine.

— Vezi? Ce spuneam? a zis. Te transformi într-o scorpie.

După replica asta, am amuțit amândoi, șocați. Mă mai certasem cu Malcolm uneori, dar niciodată în halul ăsta. Și niciodată nu ne aruncasem vorbe grele. Mai bine mă pocnea. Am simțit cum lacrimi grele de furie îmi umplu ochii. Malcolm n-a dat însă nici un semn că l-ar impresiona. S-a ridicat și s-a dus spre ușă.

— N-am nervi pentru așa ceva, s spus răstit și a ieșit, trântind ușa...

Mult timp după ce Malcolm a plecat am rămas cu ochii pironiți la ușă, de parcă aș fi putut să șterg ultima oră din viața mea doar prin puterea voinței. Ochii mi se umpleau de lacrimi, se goleau, apoi se umpleau la loc. Așa cum îl știam, Malcolm era dulce și tandru și de doi ani îmi era cel mai bun prieten. Nu știam cine era bărbatul furios și frustrat care tocmai ieșise din apartamentul meu.

A sunat telefonul și am sărit să răspund, convinsă că Malcolm suna să-și ceară iertare sau să-mi spună că mă iubește sau că fusese o mare neînțelegere.

— Bună, am gâfâit în receptor, cu vocea unei operatoare de la linia erotică.

— Angel?

Am fost atât de șocată de faptul că vocea pe care o auzeam nu era a lui Malcolm, ci a lui Damiano, încât am amuțit.

— Îmi cer scuze, mi-a spulberat el liniștea. Cred că am greșit numărul.

— Nu! am spus mai vioi decât intenționasem. Sunt Angel.

— Îmi cer scuze, Angel. E foarte târziu. Te-am trezit?

— Nu, am spus, dându-mi părul de pe frunte și încercând să-mi vin în fire.

Pendulam între atitudinea pe care o abordam la birou și cea de iubită înlăcrimată, negăsind nici un subiect de conversație.

— Sunt... Nu-i nimic. Nu dormeam.

— Nu trebuia să sun, a spus. Dar m-am gândit...

— La ce te-ai gândit?

— Nu prea ne-am văzut înainte. Când am venit la agenție.

Mă obișnuisem deja cu engleza stricată a lui Damiano și, pentru că petrecusem atâta timp cu vorbele și cu gândurile lui din *Parco Lambro*, am înțeles ce voia să spună încă dinainte să termine.

— Nu-i nimic, i-am spus. Nu trebuia să... Doar ai venit să vorbești cu Lucy, nu?

— *Sì*, dar... Angel, a spus, nu știu cum să mă exprim. A făcut o pauză lungă, până a găsit cuvintele potrivite: Trebuie să-ți mulțumesc într-un fel. Știu câte ai făcut pentru mine.

— Nu trebuie. Adică, ai făcut-o, Damia... Dami. Mi-ai mulțumit deja.

— M-am gândit să te sun și să-ți spun, dar...

A oftat în receptor și a mormăit ceva în italiană, dar n-am înțeles ce.

— E atât de târziu, iar eu te-am deranjat. *Mi dispiace*. Îmi cer scuze, Angel.

— Dami, nu-ți face probleme! Nu-i nimic. Mulțumesc.

— Ar trebui să-mi vină o idee mai bună decât să te sun în toiul nopții. Te-am întristat.

— Ce?

— Ai o voce tristă. Așa se spune, nu?

O clipă, m-am întrebat cum ar fi să-i spun că avea dreptate, da, eram tristă, dar nicidecum din motivul invocat de el. Brusc, am avut senzația că ar înțelege, că m-ar putea citi, așa cum l-am citit și eu pe el. Era tentant, dar, din zeci de motive, de-a dreptul imposibil.

— Da, așa se spune. Dar nu sunt tristă, ci doar... obosită.

— Știu, îmi cer scuze că am sunat. O să găsesc o metodă mai bună de a-ți mulțumi. Noapte bună!

— Noapte bună, Dami!

— Somn ușor, Angel!

M-am pregătit de culcare și m-am întins în pat, dar nici vorbă să adorm. Nu era nici un loc comod în pat, nici un pliu al așternutului care să nu-mi amintească de Malcolm. Când n-am mai rezistat, m-am întins după telefon, hotărâtă să-l sun pe Malcolm și să fac pe femeia neajutorată și dependentă, cum sperasem să nu devin niciodată. Nu știam dacă era o ultimă relicvă a mândriei feminine sau faptul că am văzut numărul ei băgat sub telefon, dar, în ultima clipă, am hotărât să nu-l mai sun pe Malcolm, ci pe mama.

Telefonul a sunat de atâtea ori, încât aproape că m-a hipnotizat sunetul monoton. Mama nu avea robot, desigur, așa că am așteptat sperând. Eram pe punctul să închid, când a ridicat, în sfârșit, receptorul și i-am auzit vocea.

— Alo?

— Hillary?

— Angel? Ce s-a întâmplat?

În ciuda distanței și diferențelor dintre lumile noastre, erau unele lucruri pe care mama nu trebuia să le știe.

— Ai probleme?

Nici nu-mi puteam imagina ce înţelegea mama prin probleme, aşa că n-am întrebat-o.

— Nu, Hillary, voiam doar să vorbesc cu tine... să văd dacă eşti bine.

— Sunt bine, iubire, mai bine ca niciodată. Mă bucur că ai sunat. Chiar voiam să te sun, scumpo. Voiam să-ţi spun că mă mut şi nu ştiu dacă voi avea telefon acolo.

— Dar abia ai ajuns oriunde ai fi, nu?

— Am stat aici destul, asta-i clar. O să-ţi povestesc altă dată. Oricum, am cunoscut două inuite fabuloase şi mă duc cu ele în Alaska.

— Alaska!

Primul lucru care mi-a trecut prin cap a fost coperta romanului *Frig!*.

— E tot în Statele Unite, Angel. Nu te alarma! Dar putem vorbi despre asta mai târziu. Vreau să ştiu ce-i cu tine. Nu mi-ai spus. E vorba de Malcolm?

Nu m-am mirat că ştia, dar nici nu m-am bucurat. Ştiam ce urmează.

— Îţi pierzi busola, Angel, simt asta. Bărbaţii ştiu să facă asta, mai ales al tău.

— Nu înţeleg ce nu-ţi place la el, Hillary.

— De ce nu te întrebi pe tine însăţi de ce nu-mi place, Angel? Te asigur că vei găsi răspunsul, dacă-l cauţi. Ce ţi-a făcut? Şi de ce i-ai permis?

— Nu mi-a făcut nimic. Totul e bine, da? Nu contează. Voiam doar să vorbesc cu tine, atât. Te mai sun eu. Când pleci din Tabăra amazoanelor?

— Mai stau aici până la următoarea lună nouă, deci vreo trei săptămâni.

— Bine, te sun înainte de următoarea lună nouă, Hillary.

— Angel, ştii ce m-ar bucura?

— Ce?

— Citeşte o carte bună, iubirea mea. De când erai o gâgâlice, o carte bună era pentru tine mai eficientă decât antibioticele.

M-a pufnit râsul, pentru că altceva mai bun nu aveam de făcut. Poate că avea dreptate. Poate că trecuse prea mult timp de când nu mai citisem o carte bună.

Am luat iar manuscrisul lui Shelly Franklin şi m-am apucat din nou de treabă.

Trecuse bine de ora două, când m-am oprit şi am stins, în sfârşit, lumina. După o vreme, am auzit cheia lui Malcolm răsucindu-se în yală. A intrat tiptil şi s-a aşezat pe pat, lângă mine. Mirosea a şampon şi a săpun şi purta haine moi şi pufoase. Când s-a aplecat deasupra mea, părul lui mi-a atins obrazul. Era ud.

— Îmi pare rău, a şoptit.

— Şi mie, am spus, întinzând braţele şi trăgându-l mai aproape.

Malcolm s-a dezbrăcat şi s-a strecurat în pat lângă mine. Ne-am întors unul cu faţa la celălalt şi ne-am atins timid, ezitant, de parcă ne temeam ca unul dintre noi să nu-l spargă pe celălalt cu o mişcare greşită. Am adormit aşa, lipiţi unul de altul. Dar distanţa emoţională dintre noi era mare şi plină de lucruri nespuse.

8

MEMO

To: Angel
From: L.F.
Re: MANUSCRISUL ANONIM

Hai să vorbim!

Jackson Stark, ultimul angajat al lui Lucy şi înlocuitorul Norei/Kelly, s-a furişat lângă mine şi mi-a pus delicat pe birou memo-ul colorat al lui Lucy.

— Ăăă... a început.

— Mulţumesc, Jackson.

— Da, bine. Cu plăcere.

— Bine, am spus, ştiind că mai avea ceva să-mi spună.

M-am uitat la el, aşteptând. Mirosul coloniei lui (exotică, scumpă, dar dată cu prea multă generozitate) m-a învăluit. Avea douăzeci de ani, chestie pe care Lucy ne-o împărtăşise tuturor, dar nu avea suficient păr pe faţă ca să se justifice julitura de lamă de pe obrajii lui catifelaţi. Purta o cămaşă de mătase festonată cu un motiv scoţian şi blugi negri, strâmţi, de firmă. Lucra la

noi de trei săptămâni şi purtase blugi zilnic. În tot acest timp, nu primise nici măcar un singur memo de la Lucy privitor la ţinuta lui. Mă întrebam dacă de vină nu era faptul că era bărbat sau, mai curând, dacă nu aştepta ca altcineva (eu? Anna?) să-i explice ce şi cum. Craig a fost acela care a pescuit CV-ul lui Jackson din unul dintre misterioasele lui dosare şi tot el l-a chemat la un interviu. Poate că fusese angajat doar pentru că era bărbat. Într-un memo adresat lui Craig, în perioada interviurilor, Lucy scrisese clar: „Fără fete!!!"

— Cred că vrea să vorbească cu tine despre asta, a spus Jackson, arătând spre manuscris.

— Super! Mersi, Jackson.

A oftat şi s-a prelins înspre biroul lui. Şi-a reordonat câteva clipe teancul de hârtii deja aranjat, apoi s-a mai uitat la mine o dată, cu o privire întunecată de îngrijorare.

— Cred că vrea să vorbească cu tine chiar în clipa asta.

— M-am prins. Mersi, Jackson.

— Cu plăcere.

Auzind schimbul de replici, Anna şi-a scos nasul din tartina cu unt de arahide pe care o mânca şi a ridicat o sprânceană în direcţia mea.

— Şe-i aia?

A arătat spre memo. De n-ar fi vorbit cu gura plină! Mă enerva.

— Un memo de la Lucy, am spus.

— Şe vrea?

I-am aruncat o privire scârbită. Măcar înghite naibii! mi-am spus.

— Nu ştiu, am spus sec, deşi, firește, ştiam.

De câteva zile, nu-i mai dădusem lui Lucy nici un raport privitor la *Manuscrisul anonim* şi ştiam că aştepta manuscrisul revizuit şi redactat „ieri". Trecuse ceva

timp de când nu mai primisem ceva care să merite măcar o a doua lectură, iar Lucy începuse să facă tărăboi din cauza „secetei". Nu părea să-i pese că am primit de la Karanuk primele două capitole a ceea ce se anunţa a fi un megabestseller (nu că aş fi avut norocul să-l citesc; Lucy l-a înşfăcat din teanc în clipa în care a ajuns la agenţie) sau că, după ce am terminat de redactat cartea lui Shelly Franklin, în stilul în care mă ocupasem de cea a lui Damiano Vero, avea să vândă *Elvis* pe o căruţă de bani. Ba chiar era cel mai licitabil roman. Dar Lucy, mereu nesătulă, mai voia. Nu era vorba de bani. Pândea ca o fiară însetată de sânge următoarea capodoperă.

Şi eu eram cea care trebuia să-i aducă prada. Devenisem fata morarului, din basmul meu preferat, care umplea peste noapte camera cu fire de aur toarse din paie. Spre deosebire de fata morarului, Rumpelstiltskin nu era lângă mine să-mi dea o mână de ajutor.

— Ăăă... Angel?

Jackson şi apa lui de colonie s-au înfiinţat iar la biroul meu.

— Jackson?

A arătat spre memo-ul lui Lucy.

— Cred că, ăăă, adică ea... Mi-a zis să te duci să vorbeşti cu ea despre asta.

— Am înţeles de prima dată, Jackson, m-am răstit.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Anna încruntându-se a mirare şi am simţit cum Craig îmi aruncă o privire dezaprobatoare din colţul în care-şi avea biroul. Mă durea-n cot. Jackson n-a părut deloc deranjat de tonul meu. A dat din cap afabil, apoi s-a dus la biroul lui.

— Angel! mi-a răcnit Lucy în interfon.

— Vin, i-am răspuns.

Am detectat o undă de satisfacţie venind dinspre biroul Annei, când am sărit de pe scaun.

Când am intrat în biroul ei, Lucy stătea pe canapea şi bătea nervoasă cu stiloul Waterman în genunchii ei îmbrăcaţi în catifea.

— În sfârşit! a spus.

N-a aşteptat să mă aşez şi a început.

— Ce-i cu romanul ăla despre agenţia literară?

— Am...

— Ai vorbit cu autorul? Avem manuscrisul complet? Ai scris referatele?

— Nu, am spus. Şi iar nu.

— De ce, Angel?

— Autorul vrea să rămână anonim. Nu am numărul lui de telefon. Şi lucrez la *Elvis*...

— Încă?

— Da. Dar am mai puţin de lucru la celălalt. Eşti sigură că vrei să-i acord atâta timp înainte să semneze un contract cu agenţia?

— Încă n-a semnat contractul?

— Nu, dar...

— Să faci bine să-l semneze, Angel.

— Bine. Mă ocup.

Nici n-am ajuns bine la uşă, că Lucy m-a oprit iar cu o întrebare.

— Ce-ţi mai face iubitul? a întrebat. Totul e bine între voi?

De ce m-a întrebat asta, habar n-aveam şi nici nu voiam să ştiu. Adevărul e că relaţia mea cu Malcolm scârţâia, chiar dacă nu din toate balamalele. În primul rând, petreceam mai puţine nopţi împreună. Ne înţelegeam bine, dar, de la cearta legată de romanul lui, se căscase un gol între noi, gol pe care nici el, nici eu nu eram în stare să-l umplem. Cel mai tare se simţea asta când eram unul lângă altul. Atunci când ne atingeam, golul dintre noi se materializa, o pătură de aer încărcat electric, un câmp de energie care ne împiedica trupurile

să se lipească unul de altul, ca înainte. Voiam să recâștigăm ce pierduserăm, dar nu știam cum. Mă temeam din ce în ce mai tare ca nu cumva să nu fi fost nimic între noi de la bun început. Nu voiam să-i spun lui Lucy nimic din toate astea. Deși o loviseră din senin căldura și complicitatea feminină, nu voiam în ruptul capului să discut cu ea despre viața mea amoroasă.

— Totul e bine, am spus.

— Da? Mă bucur să aud asta.

— Mulțumesc, Lucy.

Am crezut că terminase și ieșisem pe jumătate din birou, când m-a strigat iar.

— Angel?

— Da, Lucy?

— Mi-ar face plăcere ca tu și iubitul tău să luați cina cu mine.

Deși cuvintele ei presupuneau o invitație, o cunoșteam pe Lucy suficient de bine ca să-mi dau seama că erau de fapt un ordin. Nu-mi surâdea ideea să-mi petrec timpul liber cu ea mai mult decât o făceam deja, dar refuzul de a lua masa cu ea echivala cu refuzul de a răspunde la telefon. De ce voia să-mi iau și iubitul nu înțelegeam, dar eram sigură că aveam să aflu curând. Până atunci, trebuia să fac pe încântata.

— Ar fi grozav, Lucy.

— Perfect. Sâmbătă, la șapte.

— Bine. Super! La ce restaurant?

Lucy s-a uitat la mine de-a dreptul excedată.

— La mine acasă, Angel, bineînțeles.

A bătut iar cu stiloul. Ajunsesem să urăsc sunetul ăla.

— Ești încă în biroul meu, Angel. Mai ai să-mi spui ceva? Dacă nu, cred că trebuie să dai de urma unui scriitor.

— Bine, am spus și, în cele din urmă, am reușit să ies.

To: ganovelist@heya.com
From: angel.robinson@fiammalit.com
Subject: MANUSCRISUL ANONIM

Dragă „G",

Îţi mulţumim mult pentru noul material. Nu ne-ai spus dacă ai terminat romanul. În orice caz, doamna Fiamma ar vrea să discutaţi despre posibilitatea de a te reprezenta. Ne-ai putea suna cât mai repede posibil la 510-555-766?

Mii de mulţumiri,
Angel

Am lovit tasta SEND şi am oftat uşurată. Chestia cu anonimatul era veche şi începea să nu mai ţină. Eram interesaţi. Nu asta voia autorul? Ce rost avea să se mai ascundă? Speram ca următorul e-mail de la misteriosul autor să conţină mai multe informaţii, ca să nu mă mai joc de-a ghicitul. Dacă nu, trebuia să-l strâng cu uşa şi nu prea ştiam cum să fac asta.

Atitudinea de agent dur era mai mult stilul lui Lucy decât al meu.

— Hai, trimite-ne tot manuscrisul!

Am întors capul în direcţia din care se auzea vocea lui Jackson. N-am fost singura... Anna se holba şi ea la el, cu gura căscată de uluire.

— Da, sună foarte bine.

Jackson a continuat.

— Bine, mulţumesc. Pa!

— Cine era? l-am întrebat pe Jackson după ce a închis telefonul.

— Ăăă, un scriitor care vrea să ne trimită ceva.

Parcă se scuza, dar cu o uşoară indignare.

— Şi ţi-ai zis să-i ceri să ne trimită tot manuscrisul?

M-am gândit să-mi controlez tonul, care devenise brusc răstit, dar m-am răzgândit. Nu era vorba că Jackson nu fusese instruit... Am avut eu grijă de asta, după ce am văzut ce metodă avea Anna. Dar, de ce hotărâse brusc să-i ceară autorului să trimită sute de pagini, mă depăşea.

— Dar părea bun, a spus Jackson.

— Dacă e bun, mai cerem pagini, i-am spus. Nu le ceri niciodată autorilor să trimită tot manuscrisul din prima. N-am discutat despre asta?

— Dar... a început Jackson, însă l-a întrerupt Craig.

— Angel, poţi veni o clipă, te rog?

Tare mi-ar fi plăcut să-i spun lui Craig că-mi poate vorbi de unde era, dar m-am ridicat şi am făcut cei câţiva paşi până la biroul lui. Craig a tras câteva sertare de la dulapul înalt de lângă biroul lui, ca să fim parţial feriţi de privirile celorlalţi. Asta se chema intimitate în biroul nostru. Desigur, oricine era în apropiere (Anna, Jackson) putea auzi tot ce se spunea.

Bănuiam că exact asta urmărea Craig.

— Nu crezi că eşti cam dură cu el? a spus Craig, coborând tonul până a ajuns o şoaptă de star de cinema.

— E o chestie elementară, am răspuns la rându-mi în şoaptă. Să le ceri autorilor să trimită primele cincizeci de pagini e regula de aur aici, nu? Ştiu că i-am spus.

— Eşti cam zeloasă, nu crezi, Angel?

În ochii lui Craig, de obicei inerţi şi neutri, jucau scântei maronii, o premieră pentru mine. Era de-a dreptul furios, dar simţeam că nu prea avea legătură cu mine.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Avem un singur şef aici, a şuierat. Şi nu eşti tu ăla.

Asta m-a cam dat pe spate, la propriu. Am făcut un pas înapoi, de parcă m-ar fi împins cineva.

— Îmi pare rău, am spus. Credeam că, atunci când m-ai rugat să-l instruiesc...

— Exact, a muşcat Craig. Te-am rugat să-l instruieşti, nu să-i judeci caracterul.

— Niciodată n-am...

— Te crezi deja superioară, Angel Robinson? Ai uitat de unde ai venit acum câteva luni?

Ceva i-a atras atenţia lui Craig, care şi-a coborât privirea în zona pieptului meu.

— Sau unde ai lucrat? a adăugat ameninţător.

Am dus instinctiv mâna la piept, uitându-mă să văd la ce se holba Craig, şi am descoperit că-mi sărise un nasture de la cămaşă şi mi se vedea o bucată generoasă de sutien.

Şi blestematul ăla de tatuaj. Mi-am strâns cămaşa cu mâna, roşind de furie şi încercând cu disperare să-mi recapăt o brumă de demnitate.

— Scuză-mă, Craig? a fost tot ce-am putut spune.

— Jackson e un băiat bun, a spus Craig aspru. Poţi să te întorci la biroul tău.

A închis sertarele trântindu-le şi s-a aplecat peste birou, lăsându-mă să mă târăsc umilită până la al meu. Nu m-am uitat deloc la Jackson, dar faţa Annei n-o puteam evita. Roşise şi ea de jena mea şi, o clipă, am fost complet derutată. Era cu putinţă să se simtă prost pentru mine?

De parcă ar fi vrut să-mi răspundă, Anna mi-a trimis un mesaj instant în clipa în care m-am aşezat.

„Nu e vina ta. Şi eu i-am spus acelaşi lucru. Lui C. nu-i place să-i invadeze cineva teritoriul."

Parcă eram un copil care făcea schimb de bileţele la şcoală.

„Nu invadez teritoriul nimănui", i-am răspuns, ştergând în timp ce scriam.

„E câinele de pază al lui Lucy."

Am şters mesajul şi m-am uitat la Anna, ridicând din sprâncene. Roşeaţa îi dispărea de pe chip, lăsându-i pete rozalii pe obraji. A dat din cap cu subînţeles.

— N-ai un ac de siguranţă? am întrebat-o.

— Ba da!

A început să scotocească în sertarul biroului.

— La ce-ţi trebuie?

De ce trebuia să ştie totul?

— Am o problemă cu cămaşa, i-am şoptit în particular.

— Hmmm, a mormăit Anna. Credeam că am unul aici...

— Lasă, am spus, privind-o cum desface o ciocolată veche pe care a găsit-o în grohotişul din sertar. O să folosesc capsatorul.

Am luat capsatorul greu de pe birou şi l-am înclinat, ca să prind butoniera căscată.

— Angel!

Deşi o auzisem de nenumărate ori, vocea lui Lucy în interfon mă făcea întotdeauna să tresar şi era cât pe ce să-mi capsez cămaşa de piele.

— Da, Lucy?

— În biroul meu, te rog!

Mi-a întins un memo scris pe o hârtie roz când am intrat.

— Dă-i asta lui Craig, te rog, a spus. Şi, Angel...

— Da, Lucy?

— Ai luat legătura cu autorul?

— Da, i-am trimis un e-mail.

— De ce nu l-ai sunat, Angel? Ştii că nu primim manuscrise prin e-mail.

— Nu ne-a dat numărul de telefon, Lucy. Ţi-am spus, ai uitat? Anonimat total.

A oftat exasperată.

— Am sperat să-i ceri numărul. Bine, du-i asta lui Craig, te rog.

— Bine.

Am aruncat o privire pe memo. „C., în biroul meu. L."

— Angel?

— Da, Lucy.

— Cum se descurcă noul angajat? Jackson?

Am simțit cum îmi ia foc fața. Lucy n-avea cum să audă ce vorbisem cu Craig, doar dacă nu instalase microfoane în biroul din față (o ipoteză deloc imposibilă), dar, mai curând, era tot o dovadă a calităților ei de medium. Oarecum, echivalentul psihic al ciclului menstrual sincronizat la femeile care trăiesc sau muncesc împreună.

— Se descurcă.

— Nu pari prea sigură, Angel.

— Ba nu, se descurcă.

— Pentru că, dacă nu-și face treaba, vina e a ta. Tu l-ai instruit, nu?

— Da.

— Bine.

Am ieșit din biroul ei și i-am dat memo-ul lui Craig, care mi-a aruncat o privire aspră, a luat un dosar de pe birou și a luat-o țanțoș spre ușa lui Lucy. O durere cumplită începea să mi se cuibărească în ceafă. Avea să fie urâtă, simțeam asta. M-am întins să iau flaconul cu cele o sută de aspirine pe care-l căram în geantă de la o vreme, cât pe ce să mă împiedic de o cutie mare FedEx care zăcea pe jos, lângă biroul meu.

— Ce-i asta? l-am întrebat pe Jackson, care se uita la mine.

— A venit când erai în biroul ei, a spus.

A așteptat o clipă înainte să se repeadă spre biroul meu, ca un copil nerăbdător în dimineața Crăciunului.

— Deschide-o! a spus. N-ai de gând s-o deschizi?

A trebuit să zâmbesc forţat. Era uşor caraghios că-l fascina o cutie nedeschisă. Deşi nu voiam să recunosc, Craig avea dreptate. Fusesem prea dură cu Jackson. În definitiv, spre deosebire de Nora/Kelly, Jackson chiar se străduia să colaboreze cu mine, şi nu să-mi facă faze.

— Bine, am spus. Dar îţi dai seama că ar putea fi doar un cadou duşmănos de la vreun autor supărat că l-am respins.

— Nu, imposibil, a spus. Ăştia nu ne cunosc adresa.

Avea dreptate. Am mai băgat ceva la cap: Jackson. Mai inteligent decât părea. Ca să se bage şi ea, Anna a venit la biroul meu, iar eu am deschis cutia sub privirile nerăbdătoare ale amândurora şi am început să scot obiectele unul câte unul. Totul era ambalat cu mare grijă, lucru bun, pentru că primul obiect era un mic bol de sticlă. Un peştişor înota isteric într-o pungă cu apă. Mai erau două obiecte în cutie, o caserolă mare cu spaghete păr-de-înger şi o sticlă de lichior de angelică. Pe sticlă era lipită o ilustrată.

Angel...
Ceva pentru biroul tău, ceva care să-ţi potolească foamea, ceva pentru visele tale.
Tuo Damiano

Am întors ilustrata. Era o fotografie a Angel Island. Parcul din mijlocul golfului San Francisco.

— Uau! a spus Jackson. Ce peşte-i ăsta?

— Un peşte-înger, am spus.

— De unde ştii? a întrebat Jackson.

— Toate chestiile astea au legătură cu îngerii, i-am spus. Când porţi toată viaţa numele Angel, le înveţi repede.

— Aha, a spus Anna. Văd că ai un admirator fanatic.

Arăta de parcă înghiţise ceva amar ca fierea.

— Bravo, Angel!

— Trebuie să recunosc, am spus mai mult pentru mine, că are o imaginaţie debordantă.

Era cel mai frumos cadou pe care-l primisem vreodată de la cineva. M-a impresionat atât de tare, încât nu m-am sinchisit de privirile ucigătoare ale Annei.

— O să pun peştele în apă.

Am umplut bolul la chiuveta din baie, i-am dat drumul peştişorului în apă şi m-am aşezat la birou. O tăcere penibilă s-a lăsat după ce Jackson s-a dus să ridice corespondenţa.

Nu se auzea nici un sunet dinspre biroul lui Lucy, iar telefoanele amuţiseră ca niciodată. Anna s-a foit pe scaun, umflându-şi obrajii, ca şi cum se pregătea să expire. După vreo două secunde, a început să bată fără tragere de inimă în taste şi să fredoneze ceva. Parcă ştiam melodia de undeva, dar am recunoscut-o abia când Anna a băgat şi versurile, falsând deranjant cuvânt după cuvânt.

— Sună-mă... înger... al dimineţii, iubire... mmm...

Ia te uită! Anna ştie un cântec a lui Juice Newton! *Angel of the Morning* era probabil singurul cântec pe care Damiano nu-l înregistrase pe CD-ul pe care mi-l dăruise. L-am recunoscut numai pentru că mi-l cânta mama pe vremuri. M-a cuprins un ciudat val de nostalgie când mi-am amintit cum obişnuia mama să-mi pieptene părul întotdeauna lung şi veşnic încâlcit, când eram mică. Pieptănatul dura întotdeauna mult, pentru că era mult păr de descâlcit, iar mamei îi plăcea să-l aranjeze, să-l împletească şi să-l onduleze, în timp ce fredona cântecul ăsta, accentuând pătrunsă versurile siropoase. Dar cântecul ieşit din gura Annei era o tortură, o schingiuire a unei amintiri foarte dragi, şi nu ştiam cât o să mai rezist.

Slavă Cerului, după încă un refren, a sunat telefonul şi m-am repezit să răspund.

— Agenţia Lucy Fiamma.

— Angel?

— Malcolm...

Nu mă suna niciodată la birou şi, mai întâi, m-am mirat, apoi m-am enervat (fără telefoane în interes personal) şi, în final, m-am simţit vinovată (era imposibil să fi ştiut de cadoul de la Damiano, nu?), toate astea mi-au trecut prin cap în cele două secunde în care i-am rostit numele.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, Angel. Voiam doar să vorbesc cu tine. Voiam doar să vorbim.

Voia doar să vorbim? Era nebun?

— Malcolm, ştii că nu pot vorbi.

Am început să vorbesc în şoaptă, ştiind că Anna putea oricum auzi fiecare cuvânt.

— N-am voie să primesc telefoane în interes personal aici. Doar ştii asta. Credeam că s-a întâmplat ceva grav.

— Chiar s-a întâmplat ceva grav. Nu te-am văzut de două zile. Asta-i grav. De ce vorbeşti în şoaptă? Chiar şi cei de la CIA mai sună uneori în interes personal, Angel.

— Nu pot vorbi acum.

— Normal că nu poţi. Bine, am zis să încerc măcar. Omoară-mă, ce să zic... Vorbim mai încolo.

— Malcolm, stai!

— Ce-i?

Telefonul a sunat şi Anna a ridicat receptorul. Chiar şi aşa, am coborât tonul atât de mult, încât nici eu nu mă mai auzeam.

— Lucrezi sâmbătă seara?

— Lucrez în fiecare seară de sâmbătă, Angel. De ce?

— Lucy ne-a invitat la cină.

— Ce? Nu te aud.

— Cină, cu Lucy. Vrea să vii şi tu.

— Angel, vorbeşti, te rog, un pic mai tare? N-aud nimic.

— Lucy ne-a invitat la cină, am spus, ridicând tonul mai mult decât intenţionasem şi vorbind exact în clipa în care Anna a închis telefonul.

S-a dus naibii secretul.

— Pe bune? a spus Malcolm. Bine, îmi iau liber. La ce oră? Cu ce să mă îmbrac?

Am oftat în receptor.

— Te sun mai târziu, bine? Chiar nu pot vorbi acum. Bine?

— Bine. Sună-mă! Oricum ne vedem mai târziu, nu?

— Da.

Malcolm păruse exagerat de încântat de invitaţia la cină, dar pe mine bucuria lui m-a deprimat. Totul era exact pe de-a-ndoaselea. Trebuia să fim pe aceeaşi pagină, dar parcă Malcolm şi cu mine citeam cărţi complet diferite. M-am întrebat când se întâmplase asta. Computerul meu a piuit, anunţând un mesaj de la Anna.

„Damiano Vero te aşteaptă pe linia 1."

M-am uitat la ea în timp ce ridicam receptorul, dar stătea cu capul în jos, îngropat iar în devălmăşia din sertarul biroului.

— Bună, Dami! am ciripit cam prea vesel în telefon. Îţi mulţumesc mult pentru cadou. E atât de... Nu ştiu ce să spun. E foarte frumos.

— Mă bucur mult, a spus. Altă idee nu mi-a venit.

— Peştişorul e chiar în faţa mea, am spus, privindu-l cum îşi unduia coada în mici scânteieri colorate.

— *Bene*, a spus. Mă bucur mult.

— Mulţumesc, am spus. Încă o dată.

Am aşteptat să mai spună ceva, pentru că eu nu mai ştiam ce, dar a tăcut şi, după o clipă, pauza s-a transformat într-o linişte apăsătoare.

— Lucram la cartea mea, a spus în cele din urmă.

— Ai... Adică te pot ajuta cu ceva?

— E stupid, a spus, râzând trist. Eu doar... E o perioadă cumplit de grea din viaţa mea. M-am gândit să te sun. Nu ştiu de ce.

Voiam să-i spun că nu era nevoie să caute un pretext ca să mă sune, că îmi făcea plăcere să vorbesc cu el, că, deşi nu trăisem nici o fracţiune din ce trăise el la viaţa lui, simţeam că înţeleg prin ce trecuse. Dar nu era întru totul adevărat. Damiano era clientul lui Lucy, iar eu vorbeam pe timpul ei. Telefonul a început să sune din nou, iar Anna se încăpăţâna să nu răspundă.

— Damiano, îmi pare rău, trebuie să...

— Ştiu, aud, telefonul. Du-te! *Ci vediamo*, Angel! a spus în grabă şi a închis.

Am apăsat linia 2.

— Agenţi...

— Angel, bună! Cina asta e protocolară sau cum? Vreau să fiu sigur că...

— Nu ştiu.

Vocea mi-a ieşit din gât ascuţită şi stridentă. Am coborât-o până la şoaptă.

— Nu pot vorbi, Malcolm.

— Bine, a spus şi a închis.

Nici n-am apucat să-mi trag sufletul, că am auzit iar piuitul care anunţa un nou mesaj de la Anna.

„Nu trebuie să vorbeşti în şoaptă în legătură cu cina la care te-a invitat Lucy. Ştiu că te place mai mult decât pe mine."

Stomacul mi s-a strâns, asaltat de un amestec de repulsie, milă şi vină. Am început să scriu mesajul de răspuns pentru Anna, dar m-am oprit. Era culmea absurdităţii. Ne despărţeau câţiva paşi şi eram singure în birou.

— Anna, nu cred că e vorba pe cine place mai mult. Nu ştiu de ce... Adică ştiu sigur că invitaţia asta are legătură cu agenţia.

— Mă rog, a spus Anna, cu obrajii îmbujorați. Îți spun doar că n-ai de ce să te simți prost. Sau să te ferești de mine. Cred că ar trebui să iau și eu niște lecții de la tine.

A chicotit jenată.

— Cina cu șefa. Supermetodă pentru a avansa.

— Anna, n-am cerut...

— Nu-i nimic. Ce naiba, suntem în aceeași tabără, nu?

Expresia „corb la corb nu-și scoate ochii" îmi juca în cap. M-am scuturat de gândul ăsta, ridicând palmele în semn de capitulare, parcă spunând că n-o pot contrazice.

— Știi ce ar fi grozav, Angel?

— Ce, Anna?

— Tare mi-ar plăcea dacă... Vreau să spun, dacă ai vrea...

S-a oprit încurcată, roșind dramatic. Dacă ideea nu era complet absurdă, puteam să jur că se pregătea să-mi propună un rendez-vous.

— Ar fi grozav să luăm și noi cina într-o zi.

Deci chiar de un rendez-vous era vorba. Durerea de cap îmi spinteca țeasta, deși luasem aspirină.

— Vai, îmi cer scuze, Angel, n-am vrut să sar calul.

Parcă simțeam cum căldura emanată de fața ei înainta în valuri spre biroul meu.

— Voiam să zic că ar fi super să ne vedem și după program. Și chiar mă pricep la gătit, așa că... Mă rog, cred că am cam început cu stângul și aș vrea să îndrept chestia asta.

A tras cu putere aer în piept și a expirat cu zgomot.

— Ce zici?

Mi-am zis că aș rezista să iau masa cu Anna numai dacă aș bea câteva pahare înainte.

Ce aveam noi în comun în afară de slujbă? Simțeam că în spatele acestei invitații se ascundea ceva mai mult decât lăsa Anna să se vadă. Desigur, nu-i puteam spune

asta, dar nu puteam nici s-o refuz a doua oară în aceeași zi. Știam amândouă că, dacă-i refuzam rugămintea patetică, m-aș fi transformat în cea mai mare jigodie din lume.

— Sigur că da, am spus. Ar fi super. Poate după ce se mai liniștesc apele pe-aici.

— Dar nu cred că ne putem aștepta la o chestie ca asta, nu? a spus Anna. Sper să nu se liniștească niciodată. Bine, atunci. Mulțumesc, Angel.

Chiar sărise calul. Abia m-am abținut să nu-i arunc cu capsatorul în cap.

— Nici o problemă. Sună bine.

— Suntem singurele fete din birou acum, a spus, făcându-mi teatral cu ochiul. Trebuie să fim unite.

Anatomie feminină, mi-am zis. Recunosc, am greșit. A mai găsit un numitor comun.

— Și mai știu câte ceva, Angel. Chestii pe care tu nu le știi. Ți le-aș putea spune și ție.

— Ce?

— Șșș! a spus, închizându-mi gura chiar în clipa în care Craig a ieșit din biroul lui Lucy.

Și-a băgat capul în piept și a început să bată în tastatură. După câteva secunde, am primit un mesaj de la ea. „Îți spun mai târziu."

— Unde-i Jackson? a zbierat de la biroul lui.

— Nu te agita, a râs Anna. S-a dus după corespondență. N-a demisionat.

Umor spontan. Unu la zero pentru Anna, mi-am zis.

Craig s-a făcut că nu aude.

— Angel, poți veni o clipă, te rog?

Tonul lui devenise mai rugător. M-am pregătit pentru încă un plan machiavelic. Era ziua lor. Craig nu s-a mai obosit să tragă sertarele dulapului când m-am apropiat de el.

— Ia loc, Angel, a spus și, când m-am așezat, Jackson a intrat pe ușă, clătinându-se sub greutatea unei tăvi pline de plicuri.

Craig s-a uitat o secundă la el, apoi s-a întors cu faţa spre mine.

— Am o veste pentru tine, Angel.

I-am oferit lui Craig un zâmbet larg, forţat. Era atât de încordat, c-am crezut c-o să pocnească. M-am gândit că ar fi mai înţelept să fiu cât mai delicată cu el.

— Veştile bune sunt întotdeauna bine-venite, am spus întrebându-mă dacă Anna asculta.

Ca la un semnal, telefoanele au început să sune. Jackson şi Anna au preluat câte o linie şi au început să vorbească. Biroul se trezise iar la viaţă.

— Perioada oficială de probă nu s-a încheiat pentru tine, a început Craig, dar Lucy e hotărâtă să sară etapele şi să-ţi mărească salariul.

S-a uitat la mine, aşteptând un răspuns. Intuiţia mi-a spus că era bine să par entuziasmată.

— Serios? E super!

— Da, mă rog, încă nu ştii cu cât ţi-l măreşte.

Craig şi-a dres glasul.

— Lucy e foarte impresionată de viteza cu care te-ai acomodat aici şi de atenţia cu care citeşti. Cred că experienţa de la librărie te-a ajutat. Oricum, după cum ştii, Lucy crede în răsplătirea efortului, aşa că a hotărât să-ţi mărească substanţial salariul.

A mâzgălit o cifră pe o bucată de hârtie şi mi-a întins-o. M-am holbat la cifră, complet derutată.

— Dar, Craig, atât câştig acum, nu?

— Nu, Angel, ăsta nu e noul tău salariu. Sunt banii în plus.

Pupilele mi s-au mărit. Camera părea foarte luminoasă. Craig se uita impasibil la mine, cu un rictus discret în colţul gurii. E clar că nu fusese ideea lui şi eram sigură că se împotrivise.

— Dar... dar e dublu faţă de cât câştig acum. N-ai greşit?

— Nu, a spus Craig. Văd că eşti mulţumită.

N-am putut decât să încuviinţez din cap. Mi se uscase gâtul şi n-aveam suficient curaj să vorbesc. Puteam să mă mut într-un apartament cu un dormitor ca lumea. Drace, chiar mă puteam muta din Petaluma, mai aproape de oraş, poate în Berkeley. Puteam să-mi cumpăr pantofi şi-mi mai rămâneau suficienţi bani să şi mănânc. Ba chiar puteam să-mi plătesc ratele la creditul făcut în studenţie. Datoria aia îmi atârna deasupra capului ca sabia lui Damocles, din ziua în care absolvisem facultatea. Niciodată banii nu mă făcuseră mai fericită. Parcă eram un copil căruia i se dăduse voie să mănânce şi prăjitura, şi îngheţata, şi acadeaua. Eram copleşită.

— Există însă o condiţie, a spus Craig.

Normal. Doar eram în ţara lui Lucy Fiamma.

— A?

— Ca orice femeie de afaceri inteligentă, Lucy vrea să-şi protejeze investiţia. Şi e o investiţie mare, cred că eşti de acord.

Am încuviinţat iar din cap.

— Ţinând aşadar cont de asta, condiţia e să-ţi iei angajamentul că vei lucra aici timp de doi ani începând de azi. În cazul în care hotărăşti din proprie iniţiativă să pleci în această perioadă, Lucy va vrea să-i dai diferenţa de salariu pe care ţi-o oferă azi.

Parcă mi-ar fi oferit un contract pentru o carte, m-am gândit. Dacă n-o terminam şi n-o predam în doi ani, trebuia să returnez avansul. În cazul ăsta însă, eu eram cartea. Nu ştiam dacă era legal, dar era cu siguranţă interesant, iar banii erau aproape irezistibili.

— Uau! am exclamat, după ce mi s-a mai potolit inima. Nu-mi vine să cred.

— Vei avea contractul până la sfârşitul programului, a spus Craig. Tu-l semnezi, Lucy îl contrasemnează. Sunt şi notar public, nu ştiu dacă ţi-am spus, aşa că nu trebuie să ducem contractul nicăieri. Vei primi şi tu o

copie, bineînțeles, pentru dosarul personal. Să înțeleg că accepți condițiile?

M-am uitat în ochii lui Craig, căutând scânteia pe care o văzusem mai devreme, dar n-am găsit decât strălucirea lemnului putred.

— Pot să mă gândesc până mâine? Pentru că, știi și tu, e bine să te gândești de două ori înainte.

— Lucy vrea răspunsul azi, a spus Craig. Zău așa, Angel, la ce să te mai gândești? E absurd de generoasă. Și e aproape o garanție de angajare. Știi cum e cu locurile de muncă în ziua de azi. Mai ales în industria cărții.

Am închis ochii o clipă, dornică să aud vocea de Barry White a lui Craig învăluindu-mă. Dacă m-aș fi uitat la el, efectul s-ar fi dus naibii.

— Bine, am spus. Ai dreptate, firește. Sunt... Sunt mai mult decât mulțumită.

— Bine. Dar mai e ceva.

— Da? am spus.

Craig s-a aplecat în față, strâmbându-se, și, o clipă, am crezut că o să-mi spună că totul n-a fost decât o glumă, haha.

— Lucy vrea să-ți dea diferența de salariu pe un an într-o singură tranșă.

— Și...

— Da, toți odată. În plus, deși e o mărire de salariu, Lucy ți-o acordă cu titlu de primă, așa că noi nu-ți vom reține impozitul. Repet, asta e răspunderea ta. Cecul va fi gata până la sfârșitul săptămânii. Desigur, se aplică aceleași condiții. Dacă pleci înainte să...

— Cred că înțeleg, Craig. Dau toți banii înapoi. M-am prins.

Număram banii în gând, imaginându-mi mormane uriașe de bancnote verzi împrăștiate pe pat.

— Să scriu cecul? a întrebat Craig.

— Da, mulțumesc. Mulțumesc mult.

— Nu-mi mulțumi mie, a spus. E doar meritul ei.

Când m-am întors la birou, mă aşteptau un mesaj instant şi unul pe e-mail. Mesajul instant era de la Anna: „Felicitări!"

N-am stat să mă gândesc ce auz bionic are sau ce însemna faptul că aflase de uriaşa mea mărire de salariu, pentru că mesajul pe e-mail necesita întreaga mea atenţie.

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: Re: MANUSCRISUL ANONIM

Dragă domnişoară Robinson,

Îmi pare bine că domnişoara Fiamma ar vrea să mă reprezinte. Vă garantez că, atunci când va fi momentul, voi semna contractul cu plăcere. Vă asigur că nu am trimis romanul nici unei alte agenţii. Aveţi cuvântul meu. Vă mulţumesc că mi-aţi scris şi abia aştept mesajele dumneavoastră.

Vă voi mai trimite şi alte pagini curând. Deocamdată, mai am de finisat câte ceva la scena-cheie.

Cu cele mai bune urări,
„G."

Mesajul mi s-a părut deopotrivă pompos şi onctuos, o combinaţie groaznică. Începusem să-l urăsc pe autorul ăsta, ceea ce nu era deloc bine pentru manuscrisul lui. Hai să fim serioşi, „ganovelist"? *Great American Novelist*? Ceva legat de limbajul mesajului mi se părea extrem de cunoscut, dar nu ştiam de unde să-l iau. Toată garnitura – manuscrisul, mesajele pe e-mail şi identitatea secretă – începuse să mă calce pe nervi. M-am

gândit că mai bine aş fi refuzat manuscrisul când încă aş mai fi putut, înainte să apuce Lucy să-l vadă. Apoi însă, m-am dezumflat la gândul că, şi respins să fi fost, autorul tot ar fi găsit o metodă să se strecoare înapoi. Era clar că autorul ştia cam multe despre cum mergea treaba la agenţia noastră.

— Phiiii!

Jackson studia corespondenţa zilei. Ţinea un plic departe de ochi cu o mână şi, cu cealaltă, îşi făcea vânt.

— Ăsta pute.

— Ce-i? a întrebat Anna.

— Manuscrisul ăsta pute groaznic, a spus Jackson. Duhneşte.

— Fumători, a spus Anna, iar eu am încuviinţat. Plicurile lor miros atât de urât, încât nici nu-ţi vine să le deschizi, darămite să citeşti manuscrisele. Ar trebui să-şi dea seama şi să deschidă geamul înainte să le printeze.

— Da, dar dacă ar şti...

Era chiar acolo, agăţat de marginea câmpului meu vizual mintal. Am dat să-l apuc...

— Ce să ştie? a întrebat Jackson.

...şi l-am prins.

— Peter Johnson! am ţipat.

— Fumătorii să-l ştie pe Peter Johnson? a întrebat Anna. Ce tot spui acolo?

— Când ne-a căutat ultima oară? am întrebat-o pe Anna.

— Cine-i Peter Johnson? a întrebat Jackson.

— Da. A trecut ceva timp, nu? a spus Anna. Ne suna în fiecare zi, nu? I-ai făcut în sfârşit vânt, Angel? N-am mai văzut de mult un manuscris de-al lui. Care era ultimul? Stai, ştiu! Ăla prost, despre un spion rus care...

Am lăsat-o să vorbească singură. Ştiam exact când ne căutase Peter Johnson ultima oară, în dimineaţa în

care-i dădusem lui Lucy manuscrisul lui Malcolm şi stârnisem toată tevatura aia. Mi-a închis telefonul în nas, dar nu înainte să-mi ţină predica de rigoare, care suna exact ca mesajul de pe e-mail. Autorul misterios avea ADN-ul literar al lui Johnson în toate celulele. Şi nu spusese chiar el, la ultima noastră convorbire, că ne mai dă o şansă? El trebuia să fie.

— Hei, Jackson, faci ceva pentru mine? am spus când Anna a rămas fără suflu.

— Sigur că da. Ce vrei?

— Cauţi tu, te rog, adresa sau numărul de telefon al lui Peter Johnson în registrul de intrări? Ne-a trimis atâtea manuscrise, încât trebuie să avem ceva, pe undeva. Cred că are un registru numai al lui.

— De ce vrei să vorbeşti cu Peter Johnson? a întrebat Anna.

N-am apucat să-i răspund, că interfonul a vibrat la sunetul vocii lui Lucy.

— Angel? Putem vorbi?

O imita prost pe Joan Rivers. Ştia că mă anunţase Craig cu privire la mărirea de salariu „absurd de generoasă" şi aştepta o reacţie. Ştiam ce voia. Am apăsat butonul interfonului.

— Vin acum, am spus şi m-am pregătit să mă gudur.

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: Re: corecturi

Dragă domnişoară Robinson,

Vă mulţumesc pentru răspunsul prompt privitor la cartea mea. Am făcut deja câteva dintre corecturile pe care mi le-aţi sugerat pentru primele capitole. Vă mai informez că mă bucur să lucrez cu dumneavoastră, dar aş vrea să mă asigur că domnişoara Fiamma e într-adevăr persoana care-mi va reprezenta romanul.

Înainte să vă trimit următoarele pagini, aş vrea să discutăm puţin pe marginea notelor dumneavoastră, ca să mă lămuresc. Cu alte cuvinte, spuneţi că e nevoie „de mai mult mister". Nu e oare suficient de incitant că am plasat o scriitoare frustrată într-o agenţie literară, unde poate doar spera să calce pe urmele altor autori? Poate că nu. Să înţeleg c-ar fi nevoie de un cadavru? Ar trebui oare să omor pe cineva? Dacă e aşa, se rezolvă, dar mai trebuie să adaug câteva capitole. Asta e direcţia pe care o consideraţi avantajoasă pentru roman?

Aţi mai spus că Alice nu e foarte bine definită şi mi-aţi cerut să subliniez ce vrea. Răspunsul e: vrea totul. În acest moment, obiectivul ei e să câştige cât mai multă putere şi va călca peste cadavre ca s-o obţină. În plus, e o scriitoare frustrată, în căutarea romanului perfect. Vrea să scrie un bestseller şi nu-i pasă ce va trebui să facă să-şi atingă scopul. Poate că acest aspect nu e pus în pagină suficient de clar. (Apropo, vă mulţumesc pentru complimentul privitor la detaliile precise cu care am descris agenţia literară. Cercetările mele au dat roade!)

În ceea ce priveşte personajul Carol Moore, voi încerca să-i mai pun „puţină carne", cum aţi spus. E un personaj extrem de puternic. Într-adevăr, ea deţine puterea la care râvneşte Alice, iar asta ar trebui să fie clar pentru cititor. În observaţiile dumneavoastră, n-aţi spus dacă o găsiţi pe Carol Moore agreabilă sau nu. Aţi subliniat că e important ca protagonista să placă într-o oarecare măsură, e vorba de Alice (care, bănuiesc, nu e suficient de simpatică), dar aş fi curios să ştiu ce părere aveţi despre Carol, agentul literar, de vreme ce e şi ea un personaj extrem de important.

Aştept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră, domnişoară Robinson. Vă trimit curând următoarele pagini, împreună cu corecturile la materialele expediate deja.

Cu cele mai bune urări,
G.

Carol Moore făcea ședințe cu angajații în fiecare dimineață. Pe lângă faptul că stabilea agenda zilei, îi plăcea să fie și la curent cu manuscrisele pe care le citeau angajații ei, așa că îi oferea fiecăruia în parte ocazia să vorbească despre ceea ce considera important.

— Ideile noi sunt cruciale, a spus Carol. V-am angajat pe toți pentru că aveți idei excelente privitoare la îmbunătățirea serviciilor oferite clienților noștri.

Pentru ca toată lumea să se simtă bine și să încurajeze dialogul relaxat, Carol comanda brioșe și cafea la fiecare ședință. Alice a observat că Jewel mânca pe puțin trei brioșe în fiecare dimineață. Începea să se vadă, gândi Alice. Șoldurile lui Jewel nu se subțiau.

Carol părea mai surescitată ca niciodată la ședința de azi.

— E ușor să crezi că afacerea asta e ca oricare alta, spunea Carol, dar adevărul e că e o artă. Ceea ce fac autorii noștri e extrem de important și de influent. Înseamnă ceva, iar cărțile lor schimbă lumea. E foarte important ca noi să-i scoatem în lume, ca să facă ce nu pot face singuri.

Alice s-a trezit că n-o mai ascultă pe Carol. Carol avea dreptate, desigur, cărțile erau importante, dar lui Alice i se părea prea dureros s-o audă pe Carol lăudând alți scriitori.

— Mai rămâi, te rog, o clipă, Alice.

Alice s-a trezit la timp ca să constate că ședința era pe terminate.

— Desigur, Carol, a spus Alice, închizând ușa după Jewel și Ricardo.

— Vaughn Blue e foarte încântat de felul în care lucrezi pentru el, a spus Carol, în timp ce Alice se așeza la loc pe scaun.

Inima lui Alice a început să bată un pic mai repede, iar ea a scrutat chipul lui Carol, căutând un semn că știa cum „lucra" Alice cu Vaughn Blue. Dar

Carol părea foarte încântată, așa că nimic pe fața ei nu indica vreo problemă.

— În privința asta, a continuat Carol, sunt foarte mulțumită de munca ta. Ești o investiție bună pentru agenția asta, Alice.

Dar nu și o scriitoare suficient de bună ca să mă reprezinți, s-a gândit Alice înciudată. A spus însă:

— Mulțumesc mult, Carol.

— Îți măresc salariul, a spus Carol, și îți ofer un birou numai al tău. E cel mic, de lângă al meu, dar va fi numai al tău. Cred că îl meriți.

— Nu știu ce să zic, a spus Alice. Ești prea bună cu mine, Carol.

— Continuă ce-ai început! a spus Carol. Te descurci de minune.

Alice a ieșit din biroul lui Carol și s-a pregătit să se mute în al ei. Da, îi era recunoscătoare lui Carol, dar nu așa cum credea Carol. Avea să muncească în continuare, dar nu așa cum plănuia Carol. Avea să ia în continuare caimacul de pe propunerile și manuscrisele primite de agenție. Avea să continue să violeze dosarele lui Carol și să submineze treptat eforturile angajaților ei. Avea să continue să fure idei din capul clienților lui Carol, convingându-i apoi că erau total nevandabile. Avea să continue să-l joace pe degete pe Vaughn Blue, cu talentul cu care acesta cânta la instrumentul lui. Avea să continue s-o lase pe Carol să creadă că marea ei ambiție era să calce pe urmele lui Carol. Foarte repede, planul atent conceput al lui Alice avea să dea roade. Iar Carol a ajutat-o pe Alice să și-l pună în aplicare.

9

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: Întrebare scurtă

Dragă domnișoară Robinson,

Îmi cer scuze că vă deranjez în weekend, dar nu mă pot hotărî în privința unei decizii importante și, de vreme ce mi-ați fost deja de mare ajutor, sper să mă ajutați și acum.

Mi se pare că romanul meu ar putea fi – sau deveni – ușor limitat. Mă refer la faptul că acțiunea rareori se petrece în afara agenției lui Carol Moore. Credeți că atmosfera e prea închisă? Mă gândeam că Alice ar putea participa la vreun eveniment literar în oraș. La o sesiune de autografe, de exemplu. Sau poate la un cocktail organizat în onoarea unuia dintre autorii lui Carol? Asta ar adăuga un pic de culoare, iar cititorul ar avea ocazia să vadă cum e Alice în afara agenției.

Ce părere aveți?

Cu cele mai bune urări,
G.

Băteam cu unghia în marginea tastaturii, gândindu-mă dacă să-i răspund lui G. sau nu. Nu voiam ca autorul ăsta să creadă că ofeream consiliere editorială zi şi noapte. Clar, G. nu-şi făcea probleme că mă deranjează în weekend – o dovedea e-mailul. Pe de altă parte, G. aflase cumva că-mi verificam mesajele în weekend, aşa că ce rost avea să mă prefac că n-o făcusem? A câta oară misteriosul G. reuşise să mă tulbure şi să mă enerveze deopotrivă oare? Mă întrebam dacă nu cumva mă alesesem cu un hărţuitor literar. Sau eram eu paranoică? Nu, era un autor care ştia un pic cam multe şi care îşi trimisese manuscrisele de foarte multe ori. Eram aproape sigură că era Peter Johnson, numai că nu reuşisem să dau de el ca să-mi confirm bănuiala. Singura urmă de îndoială legată de teoria mea era faptul că Peter Johnson nu avea atâta talent, încât să scrie *Manuscrisul anonim*. Dar cine ştie? Poate că nenumăratele respingeri îi activaseră vreun talent latent. Johnson sau nu, trebuia să aştepte. Am închis laptopul. Trebuia să mă pregătesc pentru cină.

M-am gândit să-l las pe Malcolm să conducă până acasă la Lucy. Nu ştiam dacă Lucy avea de gând să ne servească cu băuturi alcoolice, dar, dacă o făcea, ştiam că aveam să beau. Nu prea băusem la viaţa mea – ceva mai tare decât un pahar de vin băut ocazional la restaurant îmi făcea rău –, dar dacă exista vreun prilej care să ceară o modificare a stării de conştienţă, acela era cina de la Lucy. Malcolm s-a bucurat că l-am lăsat pe el să conducă şi a râs când i-am explicat motivul.

— Nu cred că te-am văzut vreodată beată, Angel, a spus şi mi-a făcut cu ochiul. S-ar putea să-mi placă.

— N-am zis că am de gând să mă îmbăt, i-am spus, deşi mi-am dat seama că erau şanse s-o fac.

În mașină, m-am uitat mai atent la hainele pe care și le alesese Malcolm pentru cină. Nu-l mai văzusem îmbrăcat așa și nici nu știam că avea asemenea haine. Dar având în vedere că era căzut în cap de admirație pentru Lucy, nu m-aș fi mirat să aflu că-și cumpărase pe furiș câte ceva pentru seara aia. Ținuta lui părea un melanj între ce vedeai în revistele *Esquire* și *Cat Burglar Quarterly*. Purta un tricou negru mulat, din mătase, pe care și-l băgase în pantalonii negri, la fel de strâmți și care nu erau nici blugi, nici slacks, ci o combinație fericită între cele două stiluri. Ținuta era completată de mocasini negri, ușori și de ochelari de soare gen Matrix. Per total, ținuta lui era ușor ridicolă, dar de mare efect. Tricoul cu mâneci lungi îi scotea în relief fiecare mușchi, iar pantalonii nu erau într-atât de strâmți încât să pară vulgari, dar nici suficient de largi ca să ascundă ce era pe dedesubt. Părul lung, blond și tenul creol îi puneau în evidență hainele negre, iar barba tunsă perfect îi sublinia maxilarul. Era sexy, ce să mai discutăm.

După ce am îmbrăcat și dezbrăcat câteva ținute (cu gândul la primul meu interviu cu Lucy), m-am hotărât în final să-mi pun singura mea rochie neagră. Era cam scurtă, tivul îmi ajungea până la jumătatea coapselor, și era atât de adânc decoltată, încât îngerașul tatuat pe sân se vedea clar și era imposibil de ascuns. Dar era o combinație excelentă de casual și elegant, iar altceva mai bun n-aveam, așa că mi-am pus la gât o eșarfă vaporoasă, am drapat-o peste decolteu și m-am declarat mulțumită. Nu mă mai tunsesem de când începusem să lucrez pentru Lucy și mă obișnuisem să-mi port părul într-un coc neglijent la birou. Îmi crescuse destul de mult și era foarte cârlionțat, așa că, în loc să mă chinui să-mi fac cine știe ce coafură elaborată, l-am lăsat liber pe spate.

Malcolm cumpărase pentru Lucy un buchet mare de trandafiri roşii, galbeni şi oranj, buchet pe care eu îl ţineam pe genunchi în timp ce treceam cu maşina prin San Rafael. Se pricepea la flori şi nu l-am putut contrazice când mi-a spus că nu se face să te duci cu mâna goală acasă la cineva care te invită la cină, dar mă simţeam uşor iritată. Ar fi trebuit să iau şi eu ceva, m-am gândit, ca să nu mai vorbim de faptul că eu meritam mai mult decât Lucy să primesc trandafirii ăia.

— Vinzi castraveţi grădinarului, i-am spus, îngropându-mi nasul în trandafiri.

Aveau un miros ameţitor.

— Toată lumea îi trimite flori mereu.

— Regulile de etichetă, a spus Malcolm. Şi, apropo, cu plăcere.

— Ce crezi că ne-o fi pregătit? am întrebat într-o încercare timidă de a schimba subiectul.

Am coborât paravanul antisolar şi m-am uitat în oglindă. Trebuia să mă mai dau cu ruj.

— Cine ştie? a spus Malcolm. Dar sunt sigur că va fi ceva bun.

— Cum de eşti aşa sigur? Doamne, sper să nu fie vreo reţetă din Alaska, friptură de caribu sau îngheţată de balenă.

— Zău aşa, doar ştii că nu mănâncă aşa ceva în viaţa reală, a spus Malcolm.

— Cum adică „în viaţa reală"? E obsedată de mâncarea din *Frig!*. A încercat să-l convingă pe Karanuk să scrie o carte de bucate, nu ţi-am spus?

— Ba da, mi-ai spus.

Nu-i vedeam ochii ascunşi în spatele ochelarilor de fiţe şi asta mă enerva.

— Ţi-am zis de noua lui carte, nu?

— Da.

— Ţi-am zis că o să se cheme *Dezgheţ*? Aşa cum i-am sugerat eu?

— Serios? E super, iubire.

— Lucy spune că încearcă să-l convingă să vină aici. Strict secret. Vor şti numai o jumate de milion de oameni. Îţi dai seama câte cărţi ar vinde? Până acum, n-a zis nimic.

— Poate că l-ai putea convinge tu, a spus Malcolm. Se pare că te place, din câte mi-ai spus. Ar fi o mare lovitură, nu?

— Hmmm...

M-am gândit o clipă la acest scenariu. Karanuk, arătându-şi faţa, chiar dacă în cea mai scurtă prezentare posibilă, ar fi fost un eveniment media mai mare decât apariţia lui J.D. Salinger la emisiunea lui David Letterman. Nici măcar nu mă gândisem la posibilitatea asta până n-a adus vorba Malcolm, dar, odată plantată, ideea a început să prindă rădăcini. Avea greutate, dimensiune şi un potenţial imens. În cel mai rău caz, puteam să tatonez terenul, să văd dacă îi surâdea ideea. Merita să încerc. Am început să visez cu ochii deschişi la o grandioasă petrecere de lansare organizată în onoarea lui Karanuk. Puteam aduce sculpturi de gheaţă care s-ar topi în timpul evenimentului şi care ar reprezenta dezgheţul şi întoarcerea la forma pură a naturii. Am sărit pe scaun. Gândeam exact ca Lucy. Parcă-şi teleportase gândurile în mintea mea. M-am scuturat la propriu şi m-am uitat în faţă.

Ne apropiam de casa lui Lucy şi simţeam cum adrenalina îmi invadează sângele, ca de fiecare dată când ajungeam la agenţie. Apoi, mi-am dat seama că nu conduceam eu. Stomacul mi-a zvâcnit scurt. Nu-i spusesem lui Malcolm pe unde s-o ia. Cum naiba se descurcase singur?

— Malcolm?

— Iubire?

— Cum naiba ai ajuns aici?

— Am condus, iubire. Ştii tu, ambreiaj, acceleraţie, tot tacâmul.

— Nu, Malcolm, te întreb cum ai găsit adresa. Nu ţi-am spus pe unde s-o iei. Şi n-ai mai fost niciodată aici, nu?

— La dracu'! a spus Malcolm încet.

— Ce-i? Spune-mi chiar acum!

— Îmi pare rău, Angel, n-am vrut să ştii... Ce prost sunt!

— Malcolm, despre ce dracu' VORBEŞTI?

Urlam ca apucata şi nici măcar nu ştiam de ce.

— Te-am urmărit, bine?

— Ce?

— De vreo două ori. Când ai început să lucrezi şi păreai foarte stresată, iar eu mi-am făcut griji, bine? Erai atât de obosită – cum eşti tot timpul –, iar eu voiam să fiu sigur că ajungi teafără la agenţie, bine? Totul era atât de restrictiv, n-aveam voie să sun, să vin să te iau la masă, ştii? De parcă ar fost vorba de sclavie albă sau ceva de genul ăsta.

A chicotit nervos, în total dezacord cu ţinuta lui.

— Dar cum m-ai urmărit fără să te văd?

— Angel...

A făcut o pauză lungă şi dramatică.

— Tu nu vezi decât ce e în faţa ta sau în capul tău de la o vreme. Eşti atât de concentrată, încât şi o turmă de elefanţi s-ar putea strecura pe lângă tine. Normal că nu m-ai văzut. Nu cred că ai văzut nimic.

Avea dreptate. De multe ori am oprit în faţa agenţiei fără să mai ştiu cum am ajuns acolo.

Dar gândul că m-a urmărit, că m-a pândit fără să ştiu, mi-a înfipt în stomac un pumnal de gheaţă, de care nu mai puteam să scap.

— Știi, Malcolm, nu știu dacă e un gest frumos sau de-a dreptul înfiorător.

— Voiam doar să am grijă de tine, Angel.

A oftat îndelung și și-a ridicat ochelarii la loc pe nas.

— Să ai grijă de mine, sau să mă spionezi?

— De ce să te spionez? Care-i logica?

— Nu știu, am spus pe un ton iritat și frustrat. E ciudat, bine? E ciudat să faci o chestie ca asta.

— Iartă-mă că nu ți-am spus până acum. Așa ar fi trebuit. Ai dreptate, e cam ciudat.

A chicotit din nou și mi-am dat seama că nu-mi plăcea deloc cum a sunat.

— Chiar e. Uite ce e, Malcolm, data viitoare... La naiba, am ajuns.

Malcolm a intrat pe aleea lungă și pietruită a lui Lucy. Mi-am dat seama că nu mă mai uitasem la fațada casei până atunci, pentru că întotdeauna intram prin spate. Mai era o mașină pe alee, o Honda Civic obosită. Știam din întâmplare că Lucy avea un Jaguar argintiu (îi sunasem de câteva ori pe mecanicul ei, pe reprezentantul firmei auto etc.), deși n-o văzusem niciodată să plece cu mașina undeva, așa că știam că nu era a ei. Nu era însă a nici unuia dintre angajați. Minunat, mi-am zis, un invitat misterios.

— Cred că e prea târziu să facem cale-ntoarsă acum, i-am spus lui Malcolm în timp ce coboram din mașină.

— Hai, A., o să fie distractiv, a spus, dar nu se mai uita la mine.

Își pironise ochii pe vila lui Lucy și se îndrepta spre ea.

— Hei, nu mă aștepți?

Malcolm s-a întors un pic, ezitând. Părea nervos.

— Bănuiesc că vrei să-i dai tu florile, nu? a spus.

— Nu, Malcolm, de ce nu i le dai tu? am spus, îndesându-i-le în mână.

Câteva petale roşii şi galbene au căzut pe pământ. Ochii lui Malcolm s-au îngustat, devenind două fante aurii.

— Ce-i cu tine? a şuierat.

M-am hotărât să-l ignor şi am rămas cu privirea la uşa din faţă, albă, masivă şi decorată cu un uriaş ciocan din argint în forma hărţii Alaskăi, plus insulele Aleutine. Am ridicat ciocanul cu oarecare dificultate, pentru că era incredibil de greu, şi l-am izbit de uşă. Nu se auzea nimic. Am mai bătut o dată, tot degeaba. M-am uitat la Malcolm, transmiţându-i starea de panică cu o privire disperată. Simţeam cum transpiraţia începea să se îmbibe în materialul subţire al rochiei.

— N-ai vrea să încerci asta? a spus Malcolm, arătându-mi soneria de pe tocul uşii. E clar că ciocanul e doar de decor.

— Clar, am spus şi mi-am înfipt degetul în sonerie. Zbârnâitul s-a auzit răsunând în casă.

— Cred că e Angel a noastră, am auzit un ecou, iar sudoarea mi-a îngheţat la subsuori.

Uşa s-a deschis, iar Lucy şi-a făcut apariţia, cu părul platinat încadrându-i faţa ca un nor şi cu braţele larg desfăcute, de parcă voia să ne îmbrăţişeze pe amândoi. Purta o rochie neagră înfricoşător de asemănătoare cu a mea, deşi a ei era fără îndoială Donna Karan, Dolce & Gabbana sau pe-acolo (am sunat în numele ei şi la câteva buticuri de fiţe), pe când a mea nu era de firmă şi o cumpărasem de la Robinson's (mai mult de atât nu-mi permiteam). Lucy era mai înaltă decât mine, aşa că rochia părea şi mai scurtă pe ea, dezvelindu-i indecent de mult din pielea albă, dar fermă a coapselor. Speram să nu-i vină ideea să se aplece la un moment dat în cursul serii, pentru că nu credeam că aş fi suportat să-i văd chiloţii. Decolteul ei era un pic mai adânc decât al meu, dezvelindu-i partea superioară a sânilor rotunzi,

pe care cu oroare îi zărisem în dimineaţa aia, la birou. Până şi încălţămintea erau fabuloasă. Purta pantofi din satin cu toc înalt şi cu barete care i se încolăceau pe glezne. Îşi completase ţinuta cu câteva piese din argint identice cu cele din cutia mea de bijuterii. M-am dezumflat să le văd la Lucy, pentru că – şi m-am simţit îngrozitor de gerontofobă chiar numai pentru faptul că gândeam aşa – păreau tinereşti pentru ea. Aşa că, deşi purta bijuterii şi haine de calitate, deşi arăta fabulos, părea o oaie deghizată în mieluşea, de parcă se îmbrăcase intenţionat ca o puştoaică.

— Bine aţi venit! a exclamat şi, spre groaza mea, m-a sufocat într-o îmbrăţişare mirosind a Chanel.

— El trebuie să fie iubitul tău! Malcolm, nu-i aşa?

Lucy mi-a dat drumul şi şi-a îndreptat atenţia spre Malcolm, a cărui faţă s-a făcut roşie-maronie, ca friptura pe grătar.

— Mă bucur mult să te cunosc. În carne şi oase, a spus el şi i-a înfipt trandafirii sub nas.

— Îţi mulţumesc mult că m-ai invitat în seara asta. E o mare plăcere. Ţi-am adus... Sunt pentru tine. Pentru casă.

Nu-l mai văzusem sau auzisem pe Malcolm niciodată atât de fâstâcit. Lucy l-a fixat cu o privire lipsită de expresie, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă intră în pământ. Mi-ar fi fost milă de el dacă nu m-ar fi enervat transformarea lui într-o momâie bâlbâită.

— Splendid, a spus Lucy, în timp ce Malcolm se făcea mic. Să vedem dacă Anna găseşte nişte apă pentru flori. Urmaţi-mă, vă rog.

Anna?! Deci fusese şi ea invitată până la urmă. Mă întrebam cum de nu-i văzusem maşina pe alee, după care mi-am dat seama că parcase probabil în spate. Dar prezenţa Hondei rămânea un mister.

— Angel, nu mi-ai mai văzut casa până acum, nu?

În timp ce Malcolm şi cu mine păşeam în urma lui Lucy, am încercat să-i prind privirea pe furiş, dar el continua să meargă, cu o expresie siderată pe chip. Casa lui Lucy era uriaşă, chiar mai spaţioasă decât părea din exterior şi semăna mai curând cu o extensie a biroului ei. Din foaier, am intrat în livingul podit cu parchet masiv, acoperit cu tot felul de covoraşe albe şi decorat cu măsuţe din crom şi sticlă şi „platinat" cu mobilier alb. În decorul ăla de un alb orbitor nu era nici măcar o singură carte la vedere.

— Nu cred că e cazul să urcăm, nu? a spus Lucy, fluturând din mână când am ajuns la scara în spirală din mijlocul casei.

— Scara e splendidă, a spus Malcolm reverenţios.

— Îmi place să cred că te inspiră, a spus Lucy. Mergem?

Când s-a întors cu spatele ca să-şi continue turul rapid, mi-am amintit de *Charlie şi fabrica de ciocolată*. Mă aşteptam oarecum ca o ceată de piticoţi umpa-lumpa să intre în pas de defilare şi să înceapă să intoneze un cântecel despre poetica ei scară. A luat-o la stânga, printr-o uşă în arcadă şi ne-a condus într-o bucătărie imensă, alături de care era un spaţiu simplu şi luminos de luat masa. Anna era în bucătărie, aplecată peste un platou cu friptură rece, după cum arăta. La câţiva paşi de ea, l-am văzut ridicându-se de pe un scaun tapiţat în alb pe Damiano Vero.

— Damiano! a spus Lucy sprinţar. Ţi-a venit îngerul!

În timp ce scanam diferitele grade de jenă de pe faţa tuturor, mai puţin a lui Lucy, mi-am dat seama că un lucru era sigur: din momentul ăla, până când oi muri, o să-mi amintesc toată scena asta ca pe cel mai penibil lucru din viaţa mea. Lucy a spulberat tăcerea, dar nu şi tensiunea, cu următoarea ei mişcare.

— Anna, a spus, iei tu florile din brațele iubitului lui Angel și le pui în apă, te rog?

Abia atunci am realizat că Anna nu se afla în casa lui Lucy în calitate de invitată. Am observat că purta o cămașă albă, pantaloni negri și un șorț legat în talie. Oricât de aberant mi se părea, urma să ne servească la masă.

— Sigur, a spus Anna cu o voce gâtuită. Bună, Angel!

— Bună, Anna!

— E sunt Malcolm, a spus el, dându-i trandafirii.

— Așadar, tu ești, s-a băgat Lucy. Damiano, el e logodnicul lui Angel.

Anunțul lui Lucy l-a șocat pe Damiano. M-am uitat la el neputincioasă și exasperată cum se chinuia să-și revină în timp ce Lucy îi dădea înainte:

— Malcolm, el e Damiano Vero, autorul a ceea ce se anunță a fi o carte nemaipomenită. Dar sunt sigură că Angel ți-a spus despre el, nu? Au petrecut atâta timp lucrând împreună...

— Nu chiar, a spus Damiano, regăsindu-și în cele din urmă vocea.

I-a scuturat cu putere mâna lui Malcolm.

— Angel nu prea vorbește despre munca ei. Dar felicitări, cred că ești foarte încântat. Și eu sunt scriitor.

I-a aruncat o privire timorată lui Lucy.

— Poate fi un drum spinos.

— *Piacere*, a spus Dami. Eu abia am început să scriu. Îi datorez enorm lui Angel. A văzut ea ceva în paginile alea dacă i le-a dat Lucianei. Fetele au făcut treabă minunată împreună.

Am simțit arsura privirii lui Malcolm în ceafă, când m-am aplecat să primesc sărutul lui Damiano pe obraji.

— Mă bucur să te revăd, Angel, a spus moale.

Era singurul din cameră care nu era îmbrăcat în negru. Alesese o cămaşă din in bleu şi o pereche de pantaloni kaki. În loc să arate prea casual, hainele lui discret nonconformiste ne făceau pe toţi să arătăm indecent de elegant. Când buzele lui mi-au atins faţa, am simţit acelaşi miros îmbătător de citrice pe care-l împrăştia când a venit la agenţie. S-a dat înapoi, fixându-mă cu ochii lui căprui-închis. Era abia a doua oară când îl vedeam, dar legătura viscerală dintre noi era puternică. Tot timpul pe care-l petrecusem la telefon cu el, citindu-i cartea, sorbindu-i cuvintele, sentimentele, gândurile şi trăirile, mă făcea să cred că îi pătrunsesem în minte. Era o senzaţie stranie de familiaritate – ca un *déjà vu*.

— N-a fost cine ştie ce, a spus Lucy. Practic, cartea s-a vândut singură, nu-i aşa, Angel?

Lucy era bine-dispusă şi mă dresase perfect. Am muşcat momeala.

— Nu, a fost meritul tău, Lucy. Licitaţia a fost genială, am spus.

— Sunt convins, a spus Malcolm. Poate că o să am şi eu norocul ăsta într-o zi.

— Poate că da, de ce nu? a spus Lucy, scanându-l pe Malcolm cu privirea.

Şi-a pus mâinile în şolduri şi l-a măsurat din priviri ca pe un taur, cu colţul gurii ridicat într-o jumătate de zâmbet. O clipă, a părut... „Carnivoră" a fost singurul cuvânt cu care am putut s-o descriu.

— Bea cineva ceva? a întrebat Anna, băgându-se între noi cu o tavă cu cocktailuri.

— M-am gândit să bem martini în seara asta, a spus Lucy. Vă rog, serviţi-vă!

— Mersi, am spus şi am luat un pahar de pe tava Annei, ridicând sprâncenele ca şi cum aş fi vrut s-o întreb ce naiba făcea, dar mi-a răspuns cu o privire goală.

Am sorbit îndelung din paharul cu martini și era să mă înec. Era prea tare, iar eu uram ginul, dar mi-am ținut respirația și am mai luat o gură.

— Vreau și eu unul, a spus Malcolm și a luat un pahar de pe tavă.

I-am aruncat o privire plină de înțelesuri, dar s-a făcut că plouă. Anna s-a îndreptat spre Dami, care a spus:

— Nu, *grazie*. Apă minerală n-aveți?

— Cum să nu? a spus Lucy. Am uitat că ești în perioada de recuperare. Deși martiniul și cocaina nu au prea multe în comun, nu-i așa, Damiano? Cum să nu poți să bei un pic din când în când?

A cules măslina din pahar și a băgat-o în gură.

— Serios, e mai mult un aliment.

— *È vero*, a spus Dami, râzând.

M-au lăsat mască grația și abilitatea cu care-și menținea simțul umorului cu Lucy. Era un talent înnăscut.

— Dar n-are nici o legătură, a continuat el. Nu-mi place gustul de ienupăr al ginului. Cealaltă chestie... A fost demult. E de domeniul trecutului.

— Hmmmm, a susurat Lucy. Nu e prea sexy, nu crezi, Damiano? Când cartea va da lovitura, și o s-o dea la greu, îți garantez, va trebui să romanțezi toată chestia cu heroina.

Și-a luat ochii de la Dami și l-a scanat pe Malcolm.

— Opera unui scriitor are o mulțime de fațete, a spus. Nu crezi?

— Sunt sigur, a spus Malcolm. Abia aștept să le cunosc și eu.

I-a oferit un zâmbet eclatant. Nu-l mai văzusem de mult zâmbind cu toată gura, motiv pentru care nu observasem până atunci că își albise dinții.

— Da, a spus Lucy. Arăți bine, Mal. Păcat că ești doar ospătar. Dacă ți-am putea găsi o rampă de lansare... ca să profiți de fața asta...

— Mulțumesc, a spus Malcolm. Apreciez asta.

Aprecia ce? De ce-i mulțumea? Iar el de ce se holba la ea cu rânjetul ăla de mâncător de rahat pe față? Am golit paharul dintr-o singură înghițitură și am întins mâna după altul. Alcoolul nu avea nici un efect asupra mea, iar nervii mi se încordau progresiv. Am surprins ochii lui Dami peste marginea paharului. Mi-a oferit o privire complice, plină de umor și de înțelegere, ca și cum am fi conspirat – singurele persoane din cameră care au prins poanta.

— E cazul să mâncăm, a anunțat Lucy.

I-a făcut un semn Annei, care stătea în spatele unei mese lungi de marmură, în bucătărie.

— Anna va fi ospătarul – sau mai bine zis ospătărița – a râs la propria-i glumă – de la bufet. Serviți-vă! Malcolm, văd că ai paharul gol. Cum te descurci ca barman?

Lucy l-a condus pe Malcolm înapoi în living, unde se pare că era barul, iar eu m-am dus spre bufetul Annei, cu Dami după mine. Pe tot felul de platouri albe, aranjate special pentru noi, erau toate sortimentele de carne din câte văzusem la viața mea, dar și unele complet necunoscute. Feliile de șuncă, de curcan, de mușchi de vită și de pastramă tronau alături de un platou cu bucăți de carne de vițel și aripi de pui. O ghirlandă de biscuiți sărați decora o movilă de pateu, dar nu se vedeau nicăieri pâinea și legumele, dacă nu punem la socoteală pătrunjelul de decor. Ori era o obsesie la modă pentru dieta Atkins, ori cel mai urât coșmar pentru vegetarieni.

— Vrei niște carne? m-a întrebat Anna.

— Anna, ce faci aici? am șoptit.

— Crezi că ești singura care poate intra în casă? mi-a răspuns Anna tot în șoaptă, umplându-mi farfuria cu carne. Să știi că nu e cine știe ce mare diferență între noi două, după cum crezi tu. Amândouă muncim.

— Ce vrei să spui?

M-am uitat pe furiș la Dami, care, politicos, păstra distanța, lăsându-mă să port o discuție semiprivată cu Anna.

— Măcar eu sunt plătită să fac asta, a pufnit Anna.

— Cum adică?

— Știi, a șuierat, ar trebui să fii mai drăguță cu ea. Ai ceva probleme de atitudine.

— Anna, ce...

— Poftim. Apropo, eu am pregătit puiul. Ar trebui să-l guști.

— Vreau niște pui, a spus Dami, înființându-se lângă mine.

Am urmărit-o pe Anna cum îi pune câteva aripi de pui pe farfurie.

— E o cină foarte interesantă, a spus și s-a uitat la mine, abia înghițindu-și râsul care i se insinua în colțurile gurii.

M-am uitat la el și m-am trezit că trăiesc o experiență de decorporalizare. O clipă, tot ce era în jurul meu mi-a dat senzația unei ficțiuni elaborate. Lucy, Anna, Malcolm, ridicola expoziție de carne, totul devenise opera altcuiva, farsa unui scriitor nebun. M-am lăsat prinsă de poveste, dar paginile scenariului meu s-au terminat brusc și nu mi-am mai găsit locul. În secunda aia de desprindere de realitate, m-am uitat la Damiano și m-am simțit vrăjită. Cumva, el știa, simțea ce-i în sufletul meu, iar ochii lui mi-au spus că era alături de mine. Aș fi vrut să trăiesc la nesfârșit acel moment de limpezire, dar, mult prea repede, am simțit cum reintru în corpul meu, clipind din ochii ficși, cu inima bubuindu-mi în piept. Băutura era de vină, mi-am spus. Dar nu eram beată. Nici măcar amețită. Ce spusese despre cină? Ce trebuia să-i răspund?

— Da, am spus, sperând că m-am scos.

— Așa e întotdeauna?

— Cine?

— Luciana.

Am mai luat o gură de martini, golind paharul. Băusem deja două. Când ginul avea să mi se urce la cap, n-avea să fie prea frumos. Damiano aștepta un răspuns, iar eu nu știam ce să-i spun. M-am gândit o clipă să-i dau un răspuns sincer, dar m-am abținut. Tocmai îi crescuse substanțial valoarea netă, grație lui Lucy. În locul lui, m-aș fi abținut s-o bârfesc. În definitiv, era doar un scriitor, un client. Nu aveam suficientă încredere în el ca să-i spun ce gândeam, chiar dacă ochii lui negri ca vinul mă încurajau s-o fac.

— Are o casă frumoasă, nu crezi?

A fost o eschivă neconvingătoare, iar Damiano a înțeles imediat. A ridicat din umeri și s-a apropiat de masă.

— *Sì, sì*, a spus. Spectaculoasă.

Mi-a arătat cele două bovindouri prin care se vedea o terasă mare, complet goală.

— Păcat că nu sunt scaune afară, a spus Damiano. Afară ar fi frumos.

Ne-am așezat amândoi la masa uriașă a lui Lucy. Damiano s-a așezat în fața mea, așa că mă puteam uita ori în farfurie, ori la el. Alte variante n-aveam. Am auzit-o pe Lucy râzând strident și alintându-se în living.

— Nu știam că ești... *agganciata*, a spus Damiano.

M-am uitat la el derutată. Mi-a arătat inelarul de la mâna stângă.

— Logodită, a spus.

— Logodită? am spus. Nu sunt logodită.

— Dar Luciana...

— S-a înșelat, am spus.

— Asculți CD-ul? m-a întrebat Damiano după un minut, pe un ton mai coborât decât era cazul.

— Da, i-am spus. Îmi place foarte mult.

Era adevărat. În ultimele săptămâni, în desele nopți de singurătate, mă trezeam ascultând CD-ul cu îngeri al lui Damiano târziu în noapte, ca să pot adormi.

— Cum e *pesce*?

Zâmbetul lui strălucitor mi-a luminat fața.

— Te referi la peștișor?

— *Sì*, la peștișor.

— E foarte drăguț, Dami. Îl țin la birou, ca să-l văd mai des.

Nu mințeam, dar adevăratul motiv pentru care țineam peștișorul la birou era acela că nu avem nici un chef să-i explic lui Malcolm ce și cum.

— A fost foarte drăguț din partea ta, am adăugat.

— A fost un fleac, a spus.

— Cum mai merge cu scrisul? l-am întrebat. Ieri, când m-ai sunat, ai vrut să-mi spui ceva, nu? Parcă a trecut un car de ani de când n-am mai vorbit despre cartea ta. Mi-e dor de asta.

Damiano a zâmbit.

— Nu cred că o înțelege cineva așa cum o înțelegi tu, a spus. Ai putea să te uiți...? Știu că ești ocupată. Ești... Nu cunosc cuvântul. *Ispirazione*.

— Inspirație, am spus pe un ton gingaș. La fel e și în engleză. Aș vrea mult s-o citesc, Dami.

— *Bravo*, a spus.

A zâmbit din nou.

— Ar trebui să fac ceva pentru tine. Tu ai făcut atâtea pentru mine...

M-am gândit că era corect să-i spun că doar îmi făceam meseria și că nu era cazul să mă răsplătească în nici un fel. Dar, când am încercat să le rostesc, cuvintele mi-au rămas în gât.

— Și eu aș vrea, am spus, simțind cum un val de roșeață îmi cuprinde tot trupul.

Mi-am trecut nervoasă mâna prin păr, vrând parcă să mă răcoresc. Damiano se uita la mine cu privirea aia atotştiutoare pe care o etalase toată seara.

— Părul tău, a spus.

— Ştiu, am spus, încercând să râd. Arată jalnic. N-am ştiut cum să...

— Nu, a spus. E ca focul. Ca o coadă de cometă care-ţi coboară pe spate.

M-am uitat urât la el. Lucy şi Malcolm au apărut ca din senin la masă, de parcă s-ar fi teleportat. Nu-i văzusem venind. Malcolm ţinea în mână un pahar plin. Părea întunecat la faţă şi nu-i puteam descifra expresia din ochi.

— Perfect! a exclamat Lucy, fără legătură cu nimic. Să ne aşezăm! Vreau să vă comunic ceva.

S-a aşezat lângă mine, trăgându-şi scaunul mai aproape. Malcolm s-a aşezat în cealaltă parte, în faţa lui Damiano, şi a sorbit din pahar. S-a zis cu şoferul meu! Era cazul să nu mai beau.

— Un toast! a spus Lucy, ridicând paharul. Damiano, măcar ridică paharul, te rog!

Damiano s-a conformat, ridicând paharul cu apă minerală.

— Să bem pentru cărţi şi pentru literatură!

Lucy a sorbit cu poftă din pahar, iar noi am imitat-o.

— Angel! a exclamat Lucy.

— Lucy?

Parcă eram la birou. Mâna mi-a zvâcnit în lături, gata să apuce pixul şi să scrie un memo pe loc.

— După cum ştii, mă duc la New York cel puţin o dată pe an.

I-a mângâiat cu privirea pe Malcolm şi pe Damiano.

— Centrul vital al industriei literare e tot la New York şi e important să stai de vorbă direct cu editorii.

— Dar ai atâta succes în California! a spus Malcolm.

Mi s-a părut că detectez o urmă de linguşeală în vorbele lui.

— Cu internetul ăsta, mai e important să te duci la New York? Doar eşti celebră. Părerea mea e că ar trebui să vină ei la tine.

Mi-a fost atât de ruşine de parada lui de idolatrie, încât am pus capu-n pământ. Farfuria cu carne sclipea.

— Vai, ce drăguţ din partea ta, Malcolm, şi, lăsând modestia la o parte, e probabil adevărat. Ca să-ţi răspund totuşi la întrebare, chiar trebuie să mă duc. Dar New Yorkul mi se pare antrenant şi întotdeauna ai ceva de învăţat, nu? Nici unul dintre noi nu poate spune că a învăţat tot, nu?

Un murmur de aprobare a învăluit masa, deşi eu bănuiam că, exact ca mine, Malcolm şi Damiano habar n-aveau despre ce vorbea.

— În orice caz, a continuat Lucy nervoasă, nu spun asta ca să vă dau lecţii privitoare la industria literară. Voiam doar să spun că am hotărât să te iau cu mine, Angel.

— Pe mine?

— Da, în următoarea excursie la New York. Vii cu mine în Big Apple. În Gotham. În Oraşul Care Nu Doarme Niciodată. Ştiu că n-ai mai fost acolo până acum, dar sigur ai auzit de el, nu?

A râs ghiduş în pahar, ca şi cum ar fi trebuit să mi se pară amuzant.

— Oricum, Angel, te iau cu mine la New York. Asta voiam să spun. Meriţi.

— Uau, Lucy, nu ştiu ce să spun.

M-am gândit că fraza „nu ştiu ce să spun" era ideală ca să trag de timp, şi am tărăgănat cuvintele câteva secunde, până am găsit răspunsul pe care-l aştepta şi l-am pus de acord cu cel pe care mi-l dicta instinctul.

— Ce onoare pentru tine, Angel, a spus Malcolm. Foarte generos din partea ta, Lucy.

Lucy a aprobat din cap, înclinându-şi-l într-o parte. Îl fixa pe Malcolm cu o privire ciudată, de parcă călcase într-un rahat de câine, după care hotărâse să şi-l cureţe de pe pantof. Am întors capul uşor, ca să văd cum reacţiona Anna la toate astea, dar dispăruse. Damiano stătea cu capul aplecat în farfurie, dar îi vedeam buzele strânse pungă, într-un rânjet pe care abia şi-l ţinea în frâu.

— Mă bucur foarte mult, Lucy. Mulţumesc frumos.

— Sincer, Angel, nu pari prea bucuroasă. Te informez că n-am luat pe nimeni niciodată cu mine la New York, cu atât mai puţin un asistent.

Malcolm se încrunta aspru la mine. Damiano a ridicat ochii ca să-i întâlnească pe ai mei.

— Sunt doar copleşită, Lucy. E... o şansă extraordinară pentru mine.

— Exact, a spus Lucy.

— Luciana, ce faci la New York? Sunt nou pe aici, aşa că nu ştiu.

Damiano s-a întors cu tot corpul spre Lucy, călcând până la podea pedala extraordinarei lui carisme, de parcă era cea mai fascinantă fiinţă de pe pământ. Dar a făcut-o pentru mine, fiindcă vedea că eram încurcată. A fost un gest de salvare de-a dreptul eroic. Pentru că se uita numai la Lucy, nu mi-a văzut privirea prin care i-am transmis toată recunoştinţa mea, în timp ce Lucy începuse să povestească cum se întâlnea cu editorii, cu publiciştii şi cum le propunea noi proiecte. Vorbea despre cât de obositoare erau acele întrevederi programate una după alta, pentru că toţi editorii din New York voiau să se vadă cu ea. Mai erau şi petrecerile, bineînţeles. Întotdeauna avea loc câte un happening literar în New York. Avea câţiva autori care locuiau în New York, spunea, autori care aleseseră să fie reprezentaţi

de ea în detrimentul nenumăraților agenți literari celebri din oraș, și întotdeauna își făcea timp să se vadă cu ei. Se născuse în California, a spus Lucy, dar simțea că are spirit de newyorkeză. Bine măcar că nu crescuse în sudul Californiei – nu fusese niciodată în stare să treacă peste prejudecata asta. Măcar cei din nord erau mai credibili. Damiano credea la fel despre Italia lui? Aveau și ei o falie nord/sud? Deși ar fi fost de mirare, pentru că Italia era mult mai mică decât California. Ai ei, a spus, erau originari din Italia.

În timp ce Lucy vorbea, iar Damiano mai strecura câte o expresie italiană sau o exclamație, m-am uitat pe furiș la Malcolm. Cu chipul tot întunecat, stătea aplecat în față pe scaun, sorbind fiecare cuvânt pe care-l scotea Lucy. La un moment dat, mi-a simțit privirea și s-a uitat discret la mine. Am căutat în ochii lui complicitatea care trebuia să existe într-un cuplu, comunicarea mută născută din trăirile comune, dar nu mi-a oferit nimic din toate astea. Părea surescitat și ușor enervat pe mine.

Mi-am îndreptat atenția spre Damiano, care stătea tot aplecat spre Lucy, imaginea perfectă a fascinației pe care o simțea pentru tot ce spunea ea. Ca și Malcolm, mi-a simțit privirea și, o fracțiune de secundă, ochii lui i-au întâlnit pe-ai mei. În clipa aia m-a lovit dorința cu forța unui pian care cade dintr-un zgârie-nori. Nu era o simplă atracție sau o poftă feminină. Nu avea nimic romantic. Era dorință pură, atât de puternică, încât durea. Pe Damiano îl doream, îl dorisem probabil din clipa în care am citit prima pagină din cartea lui. Am resimțit fizic greutatea acestei revelații care amenința să mă sufoce. Damiano a văzut totul într-o secundă, șocul meu, revelația subită, sălbăticia dorinței mele, iar ochii i-au sclipit, semn că a înțeles.

— ...iar Angel lucrează la ceva foarte interesant, nu-i așa, Angel? O să le iau piuitul cu cartea asta.

M-am întors în direcția din care venea vocea lui Lucy, dar eram pe altă lume.

— Romanul despre Las Vegas, am spus încurcată. Sună foarte bine.

— Nu ăla! a sărit Lucy. Manuscrisul misterios.

— Aha, am spus, ăla.

— Da, ăla. Îl ducem la New York, Angel. Simt că va rupe gura târgului.

Brusc, m-a cuprins un sentiment de groază cumplită. Știam că Lucy era interesată de *Manuscrisul anonim* suficient de mult încât să mai ceară niște pagini, dar nu realizasem cât de sigură era că romanul o să se vândă. Acum, îl ducea la New York și pe mine odată cu el, ca să-i țin de urât. Iar eu aveam să mă pricopsesc cu un autor anonim pe care începeam să-l urăsc și cu un manuscris care, probabil, avea să mă scoată din minți. Partea cea mai proastă era faptul că mi-o făcusem cu mâna mea. Eu îi dădusem manuscrisul, pentru că voiam cu disperare să-i intru în grații și să-i dau ceva vandabil.

— E extraordinar, nu crezi, Malcolm? a spus Lucy.

— Extraordinar?

Malcolm părea derutat.

— Mă refer la efortul lui Angel, a spus Lucy. Fără îndoială, ea...

— Nu știu, a spus Malcolm nervos, înnegrindu-se și mai mult la față. Angel nu... Nu știu.

— Serios? a spus Lucy, ridicând mirată din sprâncene.

Malcolm și-a mușcat buzele. Damiano s-a lăsat pe spate în scaun, cu paharul ridicat pe jumătate în aer, ca și cum s-ar fi oprit în mijlocul unui discurs. Pe fața lui Lucy nu se citea nimic, dar ochii îi scăpărau. Un val de încordare mi se zvârcolea în stomac. Liniștea

devenea insuportabilă, o entitate care parcă prindea contur. Nu înţelegeam de ce nimeni nu scotea o vorbă. Mi-am dres glasul, şi toţi ochii s-au îndreptat spre mine, aşteptând.

— Aş mai bea ceva, am spus.

Cu mâinile încleştate pe volan, priveam ţintă înainte, paralizată la gândul să nu fac ceva care să alerteze poliţia că aveam alcoolemia peste limita legală. Nu e vorba că eram beată, nu eram nici măcar ameţită. Excesul de adrenalină din corp acţionase ca un antidot la gin, aşa că mă simţeam mai trează decât fusesem înainte să beau primul pahar. Ceea ce nu se putea spune despre Malcolm, care, beat mort, stătea pleoştit pe scaunul de lângă mine. Mai aveam zece minute de mers până la apartamentul meu şi nu schimbaserăm nici un cuvinţel de douăzeci de minute. Aerul dintre noi era tensionat şi fumega a ură.

— Pot conduce şi eu, fudu-i mă-sa!

— Nici măcar nu poţi futu-i mă-sa vorbi, Malcolm, darămite să poţi futu-i mă-sa conduce, bine?

— Ai gura mare, Angel, a spus. Ai putea face chestii mai bune cu ea. Sau poate că le-ai făcut deja.

— Ce tot spui acolo? Lasă, nu-mi spune. Nu-mi vine să cred ce beat eşti!

— Nu sunt beat, fudu-i mă-sa, da? Şi dacă aş fi, ce? Mă poţi învinui? După cum te-ai purtat cu mine acolo...

— După cum m-am purtat cu tine? Acum, trebuie să-mi spui despre ce-i vorba, pentru că vorbeşti în dodii, Malcolm.

— Ştii ce s-a întâmplat, Angel. Ştii, fudu-i!

Toată seara mi se derula cadru cu cadru prin faţa ochilor, pe ecranul nopţii din faţa mea. Cum se mutase Lucy tot mai aproape de mine cât timp am stat la masă, până când picioarele ni s-au atins, iar coapsa ei rece s-a

lipit de a mea. Cum, în dialogul cu Lucy, Malcolm a trecut de la linguşeala crasă la flirtul pe faţă şi apoi la ceva ce aducea a apropiere libidinoasă. Cum, de fiecare dată când încercam să mănânc, carnea mi se oprea în gât. Cum Lucy a înfulecat cu poftă o porţie zdravănă din carnea mai multor animale. Cum Malcolm a turnat în el pahar după pahar şi cum Lucy l-a încurajat să mai bea. Cum stătea Anna în uşa dintre living şi sufragerie, aruncând pumnale din priviri, până când, mult prea târziu, Lucy i-a spus: „Poţi pleca". Cum ne-a prezentat Lucy desertul, un pandişpan uriaş, tolănit într-un coş de zahăr, spunându-ne că Damiano îl făcuse special pentru mine. Cum ne-a invitat Lucy pe toţi pe terasă, la un trabuc. Trabuc! Cum Malcolm i-a acceptat bucuros invitaţia, deşi nu fumase trabuc în viaţa lui, lăsându-mă cu Damiano la masă. Cum Damiano s-a aplecat atât de mult spre mine, încât mi s-a ridicat părul pe mână şi mi s-a făcut pielea de găină. Cum mi-a spus „Pot să te sun?" şi cum eu am ştiut exact ce însemna asta. Cum i-am spus „Nu pot" şi cum mi-a răspuns „Înţeleg". Cum mă uitam la Malcolm şi Lucy prin uşa de sticlă a terasei. El gesticula cu mâinile lipsite de vlagă din cauza ginului şi vermutului, apropiindu-şi-le tot mai mult de ea, până când i-au atins braţul, mâna, umărul. Cum Damiano a văzut toată scena cu mine, a tăcut mult timp, după care s-a ridicat şi mi-a spus că trebuia să plece. Cum totul s-a petrecut apoi foarte rapid. Damiano a plecat, Lucy mi-a îndesat în braţe o bucată de pandişpan învelită în staniol şi mi-a spus că vom discuta despre programul nostru de la New York şi ne-a condus afară pe Malcolm şi pe mine pe uşa ei mare şi albă, cum eu am scos cheile din buzunarul lui Malcolm, cum am pornit motorul, nevenindu-mi să cred, nici măcar în clipa aia, că totul se întâmplase cu adevărat.

— Ştiu că te-ai făcut de râs, i-am spus lui Malcolm. Dar nu ştiu de ce.

— Din cauza ta m-am făcut de râs, a spus.

— N-am făcut nimic.

A expirat cu putere, umplând spaţiul mic al maşinii cu respiraţia lui îmbibată cu alcool. Am coborât geamul.

— Te-ai cuucat cu el?

— Să mă culc? Cu cine? Ce-i asta?

— Angel, fudu-i! Nu face pe proasta! Ai făcut sssexxx? Cu bucătarul ăla italian? Drogatul. Scriitorul. Ce-o fi. Da au ba?

Am început să tremur, ori de furie, ori cuprinsă de remuşcări, ori de mirare, ori toate trei odată, şi a trebuit să mă adun, încleştându-mi şi mai mult mâinile pe volan, înainte să-i răspund.

— Ce tot spui acolo, Malcolm? Ai idee ce spui? Ştii cât de ridicol sună?

— Mă crezi prost, iubire? Crezi că eu n-am ochi? Pandişpan, fudu-i? Părul tău. Coadă de cometă? Ce Dumnezeu? Crezi că n-am văzut?

— Nu văd legătura.

— El ţi-a făcut CD-ul ăla cu piese despre îngeri, nu? Ştiam eu.

A scuipat ultimele cuvinte cu o furie pe care nu i-o mai auzisem în voce până atunci.

— I-am redactat manuscrisul, Malcolm. L-am ajutat să se umple de bani. Mi-e recunoscător, atâta tot. Nu m-am culcat cu el. Când te vei trezi, n-o să-ţi vină să crezi că mi-ai spus ce mi-ai spus.

— I-ai redactat manuscrisul, a repetat Malcolm încet, bălmăjind cuvintele. Cartea lui. A lui! E ca şi cum ai fi făcut sex cu el. Pentru tine e oricum acelaşi lucru.

— Nu e drept, Malcolm, şi ştii asta. Lucy a vândut cartea lui, şi nu pe a ta. Şi ce dacă? Asta înseamnă că m-am culcat cu el? Iar tu ce făceai cu Lucy? O atingeai, flirtai cu ea, ba nu, nu flirtai, îţi curgeau balele după

ea. Doamne, Malcolm, e şefa mea. Şi e... Doamne, e Lucy Fiamma.

Am început să ridic tonul tot mai mult pe măsură ce vorbeam, întrebându-mă dacă Malcolm observa ceea ce mie-mi era clar, anume că protestam cu prea multă râvnă. Văzuse cum mă uitam la Damiano şi ştia ce însemna asta. Puteam la fel de bine să fac şi sex cu el. Era atât de absurdă ideea?

Am oprit frânând brusc. Am ajuns la apartamentul meu, acvaplanând pe o mare de gin, fără să murim sau să fim arestaţi. I-am mulţumit în gând lui Dumnezeu. Malcolm şi cu mine am stat secunde bune sau chiar minute nemişcaţi în maşină, amândoi pierduţi în hăţişul gândurilor noastre.

— Se pare că şi tu te-ai cam dat la ea, a spus în cele din urmă.

Dintr-odată, nu mai părea beat, ci veninos şi obosit.

— Acu' crezi că m-am culcat şi cu ea? Hai, spune, Malcolm! Ar fi finalul perfect al unei seri perfecte.

— Te-ai culcat cu ea sau nu? Nu te purta ca şi cum ar fi imposibil. Am văzut cât de aproape s-a aşezat de tine. Cred că o exciţi, Angel.

— Malcolm... Am oftat. E dezgustător, futu-i mă-sa.

M-am lăsat pe spate, sprijinindu-mi capul de scaun. Malcolm era întors pe jumătate spre mine, ochii îi sticleau, iar mâinile îi zăceau inerte pe genunchi, ca două păsări moarte. Mi-am amintit cât de bine arăta la începutul serii, de parcă ar fi fost o întâmplare din alt timp. Arăta răvăşit şi pierdut, de parcă îmbrăcase hainele altcuiva. Probabil că şi eu arătam la fel.

— De ce facem asta? a întrebat.

— Nu ştiu, am răspuns.

S-a întins spre mine, cuprinzându-mă cu braţele şi căutând cu mâinile locul preferat în părul meu încâlcit. S-a aplecat să mă sărute, dar m-am ferit. Nu puteam.

Nu în clipa aia. Mi-am luat poşeta şi am descuiat portiera, lăsând cheile în contact.

— Eşti în stare să conduci până acasă?

Malcolm s-a uitat îndelung la mine. Chiar şi în întunericul din maşină, vedeam cum faţa îi e străbătută de fel de fel de sentimente.

— Asta-i tot, Angel?

— Doar în noaptea asta, am spus.

— De ce? Iar ai de lucru?

— Malcolm, te rog.

Îl imploram.

— Sigur eşti în stare să conduci?

A coborât din maşină, a urcat la volan şi, protocolar, mi-a deschis, făcându-mi semn să ies. M-am strecurat afară, iar el a trecut în locul meu, trântind portiera. A pornit motorul şi mi-a aruncat o ultimă privire pe geamul coborât pe jumătate.

— Da, Angel, a spus, mă simt în stare să conduc, futu-i!

A demarat mai rapid decât trebuia, stârnind în urma lui o ploaie de pietricele, dar ştiam că e stăpân pe el. Am rămas acolo, privind, cu poşeta în mână şi cu ochii usturându-mă de oboseală, până când farurile maşinii au dispărut în noapte.

10

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: pagini din MANUSCRISUL ANONIM

Dragă domnişoară Robinson,

Ca de obicei, comentariile dumneavoastră mi-au fost de mare folos. Daţi-mi voie să vă spun că a început să-mi placă să lucrez cu dumneavoastră. Înţeleg că proza mea trebuie să fie mai „vioaie", după cum spuneţi şi nu, observaţiile dumneavoastră nu mă supără. Vă rog să citiţi paginile ataşate şi să mă înştiinţaţi dacă sunt cea ce trebuie. Cred că vi se vor părea stimulatoare. Sper să fie în continuare pe placul domnişoarei Fiamma. Ca întotdeauna, aştept cu nerăbdare veşti de la dumneavoastră.

G.

MANUSCRISUL ANONIM, pag. 102

Alice aştepta goală în pat.

Hotelul din Midtown Manhattan era drăguţ, dar nu din cale-afară. Nu era într-atât de elegant încât să atragă atenţia. Nimeni n-ar fi bănuit că Vaughn

Blue putea sta la un hotel „drăguț" Aici, deghizat, putea fi eventual confundat cu Vaughn Blue, nu luat drept Vaughn Blue, zeul rockului. Și exact asta voia Alice. N-avea chef să devină vreo pipiță groupie și să-i apară fața prin toate revistele de scandal. Avea planuri mult mai ambițioase.

Era adevărat însă că prima oară când au luat amândoi masa la Michael's, la rugămintea lui Carol, Alice l-a găsit de-a dreptul irezistibil. Avea pielea măslinie și ochii de culoarea prunei coapte. Era înscris într-un program în doisprezece pași, ca toate vedetele rock „obligate" să fie dependente de heroină, așa că n-a băut alcool, rămânând perfect coerent. Dar carisma lui incontestabilă a dat-o pe Alice pe spate, iar exaltarea i-a atins asemenea cote, încât abia mai rezista. Lui Alice i s-a părut o coincidență fericită faptul că era atrasă fizic de un bărbat pe care-și pusese în gând să-l seducă. Atracția nu era obligatorie, dar, în cazul ăsta, a fost clar bine-venită.

La început, Vaughn n-a vrut să vorbească deloc despre cartea lui. Părea să-l deranjeze faptul că nu venise Carol Moore în persoană. N-a durat mult însă, și s-a deschis în fața lui Alice. Alice știa ce efect avea frumusețea ei și cum putea profita la maximum de ea. Mai mult decât atât însă, Alice știa ce însemna puterea puterii și faptul că puterea era cel mai tare afrodiziac din lume.

Vaughn era inteligent și scria bine, calități care-l diferențiau de majoritatea autorilor din lumea vedetelor. Pe Alice n-o interesa asta la el, chestia cu talentul literar, pe care-l detesta, așa că s-a concentrat pe atracția pe care o simțea față de el.

Curând, l-a făcut pe Vaughn să nu mai vorbească despre cartea lui, ci despre alte lucruri mai frumoase, cum ar fi când s-ar putea revedea și unde. Voia să audă mai multe despre cartea lui, a zis Vaughn. Alice a spus „bineînțeles" și i-a propus câteva hoteluri unde puteau discuta pe tema asta.

Prima oară a fost fabulos, o surpriză pentru Alice, care abia mai apuca să-şi facă o plăcere. N-au vorbit deloc. S-au repezit unul la altul ca două fiare. A doua oară a fost mai lent, mai profund, după care Vaughn a vorbit un pic despre viaţa lui. Mai avea o carte, i-a spus. O scrisese demult. N-o citise nimeni. Nimeni. Înainte s-o cunoască pe Alice, n-a avut încredere în nimeni. N-ar vrea s-o citească?

Ba da, i-a spus Alice. Sigur că da.

Iat-o acum din nou la hotel, cu trupul ei suplu complet despuiat, cu părul auriu răsfirat pe pernă, cu pântecele palpitând de nerăbdare.

N-a trebuit să aştepte prea mult.

S-a auzit o bătaie în uşă, iar Alice a deschis. Vaughn Blue stătea în prag, purtând pălărie, ochelari de soare şi barbă falsă. Arăta caraghios, dar nu semăna cu Vaughn Blue. Şi-a lins buzele când a văzut-o pe Alice şi i-a spus că seamănă cu Lady Godiva. Alice l-a întrebat ce mai aştepta, de ce nu era deja gol.

Vedetele erau întotdeauna mai slab dotate decât păreau, când le vedeai în persoană, şi-a zis Alice rupând hainele de pe Vaughn. Dar nu şi Vaughn, care a străpuns-o cu ditamai mădularul.

S-au rostogolit pe pat, udând cearşafurile cu sudoarea lor îmbibată de hormoni. Vaughn a muşcat-o pe Alice de sâni şi a lins-o pe gât. Alice şi-a înfipt unghiile în umerii lui Vaughn. Şi-a împins bazinul în sus, înspre al lui, iar el i-a cuprins spatele, apăsându-i-l cu palmele şi împungându-i-l cu degetele. Alice a gemut de plăcere. I-a înşfăcat bărbăţia uriaşă şi a îndesat-o în ea, în locul acela umed, aburind. Era atât de bine, şi-a zis ea, când el o brăzda ca pe un ogor fertil... Atât de bine când el îi umplea trupul, încât flăcări dulci îi pârjoleau carnea. Voia să nu se termine niciodată, chiar dacă valurile de extaz o sufocau.

Vaughn s-a smuls de sub trupul ei scuturat de frisoane şi s-a ridicat pe perne, cu pielea strălucind. Şi-a împletit degetele în părul ei şi a rămas aşa.

— Nu te opri, a gemut Alice.

— Trebuie să te privesc. Trebuie, a oftat el.

Și-a trecut mâinile peste sânii ei, cuprinzându-i în palme. Cu un deget, a desenat un cerc în jurul sfârcului sânului ei drept, apoi s-a oprit.

— N-am observat asta până acum.

Alice și-a ridicat mâna la sân, vrând parcă să-l șteargă – tatuajul pe care și-l făcuse cu mult timp în urmă, când viața i se părea plină de speranțe. Tatuajul mic, dar desenat în cele mai mici detalii o reprezenta pe Alice în Țara Minunilor, așezată sub ciuperca fermecată.

— E un fleac, a spus Alice. Un fleac.

— E splendid, a spus Vaughn, cum ești și tu.

S- a aplecat și a sărutat-o pe Alice pe sân.

— Vreau să intru acum, a spus.

Iar Alice l-a primit.

Deci era Malcolm.

Trebuia să vină la mine într-o oră, iar eu n-aveam stare să-l aștept. Simțeam cum furia îmi făcea corpul să trepideze, urcând spre mușchii mandibulei și ai umerilor și formând noduri atât de dure, încât păreau oase. Stăteam cu ochii pe ceas, numărând minutele, ca să-mi găsesc o ocupație. Pentru probabil a suta oară, mi-am dus mâna la sân, ciupindu-mi blestematul ăla de tatuaj – cea mai mare greșeală din viața mea –, vrând parcă să-l smulg cu unghiile. Am luat mâna, dar mintea mi se încăpățâna să se gândească la tatuaj și la tot ce ajunsese să însemne.

Trebuia să-mi fi dat seama de la bun început, de la primele pagini, că agentul literar din *Manuscrisul anonim* era leit Lucy. Concluzia era mai mult decât evidentă, dar refuzam să ajung la ea. Putea fi vorba de sute

de alți agenți literari, mi-am spus. Dar lucrasem numai cu Lucy, așa că de unde să știu?

Când am început să primesc primele capitole, m-am concentrat cu atâta râvnă asupra stilului poticnit, încât n-am văzut cât de clare erau legăturile dintre personaje și omoloagele lor reale, din agenția lui Lucy. Dar, pe măsură ce stilul se îmbunătățea grație observațiilor mele – și chiar se îmbunătățea –, mi-a devenit clar că Lucy era Carol Moore, Anna era Jewel, Craig era Ricardo, iar eu eram Alice. Dar erau universuri paralele. Bineînțeles, Anna nu semăna deloc cu frumoasa și grațioasa Jewel. Craig nu aducea nici pe departe cu delicatul și sofisticatul Ricardo. Ca și Lucy, Carol Moore era un agent genial și influent, dar, în celelalte privințe, n-avea nici în clin, nici în mânecă cu Lucy. Carol Moore era amabilă, echilibrată, generoasă, blândă și filantroapă. Lucy nu avea... în fine, nimic din toate astea.

Dar personajul Alice mă deranja cel mai mult. Era prefăcută, ambițioasă peste măsură, rea și manipulatoare. Și era și scriitoare. Sub toate aspectele, era opusul meu. În observațiile mele, i-am sugerat autorului să nuanțeze personajul Alice. Una dintre regulile de bază ale ficțiunii spune că personajul principal nu poate fi detestabil, dacă se vrea ca romanul să aibă succes. Dar chiar dacă i-am spus asta autorului, am început să mă întreb dacă nu cumva încercam doar să mă apăr. Pentru că instinctul nu mă înșela. Autorul romanului, cine o fi fost, mă cunoștea. Și nu superficial.

Toate astea au fost clare la început. Poate că, într-un acces de narcisism, mi s-a părut ușor incitant. Dar, când m-am dus la petrecerea lui Lucy, asemănările mi s-au părut prea mari și prea multe ca să am liniște. Chiar și atunci când am încercat să dau de Peter Johnson, tot aveam sentimentul clar că nu era el.

L-am sunat pe domnul Johnson acasă, după ce Jackson i-a găsit numărul, dar telefonul a sunat în gol, n-a răspuns nimeni şi nici n-avea robot care să preia mesajul. Am mai încercat o dată a doua şi a treia zi. La a patra încercare, cineva mi-a răspuns în sfârşit, dar nu era Peter Johnson, ci o femeie care a spus că era infirmiera domnului Johnson. Peter Johnson murise, m-a informat. Era bolnav de ceva vreme. M-a întrebat cine sunt şi, după ce m-am prezentat, a oftat trist. Domnul Johnson aşteptase mult timp un telefon de la agenţia mea, mi-a spus, numai despre asta vorbea. Ce ghinion că şansa îi surâdea după ce părăsise această lume... Mi-am prezentat în grabă condoleanţele şi am încheiat convorbirea cât de repede am putut.

Deşi nu avea nici o logică, mă simţeam oarecum vinovată de moartea lui Peter Johnson. Comentariul Annei: „Dacă toţi scriitorii enervanţi ar muri la fel de repede" m-a făcut să mă simt şi mai prost.

Pe lângă faptul că mă mustra conştiinţa că nu fusesem amabilă cu el la ultima noastră convorbire, moartea lui Peter Johnson m-a băgat într-o ceaţă totală. Mi-am zis să lucrez pe manuscrisul lui aşa cum făceam şi cu toate celelalte. Nu era vorba că nu aveam destule de făcut la birou sau în viaţă, după sinistra serată de la Lucy. În plus, *Manuscrisul anonim* era doar o carte. Ba nu, nu o carte, un manuscris. Nici măcar un manuscris, mai curând o serie de texte trimise prin e-mail. Şi-apoi, trebuia redactat. Fără ajutorul meu, n-ar fi fost citibil, băşca vandabil. Autorul, indiferent cine era, trebuia să ştie asta mai bine decât mă ştia pe mine.

Dar erau prea multe „coincidenţe" între evenimentele din *Manuscrisul anonim* şi cele din viaţa mea. O singură persoană cunoştea detaliile suficient de bine ca să le scrie. Manuscrisul lui Alice fusese respins, la fel şi al lui Malcolm. Eu primisem o mărire de salariu, Alice la fel.

Eu lucram cu Damiano, Alice, cu Vaughn.

Dar n-am fost sigură şi nici n-am vrut să recunosc până n-am citit scena aia şi mi-am dat seama că Malcolm era autorul romanului *Manuscrisul anonim*.

Altă explicaţie nu putea fi, şi nici alt autor. Scena de sex torid (excesiv de descriptivă) dintre Alice şi Vaughn ilustra perfect acuzaţia lui Malcolm că mă culcam cu Damiano. Vaughn însuşi părea sosia lui Damiano, de la heroină până la culoarea ochilor. Dar asta nu era tot, nici pe departe. Ceea ce mi-a făcut inima să-mi bubuie în piept şi degetele să-mi îngheţe a fost însăşi scena de sex. Cine altcineva, dacă nu Malcolm, şi, prin extensie, Alice, ştia exact cum îmi plăcea să fiu mângâiată? Dar chestia cu sărutatul tatuajului m-a terminat. Acea mică intimitate era a noastră. O tatuase pe Alice cu Alice în Ţara Minunilor după modelul aripilor mele de înger, pe care le sărutase de atâtea ori. După ce am citit scena, mi s-a făcut rău. Dacă Malcolm scria romanul ăla, şi n-avea cum să nu fie el, tot ce credeam despre el şi tot ce aveam senzaţia că ştiu despre dragostea noastră era greşit.

Ciudat era faptul că, înainte să citesc paginile alea, chiar regretam felul în care mă purtasem cu el.

La vreo două zile după sinistra petrecere a lui Lucy, Malcolm m-a sunat, chinuit de remuşcări. Mi-a zis că-i pare rău, că nu trebuia să bea atât, că nu ştia ce-l apucase, că situaţia era delicată şi că îi era ruşine, sigur înţelegeam asta, nu? Am înţeles. Ce nu înţelegeam era de ce era din senin atât de spăsit. Aşa cum îl ştiam dinainte să lucrez pentru Lucy, Malcolm recunoştea dacă greşea, era eventual conciliant după o dispută, dar niciodată nu-şi turna cenuşă-n cap, mai ales în faţa mea.

Mi-a propus să luăm cina împreună, iar eu am acceptat. L-am rugat să mă lase vreo două săptămâni înainte

să stabilim întâlnirea. A părut încântat şi uşor surprins, de parcă nu se aştepta să cedez atât de uşor.

Şi de ce cedasem atât de uşor? Mi-am zis că explicaţia ar fi că-l iubeam pe Malcolm şi că voiam să salvez relaţia şi să rămânem împreună. Adevărul e însă că mă simţeam pur şi simplu vinovată. Mă simţeam vinovată că Lucy i-a respins manuscrisul lui Malcolm şi că fusese umilit din cauza mea. Şi mă mai simţeam cumplit de vinovată din cauza sentimentelor mele pentru Damiano. Nu se întâmplase nimic între noi, nici măcar pe-aproape, dar Damiano se strecurase în mine acolo unde numai Malcolm avea acces de mult timp. Nu puteam nega forţa acelei atracţii. Fizic, îi fusesem fidelă lui Malcolm, dar reproşurile pe care mi le-a aruncat la petrecerea lui Lucy mi-au injectat veninul adevărului. Îl înşelasem cu mintea. Aşadar îl trădasem pe bărbatul pe care-l iubeam.

Apoi însă, am citit scena aia, şi tot ce credeam că ştiu a devenit un iureş confuz.

Primul impuls a fost să-l sun pe Malcolm şi să-mi vărs furia la telefon, dar m-am abţinut. Am fiert în mine vreo două zile, întorcând situaţia pe toate părţile, căutând din nou motivele pentru care nu putea fi el autorul, încercând să-mi recapăt încrederea în el. Speram ca, până aveam să ne întâlnim să luăm cina, să am o revelaţie, dar n-a fost cazul. În schimb, furia şi deruta au dospit, până când am simţit că dau pe dinafară.

În starea asta eram în timp ce aşteptam să vină Malcolm să mă ia la cina de împăcare. Când, în sfârşit, l-am auzit bătând la uşă, picioarele îmi erau atât de ţepene de încordare, încât abia am reuşit să traversez camera ca să-i deschid.

Primul lucru pe care l-am văzut când am deschis uşa a fost uriaşul buchet de flori pe care Malcolm îl ţinea în faţa ochilor.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat înainte să intre.

— De ce faci asta? am spus pe un ton mai dramatic decât intenționasem.

— Ce? a spus, dar a pălit imediat, cu o expresie de vinovăție cumplită.

— Știi tu, am spus. Nu mă face s-o iau de la capăt! Vreau doar să știu de ce. Ce crezi că vei obține cu asta? Cât mai crezi că poți continua așa?

— Angel...

A ezitat, coborând privirea. Florile începeau să i se pleoștească în mână.

— Chiar nu știu ce crezi... ce vrei să spui.

S-a făcut mic. Asta m-a întristat și m-a înfuriat deopotrivă.

— Zău așa! am spus. Termină! Când aveai de gând să-mi spui? Aveai măcar de gând să-mi spui? Vrea s-o vândă. O s-o vândă. Știi asta! Cât timp crezi că mai poți să faci pe anonimul?

Vocea mea zgâria aerul.

Am văzut cum paloarea lui Malcolm se transformă în roșeață. Ochii lui triști și înnegurați au sclipit vioi. Dacă înainte părea cocoșat de rușine, acum stătea drept, cu pieptul umflat.

— Ce naiba, Angel?

Tonul îi era furios, fără urmă de ezitare.

— Nu. Știu. Nu știu despre ce vorbești! Lămurește-mă!

— *Manuscrisul anonim*, am spus. Știu că tu ești autorul. Am citit capitolul ăla, da?

— Ce zici tu acolo, Angel?

Malcolm s-a uitat la mine cu o expresie nedumerită, neștiind parcă dacă să râdă, să plângă sau să vomite. Și-a ridicat mâinile cu palmele în sus, scăpând florile pe jos. Florile s-au prăbușit pe podea, așternând un covor de tulpini și de petale la picioarele mele.

— Eşti nebună, a spus. Capitolul ăla!?! Tu auzi ce spui? Te-ai ţăcănit, Angel.

Am dat-o înainte, aţâţată de zilele de furie mocnită, insistând că el era singura persoană care putea scrie manuscrisul. Malcolm o ţinea sus şi tare că nu l-a scris el şi m-a obligat să-i dau fiecare detaliu. M-a făcut s-o spun cu voce tare, să vorbesc despre Damiano şi să-i explic de ce scena de sex dintre Vaughn şi Alice era încă o acuzaţie. Faţa i s-a întunecat când am adus vorba de Damiano, apoi i s-a strâmbat într-o grimasă când am insistat asupra scenei de sex, servindu-i în final dovada irefutabilă a tatuajului.

— Crezi că eşti singura femeie căreia îi place să facă sex într-un anume fel, Angel? Să fim serioşi, crezi că eşti singura gagică cu tatuaj pe ţâţe?

Am fost şocată. Mă simţeam ca unul dintre personajele alea de desene animate sub care se dărâmă podiumul, dar care rămân suspendate în aer câteva secunde înainte să cadă. Dar Malcolm nu voia un răspuns de la mine. Nu terminase de comentat.

— Crezi că m-aş umili într-atât încât să trimit un manuscris anonim, pe care să-l redactezi tu? a spus. Atât de puţină încredere crezi că am în talentul meu? Sunt un artist, Angel. Nu cred că ai înţeles asta vreodată. Cum ţi-a putut da prin cap, fie şi pentru o clipă, că aş face aşa ceva?

— Pentru că...

— De unde ştii că nu e puştiul tău, Damiano? Poate că el e misteriosul autor. Se pare că ştie cam multe despre tine, nu?

— Doar nu mai crezi că...

— Nu mai ştiu ce să cred.

— Damiano nu mai are nevoie să vândă încă o carte! m-am zborşit. Scrie deja una foarte bună, pe bani frumoşi.

— Spre deosebire de mine, nu, Angel? Nu asta ai vrut să spui?

Ne-am uitat unul la altul câteva secunde. Nu știam ce să-i răspund, nu știam dacă avea dreptate sau nu. Mi s-au umplut ochii de lacrimi, dar, neînțelegând deloc ce se întâmpla, tulburată de toate ciudățeniile care-mi invadau viața, nu știam dacă plângeam sau dacă ochii nu-mi curgeau din cauza efortului de a-i ține larg deschiși atâta timp. Mi-am luat privirea de la el și m-am uitat la florile împrăștiate la picioarele mele. Nu știam ce să spun.

Nu știam nici măcar cum mă simțeam.

— Crezi că am nevoie de tine, nu, Angel? a spus Malcolm.

Indignarea din vocea lui era rece și tăioasă.

— Ei bine, n-am nevoie de tine. N-am nevoie nici de ajutorul, nici de mila ta.

— Nu, am spus moale. Sigur că n-ai.

— Exact, a spus, pe un ton răspicat. Și-ți mai spun ceva, iubire...

S-a oprit, opintindu-se să arunce cuțitul.

— Tu ai nevoie de mine.

— Ce vrei să insinuezi?

— Te car în spate de când te-am cunoscut, Angel.

— Mă cari în spate?

— Serios vorbind, crezi că ai mai fi unde ești acum dacă nu eram eu? Dacă nu te împingeam eu de la spate, probabil ai fi frecat menta, fără să ai o slujbă, bașca o carieră. Și pe umărul cui ai fi plâns? Pe al meu, normal. Nimeni altcineva nu te-ar mai fi susținut.

— Nu-mi amintesc să mă fi susținut, Malcolm. Mă întrețin singură de ani de zile.

— Vorbesc despre susținerea emoțională, Angel. Numai eu te-am ajutat de când te cunosc.

— Ce vrei să insinuezi?

Malcolm a ridicat din umeri.

— Vreau doar să spun că... de vreo doi ani, numai eu sunt în viaţa ta. Nici măcar n-ai căutat pe altcineva. Şi cred că... depinzi de mine. Asta-i tot ce vreau să spun.

Asta-i tot ce voia să spună, normal. Nici un cuvânt despre dragoste.

— Mersi că m-ai lămurit, Malcolm, am spus. Poate că e momentul ca situaţia asta să se schimbe.

Vocea îmi tremura.

— Cum adică? a întrebat, cu o uşoară umbră de îndoială, care i-a mai turtit siguranţa de sine.

— Cred că ar trebui să...

Un frig cumplit mi-a îngheţat corpul, dar inima îmi bubuia în piept. Nu-mi venea să cred că urma să fac pasul ăla şi m-am clătinat ezitând.

— Crezi că ar trebui să ne despărţim?

Malcolm nu voia să creadă.

— Asta vrei să spui?

— Da, cred că asta vreau să spun.

Am început să tremur. Am rămas amândoi nemişcaţi o clipă, îngheţaţi de răceala cuvintelor mele, apoi Malcolm a făcut un pas spre mine, aplecându-se în aşa fel încât nu puteam să-i evit privirea furioasă.

— Nu cred că ştii ce vorbeşti, Angel, dar îţi spun ceva. Când o să te trezeşti şi o să te gândeşti o secundă la ce ai făcut, o să înţelegi că tocmai ai comis o greşeală uriaşă.

— Ar fi mai bine să pleci acum, Malcolm.

Trebuia să-l dau afară din apartament înainte să mă răzgândesc şi să retrag tot ce spusesem. Eram pe marginea prăpastiei. Nu-mi trebuia mult ca să mă arunc.

— Ar trebui să ştii un singur lucru, Angel.

— Pleacă, am spus, rugându-mă s-o taie înainte să se topească gheaţa şi să se transforme în lacrimi.

Malcolm a ridicat din umeri şi s-a întors să plece.

— Nu sunt eu ăla, a spus când a ieşit. Mai caută în altă parte.

Nu ştiam dacă se referea la relaţia noastră sau la *Manuscrisul anonim*, dar plecase de mult când m-am gândit să-l întreb.

Mai erau zece zile până când Lucy şi cu mine plecam la New York. În timp ce mă duceam la birou, la primele ore ale dimineţii, mă gândeam că fiecare dintre aceste zece zile avea să fie plină de întrevederi programate, anulate şi reprogramate, de memorii şi e-mailuri către diferiţi editori, asistenţi şi directori de editură, de nenumărate rezervări de bilete de avion şi de camere de hotel, făcute şi desfăcute până când ajungeau iar la formula originală. Din clipa în care Lucy anunţase că pleacă la New York şi că mă ia şi pe mine, detaliile legate de rezervări şi programări îmi mâncau tot timpul. Pe măsură ce se apropia ziua plecării, Lucy devenea tot mai obsedată de program, de zbor şi de tot ce era legat de călătorie. Cu trei zile înainte, mi-a cerut s-o informez de două ori pe zi cu privire la starea vremii din New York („Ai grijă să te interesezi de oraşul New York, Angel. Nu mă interesează condiţiile de pe pârtiile din munţii Andirondack.") şi să-i dau informaţii despre reglementările de ultimă oră emise de Agenţia de Securitate a Zborurilor referitoare la ce aveam voie să luăm în avion şi ce nu.

Normal, toată munca asta nu trebuia să mă împiedice să mă ocup de sarcinile obişnuite, adică să termin de redactat romanul lui Shelly Franklin, pentru ca Lucy să-l poată vinde (pe bani frumoşi) la New York, dar şi de acum imposibila misiune de a lucra la *Manuscrisul anonim*. Toată munca aia care mă cocoşa avea totuşi un avantaj. Nu mă lăsa să mă gândesc prea mult la dezastrul din viaţa mea.

Maşina lui Craig era singura parcată pe alee când am oprit în faţa agenţiei. Speram să fi ajuns prima, ca să mă ocup de lista kilometrică a lui Lucy în linişte desăvârşită, dar şi Craig muncea ca nebunul de când începusem să planificăm călătoria la New York, aşa că nu m-am mirat prea tare că ajunsese înaintea mea.

Mi-am făcut curaj pentru ziua care mă aştepta, mi-am luat geanta, veşnicul teanc de manuscrise şi cafeaua încă aburindă şi am coborât din maşină cu spatele, ca să pot ţine tot ce trebuia să car.

Când m-am ridicat şi m-am întors, Damiano stătea în faţa mea, o vedenie cu o vază plină de cale în mână, iar eu am sărit, înăbuşindu-mi ţipătul speriat, scăpând cafeaua şi mare parte din manuscrise.

— Damiano! M-ai speriat de moarte!

Inima îmi bubuia în piept, iar genunchii îmi tremurau.

— Iartă-mă, Angel. Credeam că m-ai auzit venind. Dă-mi voie să te ajut!

S-a aplecat să culeagă hârtiile în acelaşi timp cu mine, aşa că am dat cap în cap, într-o scenă care putea figura în orice film cu întâlniri romantice.

— Scuze, scuze, a spus iar şi a început să râdă.

Feţele noastre erau foarte apropiate şi, când am ridicat ochii, m-a izbit din nou atracţia pe care o simţeam pentru el. Un val de căldură mi-a urcat pe gât, cuprinzându-mi faţa. Începeam să transpir. M-am dezechilibrat şi am început să mă înclin. Damiano a întins mâna să mă ţină şi, când mâna lui mi-a atins braţul, parcă m-a electrocutat. Trebuia să mă ridic şi să mă smulg din iureşul dorinţei, până nu mă lua valul de tot.

— Te aşteaptă Lucy? l-am întrebat când am ajuns la o distanţă confortabilă unul de altul şi mi-am recăpătat vocea. Întrebarea era stupidă, pentru că numai eu îi

puteam aranja o întâlnire cu Lucy, dar altceva mai bun n-am găsit.

— Nu, nu chiar, a spus. Trebuie să semnez contractele şi m-am gândit să aduc şi astea.

Mi-a arătat vaza cu cale, pe care o ridicase de jos. Purta un pulover alb şi blugi, arătând de parcă tocmai terminase de filmat o reclamă la Levi's. Îmi era şi greu să mă uit la el. Era mult mai uşor când vorbeam cu el la telefon şi nu mai trebuia să mă trezesc cu sângele alergându-mi ca nebunul prin vene.

— Puteai să trimiţi contractele prin poştă, am spus. Nu trebuia să baţi atâta drum.

— *È vero*, a spus, iar privirea i s-a înnegurat. Dar am vrut să aduc şi florile. Voiam să-i mulţumesc pentru cină.

O jumătate de zâmbet i-a apărut în colţul gurii şi s-a uitat la mine întrebător, ca şi cum ar fi trebuit să înţeleg ce voia să spună cu adevărat. Dar era mult prea periculos, eu eram prea vulnerabilă, şi amândoi ne aflam în câmpul gravitaţional al planetei Lucy.

— Exact, cina, am spus, încercând să-mi găsesc un ton sprinţar. A fost o petrecere pe cinste. Înţeleg de ce vrei să-i mulţumeşti.

Damiano s-a încruntat derutat, iar zâmbetul i-a dispărut de pe chip. Nu înţelegea intonaţia aspră a vocii mele şi nu puteam să-l condamn. Nici eu nu mi-o puteam explica.

— Atunci, intră! am spus. N-are sens să stăm aici.

— Angel, a început Damiano, te-am jignit cu ceva? La petrecere... Iartă-mă dacă am...

— Nu, nu, Dami, nu m-ai jignit deloc. N-am vrut să...

— Pentru că nu ştiam că ai...

— Un iubit. N-am. Adică, am avut, dar nu mai am. Gata.

M-am uitat în altă parte, disperată să mă smulg din păienjenişul conversaţiei.

— Bine, a spus Damiano în sfârşit. Intrăm?

— Da, am spus, simţindu-mă ca şi cum aş fi răspuns la mai multe întrebări.

Craig ne-a aruncat o privire severă când am intrat, expresie care i s-a schimbat de la enervare, când m-a văzut pe mine, la surpriză, când l-a văzut pe Damiano, apoi la dezaprobare, când a înţeles că veniserăm împreună.

— Bună dimineaţa! a spus Craig. Mă bucur să te văd, Damiano. Angel, te aşteaptă Lucy. Vrea să...

— Ştiu, am spus, ducându-mă la birou.

Mă aştepta un bilet pe scaun, locul pe care-l alegea Lucy atunci când nu voia să-mi scape vreun memo. „GORDON HART!!!", urla biletul. „CÂND MĂ VĂD CU EL?!?!? TE ROG, REZOLVĂ AZI!!!"

— Bine, a spus Craig. Damiano, te pot ajuta cu ceva?

Damiano s-a uitat la Craig, apoi la mine, apoi iar la Craig. Avea aceeaşi expresie nedumerită pe care o văzusem la ultima lui vizită la agenţie. Pe Damiano nu-l intimida deloc fortăreaţa noastră.

— Aş vrea să vorbesc cu Luciana, a spus Damiano. I-am adus contractele şi flori.

— Contractele, splendid! a spus Craig cu fals entuziasm. I le duc eu.

— *Bene*, a spus Damiano, aruncându-mi pieziş o privire amuzată, dar aş prefera să-i dau eu florile Lucianei, dacă se poate.

Faţa lui Craig s-a înroşit.

— Bine. Te conduc la ea, a spus şi s-a ridicat atât de brusc, încât s-a izbit de biroul pe care totul era aranjat cu grijă, dărâmând câteva dosare.

— *Grazie*, a spus Damiano şi l-a urmat pe Craig până la uşa lui Lucy.

Când au intrat, am auzit tonul ridicat al lui Lucy, dar n-am înţeles ce spunea, pentru că Craig a închis imediat uşa după el. După ce Damiano a dispărut în igluul lui Lucy, am simţit cum corpul mi se detensionează. Ce mă apucase să-i spun că mă despărţisem de

Malcolm? Capul mi se învârtea, iar interfonul începuse deja să țiuie.

— Aha, Damiano, ha, ha, dezmățatule! Angel?

— Lucy?

— Gordon Hart?

— Imediat, Lucy.

— Te rog! și a închis când încă îi susura ceva lui Damiano.

Am pescuit flaconul cu aspirină din geantă și am ridicat telefonul, înghițind fără apă trei tablete, în timp ce formam numărul lui Gordon Hart. N-aveam să-l găsesc. Nu era niciodată acasă, decât dacă suna el, mai ales dacă îl căuta direct Lucy Fiamma în persoană.

— Gordon Hart.

Am fost atât de șocată să-i aud vocea, încât m-am bâlbâit.

— Ăăăă, bu... Bună ziua!

— Aha, a spus. Angel Robinson, bănuiesc.

Îi simțeam iar zâmbetul din voce, același zâmbet pe care-l auzisem la prima noastră convorbire.

— Îmi cer scuze, am spus. Mă mir doar că ați răspuns la telefon.

Gordon Hart a râs.

— Da, se mai întâmplă, a spus. Ca să mai înviorăm situația. Ce pot face pentru tine, domnișoară Robinson? Vrea cumva să discute cu mine?

— Ăăă, nu chiar, am spus. Încerc doar să-i pun la punct programul de la New York. Ea... de fapt, noi vom fi la New York peste două săptămâni, așa că voiam să mă asigur că putem stabili data și ora la care să vă întâlniți.

— Aș vrea să te ajut, Angel, serios, dar habar n-am când mă pot vedea cu ea. Sarah, asistenta mea, se ocupă de treburile astea. Ea îmi gestionează timpul. Sincer, nu știu cum reușește.

— Bineînțeles, am spus. Sigur.

Mă îngrozea gândul să termin convorbirea cu el. Cine știa când aveam să-l mai prind?

— Uite cum facem, a spus. Sunt în stare să scriu un bilet și-ți promit că i-l dau lui Sarah în clipa în care se întoarce. Trebuie să vină cam peste o oră. O să am grijă să te sune, ca să stabiliți totul, bine?

— Ar fi grozav, am spus. Lucy abia așteaptă...

— Sunt convins, a spus scurt. Spune-mi, Angel, o să vii și tu la New York?

— Ăăă... Nu știu, am spus, surprinsă de întrebare.

— Eu unul sper să treci pe-aici, a spus. Mi-ar plăcea să te cunosc.

— Mulțumesc, am spus. Ar fi extraordinar.

— Ai grijă de tine! a spus și a închis.

Am pus receptorul în furcă. Gordon Hart voia să mă cunoască. Unul dintre cei mai importanți oameni din industria cărții. Fără să vreau, un rânjet mi-a invadat fața.

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: Re: M.A./observații

Dragă domnișoară Robinson,

Ca întotdeauna, sugestiile dumneavoastră au fost foarte bune, clare și la obiect. Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră, cu o singură excepție. Nu cred că scena de sex dintre Vaughn Blue și Alice este, așa cum credeți, „mult prea explicită și plină de clișee în același timp". Aveți probabil dreptate când spuneți că am folosit câteva locuri comune în descrierea senzațiilor lui Alice (poate că nu mă pricep atât de bine pe cât am crezut să descriu trăirile sexuale ale unei femei), dar vă contrazic referitor la reproșul că scena e prea explicită. Alice e un personaj vorace – o carnivoră. E logic să-l „devoreze" pe Vaughn Blue. Alice nici măcar nu

ştie exact cum o poate ajuta Vaughn, ştie doar că prin el îşi poate atinge scopurile. Poate că se va îndrăgosti de el, complicându-şi scopul, caz în care ar putea deveni un pic mai tandră. Ce părere aveţi despre asta? Orice roman are nevoie de o poveste frumoasă de dragoste, nu-i aşa? În orice caz, voi „peria" scena de sex, dar n-o voi „curăţa", apoi v-o trimit.

Vă mai trimit câteva pagini. Veţi vedea că v-am ascultat sfatul, accelerând ritmul romanului. Acum, totul se petrece mult mai rapid.

Ca întotdeauna, aştept comentariile dumneavoastră cu nerăbdare.

G.

Alice se pregătea să meargă la şedinţa zilnică de personal, când Ricardo a chemat-o să discute cu el. Alice avea ambiţii mari pentru şedinţa aia de personal şi se gândea cum să-i prezinte romanul „ei" lui Carol Moore, ca să-l reprezinte. Carol avea să-l accepte sigur. Era primul moment din multele în care Alice avea să strălucească.

Alice ura să fie întreruptă când se gândea şi s-a enervat că a deranjat-o Ricardo, dar şi-a păstrat calmul. Pentru Alice, era foarte important ca toată lumea din birou s-o vadă calmă şi liniştită ca marea vara. În ciuda faptului că Ricardo era de aruncat, ca o cârpă murdară, Alice a fost nevoită să-i dea atenţie.

— Da, Ricky? a spus Alice.

Ricardo ura să i se spună Ricky, iar Alice ştia asta. Jucau tot timpul jocul ăsta. Ricardo o corecta pe Alice, iar Alice, cu o atitudine de Scarlett O'Hara, se prefăcea că uitase. Alice aştepta să-şi joace şi Ricardo rolul, dar de data asta n-a făcut-o. Pare tulburat, a gândit Alice. Pielea lui catifelată, ciocolatie era acoperită

de o peliculă strălucitoare de sudoare, iar cămașa îi era șifonată. De obicei, Ricardo era extrem de atent la felul în care arăta și se îmbrăca.

— Alice..., a continuat Ricardo, vădit jenat.

— Ce e? a întrebat Alice, cu un ton impacientat, care reflecta ce simțea.

— Carol a fost foarte impresionată de interviul tău pentru postul ăsta. Știu asta. Deși nu aveai deloc experiență, te-a plăcut suficient de mult încât să te angajeze, a spus Ricardo.

Alice s-a încruntat, gest despre care Vaughn spusese în dimineața aia că e „fermecător"

Habar n-avea ce urmărea Ricardo, dar starea lui de nervozitate sugera că n-avea să-i placă deloc.

— Da? a spus Alice, înjurându-se în gând că nu fusese mai încântată. Adică, normal că m-am bucurat că m-a angajat Carol. Dar am experiență, Ricardo.

— Crezi că ea a ajuns unde a ajuns azi pentru că e proastă? a întrebat Ricardo.

Începuse să transpire abundent.

— Sigur că nu.

— Nu te-ai gândit că ți-a verificat referințele și experiența?

A așteptat să-i răspundă.

— Nu te-ai gândit că va descoperi că ai inventat aproape tot?

— Nu știu despre ce vorbești, a spus Alice.

Degetele au început să i se răcească, iar un val de frig i s-a revărsat în corp, ca un sloi care începea să se dezghețe.

— Normal că nu știi despre ce vorbesc, a spus Ricardo. Dar Carol te-a plăcut atât de mult, încât a hotărât să te angajeze, deși a descoperit că ai mințit la interviu.

A făcut o pauză, iar Alice a așteptat să audă ce avea să mai spună, cu fața lipsită de orice expresie. Planul ei obișnuit pentru astfel de situații era să-și arate un picior, un sân sau oricare altă parte a corpului

ei superb, care putea impresiona un bărbat. Dar Alice știa că n-avea să-l prindă în plasă pe Ricardo, pentru că singura femeie care-l atrăgea era Carol Moore.

— Carol mi-a spus că îi amintești de ea când era de vârsta ta, a continuat Ricardo. Îi place că ai ambiție și că ești suficient de motivată să-ți schimbi viața.

Alice începea să-și piardă răbdarea în timpul predicii lui Ricardo.

— Unde vrei să ajungi, Ricky? a spus.

Ricardo a coborât vocea.

— Are încredere în tine, Alice. Carol Moore a fost foarte bună cu mine, așa că n-aș vrea să sufere deloc.

— Cine o face să sufere? Ce tot spui acolo?

— Știu ce pui la cale, Alice. Te-am văzut când te uitai prin dosarele ei personale. Te-am văzut cum adunai informații. Te-am auzit vorbind cu autorii ei.

— Nu pun nimic la cale, a șuierat Alice. Doar muncesc. Îmi fac meseria.

Ricardo n-avea cum să știe despre roman. Alice fusese foarte, foarte atentă în privința asta. Dacă nu cumva...

— Ce faci cu Vaughn Blue e tot meserie?

Alice s-a tras înapoi de parcă o pălmuise. Nu se aștepta la asta. Îl subestimase pe Ricardo, îi subestimase spiritul de observație. Era o eroare de judecată regretabilă, dar nu fatală. Nu știa ce altceva mai punea Alice la cale. Vaughn era doar o verigă mică dintr-un plan mult mai ambițios.

— Carol trebuie să afle despre asta, a spus Ricardo. Dar îți dau șansa să-i spui tu însăți. Dacă ieși basma curată, sunt sigur că va fi dispusă să-ți dea referințe bune. Referințe adevărate.

— Ești nebun, a spus Alice, râzând. N-am de gând să fac asta. Și nici tu n-o s-o faci.

Ricardo și-a îndreptat spatele, aranjându-și gulerul cămășii.

— Atunci, nu-mi dai de ales. Trebuie să-i spun chiar eu lui Carol, a zis.

— Serios? a spus Alice. Ai de gând să-i spui și soției tale despre Carol?

Instantaneu, fața lui Ricardo s-a golit de sânge. Alice știa că lovise direct sub centură, așa că murea de încântare să vadă cum frica inundă chipul lui Ricardo ca un val alb.

— Da, Ricky, știu tot.

— Nu...

Ricardo a trebuit să-și dreagă glasul și a început să tușească.

— Nu știi nimic.

— Nu mai spune! a zis Alice, aruncându-i un zâmbet larg.

— Hei, voi doi!

Jewel s-a oprit în fața lui Ricardo și a lui Alice.

— Începe ședința de personal. Hai să mergem! Hei, Ricardo, ce ai? Arăți ca naiba.

Alice s-a uitat dezgustată la chipul frumos al lui Jewel. Alta de care trebuia să se ocupe curând. Din câte știa Alice, era posibil ca pe Ricardo să-l fi luat deja gura pe dinainte.

— Cred că am mâncat niște scoici alterate aseară, a spus Ricardo. Dar vin imediat.

— Bine, a spus Jewel. Alice, vii?

— Imediat, a spus Alice dulce.

S-a ridicat s-o urmeze pe Jewel, dar Ricardo a prins-o de braț.

— Nu mă atinge! a șoptit Alice, smucindu-și brațul.

— N-ai nici o dovadă, a spus Ricardo cu voce răgușită.

— Ricardo, a spus Alice, accentuând cu limba fiecare silabă. Știu tot.

— Dar... cum? s-a bâlbâit Ricardo.

— Cum ai spus și tu, Ricardo, are încredere în mine. Îmi face confidențe. Suntem ca două surori. Am văzut, cum să-i spun?, dovada talentului tău literar. Carol păstrează cu sfințenie scrisorile tale,

apropo. Mie mi se par cam puerile, dar ce știu eu despre dragostea adevărată?

Alice a așteptat să vadă ce efect au cuvintele ei.

— Acum, mergem la ședință? a întrebat când i-a fost clar că Ricardo n-avea de gând să-i răspundă. Carol o să se întrebe de ce nu venim.

Ricardo părea înfrânt, exact cum voia Alice. S-a întors, hotărât să se ducă la ședință, cu Alice pe urmele lui. Dar, înainte să intre în biroul lui Lucy, Alice s-a oprit și a mai aruncat o săgeată.

— Scoici alterate? a întrebat. Slabe șanse, nu-i așa, Ricardo?

11

Lui Lucy îi era frică să zboare cu avionul. Un detaliu pe care nu-l dezvăluise nimănui de la agenție, din câte știam. Dacă ar fi știut, Craig ar fi avut grijă să mă informeze înainte să traversez țara cu Lucy, la bordul unui avion. În timp ce-mi legam centura de siguranță, ignorând instrucțiunile privind siguranța zborului, pe care le debitau fără tragere de inimă însoțitorii de bord, mi-am dat seama că nervozitatea lui Lucy se datora probabil faptului că nu mai luase niciodată pe nimeni în călătoriile ei de afaceri. Lucy detesta să manifeste vreo slăbiciune, așa că n-a suflat o vorbă nimănui despre teama ei de avion.

Nici mie nu mi-a spus nimic, dar nu trebuia să fii geniu ca să pricepi ce se întâmplă. Înainte să ne îmbarcăm, a început să ronțăie tablete de Xanax ca pe bomboane. Îi luasem rețeta cu câteva zile înainte și am citit instrucțiunile de pe flacon, care recomandau o pastilă la șase ore, împotriva anxietății. Din câte-mi dădeam seama, luase pastile pentru cel puțin optsprezece ore când ne-am urcat în avion.

Deși se putea îmbarca înaintea mea (Lucy cumpărase un bilet la clasa întâi pentru ea și unul la clasa a doua pentru mine), a așteptat să fie chemat grupul meu înainte să se ducă la locul ei. Pășea ezitant și sacadat

când am traversat culoarul împreună, parcă luptând cu o forţă invizibilă. A căzut peste mine la un moment dat şi m-a strâns de braţ atât de tare, încât unghiile ei erau să-mi străpungă pielea.

— Sper că n-ai de gând să dormi în timpul zborului, Angel, mi-a spus printre dinţii încleştaţi. Pentru că avem treabă multă la New York, aşa că e ocazia perfectă să ne punem la punct.

M-am uitat la ea, încuviinţând pe muteşte. Xanaxul încă nu-şi făcuse efectul. Avea faţa palidă şi fruntea acoperită de broboane strălucitoare de sudoare. M-am minunat să văd cu cât talent îşi menţinea tonul autoritar, deşi făcea pe ea de frică. Am lăsat-o la clasa întâi, unde deja începuse să bată la cap o însoţitoare de zbor ghinionistă să-i mai aducă pături, perne şi un pahar de vin „în clipa asta", şi m-am aşezat aproape de coada avionului, fericită că distanţa dintre noi era mare.

Dar, când avionul a părăsit terminalul şi a început să ruleze pe pistă, m-am trezit că am emoţii, dar nu pentru că mă temeam de zbor. Mă gândeam la Lucy. Era uşor să vezi în Lucy o forţă, nu un om. Asta era imaginea pe care şi-o cultivase. Acum însă, văzusem teroarea sclipindu-i în ochi şi am compătimit-o, dar am simţit şi o nevoie ciudată de a o proteja. Parcă teama ei de avion o umaniza, chiar dacă pentru scurt timp, şi, deşi eram bucuroasă că stăteam la douăzeci şi cinci de rânduri de scaune în spatele ei, voiam să fiu sigură că se simţea bine. Ne-am desprins de la sol, tonele de oţel s-au ridicat în aer cu o uşurinţă neverosimilă, iar eu am simţit spaima ei cuprinzându-mi corpul. Stomacul mi-a tresărit, iar adrenalina mi-a accelerat bătăile inimii. Mi-am încleştat degetele pe mânerele fotoliului până când mi s-au albit, gest care i-a atras atenţia femeii din stânga mea, care a lăsat volumul broşat pe care-l citea şi mi-a zâmbit încurajator.

— N-o să păţeşti nimic, a spus. Decolarea e întotdeauna partea cea mai grea.

— N-am nimic, i-am spus.

— Pari cam speriată, a răspuns.

Mi-am descleştat degetele de pe mânere.

— Chiar nu mi-e frică, am spus. Nu mi-e frică de avion.

Parcă încercam să mă conving singură.

— Bine, a spus, cu neîncredere în voce, şi a luat iar cartea.

În virtutea unui obicei vechi de când mă ştiam, m-am uitat pe copertă, ca să văd ce citea. Era ultima ediţie a romanului *Frig!*.

— Bună carte, am spus, scăpând cuvintele înainte să apuc să le opresc.

— Poftim? A, asta? A fluturat cartea prin faţa ochilor. Da, e excelentă. Am citit-o deja de trei ori, dar e printre preferatele mele.

— Şi ale mele, am spus.

— E un scriitor incredibil, a oftat. Aş vrea să mai fie o carte scrisă de el.

— Este, am spus, dar mi-am muşcat buza. Un scriitor incredibil, vreau să spun.

— Te cam pune pe gânduri, nu? a continuat, în timp ce avionul urca.

Părea încântată de ocazia de a sta la taclale.

— Vreau să spun, de ce n-a mai scris o carte? Poate că nu e în stare. Poate că n-a scris-o el nici pe asta. Poate că acest Karanuk nici nu există. S-a mai întâmplat, nu?

Ba se mai întâmplase, şi încă de prea multe ori. Biografii false, autori mincinoşi, identităţi inventate în totalitate apăreau din ce în ce mai des, aşa că tovarăşa mea de fotoliu ştia ce spune. Ştiam că era suficient să-i dau dreptate, să zâmbesc şi să închei subiectul, dar ceva m-a oprit, o nevoie de a o lămuri, nevoie alimentată de un orgoliu prostesc, aşa că mi-am dat drumul la gură.

— Te asigur că acest Karanuk există, am spus. Şi lucrează la un alt roman chiar în acest moment.

Femeia a întors capul spre mine, iar ochii i-au sclipit de curiozitate.

— Îl cunoşti? a întrebat.

— Nu... Adică da, dar nu...

S-a zis cu mine, am gândit. Am pus-o. Iar zborul avea să fie lung.

— Îl reprezint, am spus în cele din urmă şi, în loc să mă corectez imediat, am lăsat cuvintele să zăbovească în aer o clipă, aşteptând efectul.

Probabil se va mulţumi cu atât, am gândit. Era doar o cititoare. Din păcate, aveam să aflu curând că mă înşelam.

— Eşti agentul lui literar?! a exclamat.

— Lucrez la agenţia care-l reprezintă, am spus.

S-a zis cu efectul cuvintelor de dinainte.

— Lucrezi pentru Lucy Fiamma?

Vocea ei a atins nivelul care ameninţa să alerteze însoţitorii de zbor. Am pus-o de două ori.

Nimerisem lângă cineva care cunoştea destule despre lumea literară, încât să ştie că Lucy era agentul lui Karanuk. Ce şanse erau?

— Da, am recunoscut. Aşa e.

— E o coincidenţă de-a dreptul incredibilă, a spus, surescitată. Şi eu sunt scriitoare. Tocmai am terminat prima mea carte şi mă pregăteam s-o trimit la agenţia voastră.

Am pus-o de trei ori. Şi mai căzusem şi în capcană. Ştiam ce urma. Descrierea în detaliu a manuscrisului femeii, împreună cu toate motivele pentru care avea să devină un bestseller şi, probabil, un rezumat al vieţii ei. Iar eu trebuia să ascult din politeţe. Trebuia să-i explic care era politica noastră de acceptare a manuscriselor şi s-o asigur că pe al ei îl voi citi cu maximă

atenție când îl voi primi. Mă rugam la Dumnezeu să nu aibă un exemplar la ea, pentru că aș fi fost obligată să citesc câteva pagini. Bine măcar că nu știa că era și Lucy în avion. Dacă ar fi știut, situația ar fi devenit extrem de neplăcută.

— Să vezi și să nu crezi! am spus, sperând că tonul meu nu sunase prea fals. Ce coincidență, nu?

— Chiar așa, a spus, zâmbind larg.

Mi-a întins mâna.

— Solange Martin, a spus. Dar toți îmi spun Sunny.

— Angel Robinson, am spus, ștergându-mi palma umedă de pantaloni, înainte să-i strâng mâna.

— Îmi pare bine să te cunosc, Angel, a spus.

Am așteptat să aud o prezentare a cărții, dar, spre surprinderea mea, n-a mai spus nimic, a luat *Frig!* și s-a reapucat de citit. Am spionat-o cu coada ochiului, uitându-mi la ea pentru prima oară. Era aranjată, bronzată, învăluită numai în maro și auriu, de la păr, la ochi și la costumul pantalon din mătase. Era greu să-i ghicesc vârsta, pentru că avea tenul neted, lipsit de riduri, dar chipul ei împrăștia o aură de maturitate. Peste treizeci și cinci de ani, am presupus. Am studiat-o mai atent și am ajuns la concluzia că era o femeie atrăgătoare. Ar fi arătat superb pe coperta unei cărți.

Pilotul a anunțat că avionul a atins altitudinea de croazieră și că dispozitivele electronice aprobate de FAA puteau fi folosite. M-am aplecat să-mi iau laptopul și Palm Pilotul. Trebuia să verific programul lui Lucy, cât era prea departe de mine ca să-l mai schimbe – iar –, după care trebuia să continui redactarea romanului *Manuscrisul anonim*. Lucy mă bătuse la cap să pregătesc „cincizeci de pagini incendiare" din roman, pe care să le trimitem editorilor. Avea de gând să-i facă reclamă la greu în New York, deși îi spusesem că nu credeam că e gata să iasă pe piață. De la cearta/despărțirea

de Malcolm, au fost câteva momente în care era cât pe ce să-i spun lui Lucy că el ar putea fi autorul. Dar protestele vehemente ale lui Malcolm, greu de ignorat, m-au oprit de fiecare dată.

Şi dacă mi-a spus adevărul şi n-a scris el *Manuscrisul anonim*?

Oricât de greu mi-ar fi fost să recunosc că bărbatul pe care-l iubeam şi în care aveam încredere de atâta timp se folosise de mine, dând dovadă de un egoism şi de o laşitate rare, încă şi mai înfricoşătoare părea ipoteza că nu el era autorul. Pentru că, dacă nu era Malcolm (şi, sub iniţiala G., nu se dăduse deloc de gol), nu-mi dădea prin cap cine ar fi putut şti detaliile intime din viaţa mea, aşa cum apăreau descrise în roman, sau cum a obţinut aceste informaţii.

Lucy nu părea însă deranjată de faptul că autorul îşi păstra anonimatul. Nu voia decât să redactez cât mai repede paginile pe care le primeam, temându-se ca nu cumva G. să apeleze la o altă agenţie, ipoteză în privinţa căreia am liniştit-o. Cred că, fiindcă-l ţinea ascuns pe Karanuk de ani de zile, era obişnuită cu misterele.

— Scuză-mă, eşti Angel Robinson?

Am ridicat ochii şi am văzut o însoţitoare de zbor care se uita la mine. Am observat că purta un medalion cu sfântul Cristofor şi un avion din argint la gât.

— Da, am spus şi mi-a crescut pulsul.

— Pentru tine, a spus şi mi-a întins un bilet roz, imposibil de confundat. Era clar că Lucy nu pierdea timpul.

— Mulţumesc, am spus.

— Cu plăcere.

Însoţitoarea de zbor s-a încruntat şi mi-a aruncat o privire în care am citit enervare şi milă. I-am zâmbit timid.

„A. Trebuie să discutăm. L."

Am împăturit biletul şi l-am băgat în buzunarul scaunului din faţa mea.

La prima vedere, mesajul nu spunea prea multe, dar o cunoşteam atât de bine pe Lucy, încât puteam citi printre rânduri.

„Vino imediat la clasa întâi şi adu cu tine un carneţel, programul meu şi scrisorile de prezentare pentru toate proiectele pe care vreau să le vând. Trebuie să discutăm despre toate astea. În cele mai mici detalii."

Mi-am luat toate hârţoagele necesare şi mi-am desfăcut centura de siguranţă. N-aveam să fiu prea bine primită la clasa întâi, dar n-aveam încotro, trebuia să mă duc. Mă rugam ori să fiu trimisă imediat la locul meu ori să-şi facă Xanaxul efectul, iar Lucy să adoarmă. Stăteam pe scaunul din mijloc, aşa că a trebuit să sar peste Sunny ca să pot ieşi. Mi-a zâmbit cald în timp ce treceam peste ea încărcată cu hârtii şi cu dispozitive electronice.

— Scuze, am spus.

— Nici o problemă, a spus.

Mi s-a părut că înţelegea, că ştia ce mă aşteaptă. Ciudat, dar asta m-a mai alinat puţin.

Lucy ţinea în mână paharul de vin pe care-l ceruse, sprijinită de hublou şi cu un manuscris în faţă, când am ajuns la clasa întâi. Paloarea nu-i dispăruse, dar pilulele îi relaxaseră trăsăturile atât de mult de când ne îmbarcasem, încât faţa îi părea flască.

— Angel, stai jos! a spus, arătându-mi scaunul liber de lângă ea.

— Ştii, Lucy, nu cred că am voie să intru aici, i-am spus coborând vocea.

— Stai jos, Angel... Ce Dumnezeu! Scaunul ăsta e liber. N-o să stai mult.

Vorbea mult mai rar ca de obicei, făcând pauze lungi între cuvinte. Mă întrebam dacă nu cumva mai luase pastile de când o văzusem ultima oară.

— Oricum plătesc o avere pe locurile astea, a adăugat.

— Lucy, te simți bine? am întrebat-o, chinuindu-mă să-mi aranjez hârtiile pe genunchi.

— De ce... nu... m-aș... simți... bine?

— Ești cam palidă.

Lucy s-a uitat la paharul de vin.

— Nu prea le am cu băutura, a spus un pic mai sprinten.

Mi-a întins paharul.

— Poftim! Bea!

Cred că nu voia decât să scape de el, așa că l-am pus pe podea, sperând să nu deranjez pe nimeni.

— Frumos din partea ta să-ți faci griji pentru mine, a spus Lucy, schimonosindu-și gura într-un zâmbet tâmp, xanaxian.

I-am zâmbit și eu, neștiind cum să mă port cu clona drogată a lui Lucy.

— Hai să discutăm despre programul meu! a spus.

— Da, îl am chiar aici, i-am spus, scoțând din teanc versiunea printată.

Lucy era conservatoare când îi convenea. Simțeam că prefera asistenții vii celor digitali. Jinduia după sentimentele umane, de ele avea nevoie.

S-a uitat peste program și a cerut un pix. Când însă i l-am dat, l-a scăpat în poală și s-a uitat la mine cu o sinceritate descurajantă.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta, a spus.

— Nici nu e nevoie, i-am spus. Totul e aranjat.

— De fapt, vreau să vorbim despre...

S-a aplecat spre mine, aproape atingându-mă. Ca întotdeauna, am simțit aroma parfumului Chanel 5.

— De ce stai atât de departe, Angel?

— Stau chiar lângă tine, Lucy.

— Dar e ceva sută la sută confidențial, a spus Lucy, ridicând încet sprâncenele.

Mi-am dat seama că era probabil drogată, iar gândul ăsta m-a amuzat, înfricoșându-mă totodată.

— Bine, am spus, apropiindu-mă și mai mult de ea.

Eram atât de aproape una de alta, încât părul ei îmi gâdila fruntea.

— Karanuk, a spus.

— Ce-i cu el? am spus, dându-mi seama că vorbeam în șoaptă.

— Nu știu dacă va fi în stare să termine.

— Te referi la *Dezgheț*? am întrebat-o.

O auzisem pe Lucy vorbind la telefon și servindu-le editorilor indicii cu linguriță (deși, teoretic, primul editor al lui Karanuk trebuia să aibă în exclusivitate dreptul de a-i citi următoarea carte), dar îi ținea textul încuiat undeva, în birou, fără să lase pe nimeni altcineva să-l citească. Nu m-am gândit nici o clipă că Lucy avea rezerve privitoare la *Dezgheț*. Eram convinsă că voia doar să păstreze secretul asupra acestui proiect. În plus, tot nu înțelegeam natura relației ei cu Karanuk și nici nu eram sigură că voiam s-o înțeleg.

— Nici măcar nu se apropie de nivelul romanului *Frig!*, a spus. Dar nu asta e problema. Oricum se va cumpăra. Dar nu e o carte bună, Angel. Ceva s-a întâmplat cu el. Parcă i-a secat tot talentul literar.

Mi-a trecut prin fața ochilor imaginea lui Sunny citind exemplarul ei nou-nouț al romanului *Frig!*, la clasa a doua. „De ce n-a mai scris o carte? a întrebat. Te pune pe gânduri."

— Are nevoie de o redactare serioasă, a spus, fixându-mă cu privirea. Are nevoie de tine, Angel.

— Aha...

Greutatea cuvintelor ei m-a lovit în moalele capului. M-am uitat la ea cu teamă, întrebându-mă dacă știa ce vorbește.

— Acum știi de ce nu l-am vândut deja, a continuat Lucy. Dacă nu era varză, l-aș fi vândut a doua zi după ce prima pagină a ajuns la agenție.

— Bineînțeles, am spus, înțelegând adevărul spuselor ei.

— L-am luat cu mine, a continuat, și vreau să-l citești. Când ajungem acasă, va fi prioritatea ta, Angel. Nu mai trebuie să-ți spun că situația e delicată. Sunt o grămadă de bani în joc, ca să nu mai vorbim de reputație.

A inspirat profund.

— Nu știu cât de bine i-ar pica lui Karanuk să-i dai tu indicații, așa că trebuie să creadă că vin de la mine. Înțelegi ce spun, Angel?

Sigur că înțelegeam. Eu munceam, ea culegea laurii. Mai clar de atât nici că se putea. Nu că mi-ar fi păsat. Mă îngrijora mai mult Karanuk. Nu mi-l puteam imagina scriind ceva prost. Mai ales după *Frig!* Mă întrebam dacă nu cumva era genul ăla de autor de legendă care scrie dintr-o suflare o singură capodoperă, după care, gata.

— Sigur, Lucy.

— Bine. Sper că ne-am înțeles.

Mi-a arătat spătarul scaunului din fața ei.

— E acolo, a spus. Ia-l!

Am întins mâna și am scos un sul de pagini terfelite. Lucy scrisese cu frenezie, acoperind toată pagina de copertă cu observații. Nu se mai vedea nici titlul, nici numele lui Karanuk. Lucy s-a lăsat pe speteaza scaunului, respirând rar. Pleoapele îi atârnau grele. Eram sigură că va adormi. Am ridicat ochii și am dat de privirea însoțitoarei de zbor care-mi adusese biletul. I se citea pe față că vizita mea la clasa întâi trebuia scurtată.

— Lucy?

Nu s-a mişcat, n-a reacţionat.

— Cred că e cazul să mă duc la locul meu.

— A fost unul dintre cei mai slabi amanţi din viaţa mea, a spus Lucy.

Parcă vorbea prin somn. Parcă recita un pasaj dintr-un roman.

— Că tot vorbeam de frig! Ha! Mare scriitor. Jalnic la pat. N-ai zice, nu-i aşa? Cică eschimoşii ar trebui să se priceapă să te încingă.

Mi-am dat seama cu groază că vorbea despre Karanuk şi mi-a căzut faţa. Era senzaţia aia pe care o trăieşti când îţi vezi părinţii certându-se sau când dai nas în nas cu vreun profesor în afara şcolii. O senzaţie aiurea, cumplit de neplăcută.

— Ăştia nu ştiu, a continuat, nu înţeleg... Ce privilegiu au când sunt publicaţi. Mult prea mulţi dintre ei... nici măcar nu merită.

— Domnişoară?

Stewardesa de zbor gesticula deasupra mea, iar medalioanele îi zdrăngăneau.

— Trebuie să vă întoarceţi la locul dumneavoastră.

— Imediat, am spus şi am început să-mi adun lucrurile.

— Unde te duci? a întrebat Lucy.

— Trebuie să plec...

— Doamnă, trebuie să se întoarcă la locul ei. Dacă vă trebuie...

— Îţi spun eu ce-mi trebuie. Ascultă, ştii cine sunt?

Nu mai auzisem pe nimeni până atunci rostind fraza aia, aşa că a trebuit să-mi înăbuş hohotul care îmi clocotea în gât. M-am extras cât mai elegant cu putinţă din acel spaţiu îngust, lăsând-o pe Lucy să se certe cu stewardesa. Speram doar să nu facă o scenă, ca să nu ne trezim că ne reţine poliţia când ajungeam la New York.

Am încălecat-o pe Sunny a doua oară, atentă să împăturesc în două *Dezgheţ* şi am încercat să mă aşez

la locul meu. Eram deja frântă, deşi nu zburam nici de o oră. M-am gândit că m-ar fi ajutat şi pe mine Xanaxul lui Lucy.

— Probleme? m-a întrebat Sunny, pe acelaşi ton cald şi reconfortant.

— Nu, totul e bine, mulţumesc.

M-am uitat la ea, încă aşteptându-mă să înceapă să vorbească despre cartea ei, dar, din nou, mi-a zâmbit şi şi-a văzut de citit. Poate că aştepta momentul potrivit, când curiozitatea mea ar fi învins. M-am uitat temătoare la clasa întâi. N-am văzut nici un poliţist patrulând pe culoar, aşa că Lucy tăcuse probabil. Mi-am scos iar laptopul şi l-am pornit. Mi-a sărit imediat în ochi ultimul mesaj de la autorul cărţii *Manuscrisul anonim*. Capitolul ăsta, împreună cu alte trei (G. băgase viteză), venise în timp ce eu şi Lucy ne pregăteam să plecăm, aşa că n-apucasem să le citesc.

Era clar că manuscrisul devenea tot mai bun. Parcă G. (sau Malcolm, naiba să-l ia!) avusese o revelaţie după ultima noastră discuţie şi îşi găsise în sfârşit stilul. Mai trebuia periat pe ici, pe colo, normal, mai ales când venea vorba de mania lui enervantă de a folosi metafore stereotipe sau fumate, dar personajele începeau să prindă viaţă. Şi Alice îşi găsise vocea, ca să zic aşa. Faptul că vocea asta aparţinea unui autor căruia voia să-i fure munca şi să şi-o însuşească era o întorsătură excelentă. Chiar dacă mă seca de energie, *Manuscrisul anonim* era o carte din ce în ce mai bună.

— Domnişoară Robinson?

Însoţitoarea de zbor de la clasa întâi s-a înfiinţat iar lângă scaunul meu. M-am pregătit să fac faţă reproşurilor ei, convinsă că Lucy făcuse iar scandal, dar m-am mirat s-o văd zâmbind.

— Da?

— Aţi putea veni cu mine o clipă, vă rog?

Ce s-a mai întâmplat? m-am întrebat în timp ce o încălecam pe Sunny pentru a treia oară.

M-a cuprins brusc teama că stewardesa era calmă şi zâmbitoare doar ca să evite o scenă, înainte să fiu reţinută de autorităţi în partea din faţă a avionului.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o timid, în timp ce ne îndreptam spre clasa întâi.

— Nu, a spus. Nicidecum. Mama dumneavoastră mi-a explicat situaţia. Puteţi sta cu ea o vreme, dacă e nevoie.

M-a cadorisit cu un rânjet larg.

— Dar v-aş fi recunoscătoare dacă v-aţi întoarce la locul dumneavoastră înainte să aterizăm.

Mama mea?! Doamne, ce tare era Lucy! Mă întrebam dacă nu cumva îi promisese s-o şi reprezinte.

— Mulţumesc, am spus. Ea...

— Nu-ţi face griji, draga mea.

Însoţitoarea de zbor m-a bătut uşor pe braţ, o manevră cam dificilă în compartimentul strâmt.

— Mi-a spus tot.

M-am cutremurat când m-am gândit ce putea însemna „tot".

Culoarea şi textura pielii o făceau pe Lucy să arate ca o statuie de ceară. Îşi aplicase pe buze o cantitate generoasă de ruj roşu-turbat de la ultima mea vizită şi mi-am dat seama cu groază că nu-mi adusesem nici laptopul, nici notiţele. Mi-am zis că nu conta, pentru că nu exista nici o problemă de afaceri pe care Lucy s-o aducă în discuţie, iar eu să n-o am zdravăn întipărită în memorie.

— Angel.

S-a aplecat spre mine năucă, cu ochii ei verzi înceţoşaţi. Mi-am făcut iar griji privitor la numărul pastilelor pe care le luase. Însoţitoarea de zbor servea un pasager aflat chiar în faţa noastră, dar continua să se uite curioasă la noi.

— Mamă? am spus, realizând ce sonoritate ciudată avea acest cuvânt în gura mea, şi nu doar pentru că i-l adresam lui Lucy.

— Ştii, cărţile sunt asemenea copiilor, ştii, a spus Lucy foarte serioasă.

Părul începuse să mi se desfacă din coc. Mi-am suflat de pe faţă o şuviţă rebelă. Pentru prima dată în viaţă, mi-a părut rău că nu eram scriitoare. Eram prizonieră într-un avion, în compania unei şefe turtite de medicamente, care se dădea drept maică-mea şi care era chitită să discute despre naşterea cărţilor. O situaţie doldora de valenţe literare.

— Te scremi, le naşti şi apoi le dai drumul în lumea largă, a continuat, dar nu ştii niciodată ce se va alege de ele.

Auzisem asta de nenumărate ori până atunci. Mă întrebam unde voia să ajungă, dacă voia într-adevăr să ajungă undeva.

— Am moşit... moşit... am fost moaşa atâtor cărţi care nu s-ar fi născut fără mine...

Şi-a trecut limba peste buze, întinzându-şi un pic rujul. Mi-am zis să-i dau un şerveţel, ca să se şteargă.

— Ai dreptate, am spus, întrebându-mă ce mă apucase să deschid gura.

Lucy s-a uitat prin mine o clipă, cu privirea aţintită într-un punct invizibil, dincolo de uşa compartimentului de la clasa întâi. Am crezut că va adormi, dar şi-a revenit încet. Aproape că-i vedeam gândurile adunându-i-se în minte.

— *Manuscrisul anonim*, a spus brusc, cu forţă. Am nevoie de cartea asta.

M-am uitat la ea perplexă, căutând mai multe indicii pe faţa ei, după care mi-am dat seama că vorbea despre manuscris, nu că-mi dădea vreun ordin de muncă.

— Tocmai citesc manuscrisul, i-am spus, pe un ton mai sprinten. E din ce în ce mai bun, Lucy. Nici măcar nu cred că va trebui să muncesc mult la noul material. Încă nu l-am citit complet, dar cred...

— Serios?

Vocea ei, aproape monotonă, începea să prindă inflexiuni mai vioaie.

— Trebuie să vând cartea aia, Angel. Aş vrea s-o vând cât mai repede posibil. Cât mai ai de lucru?

— Puţin, am spus. După ce va rescrie ultimele două capitole şi cu ultimele pagini primite...

— Nu mă interesează detaliile fiecărei fraze, Angel. Vreau să ştiu când. Mai avem câteva ore până la New York. Mâine-dimineaţă, luăm micul dejun cu... cu...

— Cu Natalie Weinstein.

— Cu Natalie Weinstein, care va fi supărată că a pierdut *Parco Lambro*. E disperată să pună mâna pe un proiect bun. Şi-l vrea de la mine. Ce-i spun? Avem ce să-i oferim sau nu?

M-am chinuit să găsesc un răspuns.

— Păi, cred că, dacă...

— Avem manuscrisul?

— Numai în computerul meu. Dar mai...

— În computerul tău?

— Da, pentru că am...

— Încă îl scrii?

Lucy mi-a aruncat un zâmbet acru, schimonosit şi grotesc din cauza rujului care-i mânjea gura.

— Cum? am întrebat-o.

— Încă îl scrii, Angel? De asta nu e gata?

Ştiam că Lucy avea mintea înceţoşată, poate chiar periculos de înceţoşată, dar mi-era greu să-mi imaginez că era într-adevăr convinsă că eu eram forţa creatoare din spatele acestui roman. Dacă nu cumva... Uitându-mă la ea şi negăsind un răspuns, mi-am dat seama

că, într-un fel, chiar scriam *Manuscrisul anonim*. N-am stat eu călare pe fiecare cuvânt, schimbându-l, remodelându-l, transformând coada de câine în sită de mătase? Oare sugestiile pe care i le dădeam lui G. deveniseră mai mult de atât? Oare cream textul înainte ca el să-l scrie? Gândurile au început să-mi cadă unele peste altele, într-un talmeş-balmeş desăvârşit. Trăiam înfricoşătoarea senzaţie că mă descoperise, că mă prinsese cu ceva ce nici măcar nu ştiam că fac. Mi-am scuturat capul, alungând gândul ăsta.

— Îl redactez, Lucy. Nu asta vrei să fac?

— Ce vreau eu...

S-a uitat la mine intens, cu ochii înfipţi în ai mei.

— Ce vreau eu de la tine...

Avionul s-a zdruncinat înainte să-şi termine vorba, iar panoul care ne anunţa să ne legăm centurile a început să clipească şi să ţiuie. Lucy s-a chircit, înghesuindu-se parcă în ea însăşi, cu o expresie de groază absolută pe faţă.

— Avioanele dracului! a spus printre dinţii încleştaţi.

Nu ştiam dacă s-o liniştesc, să chem o însoţitoare de zbor sau să caut flaconul de Xanax. Şi-a acoperit ochii cu mâinile şi s-a aplecat în faţă. Am aşteptat timp de cinci minute să spună ceva sau să-şi schimbe poziţia, dar mi-am dat seama că adormise sau, mai curând, leşinase. M-am întins şi am atins-o uşor pe umăr. Nici o reacţie. Am apucat-o de umeri, încercând s-o trag pe spate şi s-o aşez într-o poziţie mai comodă. Lucy s-a mişcat în timp ce o manevram. Fără să deschidă ochii, mi-a înşfăcat o mână şi nu mi-a mai dat drumul.

— Ăăă... Lucy? Nu te teme. Vrei să stau cu tine?

Lucy n-a deschis ochii şi nu mi-a răspuns. Am mai aşteptat câteva minute, până când mi-a dat drumul la mână şi am înţeles că dormea buştean. Era momentul ideal să mă întorc la locul meu, mi-am zis. În timp ce

mă îndreptam spre clasa a doua, am surprins privirea stewardesei. S-a uitat urât la mine în timp ce acoperea cu o pătură trupul inert al lui Lucy. Ştiam ce gândea: „Fiică denaturată".

Nici Sunny nu s-a uitat la mine mai frumos când am încălecat-o, speram eu, pentru ultima oară.

— Vrei să schimbăm locurile ? m-a întrebat. Nu mă deranjează. Dacă va trebui să te duci iar...

— Sper că nu, am spus. Dacă însă nu te deranjează să schimbăm locurile, ţi-aş fi recunoscătoare.

Am făcut schimb de locuri şi, când îmi mutam lucrurile, m-am gândit că am nevoie de o pauză. Ultimul capitol din *Manuscrisul anonim* trebuia să mai aştepte. Oricât de încântată eram de felul în care progresa, de fiecare dată când îl citeam, mă gândeam la Malcolm. Şi nu voiam să mă gândesc la el sau să mă întreb ce n-a mers sau ce n-a fost niciodată cum trebuie în relaţia noastră. Mai aveam câteva ore bune de zbor, aşa că, dacă nu reuşeam să citesc capitolul înainte să aterizăm, rămâneau întotdeauna câteva ceasuri bunicele noaptea, ca să lucrez. Şi când te gândeşti că-mi petreceam ceasurile alea dormind, înainte să mă angajez la Lucy...

Am închis laptopul, l-am băgat sub scaun şi m-am lăsat pe spate. Mi-am scos CD playerul şi am încercat să mă relaxez. Instantaneu, acordurile piesei *Angel* a lui Jimi Hendrix mi-au inundat căştile. Era CD-ul lui Damiano. Mi-am scos căştile şi am apăsat pe butonul STOP. Nici la Damiano nu voiam să mă gândesc. Din mai multe puncte de vedere, era periculos să mă las purtată de fanteziile care nu-mi dădeau pace din seara în care am luat cina la Lucy. Eram supărată şi derutată că relaţia mea se ducea de râpă, mi-am spus, aşa că am făcut din Damiano eroul romantic care nu era Malcolm. Iar Damiano ne era client. Atenţia pe care mi-o acordase nu era probabil nimic altceva decât expresia

recunoştinţei pentru hărnicia cu care lucrasem la *Parco Lambro*. Dacă mă gândeam la mai mult, o căutam cu lumânarea. Nu mai vorbisem cu el de la dansul nostru din faţa agenţiei. Nu mă sunase nici acasă, nici la birou, fapt care spunea tot.

Am deschis ochii care mi se închiseseră singuri şi am făcut eforturi să mă concentrez la altceva, şi nu la imaginile din capul meu. Sunny băgase *Frig!* în buzunarul scaunului din faţă şi stătea cu mâinile împreunate în poală, jucându-se cu degetele mari. Arăta exact aşa cum o percepeam eu – absentă şi dornică de conversaţie. Mă simţeam prost că o încălecasem de atâtea ori şi eram un pic mai mult decât curioasă în privinţa cărţii ei, neînţelegând de ce nu încercase să mi-o bage pe gât.

— Şi ce subiect are cartea ta? am întrebat-o.

Sunny mi-a aruncat un zâmbet luminos şi a dat din cap, parcă aşteptând întrebarea mea.

— E despre astrologie, a spus. Şi despre tarot.

— Aha.

Eram dezamăgită. Cărţile de metafizică nu se prea vindeau.

— Dar nu e un manual.

— Nu?

— Nu. E despre o astrologă care elucidează o serie de crime ritualice citind în stele şi în tarot. Face prin simboluri şi semne legătura dintre uciderea unor persoane celebre şi puternice care au trăit de-a lungul secolelor şi începe să prezică data viitoarei crime.

— Sună interesant, am spus. Gen *Codul lui Da Vinci*.

Sunny s-a încruntat discret.

— Mi se tot spune asta.

— N-ai citit cartea?

— Nu. Dar cartea mea nu e un roman, ci o biografie. Astrologa sunt eu.

— Serios?

Mi-a pierit interesul. Altă biografie. Nu se mai scria şi altceva pe lumea asta?

— La început, n-am vrut s-o scriu, a spus Sunny. N-am vrut să fiu ca ăia care profită de faptul că sunt mediatizaţi ca să scoată o carte. Am vrut să fiu sigură că totul va fi autentic. În plus, astrele nu-mi erau favorabile. Jupiter tranzita a noua casă a zodiei mele, aşa că...

— Eşti mediatizată? am întrerupt-o, iar interesul mi-a crescut brusc.

Era o scriitoare cu o biografie de-a gata, chestie după care salivau toţi agenţii literari şi editorii.

— Da, a spus. Bănuiesc că nu m-ai văzut la televizor. Am apărut la *Larry King*, în toate revistele, am avut chiar şi un spot la *60 Minutes*. A fost o nebunie, crede-mă.

— Nu-mi vine să cred că nu te-am văzut, am spus.

— Probabil aveai treburi mai bune de făcut decât să stai acasă şi să te uiţi la televizor, a spus Sunny înţelegătoare.

Mi-am înăbuşit un hohot de râs. Dacă ar fi ştiut...

— Zici că ai trăit pe pielea ta *Codul lui Da Vinci*? Fascinant. Ai cumva un exemplar la tine?

Faţa lui Sunny s-a luminat.

— Am, a spus. Dar n-am vrut să ţi-l bag pe gât. Sunt sigură că ţi se întâmplă asta tot timpul, nu? Cred că eşti asaltată de manuscrise. Parcă toată lumea ar avea o carte în sertar, nu?

— Habar n-ai cât de adevărat e, am spus.

Îmi plăcea femeia aia.

— Aşa, a spus, cum am mai zis, e perfect că eşti aici. Voiam să-ţi trimit manuscrisul săptămâna viitoare.

— Sunt foarte interesată, i-am spus. Aş vrea mult să-l citesc. Ai cumva o carte de vizită?

Ceva anume din povestea lui Sunny mi-a aprins o scânteie în cap, ceva ce ţinea de al şaselea simţ, şi, în

timp ce scotocea prin geantă căutând cartea de vizită, am ştiut că o voiam numai pentru mine.

Cărţile de vizită ale lui Sunny arătau ca cerul nopţii, pline de stele albe şi de simboluri religioase care pluteau pe fundalul negru. Numele ei, numărul de telefon şi adresa de e-mail erau scrise cu argintiu. Mi-am scris numele şi numărul de mobil pe spatele unei cărţi de vizită şi i-am dat-o.

— Linia mea directă, i-am spus.

— Perfect, a spus şi mi-a dat manuscrisul.

— *Luna tămăduitoare*, am spus, citind titlul. Îmi place deja.

— Îţi mulţumesc mult. E extraordinar.

Am aruncat o privire la clasa întâi. Linişte desăvârşită. Cât avea să dureze nu ştiam, dar, deocamdată, timpul meu îmi aparţinea. M-am întors spre Sunny.

— Mai spune-mi câte ceva despre cartea ta, am zis.

12

N-a fost nevoie să aştept alarma ceasului pe care-l fixasem să mă trezească la ora şapte. Lucy m-a sunat la şase, sprintenă, de parcă era trează de câteva ore.

— Vreau să vii până la mine în cameră, Angel.

În tonul ei nu se ghicea nici urmă din ameţeala şi oboseala cauzate de schimbarea de fus orar pe care le resimţeam eu. Să fi avut oare vreun revigorant chimic misterios sau secreta poate o enzimă care-i permitea să fie în formă după un zbor lung şi o tonă de Xanax?

— Bine, am spus, dregându-mi glasul. Fac un duş rapid...

— Încă nu te-ai dat jos din pat?

Lucy plescăia enervată.

— Grăbeşte-te! Nu avem timp, Angel. O să întârziem. Eu o să întârzii. Avem întrevederi importante azi.

— Vin imediat.

— Şi încă ceva, Angel.

— Da, Lucy?

— Sunt sigură că nu e nevoie să-ţi spun, dar trebuie să arăţi prezentabil. Sper că ţi-ai adus ţinute corespunzătoare. Suntem în New York, draga mea, nu în Petaluma.

Felul în care a rostit Petaluma te ducea cu gândul la o ţară din Lumea a Treia.

— Vin imediat, i-am spus și am închis.

Camera lui Lucy era la câteva etaje deasupra mea. Când am intrat, am observat că era mai mare și mai frumos mobilată decât a mea. Avea o canapea și o măsuță de cafea pe care zăceau resturile unui mic dejun. Mirosul de cafea mi-a stârnit junghiuri de foame în stomac.

— Am o ceașcă și pentru tine, a spus Lucy, de parcă și-a dat seama ce simt. Dar de mâncat vei mânca abia mai târziu. Am avut un croasant în plus, dar l-am mâncat în timp ce așteptam. Cine se scoală de dimineață...

— Da, bine, înțeleg. Mulțumesc.

M-am întins să iau cafeaua, fericită că aveam ce băga în stomac. Mi-am amintit că prima întrevedere era un mic dejun cu Natalie Weinstein, așa că m-am mirat că Lucy mâncase deja.

— Natalie Weinstein nu mănâncă, a spus Lucy, citindu-mi iar gândurile. N-am văzut-o niciodată pe femeia aia băgând în gură o moleculă de mâncare. Mic dejun e termenul pe care-l folosește pentru întrevederile matinale.

M-a orbit cu zâmbetul ei alb-strălucitor.

— Nu știi multe lucruri, Angel.

S-a oprit, și-a înfipt mâinile în șolduri și a început să-mi studieze ținuta.

— Arăți bine, a spus. Banal, dar bine.

— Hmmm, am spus, sorbind din cafeaua călduță și netezind din instinct o cută de pe pantaloni.

Lucy era îmbrăcată ca o antreprenoare de pompe funebre. Purta un pantalon drept, negru și o cămașă neagră cu guler-tunică. Un șal de aceeași culoare zăcea aruncat pe spătarul unui scaun. Avea părul prins la spate într-un coc strâns și purta la gât un pandantiv din turcoaze. În ciuda aspectului funebru al ținutei, arăta impecabil.

— Așa, a continuat, vreau să suni la agenție și să iei legătura cu Craig la telefon.

Deja formam numărul pe telefonul mobil, când mi-am amintit de diferența de fus orar.

— Vrei să-i las un mesaj? am întrebat-o. Nu e nimeni la agenție la ora asta. E patru dimineața în California.

Enervarea a întunecat trăsăturile lui Lucy.

— De-a dreptul supărător, a spus. Atunci, trimite-i un fax sau un mesaj prin e-mail. Am nevoie de cifre.

Din cererile lui Lucy lipseau întotdeauna informații vitale. Despre ce cifre vorbea, de exemplu? Și unde trebuia Craig să i le trimită? Renunțasem de multă vreme să-i mai cer lui Lucy astfel de detalii, străduindu-mă să ghicesc și să zic Doamne ajută. Cu cât lucram mai mult pentru ea, cu atât mai ușor îmi era să intuiesc ce vrea. Dar era chitită să-mi pună bețe-n roate exact când credeam că dibuisem ce voia. I-am trimis lui Craig un mesaj prin e-mail, înștiințându-l că Lucy voia cifre și rugându-l să mă sune pe mobil de îndată ce le avea. Speram ca mesajul să rezolve tot.

— Ar fi bine să aibă cifrele la îndemână. E foarte distrat de la o vreme, a spus Lucy. Cred că iar are probleme acasă. Soția aia a lui... Ar trebui s-o vezi.

S-a oprit brusc și s-a uitat intens la mine.

— Căsnicia e un blestem, Angel. Ar fi bine să te mai gândești înainte să faci marele pas cu logodnicul ăla al tău.

M-am întrebat dacă să-i spun de Malcolm. Deși nu știam exact, eram sigură că s-ar fi bucurat să afle că nu mai eram împreună. Din fericire, nu mi-a dat șansa să-i spun.

— Sună-l și pe ăla nou! a spus. Asigură-te că știe ce are de făcut cu noile manuscrise.

— I-am explicat..., am început, știind că se referea la Jackson, care, se părea, nu făcea parte din personal de suficient timp pentru a-și câștiga dreptul de a avea un nume în ochii lui Lucy. Oricum, era mai bine decât

să-i zică „Nora". M-am întrebat în treacăt ce s-o mai fi ales de Kelly.

— Întreabă-l doar dacă ştie, m-a întrerupt Lucy.

M-am uitat la Lucy, care levita deasupra mea ca un nor negru, şi conturul unei imagini a început să-mi apese pe creier. Aveam o senzaţie de déjà-vu, de parcă ceva din spusele ei declanşase o amintire, dar nu ştiam care anume.

— Aşa, a spus, zi-mi ce program am azi. Nu găsesc lista aia adăugită cu editori şi proiecte, chestie care m-a enervat, Angel, pentru că puteam începe mai devreme azi dacă îmi verificam programul.

Ştiam că Lucy avea mai multe variante de program, la care ataşase însemnări şi liste, dar nu m-am obosit să-i spun asta. În schimb, m-am întins să iau una dintre nenumăratele copii de rezervă pe care le aveam la îndemână şi i-am dat-o.

— Cum stăm cu *Elvis*? m-a întrebat.

— Am două exemplare.

— Două? Ce naiba să fac cu două exemplare, Angel?

— Ăăă, ai fi vrut să iau mai multe? Ai zis că putem...

— Nu contează! O să mai facem copii, dar, zău aşa, Angel...

Timp de aproape o oră, am ţinut-o tot aşa. Lucy mă certa pentru că-i urmasem indicaţiile, iar eu mă prefăceam că nu mi le dăduse, ca s-o las pe ea să găsească soluţia la o problemă inexistentă. N-am putut totuşi să nu mă întreb cum se descurcase în călătoriile anterioare fără un asistent. Am început să-i rescriu programul probabil pentru a douăzecea oară, când am auzit...

— Angel?

— Da, Lucy.

— Ce mai aştepţi? Trebuie să mergem.

M-a cocoşat cu câteva genţi pline de manuscrise şi liste, până când am început să arăt ca un măgar de povară.

— Ar trebui să ai o servietă, a spus, în timp ce mă clătinam sub greutatea genţilor.

Am bătut cu palma în carcasa laptopului, care era îngropat sub sacul pe care scria *Bibliofilii nu dorm niciodată singuri*, şi am spus:

— Asta e.

— Atunci, a spus Lucy, potrivindu-şi pe umăr cureaua genţii ei mari şi negre, ar fi mai bine să porţi aşa ceva.

A luat o servietă mică şi neagră, din piele de aligator, şi mi-a ridicat-o în faţa ochilor.

— Îţi dau bani buni acum, Angel. Serios. Nu te poţi plânge de sărăcie.

— Aşa e.

— Doar dacă nu cumva ai cheltuit deja banii pe care ţi i-am dat. I-ai cheltuit?

Întrebarea m-a surprins atât de mult, încât am amuţit. De unde ştia că deja cheltuisem o mare parte din „mărirea de salariu" ca să-mi plătesc împrumuturile făcute în studenţie sau ratele restante la cartea de credit? Păstrasem suficienţi bani ca să plătesc impozitele datorate „generozităţii" ei şi o mică sumă pe care voiam să i-o trimit mamei, care era mereu în criză de fonduri şi nici măcar un telefon ca lumea n-avea.

Dar Lucy n-a aşteptat să-i răspund la întrebare.

— Ar fi cazul să te tunzi şi să te fardezi cât stăm aici, să te dichiseşti un pic. Sunt dispusă să te ajut în privinţa asta, Angel. În definitiv, mă reprezinţi.

— Păi, eu...

— Hai să mergem, Angel!

M-am uitat cu jind la resturile de mâncare de pe măsuţa ei şi m-am luat după ea spre uşă.

— Te anunţ că nu merg cu taxiul decât dacă n-am de ales, a spus Lucy, ţăcănind cu tocurile pe marmura din holul hotelului.

Şi-a făcut vânt prin uşa turnantă de sticlă de la intrare, lăsându-mă cu toate genţile în spinare prinsă între două rotaţii.

— Nimeni nu merge pe jos în California. Aici, putem merge pe jos!

M-am eliberat în cele din urmă din uşa turnantă şi am ajuns în stradă, în Midtown Manhattan. Simţurile mi-au fost instantaneu asaltate de tot felul de informaţii senzoriale – claxoane, gaze de eşapament, ţipete, parfum, gunoi, muzică, usturoi, hohote de râs, lumină şi umbrele uriaşe ale zgârie-norilor. Era imposibil să le procesez pe toate.

— Angel!

Vocea lui Lucy a ajuns la mine prin iureşul sonor.

— Hai!

Sediul Trustului Triad era la zece cvartale distanţă de hotelul nostru. Ştiam asta, pentru că le numărasem pe toate, în timp ce făceam eforturi să ţin pasul cu Lucy. Avea dreptate, era oraşul ideal pentru mersul pe jos – fiecare metru pătrat fremăta de activitate şi-ţi oferea ceva de văzut –, dar nu mă puteam opri să mă uit. Ţineam pe cât posibil pasul cu Lucy, deşi genţile mă cocoşau. Dacă o pierdeam, m-aş fi rătăcit în câteva secunde.

Nu mai aveam suflu şi eram leoarcă de transpiraţie când am ajuns. În faţa clădirii, se înălţa un obelisc uriaş de beton, pe care erau gravate numele şi emblema editurii Triad, simbolul infinitului încadrat într-un cerc, care era încadrat într-un triunghi, care era încadrat într-un pătrat. M-am uitat la el şi un fior de gheaţă mi-a cuprins trupul, acelaşi fior pe care-l simţisem când am păşit pentru prima oară în biroul lui Lucy, şi am ştiut, fără nici o umbră de îndoială, că nimerisem unde trebuia,

că acolo era locul meu. Era centrul vital al industriei literare, locul unde totul era legat de litere, de cuvinte, de cărți. Iubeam lumea asta atât de mult, încât mi s-a tăiat respirația. Cred că Lucy a observat că rămăsesem cu gura căscată, pentru că s-a întors spre mine cu sprâncenele ridicate și cu un colț al gurii vopsite în roșu-aprins săltat într-un zâmbet pe jumătate sardonic.

— Ce e? a spus.

— E... ăăă... extraordinar, am răspuns.

— Da, ești pentru prima oară aici, nu? a spus. Să nu te ia valul, Angel, pentru că avem mult de lucru.

Profesionistă ca de obicei, dar o scânteie de apreciere i-a sclipit în ochi, iar zâmbetul i s-a lărgit. Nu mă angajase tocmai pentru dragostea mea pentru cărți și pentru tot ce însemnau ele? Nu se putea să nu fi simțit și ea dragostea asta cândva – și încă s-o mai simtă.

Ca toate editurile mari, Triad înghițise câteva mai mici de-a lungul anilor, iar majoritatea își aveau acum sediile în aceeași clădire. Când Lucy și cu mine am intrat, m-am mirat să văd cât de auster și de „neliterar" arăta holul. Gabriel Press, unde Natalie Weinstein coordona Weinstein Books, se afla la etajul opt. În următoarele două zile totuși, Lucy avea să aibă nenumărate întrevederi la etaje diferite. Sediul C & P Publishers era la etajul șase, First Wave, la unsprezece, și tot așa. Aceste edituri mai mici publicau anumite genuri literare (C & P Publishers, de exemplu, publica romane, în vreme ce First Wave scotea pe piață volume broșate, cu mare succes la publicul larg, genul de cărți care se vindeau în supermaketuri și în farmacii), dar toate dădeau raportul trustului Triad și erau dependente de acesta.

— Unii își fac iluzii că au nenumărate opțiuni când vine vorba să vinzi cărți, a spus o dată Lucy, dar sunt doar iluzii.

Se plângea adesea de situația actuală a pieței de carte, susținând că industria literară era mult mai „bogată

spiritual" pe vremuri, înainte ca marile corporaţii să pună mâna pe ea, dar era genul de văicăreală la care apelau toţi cei care erau de mai mult de cinci minute în afacere, de la librari la agenţi literari şi editori. Nimic din toate astea n-o împiedica pe Lucy să vândă cărţi, şi nici pe directorii de edituri să le cumpere.

— Să nu-i vorbeşti decât dacă te întreabă ceva, a spus Lucy, în timp ce urcam cu liftul la etajul opt. E foarte strictă în privinţa asta. Mai e şi irascibilă, aşa că fereşte-te de ea şi nu încerca să faci conversaţie.

— Te referi la Natalie Weinstein?

Eram stupefiată. Vorbisem cu Natalie de câteva ori la agenţie şi, dacă nu era isterizată de ceva ce făcuse sau nu făcuse Lucy, vorbea pe un ton prietenos şi era întotdeauna politicoasă.

— La cine altcineva să mă refer? Sincer, Angel, uneori mă îngrijorează lentoarea cu care faci conexiunile.

Nu era cazul să răspund la remarca asta, aşa că am ieşit după Lucy din lift. Am intrat pe uşa din sticlă gravată cu emblema trustului Gabriel Press (o trompetă) şi am ajuns într-un salon pe atât de opulent şi de literar, pe cât era holul de steril.

Mirosul cărţilor proaspăt ieşite de sub tipar e ameţitor. Când lucram la Blue Moon, muream să desfac cutiile pe care le primeam. O carte nouă are un miros curat, proaspăt, un miros plin de promisiuni, imposibil de definit. E ca mirosul şi textura aşternuturilor proaspăt spălate, când te strecori în pat. Aerul din sediul editurii Gabriel Press era invadat de acest parfum. Holurile erau înţesate de cărţi, manuscrise şi şpalturi. Pereţii erau tapetaţi cu coperte mărite, iar podeaua era acoperită cu mochetă crem. Era linişte, păcănitul tastelor computerelor, ţârâitul telefoanelor şi vocile se topiseră parcă într-o tăcere literară. Mi-am zis că aşa arăta paradisul în viziunea mea.

În timp ce înaintam pe coridoare, Lucy saluta în dreptul fiecărei uşi deschise, sfârtecând liniştea cu vocea ei. Era încă devreme, aşa că birourile erau pline doar pe jumătate, din câte vedeam, dar Lucy a reuşit să-i anunţe pe toţi că venise.

— Daniel, abia aştept să-ţi arăt un roman delicios...

Apoi:

— Susan, am o carte care, practic, a venit cu numele tău pe ea.

Apoi:

— Jason, ai grijă să-i spui şefei tale că mor de nerăbdare s-o văd când ajunge.

Îi ameţea pe toţi cu:

— O să-ţi placă la nebunie... O s-o adori... O să te îndrăgosteşti.

Biroul lui Natalie Weinstein era la capătul culoarului şi ocupa un spaţiu mare, pe colţ.

Câteva compartimente semideschise, cel mai mare fiind ocupat de asistenta ei, îi înconjurau biroul. Asistenta nu era la biroul ei când am ajuns, aşa că Lucy a ţâţâit dezaprobator.

— Are o mulţime de probleme cu asistenţii, a spus Lucy. Eu, una, înţeleg de ce. Nu e o şefă maleabilă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Am ridicat din umeri, ca să-i dau un răspuns, dar am rămas din nou perplexă. Vorbisem de câteva ori la telefon cu Wendy, asistenta lui Natalie, şi de fiecare dată mi se păruse nu numai eficientă, ci şi plăcută. Nu avea în voce încordarea aia pe care o aveam cu toţii la agenţie.

— Naaaaaaatalieeeee! a strigat Lucy. Hei!

— Intră, Lucy, s-a auzit vocea de dincolo de uşă, dar Lucy intrase deja pe jumătate, cu mine după ea.

Credeam că Natalie Weinstein şedea la uriaşul ei birou lăcuit, aşa că, atunci când s-a apropiat de noi să

ne salute, m-am mirat să văd că stătea în picioare. Era minionă. Nu doar scundă şi firavă, ci măruntă în toate privinţele. M-am uitat la Lucy cum se apleacă şi o înghite în îmbrăţişare. Cred că avea sub un metru cincizeci, iar corpul ei părea un eşafodaj de beţişoare acoperite cu piele. Părul ei platinat era tuns atât de scurt, încât avea un aspect cazon. Avea ochii albastru-deschis şi pielea foarte bronzată. Urât din partea mea, dar mi se părea că seamănă cu un extraterestru.

— Mă bucur întotdeauna să te văd, Lucy, a spus Natalie. Arăţi bine.

— Şi tu la fel, draga mea, a răspuns Lucy.

Lucy a tot ţinut-o câteva minute în complimente, iar eu stăteam în spatele ei, cu privirea aţintită spre ferestrele largi din biroul lui Natalie, dincolo de care se vedea spectaculoasa panoramă a oraşului.

— Bănuiesc că tu eşti celebra Angel, a spus Natalie, îndepărtându-se de Lucy şi fixându-mă cu ochii ei de extraterestru.

— Celebră! a fornăit Lucy.

— Mă bucur să vă cunosc personal, am spus, scuturând mânuţa osoasă a lui Natalie.

— La fel, a spus Natalie, înclinându-şi capul într-o parte şi măsurându-mă cu o privire din care nu înţelegeam nimic.

În spatele ei, Lucy se uita la mine şi dădea din cap de parcă ar fi vrut să-mi spună să nu deschid gura.

— Trecem la afaceri, draga mea? a spus Lucy brusc. Ştiu cât de preţios e timpul tău.

— Ca şi al tău, bineînţeles, a spus Natalie. Dar nu vrei o cafea sau altceva?

— Cred că se poate ocupa asistenta mea, a spus Lucy, arătând cu mâna spre mine. Şi, dacă nu te superi, Natalie, am aici un manuscris... Voiam să-l scot la licitaţie peste vreo două săptămâni, dar ştiu că o să te

îndrăgoşteşti de el. E melanjul perfect dintre literar şi comercial, şi ştiu că voia ceva legat de Las Vegas, nu? Mă rog, m-am gândit să ţi-l aduc ţie. Asistenta mea îţi poate face repede o copie, dacă aveţi copiator.

— Sună interesant, a spus Natalie, ridicând privirea spre mine. Wendy te va ajuta să găseşti tot ce-ţi trebuie, Angel. Mulţumesc.

— Vreţi..., am început.

Faţa şi urechile mi-au luat foc de indignare că Lucy mă redusese la rangul de servitoare.

— Vreţi o cafea?

— Nu, mulţumesc, a spus Natalie. Ţin dietă cu ceai verde în prezent. N-am voie cafea.

— Atunci, vă aduc cu plăcere un ceai verde, am spus şi am ieşit din birou înainte ca Lucy să spună iar ceva.

Mi-a sunat mobilul pe când mă întrebam cum să intru în clădire cu cafeaua, cu ceaiul verde, cu *Elvis* şi cu brioşa pe care o cumpărasem pentru mine. A trebuit să le aşez pe toate pe jos, ca să-mi scotocesc prin geantă şi să scot telefonul. ID-ul apelantului avea prefixul 212.

— Angel.

— Îmbătrânim aici, Angel. De ce durează atât?

Mă suna de pe telefonul din biroul lui Natalie. M-a străfulgerat amintirea unei replici dintr-un film de groază – apelul e efectuat din casă – şi abia m-am abţinut să nu chicotesc. Omoar-o pe bonă! Omoar-o pe asistentă!

— Vin acum, am spus şi am închis telefonul. A sunat din nou, înainte să apuc să-l bag în poşetă.

— Angel.

— Sunt Craig. Am primit mesajul tău.

M-am uitat la ceas. Nu era nici măcar ora şapte în California.

— Eşti la birou? l-am întrebat.

— Normal că sunt la birou, a spus. Cum altfel să... Mi-o dai pe Lucy la telefon?

— Sunt jos, adică ea e sus. Îi zic să te sune, Craig. E cu Natalie Weinstein acum.

— Notează cifrele următoare! a spus. După ce i le dai, zi-i să mă sune!

— Nu pot acum, Craig. Sunt pe stradă.

— Atunci, spune-i „şaptesprezece cu minus". Dar trebuie să mă sune.

— Bine, mersi. Craig, trebuie să vorbesc cu Jackson când...

— CE SĂ CAUTE JACKSON AICI? a zbierat în telefon. LA ORA ASTA?! şi a închis.

Clar, pe Craig îl lăsau nervii. Suferea oare de Lucy-se vraj şi nu ştia ce să facă cu atitudinea lui de sclav în lipsa ei? Să fim serioşi, şaptesprezece cu minus?! Parcă era *Regula Celor Patru*. Lumea înnebunea. Cel puţin sub bucata mea de cer.

Natalie era singură în birou, când, în sfârşit, am reuşit să urc scările. M-a poftit să intru şi să mă aşez. M-am uitat după Lucy, întrebându-mă dacă nu cumva mă abandonase ca să se ducă la următoarea întrevedere.

— Şefa ta e la toaletă, a spus Natalie pe un ton cu care te adresezi de regulă unui copil rătăcit („Nu te teme, mămica vine repede"). Mulţumesc pentru ceai.

— Cu plăcere, am spus. Aveţi un birou splendid.

Mi-a zâmbit.

— Iar cărţile dumneavoastră sunt fantastice.

Am arătat spre biblioteca ei, burduşită de titluri publicate de Weinstein Books.

Cărţile ei chiar erau excepţionale. Câştigaseră o sumedenie de premii literare, dar rareori ajungeau pe

listele bestsellerurilor. *Parco Lambro* era perfect pentru ea. Era exact genul de editor de care avea nevoie Damiano, dar Natalie n-a avut suficienţi bani ca s-o mulţumească pe Lucy.

— O ştiu pe Lucy Fiamma de mult, a spus Natalie.

— Mi-a spus.

Lucy mi-a mai spus: „O ştiu pe Natalie Weinstein de dinainte să devină Natalie Weinstein, de pe vremea când era secretara lui Gordon Hart".

— N-a mai luat pe nimeni cu ea la New York până acum, a continuat Natalie.

A făcut o mică pauză, ca să pricep ce voia să spună.

— Cred că eşti cu adevărat deosebită, a spus, râzând melancolic. Ori asta, ori o ai cu ceva la mână.

Am râs politicos.

— Sunt sigură că e prima variantă, a spus Natalie. Cartea italianului... Lucy n-a mai pus mâna pe aşa ceva de mult timp. Cred că e şi contribuţia ta aici, nu?

Am râs iar. Se impunea.

— Şi mai cred că eşti implicată în tot ce vinde în prezent.

Am ridicat din umeri.

— Te-ai gândit vreodată să te muţi la New York, Angel?

— Nu, am spus. Nu chiar.

— Poate că ar trebui să te muţi. Mai gândeşte-te! Ia spune-mi, ar trebui să ard de nerăbdare să citesc manuscrisul pe care-l ţii în mână?

M-am uitat la *Elvis*, ale cărui pagini se umeziseră şi se îndoiseră sub palmele mele transpirate. Ştiam că trebuia să-i spun că avea să se îndrăgostească de el, dar m-am gândit la Sunny Martin şi la cartea ei, *Luna tămăduitoare*. O citisem parţial în noaptea trecută, prea obosită ca să pot dormi, şi chiar îmi plăcuse. Ştiam că era exact genul de carte pe care-l voia Natalie Weinstein.

— Păi, e...

Am ezitat, cu gura încă deschisă, în căutarea cuvintelor.

— Hai, Angel! a spus. Arată-mi ce ai! Fă-mi o prezentare!

M-am uitat în ochii nepământeni ai lui Natalie şi m-am hotărât. Speram să n-ajung să regret, pentru că, odată ce începeam să vorbesc, nu mai puteam da înapoi. Riscam enorm. Lucy putea intra peste noi în orice clipă şi m-ar fi prins în flagrant delict literar.

— E un roman fascinant, am spus, ridicând manuscrisul *Elvis*, dar ar fi mai bine s-o las pe Lucy să vi-l prezinte. E atât de încântată de el, încât n-aş vrea să-i stric plăcerea. Dar am altceva. Abia a venit, iar Lucy nu... Adică, eu mă ocup de manuscris în prezent şi...

Începea să-mi piară curajul, aşa că m-am uitat la Natalie, căutând un semn că voia să continui.

— Înţeleg, a spus, încurajându-mă. Continuă!

— Cartea se numeşte *Luna tămăduitoare*, am zis pe nerăsuflate, disperată să spun tot înainte să se întoarcă Lucy. Sunt memoriile unei astrologe, dar cu o intrigă năucitoare. E *Codul lui Da Vinci* inspirat din viaţa reală, ceea ce e perfect, de vreme ce toată lumea vrea un nou *Cod al lui Da Vinci*, dar nu şi un nou imitator. Cred că ştim cu toţii că romanul a avut un succes năucitor. Subiectul e fascinant, nu s-a mai scris despre aşa ceva, din câte ştiu eu, iar stilul e excelent. Autoarea are un talent înnăscut. Ştiu ce gen de cărţi publicaţi şi mai ştiu că asta o să vă placă.

— Firește, a spus. Şi cum o cheamă pe autoare?

— Acum e acum, am spus, pregătindu-mă să arunc bomba. Autoarea e deja o vedetă media. O cheamă Sunny – Solange – Martin. Sunt sigură că o cunoaşteţi.

— Da, o cunosc, a spus Natalie. Şi manuscrisul e gata?

Mă pregăteam să-i răspund, când Lucy şi-a făcut din nou apariţia în biroul lui Natalie, răspândind o mireasmă de Chanel 5 proaspăt aplicat. Toate trei am încremenit o clipă într-un tablou ciudat, Natalie părea prinsă cu mâţa-n sac, Lucy se uita la mine încruntată că şedeam în faţa lui Natalie, iar eu rămăsesem cu gura căscată şi amuţisem.

— Lucy, asistenta ta tocmai îmi spunea ce vreme minunată aveţi în California. Mi se pare divin.

S-a uitat la mine, mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul.

— Ca în Walhalla, am spus, ridicându-mă ca să-i cedez locul lui Lucy.

To: anna.anderson@fiammalit.com
From: angel.robinson@fiammalit.com
Subject: manuscrise/editori/întrebări

Bună, Anna

Sper că totul e bine. Am trecut un minut pe la hotel, înainte să ieşim să luăm cina – mă rog, înainte ca Lucy să ia cina cu Susie Parker în timp ce eu o voi aştepta la bar –, aşa că am un pic de timp să-ţi trimit un mesaj. Ştiu că am tot vorbit azi cu tine, dar Lucy adaugă mereu noi editori la fiecare proiect, aşa că actualizez lista zilnic. Cred că cel mai important proiect e *Elvis va dansa la nunta ta*. Lucy îl prezintă tuturor şi, pentru că nu pot să fac copii după manuscris peste tot pe unde ne ducem, te-aş ruga să le trimiţi în seara asta textul următorilor editori: Susan Jones (C&P), Lydia Smith (Long, Greene) şi tuturor celor care au licitat pentru *Parco Lambro* (ai copia listei, nu?). Sunt convinsă că mâine vor mai apărea şi alţii, dar, deocamdată, atât.

Lucy vorbeşte în termeni laudativi despre *Manuscrisul anonim*, iar lumea pare încântată. Încă nu e gata

de vânzare, dar Lucy vrea să faci o listă. Dacă scrii numele tuturor editorilor din New York, sunt sigură că va fi mulţumită. Apropo de M.A., Lucy vrea să ştie dacă toată lumea a citit textul. Ar fi grozav dacă m-ai putea anunţa sau, eventual, să-mi trimiţi un raport de lectură.

Câteva întrebări din partea lui Lucy (spicuiesc din notiţele mele, aşa că fii înţelegătoare – a trebuit să scriu totul în timp ce alergam după ea de la o întrevedere la alta).

• Cineaşti interesaţi de *Parco Lambro*?

• Comenzi noi pentru *Frig!*?

• Lecturile în lipsa noastră? (Cred că vrea să ştie dacă Jackson a primit manuscrise noi.)

• Schimbare muzică ton aşteptare. Lucy vrea ca tu sau Craig să schimbaţi muzica tonului de aşteptare (dar mai spune că nu vrea ca nimeni să stea să asculte muzică – a sunat de vreo două ori azi şi a auzit direct tonul de aşteptare, aşa că n-a fost deloc încântată.) Oricum, vrea să schimbaţi melodia cu *Some Girls* de Rolling Stones. (Nu ştiu de ce.)

Atât deocamdată. Voi fi online încă patruşcinci de minute, aşa că, dacă-mi răspunzi la mesaj, Lucy ar fi mulţumită.

Mulţumesc!
Angel

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: anna.anderson@fiammalit.com
Subject: Re: manuscrise/editori/întrebări

Bună, Angel

Excelente veşti despre *Manuscrisul anonim*! Te rog, spune-i lui Lucy că sunt mai mult decât încântată să

fac lista imediat. Are nevoie și de o scrisoare de prezentare? Mă pot ocupa și de asta. Dacă vrea să aranjez manuscrisul, nici o problemă.

Sigur că am lista editorilor care au licitat pentru *Parco Lambro*. Doar eu am făcut-o. Voi trimite manuscrisele editorilor cât mai repede posibil. Ar trebui însă să știi că ne descurcăm cam greu de când ai plecat în vacanță, așa că eu mă ocup de aproape toate sarcinile, inclusiv de citit, deci nu cred că pot trimite textele mai devreme de mâine-dimineață. Cred că asta răspunde la întrebarea ta despre Jackson. Nu prea pare să știe ce are de făcut. Poate îl mai instruiești tu o dată când te întorci. Din cauza asta, încă n-am avut timp să aflu dacă mai avem comenzi noi (nu trebuia să te ocupi de asta?) sau dacă e vreun cineast interesat de *PL*. Dar te rog să-i spui lui Lucy că mă ocup de asta și sper să am veşti bune pentru ea când se întoarce.

Re: muzică ton așteptare. Îi spui tu lui Lucy că *Exile on Main Street* e considerat de mulți critici unul dintre cele mai bune albume Rolling Stones? Dacă îi place, îi fac un fișier cu cele mai importante cronici despre album și despre *Some Girls*, după care poate decide.

Și te distrezi bine la New York? Ai apucat să mănânci la Michael's? Acolo se adună toată boema literară. Ar trebui să te duci. Cred că e super acolo. Ar trebui să-ți faci de cap, să faci ceva revoltător, nonconformist. Cum zice Oprah, dezlănțuie-te, fato!

Salutări lui Lucy!

Pa!
AA

P.S. Apropo de Oprah, îi spui, te rog, lui Lucy că tocmai am aflat că vărul prietenului fiicei vitrege

a mătușii mele e producătorul emisiunii ei? Spune-i, te rog, lui Lucy că m-aș bucura dacă s-ar folosi de pila mea ca să obțină invitații la emisiune pentru autorii noștri.

To: anna.anderson@fiammalit.com
From: angel.robinson@fiammalit.com
Subject: Re: Re: manuscrise/editori/întrebări

Anna,

Nu cred că pe Lucy o interesează care dintre albumele Rolling Stones a fost mai bine primit de critică. Sunt convinsă că vrea doar să schimbe muzica tonului de așteptare, bine?

Apropo, nu sunt în vacanță. De când am ajuns, n-am făcut altceva decât să muncesc (și să dorm, deși pe sponci). Asta, ca să ne lămurim.

O să-i spun lui Lucy chestia cu Oprah. Despre toate celelalte îți mai scriu mâine. Trebuie să plec acum.

Mulțumesc,
Angel

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: anna.anderson@fiammalit.com
Subject: încă ceva

Bună, Angel

Probabil că ai ieșit să bei ceva, dar voiam să-ți trimit un mesaj înainte să uit să-ți spun că te-a sunat azi una, Sunny Martin. Zicea ceva despre o carte. Mi-a spus că v-ați cunoscut în avion. Cică i-ai dat „numărul tău

personal", dar l-a „pierdut". A sunat la agenție pentru că i-ai spus, zice ea, că lucrezi pentru Lucy. Am fost ușor derutată, pentru că insinua că te-ai fi oferit s-o reprezinți. Mă rog, i-am spus că te întorci vineri și i-am cerut să trimită primele cincizeci de pagini, ca să i le dai lui Lucy. M-am gândit că vrei să știi.

Te-a sunat și fosta ta șefă, de la librărie. Nu i-am spus unde ești. A zis că are numărul tău de acasă.

Atât deocamdată. Sper să te distrezi! Să ai grijă de Lucy!

AA

To: solange@sunstar.com
From: angel.robinson@fiammalit.com
Subject: LUNA TĂMĂDUITOARE

Dragă Sunny,

Îți scriu ca să-ți spun că mă bucur mult că ne-am cunoscut ieri, în avion. Ce noroc pe capul nostru! Mai vreau să-ți mulțumesc și pentru eleganța cu care ai suportat nenumăratele mele fâțâieli. A fost foarte frumos din partea ta. În ultimul rând, te anunț că mi-a plăcut enorm cartea ta. Am citit deja o parte și cred că e fantastică. Mă voi vedea cu câțiva editori cât stau la New York și cred că majoritatea (dacă nu toți) vor fi extrem de interesați de cartea ta. I-am prezentat-o deja unuia dintre cei mai talentați editori din câți știu și e extrem de interesat. *Luna tămăduitoare* a apărut la țanc.

Apropo de partea nevăzută a lucrurilor, înțeleg că ai vorbit azi cu Anna, asistenta lui Lucy Fiamma. Îmi cer scuze dacă n-a înțeles cine ești. Cum sigur îți imaginezi, suntem asaltați zilnic de zeci de texte,

iar mulți autori susțin că „ne cunosc", ca să-și facă intrarea la agenție. Dacă atitudinea Annei a fost cam agresivă, îmi cer scuze din nou.

Abia aștept să discut cu tine despre toate astea curând. Îți trimit numărul meu personal, pentru că Anna mi-a spus că l-ai rătăcit, așa că te rog să mă suni când vrei dacă ai întrebări.

Mii de mulțumiri, Sunny

Toate cele bune,
Angel

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: jackson.stark@fiammalit.com
Subject: Anna

Salut, Angel!

Sper că ești bine. Sunt sigur că ești superocupată și s-ar putea să sar calul, dar m-am gândit că ar fi bine să știi că Anna îți cotrobăie toată ziua prin birou de când ai plecat. De fapt, lucrează la biroul tău. În plus, știu că sună cam ciudat, a răspuns de vreo două ori la telefon spunând că e Angel. A zis că s-a zăpăcit, pentru că stă la biroul tău, dar că trebuie să stea acolo pentru că ți-a preluat toate sarcinile de când ești plecată, dar știu și eu... După cum am spus, e cam ciudat. În plus, îți hrănește peștișorul – DES. Mititelul de el nu arată prea bine, Angel. I-am spus să nu-l mai hrănească, dar a zis că ți-a promis să aibă grijă de el. Mi s-a părut că minte. Cred că tot ce știe Anna despre pești e cum să-i mănânce. Mă rog, poate nu vrei să știi toate astea și poate că exagerez eu, dar m-am gândit să-ți spun.

Mersi,
Jackson

To: jackson.stark@fiammalit.com
From: angel.robinson@fiamalit.com
Subject: Re: Anna

Bună, Jackson!

Nu cred că exagerezi, și-ți mulțumesc că m-ai anunțat. Îmi faci, te rog, favoarea să pui peștișorul pe biroul tău înainte să-l omoare? Spune-i că ți-am cerut să faci asta ca să-i mai preiei din sarcini. În ceea ce privește cealaltă poveste, te rog, ține-mă la curent cu tot ce face. Nu că ar trebui să-ți spun asta, dar rămâne între noi, da? Te rog, ai grijă să ștergi mesajul ăsta după ce-l citești, bine? Mersi, Jackson.

Angel

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: jackson.stark@fiamalit.com
Subject: Re: Re: Anna

Salut, Angel!

Nici o grijă! Șterg mesajele și tac mormânt. Mă bucur că nu te-ai supărat. Nu se știe niciodată... Încă ceva. Am auzit-o vorbind la telefon (dar nu te teme, nu știa că aud). S-a certat cu cineva, apoi a plâns. A bocit, mai bine zis. Mă rog, vorbea cu unul, Malcolm. Părea cam tulburată. Nu Malcolm îl cheamă pe iubitul tău? Nu că ar fi singurul Malcolm din lume, dar orișicât...

Vorbim curând,
J.

13

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: ?

Dragă domnișoară Robinson,

Mă întreb dacă ați primit ultimele pagini pe care vi le-am trimis. De obicei, îmi răspundeți prompt, așa că mă încearcă o ușoară îngrijorare în privința dumneavoastră. Îmi puteți spune ce părere are doamna Fiamma despre manuscris? O ultimă întrebare: dumneavoastră sau doamna Fiamma ați discutat cumva despre ecranizarea acestei cărți?

Aștept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră,
G.

To: ganovelist@heya.com
From: angel.robinson@fiammalit.com
Subject: Re: ?

Dragă G,

Regret că nu ți-am putut răspunde în ultimele două zile, dar sunt în călătorie de afaceri la New York, cu

Lucy Fiamma, şi-mi verific mai rar mesajele. Mă întorc la birou vineri.

Am primit paginile tale şi tocmai le-am citit. Cred că sunt foarte bune. Sunt cel mai bine scrise din tot ce ne-ai trimis până acum. Consider că direcţia pe care ai adoptat-o e bună şi că ţi-ai găsit ritmul. Îţi voi trimite observaţiile mele de îndată ce mă întorc la birou. Până atunci însă, am câteva întrebări:

Nu prea mi-e clar de ce o place Carol atât de mult pe Alice. Mi se pare că Alice nu i-a oferit lui Carol prea multe motive s-o placă. Întrebarea e, de fapt, ce-i oferă Alice lui Carol Moore?

Ce s-a întâmplat cu cartea lui Alice? Scopul ei e să-şi publice cartea, sau doar să-şi vadă numele pe o copertă? Nu ştiu ce intenţii ai în privinţa asta şi, deşi îmi plac comentariile din subsidiar legate de „afacerea" cărţilor şi de rolul scriitorului în acest context, e important să avem o poveste. Ţi se pare logic? Dacă nu, s-ar putea să fiu eu un pic cam pretenţioasă. Am avut o zi grea.

În orice caz, i-am arătat paginile lui Lucy, care le-a citit la rându-i, deşi le va acorda mai multă atenţie când ne întoarcem acasă. Dar îi place atât de mult cartea, încât le vorbeşte despre ea tuturor editorilor din New York, care sunt foarte interesaţi. Cu cât mai repede ne poţi trimite şi restul paginilor, cu atât mai curând putem vinde cartea! Încă n-am discutat despre o posibilă ecranizare (e un pic cam devreme pentru asta), dar, după cum sigur ştii, Lucy a reuşit cu succes să-şi vândă proiectele pe piaţa cinematografiei.

Trebuie să închei aici, pentru că e foarte târziu, iar ziua mea de lucru începe în câteva ore. Încă ceva... Aşa, ca între prieteni (întrucât eu consider că am devenit prieteni şi sper că simţi la fel), cine eşti?

Promit să nu spun nimănui! Poate doar lui Lucy! Serios, G, te-ai gândit să-ţi dezvălui identitatea? Doar cartea asta nu dă în vileag cine ştie ce secrete de stat. E o carte despre cărţi, nu? Anonimatul e o chestie interesantă, dar nu-l înţeleg. Ne apropiem de publicare, aşa că, dacă vrei să te reprezentăm, trebuie să ştim UN PIC mai mult despre identitatea ta. Trebuie să ştim pe numele cui trimitem cecurile, nu?

Pe curând,
Angel

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: Re: Re:?

Dragă domnişoară Robinson,

Sunt încântat pe toate planurile.

Aştept cu nerăbdare observaţiile dumneavoastră (cum să nu le aştept? E atât de stimulativ să le citesc – aveţi remarcabila capacitate de a intui exact ce vreau să spun, un adevărat talent), dar aş vrea să vă răspund la întrebări. Ce vede Carol la Alice? După cum spune şi Ricardo, Carol se vede pe ea însăşi în Alice şi-i place ceea ce vede. Cum am scris şi în Capitolul 2, ascensiunea lui Carol nu s-a petrecut fără câteva mişcări discutabile, dar a trebuit să recurgă la ele ca să-şi atingă scopul. Carol vede aceeaşi ambiţie şi la Alice. Desigur, Alice e motivată de ceva ce-i lipseşte lui Carol, şi anume nevoia de a scrie. Alice se urăşte ca scriitoare şi, clar, n-are talent. Plănuieşte, aşadar, să preia puterea, să acumuleze cât mai multă posibil, după care să ia cu asalt lumea editorială. Şiretlicul, după cum am subliniat în Capitolul 1, e ăla că Alice vrea să fie o scriitoare legitimă. Vrea să scrie un

bestseller, dar urmăreşte să devină şi celebră. Ştie că-şi poate atinge scopul numai prin Carol Moore. În ceea ce priveşte cartea ei – am crezut că reiese clar faptul că nu suportă prea bine să fie respinsă. Desigur, dacă nu se înţelege nimic din toate astea, înseamnă că nu-mi fac treaba ca lumea, nu? Înapoi la muncă.

Ca să vă răspund la întrebarea privitoare la identitatea mea, „toate la timpul lor", cum se spune. Am motivele mele să-mi păstrez anonimatul şi, atâta vreme cât doamna Fiamma e mulţumită de cartea mea, voi mai rămâne o vreme în umbră. În ceea ce priveşte faptul că mă consideraţi prietenul dumneavoastră, cred că suntem amândoi mai mult şi mai puţin de atât în acest moment.

Pentru dumneavoastră, domnişoară Robinson: coo coo ca choo!

Cu cele mai bune urări,
G.

Eram prea obosită ca să mă mişc. Zăceam pe patul din camera mea de la hotel, pe care mă prăbuşisem cu o jumătate de oră înainte, prea secată de energie ca să iau cuvertura de pe pat, deşi ştiam că era plină de jegul tuturor celor care dormiseră acolo înaintea mea. Trăsesem draperiile mov, grele, înainte să mă prăbuşesc, aşa că vedeam o fâşie cenuşie din cerul New Yorkului, dincolo de pereţii de cărămidă şi beton. Picioarele şi capul îmi zvâcneau, dar gândul de a coborî în holul de la parter ca să-mi cumpăr un flacon de aspirină de opt dolari mă îngrozea. Era ultima mea noapte în New York şi prima oară când nu mă despărţisem de Lucy doar ca să dorm.

Lucy fusese invitată la cocktailul pe care HartHouse și HBO îl organizau în cinstea serialului bazat pe cartea unuia dintre autorii editurii, iar ea s-a dus singură. Adevărul e că făcuse pe dracu-n patru ca să mă țină departe de orice activitate sau întrevedere în care era implicat Gordon Hart. Oricât de mult aș fi vrut să-l cunosc pe Gordon Hart, nu sufeream că Lucy nu mă luase cu ea la întrevederi. Doar îmi imaginam ce chestii jenante putea spune, așa că mai bine să nu-l cunosc niciodată pe Hart decât să fiu umilită în fața lui.

— Ce-ar fi să te duci să mănânci ceva în Big Apple? mi-a sugerat Lucy când am ieșit din camera ei, după ce i-am reorganizat notițele, i-am răspuns la mesaje și am pregătit-o pentru întrevederile de a doua zi. Dacă nu găsești un restaurant bun în New York, nu știi ce e aia mâncare. Sau mai bine comandă ceva în cameră și mai lucrează puțin! Sunt sigură că ai multă treabă.

De parcă ce aveam de făcut nu avea legătură cu ea!

— Oricum, distrează-te! Ești în vacanță! Dar să nu te ia valul. Avem o zi grea mâine și mai trebuie să ajungi și la aeroport.

Lucy hotărâse să mai stea o zi în Manhattan, fără mine (așa că am stat aproape două ore la telefon ca să-i schimb biletul de avion și să aranjez să mai stea o noapte la hotel la același tarif), dar nu-mi dăduse nici o informație privitoare la ce avea de gând să facă și de ce. Nu m-a deranjat asta. Nu muncisem în viața mea mai mult ca în ultimele două zile și nici nu fusesem vreodată umbra vreunei ființe umane o perioadă atât de lungă. Nu-mi venea să cred câtă energie avea Lucy. Era de neoprit. Normal era să obosească, să resimtă efectele ritmului ei nebun, dar nici urmă de așa ceva. Mă întrebam dacă nu cumva îmi fura mie energia. Deși bănuiam că era un fel de vampir energetic, eram impresionată, ba chiar fascinată de prestația ei de la

New York. Deşi n-o plăceau întotdeauna (unii nici măcar nu se prefăceau), asta era sigur, toţi editorii şi publiciştii i-au acordat întreaga atenţie pe parcursul întrevederilor. Din câte ştiam, Lucy nu avea „amici" în New York. Nimeni nu i se adresa ca unei prietene sau ca unei amice. Nimeni n-o întreba de hobby-uri, de familie, nimeni nu-i cerea detalii despre viaţa ei. Dar toţi, inclusiv misteriosul Gordon Hart, voiau să ştie ce avea de vânzare.

Iar Lucy avea câte ceva pentru toată lumea. Cunoştea în cele mai mici amănunte povestea fiecărui editor, exact ce cărţi îi plăceau şi exact cât de departe puteau merge ca să cumpere. Adesea, nu ajungeau foarte departe, dar Lucy avea o încredere oarbă în forţele ei.

Ieşeam din sediul editurii Long, Greene, unde Lucy tocmai avusese o întrevedere cu Julia Swann, un editor cu o sumedenie de adjective adăugate la funcţia ei (director, vicepreşedinte, senior etc.), dar care avea un buget limitat pentru achiziţii. Julia a oftat când Lucy i-a spus de *Elvis*, spunând că ar fi extraordinar, dar se îndoia că achiziţionarea proiectului ar fi trecut de comisie. Căuta următorul *Cod al lui Da Vinci*, a spus Julie. Lucy n-avea aşa ceva? Şi ce se mai auzea de Karanuk, pentru Dumnezeu? În privinţa lui, avea undă verde să liciteze.

— Editurile trăiesc vremuri grele, a spus Lucy când am ajuns în stradă şi am luat-o pe Fifth Avenue, spre locul următoarei întrevederi. Nimeni nu mai are imaginaţie şi toţi se tem să cumpere o carte care nu se va vinde garantat sau care nu are un subiect despre care s-a mai scris. Să fim serioşi, câte cărţi pentru copii scrise de vedete ne mai trebuie? Sau cărţi de bucate scrise de autori premiaţi?

Dar acest rar moment de îndoială s-a risipit la fel de repede cum a apărut. Lucy era din nou pe cai mari când am ajuns la următoarea întrevedere, unde a început să-şi prezinte cărţile pentru copii scrise de vedete şi cele

de bucate (pentru că, normal, le avea), împreună cu tot ce mai era pe lista ei. Era un spectacol impresionant. Cred că şi Lucy ştia asta, pentru că, deşi mă trimitea să aduc cafea sau să fac copii ale manuscriselor peste tot pe unde ne duceam, rareori mă excludea de la întrevederi. Voia s-o văd în acţiune. De fiecare dată, Lucy subliniase că sunt asistenta ei, dar, în timp ce bântuiam prin New York ca nişte rechini înfometaţi în căutarea prăzii, mi-am dat seama că voia s-o admir. O admiram, normal.

Totuşi, după ce am umblat trei zile ca un atârnache după ea, nu mai suportam s-o văd. Mă săturasem de mitocănia ei crasă, de faptul că reuşea să mă facă să par o ţărancă ignorantă la fiecare întrevedere, încredinţându-mi doar umilele sarcini funcţionăreşti, îmi ajunsese până-n gât să-i car rahatul, şi la propriu, şi la figurat. Dar cel mai tare mă speria apropierea mea de ea, felul în care părea să-mi invadeze fiecare celulă, felul în care mi se băgase sub piele şi mi se insinuase în creier.

În plus, aveam senzaţia că ştia ce vorbisem cu Natalie Weinstein şi că aştepta momentul potrivit să-mi arunce bomba. Deşi Natalie mi-a dat de înţeles că n-avea să-i spună nimic lui Lucy, temerile mele nu erau întru totul deplasate. Anna vorbise cu Sunny Martin şi, din câte bănuiam, îi furnizase imediat informaţia lui Lucy. Dacă era să-l cred pe Jackson (şi îl credeam – hotărâsem că era cazul să am încredere în cineva), Anna se comporta suficient de ciudat ca să-mi confirme bănuielile, şi nu numai.

Încă nu ştiam ce aveam să fac dacă Lucy mă întreba de Sunny Martin. Nici măcar nu mă gândisem cum aveam să vând cartea lui Sunny Martin cu sau fără ştirea lui Lucy. Ştiam doar că vreau s-o vând. Cartea aia era a mea. Nu voiam cu nici un chip să i-o dau lui Lucy.

M-am răsucit în pat, cu faţa spre uşă. Laptopul meu stătea pe o măsuţă, băgat în priză şi conectat la telefon,

în așteptarea mesajelor. Ecranul monitorului arunca o ciudată lumină albastră pe valiza mea, care arăta de parcă explodase, împrăștiind hârtiile și hainele prin toată camera. Pentru ca Lucy să aibă totul organizat, îmi scoteam mereu din valiză lucrurile și le rearanjam. Să le ordonez pe toate nu era o prioritate. *Luna tămăduitoare* zăcea pe podea, lângă exemplarul meu din *Dezgheț*. Citisem tot manuscrisul, care era slab rău, exact cum spusese Lucy, dar aveam câteva idei privitoare la corecturile pe care le putea face Karanuk. Deși povestea nu avea cursivitate, iar unele paragrafe erau incoerente, proza lui Karanuk păstra sămânța de geniu care făcuse o capodoperă din *Frig!*. Știam că pot lucra la cartea aia și mai știam că pot colabora cu Karanuk. Poate că asta era soluția, mi-am spus. Aveam să încerc să lucrez cu Karanuk și să redactez *Manuscrisul anonim*, la schimb cu șansa de a lansa *Luna tămăduitoare*.

Dar nu, Lucy n-avea să fie niciodată de acord.

După tot ce făcuse pentru el, Karanuk nu avea să mă aleagă niciodată în defavoarea lui Lucy. Și, deși nu avea să fie bine deloc, *Manuscrisul anonim* putea probabil să supraviețuiască și fără mine. Probabil că Lucy avea să mă dea afară pe loc. Ba nu, n-ar fi făcut asta. Dacă învățasem ceva în ultimele două zile, era că Lucy avea mare nevoie de mine. Nu eram de neînlocuit, atenție. Nimeni nu e de neînlocuit. Dar îi eram suficient de utilă ca să nu mă concedieze dacă nu era obligatoriu. Mai curând, mi-ar fi făcut viața un iad, astfel încât să vreau să plec și, în consecință, să-i înapoiez toți banii pe care mi-i dăduse prin contractul ăla blestemat și pe care îmi doream să nu-l fi semnat niciodată. Și nu-mi permiteam să ajung în situația asta. Așa că eu nu puteam pleca, iar ea n-avea să mă concedieze. Oricum o dădeam, Lucy ieșea în câștig.

M-am gândit să mă scol din pat și să-mi fac ordine în cameră, ca să-mi mai limpezesc mintea, dar eram

prea obosită. Mi-am zis că senzația aia de gol în stomac se datora foamei, așa că trebuia probabil să mănânc ceva. M-am gândit să comand ceva în cameră după ce-mi verificam mesajele. Am întins mâna spre noptieră ca să-mi iau telefonul mobil și am sunat mai întâi acasă. Aveam un singur mesaj.

„Bună, Angel! Sunt Elise. Nu m-ai mai sunat. Ești bine? Te-au mâncat lupii? Sau să zic lupul? Te-am căutat la birou, dar ciudata aia care mi-a răspuns la telefon n-a vrut să-mi spună unde ești. Angel, uite, m-am tot gândit și am tot plănuit, iar tu ai știut întotdeauna că nu voi putea sta departe de lumea cărților, nu-i așa? Am hotărât să mai încerc o dată. Vreau să redeschid Blue Moon, dar..." – a oftat îndelung – „să vând ceva mai pretențios. Nu știu, să mă specializez pe anumite domenii, deși nu știu pe care. Mă mai gândesc. Chestia e că aș vrea să știu dacă te-ar interesa să-mi fii asociată. Eu n-am bani suficienți – nu știu cât câștigi tu, Angel, dar aș vrea să lucrez cu tine la proiectul ăsta. Gândește-le la ce-ți propun! Mi-e dor de cărți, Angel. Și mi-e dor de tine! Uite că am vorbit întruna, o să-ți ocup tot spațiul de pe casetă. Te rog, sună-mă când poți, bine? Și vreau să-ți și arăt ceva. Nu-ți spun despre ce e vorba. O să fie o surpriză, bine? O să ți se pară foarte interesant, îți garantez. Sună-mă! Pa, Angel!"

Am mai ascultat mesajul o dată, apoi l-am șters. Nu gândeam suficient de limpede ca să înțeleg ce-mi propunea Elise. O parte din mine era încântată că își redeschidea librăria, dar cealaltă parte era frustrată că o făcea în acel moment și că-mi oferea o șansă pe care m-aș fi repezit s-o accept pe loc cu doar câteva luni în urmă. Și mie-mi era dor de ea, dar nu ca de zilele fericite din copilărie pe care știi că nu le poți retrăi.

Indiferent cât de greu îmi era să lucrez cu Lucy, adevărul e că o zi petrecută în biroul ei avea mai multă

sare şi piper decât toţi anii în care lucrasem la Blue Moon la un loc, iar eu devenisem dependentă. Ştiam că, dacă mă întorceam la ceea ce făcusem înainte să mă angajez la agenţia lui Lucy, ar fi fost un uriaş pas înapoi. Aş fi avut nevoie de o perioadă de refacere ca să-mi revin la normal, deşi nu mai ştiam ce era aia „normal".

Deşi ezitam, am hotărât să iau în considerare propunerea lui Elise. Mă bucuram să ştiu că încă puteam conta pe ea şi, dacă manevrele mele de culise aveau să se întoarcă împotriva mea, ştiam că avea să mă ajute să mă ridic. Mi-am notat s-o sun de îndată ce ajung acasă.

Am închis telefonul şi l-am pus pe noptieră. Mă simţeam transpirată şi îngălată. Trebuia neapărat să fac un duş. Măcar asta era uşor de făcut. Cu mare efort, m-am ridicat din pat, am tras cuvertura de pe aşternutul curat şi m-am dezbrăcat. Mai aveam puţin şi dădeam drumul la apa caldă, când am auzit o bătaie în uşă. Lucy. Ori mai voia să-mi dea ceva de făcut, ori luase brusc hotărârea să mă care cu ea ca să-i ţin trena în timp ce socializa. Ca întotdeauna, îşi găsise cel mai prost moment să mă caute. Am luat un prosop din baie şi mi l-am înfăşurat pe corp cât de strâns am putut.

— Lucy? am spus, punând mâna pe clanţă.

Speram ca vocea mea să exprime întocmai oboseala şi lipsa de chef.

— Angel, tu eşti?

Inima mi-a sărit în gât. Am auzit şi am citit propoziţia asta de nenumărate ori, dar n-am înţeles-o niciodată, n-am trăit-o niciodată cu adevărat până în acel moment, când mi-am dat seama că la uşă era Damiano.

Când am deschis uşa, mi-a căzut prosopul. Am îngheţat, incapabilă să mă aplec şi să-l ridic. Damiano a intrat, închizând uşa după el, iar eu am rămas în faţa lui, goală puşcă. Câteva clipe, s-a uitat la mine fără să scoată o vorbă. Când am ridicat ochii ca să mă uit la el, i-am văzut privirea sclipind de o admiraţie şi o dorinţă

frenetice. Dar era mult mai mult decât atât. Empatie, o umbră de tristeţe şi un dor adânc. Parcă mă uitam în propriul suflet. De Damiano aveam nevoie. Normal.

S-a apropiat de mine până când aproape că ne-am atins, apoi s-a oprit. Fără să-şi ia ochii întunecaţi de la mine, a întins mâna dreaptă şi mi-a desenat cu delicateţe conturul coapsei, de parcă ar fi sculptat în lut. Cu mâna strângă, mi-a luat faţa în palmă şi m-a tras atât de aproape de el, încât i-am simţit respiraţia pe buze. Am rămas aşa parcă o eternitate, cu mâinile lui calde pe pielea mea, trăind clipa aia de paralizie de dinaintea sărutului. Aş fi vrut să stăm aşa pentru totdeauna, să-l trag şi să-l primesc în mine. Tensiunea s-a transformat în freamăt şi m-am trezit tremurând.

— *Angelina mia*, a şoptit Damiano.

M-a luat în braţe şi m-a strâns cu putere. M-a sărutat cu buze uşoare şi moi, gustându-mă pe îndelete. M-am lipit de el, căutându-i gura cu buzele şi explorându-i spatele şi braţele cu frenezie. L-am tras de cămaşă, disperată să-i simt moliciunea pielii. Braţele ni s-au împletit, gurile ni s-a unit. M-a ridicat ca pe un fulg şi m-a dus spre pat. S-a împiedicat, s-a dezechilibrat şi ne-am prăbuşit amândoi pe pat. A căzut pe părul meu şi l-a tras de sub el. Am auzit ceva ce suna a înjurătură şi am râs. S-a ridicat, şi-a scos pantofii şi a început să-şi desfacă febril nasturii şi cataramele.

— *Vieni qua*, a spus, trăgându-mă spre el. Ajută-mă!

M-am întins spre el şi i-am tras cămaşa pe cap, în timp ce el îşi scotea blugii. A urmat un moment de stânjeneală, ezitarea aia pe care o simt iubiţii care se văd goi pentru prima oară. Dar el s-a aplecat, sărutându-mi tandru vena care-mi pulsa în găoacea de la baza gâtului şi, brusc, camera a părut să ia foc.

M-am lăsat pradă simţurilor, golindu-mi creierul de gânduri. Simţeam cum mă înmoi sub greutatea corpului lui, îi simţeam pielea catifelată şi muşchii puternici.

Corpul meu se ridica să-i întâlnească buzele de fiecare dată când mă atingeau – pe coapse, pe sâni, pe abdomen. Simţeam cum mă deschid şi am oftat de plăcere. Respiraţia lui Damiano îmi încălzea urechea, l-am auzit şoptind *Che ricco* şi i-am simţit pe limbă sudoarea sărată, amestecată cu a mea. Am închis ochii, folosindu-mă doar de degete şi de limbă ca să văd. L-am simţit adânc în mine şi m-am pierdut cu totul, purtată de un val nesfârşit de plăcere.

În cameră era întuneric când am deschis iar ochii. Nu se mai vedea deloc cerul prin crăpătura dintre draperii, ci doar reflecţia neoanelor pe clădiri. Damiano zăcea lipit de mine, strângându-mă în braţe. Am clipit ca să mă obişnuiesc cu lumina slabă şi mi-am dat seama că eram leoarcă de transpiraţie, iar cearşafurile şi pernele erau ude. Spatele lui Damiano era lipicios şi ud sub palmele mele. Respira uşor şi egal pe pieptul meu, atât de încet, încât am crezut că adormise. Când mi-am tras braţul prins sub umărul lui, a ridicat capul şi m-a sărutat pe gură.

— Mulţumesc, a spus.

Cu un deget, mi-a desenat conturul unei sprâncene, a coborât pe obraz şi apoi pe buze.

— Eşti atât de frumoasă, a spus. Aici.

Mi-a mângâiat interiorul coapsei.

— Aici.

Şi-a aşezat palma pe abdomenul meu.

— Şi aici.

Şi-a pus delicat mâna pe fruntea mea.

— Eu nu..., am început, dar a trebuit să-mi dreg glasul gâtuit de toată pasiunea acumulată de când deschisesem gura ultima oară.

— Eu nu le deschid de obicei goală puşcă bărbaţilor care-mi bat la uşă.

Damiano a râs, stârnind un ecou vesel în cameră.

— Dar mie mi-a convenit, a spus. Mulţumesc şi pentru asta. N-am mai fost niciodată întâmpinat aşa. Cred că n-am să uit asta toată viaţa mea.

— Voiam să fac un duş, am spus. Credeam că e Lucy.

— Poţi face duş, a spus. Dar nu chiar acum. Te rog, nu pleca de lângă mine. Am... ahhh, *Angelina*...

A oftat şi m-a sărutat iar.

— Nu ştiam dacă te vei bucura că mă vezi. Ultima oară te-ai comportat atât de ciudat... Am crezut că am greşit cu ceva sau că am spus ceva. Nu ştiu. Dar...

— Dar?

— Am ştiut că vom ajunge aici chiar dinainte să te văd pentru prima oară. Te simţeam în mine, Angel. Tu nu m-ai simţit?

Dacă aş fi putut să vorbesc, i-aş fi spus că da, l-am simţit, dar buzele îmi tremurau prea tare ca să deschid gura. Am început să plâng, fără măcar să ştiu de ce, iar lacrimile îmi ţâşneau din ochi, îmi curgeau pe obraji şi-mi udau părul. Am încercat să mă opresc, să-mi înăbuş suspinele care mi se ridicau din piept, dar mai rău am făcut.

— Nu, nu, a spus Damiano.

Şi-a trecut degetele peste obrajii mei.

— *Non piànge*. Ce-am spus? De ce plângi?

— N-n-nu şt-ştiu, am spus. Îmi pa-a-re rău.

— Nu, nu, a spus. Şşş... Să nu-ţi pară rău.

M-a luat iar în braţe, şoptindu-mi în păr cuvinte pe care nu le înţelegeam. Îmi mângâia spatele şi umerii. Apoi, s-a aplecat deasupra mea şi mi-a sărutat lacrimile de pe obraji.

— *Angelina*, a şoptit. Vezi? Îţi beau lacrimile. Nu mai plânge!

Dacă ar fi fost să mor în momentul ăla, înfăşurată în braţele lui şi cu buzele lui pe obraji, aş fi murit fericită.

Cred că m-a luat somnul, deşi n-am dormit prea mult, pentru că, atunci când am deschis iar ochii, lumina era aprinsă, iar Damiano şedea sprijinit de perne, lângă mine, şi-mi zâmbea.

— Voiam să mă uit la tine, a spus. Eşti incredibil de frumoasă.

I-am zâmbit şi eu.

— Te simţi bine? a întrebat.

— Da, am spus şi m-am întins spre el, trăgându-l mai aproape.

— Vreau să facem dragoste, Angel, a spus. Aici, în camera asta. Iar şi iar.

M-am urcat pe el şi m-am uitat adânc în ochii lui de culoarea vinului negru. Străluceau de dorinţă. Pentru mine.

— Cred că te pot ajuta, am spus, luându-i capul în mâini şi simţind cum vârfurile aspre ale părului îmi înţeapă degetele.

— Mai întâi însă, spune-mi de unde ştiai că sunt aici. Ce cauţi la New York?

Voiam, ba nu, simţeam nevoia să-mi spună că se gândea întruna la mine, că dorul de mine îl împinsese să mă caute şi-l făcuse să lase totul baltă şi să traverseze toată ţara pentru mine.

— Am vorbit cu Luciana, a spus. Ea mi-a zis numele hotelului.

— Lucy?!

— *Sì*. Ce s-a întâmplat?

M-am dezlipit de el şi m-am ridicat în capul oaselor. Dintr-un impuls tardiv şi inutil de pudoare, mi-am acoperit pieptul cu cearşaful.

— De ce să-ţi spună Lucy unde sunt?

— Mi-a spus unde e ea. Dar ştiam că eşti cu ea, Angel. Am fost la celebra ei petrecere, nu?

Damiano se uita la mine derutat, de parcă n-ar fi înţeles de ce eram îngrijorată. Mi-a ridicat o şuviţă şi a frecat-o între degetul mare şi arătător.

— Atunci a fost prima oară când am văzut acest splendid păr liber, pe spate, ca o flacără.

— Tot nu înţeleg, Damiano. Ai sunat-o pe Lucy ca s-o întrebi la ce hotel din New York stau? Nu s-a mirat că vrei să ştii?

— *Bella*, a spus calm şi s-a aşezat lângă mine. Nu eu am sunat-o pe Lucia – Lucy. Ea m-a sunat acum o săptămână... poate două. Mi-a spus că pleacă la New York. A zis că ar fi o idee bună să vin şi eu. Cică să-l cunosc pe editorul meu. *Capisci*, nu? Credeam că ştii asta. M-a întrebat dacă pot să-mi iau bilet pentru New York. Cum să nu pot? A aranjat să mă văd cu editorul meu poimâine, aşa că azi stau cu tine.

Poimâine – ziua pe care Lucy avea s-o petreacă singură la New York. Fără mine. Mă întrebasem de ce editorul lui Damiano nu figura pe lista de întrevederi a lui Lucy când i-am planificat călătoria, aşa că am întrebat-o.

— Nu e nevoie, a spus atunci, iar acum, totul se explica.

— Plec acasă mâine, am spus.

— Da, ştiu, a spus, de aceea am venit mai devreme.

A ridicat din umeri, ca şi cum totul trebuia să-mi fie foarte clar şi a început să mă tragă uşor spre el, cu ochii sclipind de o dorinţă nedisimulată.

— *Ècco. Vieni qua*, Angel. Hai la mine, *amore*.

— Stai! am spus, ferindu-mă instinctiv de el, până când am ajuns în celălalt colţ al patului.

Totul începea să aibă un aer periculos. Mă simţeam manipulată cu abilitate, ca să devin subiectul unei farse elaborate şi crude.

— De unde ştiai la ce cameră stau? Tot Lucy ţi-a spus chestia asta?

— Bineînţeles că nu. Am vorbit cu Anna. A fost foarte drăguţă. Ea mi-a spus unde eşti.

— *Anna ştie?*

N-a sesizat tonul alarmat din vocea mea şi a continuat să vorbească, cu un zâmbet mijindu-i în colţul gurii.

— Nu te teme, a spus. Am venit pe furiş, a spus şi a chicotit.

A coborât tonul, până a ajuns o şoaptă conspirativă.

— Nu m-a văzut nimeni, jur. Am purtat ochelari negri.

A râs iar.

— Ca o vedetă rock.

— Ca Vaughn Blue, am spus.

Vocea mea suna distantă şi goală, ca şi cum ar fi venit din cealaltă parte a camerei.

— *Che?*

O expresie de îngrijorare şi de uşoară enervare a trecut în fugă pe faţa lui Damiano, dar i-a luat locul una plină de dorinţă. S-a apropiat de mine.

— Aaa, a şoptit, atât de frumoasă...

Mi-a cuprins sânii cu palmele, s-a aplecat şi mi-a sărutat aripa de înger.

Am sărit din pat, trăgând cearşaful după mine şi învelindu-mă cu el. M-am îndepărtat de el cât de mult am putut, până m-am lipit de fereastră.

— Ce cauţi acolo, Angel? Ce faci?

Mă uitam fix la el, încercând cu toate puterile care-mi mai rămăseseră să mă conving că visam urât. Cine era bărbatul ăla? Îmi devenise străin în câteva clipe. Ba nu, fusese un străin de la bun început. Îi cunoşteam cartea, dar pe el nu-l ştiam deloc. Dar el mă ştia, nu? Ştia ce fac, cum mă simt, ce vreau şi-mi sărutase şi tatuajul. Ştia tot. Era mai rău decât un vis urât, mi-am zis. Era coşmarul altcuiva.

— Angel?

— Ar fi mai bine să pleci.

Vocea mea era slabă și ușor isterică.

În cel mai îndepărtat cotlon al creierului meu, unde nu pătrunsese încă spaima de necunoscut, a încolțit una dintre replicile alea care funcționează doar în filme.

— Ce? De ce? *Che cosa c'é?*

— Eu...

Am ridicat mâna la sânul drept, acoperindu-mi instinctiv tatuajul.

— Știai despre tatuaj. De unde?

— Să știu? Nu înțeleg. Iartă-mă... Angel?

— N-ai vrea să... N-ai vrea să pleci, te rog?

Nuanța de isterie din vocea mea se ascuțise.

Damiano mi-a căutat privirea. Lumina i-a dispărut de pe față, făcând loc mirării, derutei, refuzului de a crede și, în final, unei expresii de resemnare tristă. A scuturat din cap cu putere și a dat iar să spună ceva, dar s-a abținut și a închis gura, care a devenit o linie dreaptă. S-a ridicat cu mai multă eleganță decât m-aș fi așteptat în acea situație, și-a luat hainele de pe covor și s-a îmbrăcat în mai puțin de un minut.

Când a ajuns la ușă și a pus mâna pe clanță, s-a întors iar spre mine.

— Angel?

Am scuturat din cap, strângând și mai tare cearșaful și mi-am ferit privirea.

— *Mi dispiace*, a spus, după care a plecat.

Am așteptat nemișcată câteva secunde sau minute bune, ascultând vocile și zgomotele traficului de dincolo de fereastră. Camera se răcise. Tremuram. Brusc, am simțit nevoia imperioasă să mă îmbrac. Nu mai voiam să-mi văd nici o secundă trupul gol, trădător. M-am îndreptat spre valiză, târând cearșaful după mine, și am văzut că mă aștepta un mesaj pe laptop. Am hotărât să-l citesc după ce mă îmbrac, dar am văzut cine mi-l trimisese.

To: angel.robinson@fiammalit. com
From: ganovelist@heya.com
Subject: Alice

Dragă domnişoară Robinson,

O întrebare rapidă.

Tocmai mi-am dat seama că, de la întâlnirea pasională dintre Alice şi Vaughn, nu i-am prea văzut pe cei doi împreună în pielea goală. Mă întreb dacă n-ar trebui să scriu o scenă scurtă, în care Alice şi armăsarul ei fac prostii în hotelul lor preferat (care, întâmplător, e Whitman, de pe East Street 54 – e vreo problemă dacă folosesc în manuscrisul meu numele real al hotelului? M-am gândit că ar fi o chestie literară fainâ.) Ce părere aveţi? Personal, cred că scena ar adăuga un pic de vigoare erotică. Sexul vinde, nu? Iar cei doi ar putea fi foarte pătimaşi, nu? Dar dumneavoastră sunteţi şefa, eu doar voi adăuga scena numai dacă vi se pare o idee bună.

Aştept cu nerăbdare,
G.

Mi-am luat privirea de la ecranul laptopului şi m-am uitat la blocul de hârtiuţe cu antetul hotelului şi la pixul de lângă el. Pe fiecare scria cu litere ondulate Whitman Hotel. Ştia unde eram. Mă urmărea.

Am stat în faţa computerului paralizată de frică, dar cu mintea limpede şi invadată de gânduri nebuneşti. Ce proastă am fost să cred, fie şi numai pentru o secundă, că Damiano avea vreo legătură cu *Manuscrisul anonim*! Paranoia mea era justificată, e-mailul era o dovadă clară – dar făcusem cumplita greşeală să-mi vărs furia pe cine nu trebuia. Îl dădusem pe Damiano afară, o mişcare

la care ar fi recurs calculata Alice, după ce el îmi dăruise atât de mult, iar acum plecase. Romanul ăla mă tulbura atât de mult, încât nu mai distingeam realitatea de ficțiune. Eram Alice și căzusem prin oglindă. Dar ceea ce simțeam pentru Damiano n-avea cum să nu fie real. Ce se întâmplase între noi nu era un vis. A fost al meu, dar l-am pierdut într-o oră și nu știam dacă avea să se mai întoarcă vreodată. Se gândea probabil chiar în acel moment la uriașa greșeală pe care o făcuse. Și toate astea, din cauza unei cărți – cartea lui Malcolm. Bineînțeles, Malcolm știa unde eram. Anna găsise de cuviință să-i dea toate detaliile lui Damiano, nu? Era perfect logic să i le fi dat și lui Malcolm. Ca și mine, Damiano era doar un pion în jocul lui Malcolm. Jocul pe care-l juca cu ajutorul Annei. Anna, care stătea la biroul meu, care-mi cotrobăia prin lucruri, care vorbea la telefon cu unul, Malcolm...

Era oare posibil ca Malcolm și Anna să fie mână-n mână?

M-am uitat la ceas și am scăzut trei ore. Era abia ora cinci pe Coasta de Vest. Toată lumea trebuia să fie la birou.

To: jackson.stark@fiammalit.com
From: angel.robinson@fiammalit.com
Subject: <no subject>

J...

Mai ești la birou? Dar Anna mai e? Ce face? Trebuie să știu.

A.

În timp ce aşteptam să-mi răspundă Jackson, am încercat să mă gândesc la ce să-i scriu lui G. Era clar că trebuia să-i răspund într-un fel, dar nu voiam să risc să mă las prinsă în capcana scenariului pe care mi-l pregătea în continuare. N-am prea avut timp să mă gândesc, pentru că Jackson mi-a răspuns peste câteva minute.

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: jackson.stark@fiammalit.com
Subject: Re: Subject: <no subject>

Bună, A!

Eu sunt aici, dar Anna a plecat. A plecat devreme azi (de vreo două ore, cred). A zis că se simte rău. De ce? Ce s-a întâmplat? Ai nevoie de ceva?

J.

Anna nu lipsise niciodată de la slujbă de când mă angajasem şi nici nu plecase mai devreme. Se simţea rău pe naiba! Dacă bănuielile mele câtuşi de puţin exagerate se adevereau, fata era bolnavă la cap. Nu m-am mai obosit să-i răspund lui Jackson, am luat mobilul şi am sunat la birou.

— Agenţia Lucy Fiamma, sunt Jackson.

— Jackson, bună, sunt Angel. Poartă-te ca şi cum ai discuta cu un potenţial client, bine?

— Regret, nu e disponibilă momentan. Vă pot ajuta cu ceva?

Se descurca de minune. Am răsuflat uşurată că nu i-am negat total inteligenţa, înainte să fie prea târziu.

— Vreau numărul de mobil al lui Damiano Vero. Poți să faci rost de el?

— Da, îl voi căuta cu plăcere, a spus. Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Atât deocamdată. Mersi, Jackson.

— Cu plăcere, a spus.

— Vorbim mai târziu, am spus. Știu că te întrebi... Oricum, mă întorc la birou curând și vorbim atunci.

— Abia așteptăm să-l citim, a spus.

În timp ce vorbeam, mesajul cu numărul lui Damiano a apărut pe ecranul computerului.

— L-am primit, am spus. Mersi încă o dată.

Imediat ce am încheiat convorbirea cu Jackson, am format numărul lui Damiano. Voiam cu disperare să dau de el. Trebuie să-i explic tot, deși ar fi fost cazul să fac asta înainte să-l dau afară. Trebuia să-i spun cât de rău îmi părea și să-l implor să se întoarcă. Inima îmi bătea atât de tare în timp ce formam numărul, încât telefonul îmi vibra în mână. Eram pe punctul să-i rostesc numele, când centrala m-a informat că abonatul nu avea semnal. Damiano plecase – dispăruse –, și eu eram cea care-l alungase.

Pentru a doua oară în seara aia, mi s-au umplut ochii de lacrimi. De data asta însă, erau de furie. Îmi era atât de milă de mine, de parcă fusesem victima unei uriașe conspirații. Dar ce se întâmplase cu adevărat era faptul că ajunsesem un personaj în povestea altcuiva. Gândul că înlesnisem asta de la bun început mă făcea să-mi fie ciudă pe mine. Poate că era prea târziu să-mi mai salvez relația cu Damiano, mi-am zis, dar de asta – m-am întors la computer – mă puteam ocupa lejer.

Era timpul să-l scot din bârlog pe autorul *Manuscrisul anonim*.

To: ganovelist@heya.com
From: angel.robinson@fiammalit.com
Subject: Re: Alice

G...

Nu mai vreau să mă joc. Gata. Am discutat cu Lucy şi e de acord. Va lua legătura cu tine ca să te înştiinţeze cum procedăm de acum înainte.

Angel

Am rămas în faţa computerului, aşteptând. E adevărat, nu ştiam exact cine era G., dar, ciudat, îl cunoşteam foarte bine pe G., entitatea din spatele *Manuscrisului anonim*. Ştiam ce observaţii să-i trimit şi ce avea să-mi răspundă. Din punctul de vedere al redactării cel puţin, ştiam ce voia de la mine, şi anume să continui. Îi convenea de minune micul nostru aranjament. I-am trimis mesajul, pentru că ştiam că G. avea să fie tulburat la gândul că abandonam *Manuscrisul anonim*, aşa că avea să-mi scrie repede, ca să-mi cerşească îndurare sau să-şi ceară scuze că sărise calul. Indiferent care era finalul, mesajul meu avea să-l afecteze suficient cât să-mi spună cine era, speram eu. Riscam, bineînţeles. Era posibil s-o contacteze pe Lucy şi să-i spună tot, iar eu ar fi trebuit să dau explicaţii, dar nu credeam c-o va face. G. avea nevoie de mine.

Când am văzut că a trecut o jumătate de oră fără să-mi răspundă, m-am ridicat, mi-am pus o pereche de pantaloni şi un pulover şi m-am aşezat la loc. După încă o jumătate de oră petrecută cu ochii lipiţi de monitor, am ridicat receptorul şi am cerut un sendviş în cameră. L-am aşteptat patruşcinci de minute şi l-am mâncat în douăzeci, după care am lăsat tava în faţa uşii.

Dar nici un mesaj de la G. M-am aşezat pe pat, apoi m-am întins. Simţeam mirosul lui Damiano pe cearşafuri şi mi-am îngropat faţa în pernă ca să-i inspir aroma poate pentru ultima oară. Mi-am dat seama că adormisem abia la miezul nopţii, când a sunat telefonul hotelului şi m-a trezit din leşin. Încă visam când am ridicat receptorul.

— A-alo?

— Angel? Eşti trează?

Vocea lui Lucy mi-a făcut flenduri restul de somn şi m-a înviorat total.

— Da, acum sunt.

— Bine! Ce program avem mâine?

— Păi, ai... ăăă...

Nu-mi aminteam detaliile zilei, aşa că mă pregăteam să mă preling din pat ca să scot programul, când m-a oprit.

— Vreau să-mi modifici programul de dimineaţă, Angel. Vreau să-mi muţi toate întrevederile după-amiază.

— Dar nu pot face asta, Lucy. E prea târziu să sun...

— Găseşti tu o soluţie, Angel. Eşti fată deşteaptă, şi nu-ţi cer imposibilul.

Am oftat în receptor. Era inutil să mă cert cu ea.

— Bine, am spus. Vrei să-ţi aranjez altceva pentru mâine-dimineaţă?

O întrevedere cu primarul, poate, mi-am zis, sau ceva la fel de greu de aranjat.

— Mergem la spa mâine-dimineaţă, Angel! Coafură, manichiură, tot tacâmul.

— Ce?

— Tocmai m-am dat seama că mâine e ultima ta zi în Gotham şi ţi-am promis să te fac frumoasă când ajungem. *Voilà*, mă ţin de cuvânt.

Ca toate gesturile „generoase" ale lui Lucy, eram sigură că şi ăsta avea un şpil, dar părea sincer încântată

să mă ducă la salon, iar mie prea puţin îmi păsa ca să mă mai întreb de ce.

— Bine, am spus. Super! Ne vedem dimineaţă.

Lucy a închis fără să-mi spună „pa", dar mă obişnuisem cu asta. Economisea timp şi evita formulele finale. Dacă nu spunea „pa", rămânea cumva prezentă, iar tu trebuia să fii pe fază, aşteptând următorul ordin. Am pus receptorul în furcă şi m-am dat jos din pat. Înţelept ar fi fost să le trimit mesaje tuturor editorilor cu care Lucy nu mai voia să se vadă a doua zi dimineaţă, dar, în loc să-i caut programul, m-am aşezat iar în faţa laptopului. Încă era conectat la linia telefonică.

Nu mă aştepta nici un mesaj.

14

Avionul meu a ajuns la San Francisco atât de târziu, încât intrasem deja în a doua zi. După ce am ieşit din aeroport şi am traversat oraşul, am ajuns acasă pe la cinci dimineaţa. Dormisem un pic în avion, dar asta n-a făcut decât să mă obosească şi mai mult. Aveam neapărată nevoie de un somn bun în patul meu. Eram atât de obosită, încât nici măcar nu ştiam dacă puteam conduce trează atâta amar de drum până acasă.

Dacă puneam la socoteală schimbarea de fus orar, nu dormisem de patruşopt de ore.

Ziua începuse, ca aproape toate, cu Lucy. După ce mi-am verificat obsedată mesajele, ca să aflu că inboxul era gol şi să-mi dau seama că G. făcea pe nizneiul, am luat-o pe Lucy, care s-a repezit să oprească un taxi şi ne-am dus la unul dintre cele mai luxoase saloane de frumuseţe din New York.

— Aici vin întotdeauna când sunt în Big Apple, mi-a spus Lucy. Fabulos e puţin spus. Am tras câteva sfori ca să te aduc şi pe tine. Serviciile de aici sunt mai eficiente decât operaţiile estetice. N-o să-ţi vină să crezi. O să te transformi, Angel Robinson!

— În ce anume, Lucy?

Am atenuat acreala întrebării cu un zâmbet strălucitor, dar începusem să mă tem de ce voia Lucy să facem la spa.

— Printre altele, părul tău, a spus Lucy.

— Ce-i cu părul meu?

— Culoarea, în primul rând. N-ar trebui să fii roşcată, Angel, asta e problema. Iar lungimea părului e o altă poveste. Doamnele nu poartă părul lung, Angel, e regulă.

M-a străfulgerat dureros amintirea lui Damiano trecându-şi degetele prin părul meu. Cât de fascinat era de el şi cât de frumos îl făcea să pară. Lucy a văzut amintirea reflectată pe chipul meu, dar i-a dat o cu totul altă interpretare.

— Nu-ţi face griji în privinţa coafurii, Angel. Le-am cerut stiliştilor să te tundă ca pe mine. E o tunsoare excelentă şi extrem de adaptabilă. Iar culoarea mea – eventual o nuanţă, două mai închisă – ar fi perfectă pentru tine.

În acel moment, am hotărât că nefireasca noastră apropiere ca între fete trebuie să se încheie.

— Foarte generos din partea ta, Lucy, am spus, dar îmi place părul meu aşa cum e.

— Doar nu vorbeşti serios! a spus. Dacă îţi faci griji în privinţa preţului, nu e cazul, fac cinste. Hai să mergem!

— Nu, vorbesc serios, Lucy, nu vreau să mă vopsesc. N-o să mă vopsesc. Şi nici n-o să mă tund.

S-a uitat lung la mine cu ochii ei verzi, care străluceau pe pielea palidă.

— Nu vrei să arăţi ca mine, nu?

— Nu, nu e asta. Cred doar că...

Nu ştiam ce să spun. Ochii ei mă implorau să-i spun că nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să arăt exact ca ea şi că eram copleşită de recunoştinţă. Dacă nu-i spuneam asta, aş fi rănit-o. Dar n-am avut puterea să-i ofer ce voia.

— Cred doar că nu mi-ar sta bine, am spus.

— Aici te-nşeli, a spus. Nu ştii ce ţi se potriveşte. De-aia arăţi cum arăţi. M-am gândit să te ajut, dar e clar că am făcut o greşeală.

— Îmi pare rău, Lucy. N-am vrut să...

Pumnalele care ţâşneau din ochii lui Lucy mi-au tăiat fraza la jumătate. Mi-a întors spatele şi a luat-o spre salon. Am urmat-o, pregătindu-mă să intru cu ea, dar a întins braţul şi m-a oprit.

— Am terminat pe ziua de azi, Angel. Eşti pe cont propriu. Ai grijă să nu pierzi avionul!

Mi-am dat seama că aşa voia Lucy să-mi arate că o jignisem.

Am stat perplexă în stradă un minut, întrebându-mă ce aştepta să fac. Trebuia să mă duc după ea? Să-mi cer scuze? O clipă, am cochetat cu ideea să fac asta. Dar tot în secunda aia, am realizat că ieşisem de sub tutela ei pentru prima oară în ultimele zile, că nu mai trebuia s-o slugăresc şi că puteam să mă duc unde aveam chef. Am chemat un taxi şi m-am dus la hotel. Voiam să-mi iau bagajul şi să mă duc direct la aeroport. Pentru că nu-mi doream decât să ajung acasă.

Se crăpa de ziuă când îmi târam valiza pe scări, până la apartamentul meu. Niciodată nu mai tânjisem cu atâta intensitate după căldura patului meu. Numai la asta m-am gândit în timp ce am lăsat jos valiza, am încuiat uşa şi m-am prăbuşit pe pat.

Ceva nu era în ordine.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat prin apartament. Toate obiectele erau la locul lor, aşa cum le lăsasem. Era ceva în aer. Simţeam clar că obiectele fuseseră mutate, apoi aşezate iar la locul lor. Parcă aerul abia se reaşezase în spaţiu şi simţeam un miros necu-

noscut, de parcă cineva îmi intrase în apartament de curând. M-am ridicat şi am aprins lumina, deşi soarele începea să se strecoare pe geam. Senzaţia de invadare s-a intensificat, deşi nu găseam nimic care să-mi confirme bănuielile. Cana mea nespălată de cafea era exact acolo unde o lăsasem, în bucătărie. Teancurile de hârtii şi de manuscrise de lângă pat zăceau în devălmăşie, ca de obicei. Chiuveta din baie era uscată. Patul era făcut, exact aşa cum îl lăsasem. Îmi făcusem patul înainte să plec? Mi-am scotocit memoria, încercând să reconstitui în detaliu acea dimineaţă, dar degeaba. Rareori îmi făceam patul dimineaţa. Îl lăsam în dezordine de cele mai multe ori când n-aveam timp. Am apucat pătura şi am tras-o, aşteptând să sară pe mine mai ştiu eu ce, dar, normal, dedesubt nu erau decât cearşaful şi pernele.

Eram foarte obosită, mi-am spus. Era o explicaţie raţională pentru subita mea criză de paranoia. Lipsa de somn era cea mai eficientă metodă de a avea halucinaţii. Dar funcţionasem fără probleme şi cu somn mai puţin. Sentimentul pregnant că mi se invada intimitatea apăruse odată cu *Manuscrisul anonim*.

Mi-a trebuit doar un minut să scot laptopul din servietă şi să-l deschid. Mă aştepta un mesaj. De la G.

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: Un fragment

Dragă domnişoară R...

M-am trezit cu un fragment şi nu ştiu unde să-l inserez. Aveţi vreo idee?

Salutări,
G.

Patul era un sanctuar pentru Alice. Adora să simtă pe piele cearşafurile din bumbac şi pledul de puf. Era foarte pretenţioasă când venea vorba de aşternuturi. Citise undeva că Jackie Onassis a spus că oamenii foarte bogaţi şi cu gusturi fine folosesc numai aşternuturi albe, din bumbac, iar Alice nu uitase asta niciodată. Înainte, abia dacă îşi putea permite un pat, darămite aşternuturi din bumbac, dar, când a început să câştige mai bine, Alice s-a dus să-şi cumpere cearşafuri cu ţesătura din ce în ce mai fină. Nu era uşor să întreţină un aşternut de o asemenea calitate. Dar Alice era dispusă să se sacrifice pentru a trăi în lux. Îşi călca aşternuturile cu fierul cu abur, concentrată până în pragul transei, până când dispărea fiecare cută de pe suprafaţa lor. Apoi, le aşeza cu mare grijă pe pat, întinzându-le bine. Abia după aia, Alice se putea strecura printre pânzele întinse, moi şi albe. Patul lui Alice semăna cu o carte. Aşternuturile deveneau pagini albe de carte, pagini între care se strecura, invadându-le. Iar Alice devenea textul scris pe pagini.

Aşternuturi moi şi albe pentru gândurile ei negre.

M-am uitat la patul meu, la cuvertura mea albă şi la cearşafurile imaculate din bumbac fin, între care, până în acel moment, muream de nerăbdare să mă strecor, şi am început să plâng.

Mă urmărea cu reflectorul, şi metoda avea efect.

Manuscrisul anonim începea să mă scoată din minţi, la fel cum şi Alice înnebunea în paginile romanului.

Era momentul să-i spun lui Lucy. Ea citise manuscrisul şi-mi văzuse notiţele, dar habar n-avea unde ajunsese G. în acest joc cu mintea mea. I-am ascuns totul... de ce? Din orgoliu? Pentru că-mi imaginam că pot controla şi cartea, şi autorul? Sau de teamă? Teama că Malcolm, fostul meu iubit, era autorul. Era

momentul să dau cărţile pe faţă, să-i spun despre Malcolm şi despre bănuielile mele în privinţa Annei. Nu ştiam exact cum o să fac asta, dar aveam ceva timp la dispoziţie să mă gândesc la un plan. Când avea să se întoarcă de la New York, urma să fiu pregătită.

Mi-am dat seama că suna telefonul. Damiano! Îl sunasem pe mobil de vreo doisprezece ori în ultima zi, dar am auzit de fiecare dată mesajul „Abonatul nu are semnal". M-am repezit la telefon, ridicând receptorul înainte să intre robotul.

— Alo? am răspuns gâfâind de nerăbdare.

— Angel? Sunt Jackson.

Vorbea în şoaptă. M-am uitat la ceas. Era ora 8.15.

— Jackson, ce e? Ce s-a întâmplat?

— Vii azi la birou? a întrebat.

— Abia am ajuns, am spus. Avionul a avut întârziere. Voiam să vin mai târziu...

— Cred că ar fi bine să vii acum, a spus.

— Ce-i cu graba asta? am întrebat. Ce se întâmplă?

— Lucy se pregăteşte să înceapă şedinţa cu angajaţii. Am doar o secundă... Craig e la baie. Dar Anna a ajuns deja, Angel. I-a spus lui Lucy că nu vii şi...

— Cum să ţină Lucy o şedinţă cu angajaţii? am spus ca proasta. E încă la New York.

— Nu e la New York, e aici.

— Dar a rămas o zi în plus, azi, la New York. Vine abia la noapte.

Ca să i-l prezinte pe Damiano editorului lui şi cine ştie ce altceva să mai facă cu el, mi-am zis în gând.

— Nu, a insistat Jackson. E aici. Julia Swann a făcut o ofertă pentru *Elvis*, iar Lucy s-a gândit să organizeze o minilicitaţie. Nu ştiai?

— Azi?! Dar Julia Swann a zis... Nici nu mă gândeam că o să facă o ofertă. Cum e posibil ca Lucy să organizeze licitaţia azi?

— Nu știu, Angel, dar o va organiza. Credeam că știi. Lucy se aștepta să fii aici. Te așteaptă un memo de la ea pe birou.

— Ce scrie?

— Angel, nu mai pot vorbi. Îi spun că vii încoace.

Cum reușise Lucy să ajungă la birou când eu abia aterizasem? Și unde era Damiano?

Biroul din față era gol când am intrat, după o jumătate de oră. Auzeam voci în biroul lui Lucy și m-am gândit că ședința începuse deja. Mi-am lăsat geanta și manuscrisele lângă scaun și am răsuflat ușurată să văd că peștișorul meu era viu și înota în bolul lui. Un bilet galben era lipit de el. „Bun venit înapoi", mi-a scris Jackson. Biletul de la Lucy era alături, așteptându-mă pe birou. L-am luat și l-am scanat în drum spre biroul ei.

Angel...
Prioritățile zilei

1. *Vreau să vorbesc urgent cu autoarea lui* Elvis. *Trebuie să discutăm despre noua direcție a romanului ei!*
2. *Karanuk – vino să vorbim!!!*
3. *Însemnările mele de la New York sunt pe biroul tău – te rog, ordonează-le!*
4. *Ce se întâmplă cu* Manuscrisul anonim*?!?!*
5. *Fă o listă cu stadiul în care sunt toate cărțile selectate!*

LF

Încercam să înțeleg când își găsise timp să se gândească la toate cererile de pe listă, bașca să le organizeze sub formă de sarcini pentru mine, când am intrat în

biroul ei, iar toți ochii din cameră s-au îndreptat spre mine.

— Ei, a spus Lucy, mă bucur că ai venit și tu, Angel. Anna a spus că ești bolnavă, deși mi-a fost greu să cred, pentru că ieri erai bine mersi.

Lucy a vorbit pe același ton rece, dar nu părea deloc supărată. Părea odihnită și arăta surprinzător de șic în costumul cu pantalon negru cu dungulițe. Părul ei, o ceață albă care-i plutea în jurul capului, arăta exact ca în ziua precedentă.

— Interesant, am spus, uitându-mă urât la Anna, pentru că n-am spus că sunt bolnavă.

— Mi-am imaginat că ești, a spus Anna.

Anna părea schimbată, și am avut nevoie de vreo două secunde ca să-mi dau seama că era machiată în exces și că alesese să-și fardeze pleoapele în cea mai nefericită culoare posibil (albastru pudrat). Își dăduse părul pe spate ungându-l cu nu știu ce pomadă lipicioasă și purta o salopetă kaki. Habar n-aveam ce look încercase să obțină, dar, orice o fi fost, era total aiurea. Arăta ca o fleică pictată, strivită între Craig și Jackson, pe canapeaua lui Lucy.

— Oricât de fascinantă ar fi semantica discursului tău, Anna, avem treabă, a spus Lucy. Trebuie cumva să repet că suntem în criză de timp azi?

Anna s-a înroșit și și-a lăsat ochii în podea. Craig, parcă mai pământiu și mai amorf ca de obicei, se uita fix la carnețelul de pe genunchi, iar Jackson părea pur și simplu bucuros să mă vadă. M-am așezat pe singurul scaun liber care, întâmplător, era chiar lângă Lucy.

— Nu aveai de gând să rămâi și azi la New York, Lucy? am zis.

Lucy a ridicat din sprâncene și mi-a zâmbit pe jumătate.

— Mi-am schimbat planurile, a spus. Dacă n-ai nimic împotrivă, Angel.

— Mă întrebam doar, am spus, pentru că...

— De fapt, trebuia să mă întâlnesc cu un autor, m-a întrerupt Lucy. Cu italianul tău.

M-a ţintuit cu privirea. Inima a început să-mi bubuie în piept. N-aveam cum să opresc valul de roşeaţă care-mi invadase rădăcinile părului. M-am uitat în jos, la carneţel, în efortul timid de a-l ascunde.

— Damiano Vero, a chiţăit Anna de pe canapea.

— Da, a spus Lucy. Damiano Vero. Dar n-a apărut. Fie a dat dovadă de o lipsă crasă de respect, fie i s-a întâmplat ceva.

— Dar cum...? am început.

Creierul meu surmenat făcea eforturi să înţeleagă cum era posibil ca Lucy să-l aştepte pe Damiano în New York, cu vreo două ore în urmă, şi să fie şi la birou. Am trecut în revistă toate variantele, dar n-am găsit decât două explicaţii: vrăjitoria sau călătoria în timp.

— Nu trebuia să te vezi cu el azi? am întrebat, înainte să-mi dau seama că nu trebuia să ştiu nimic despre întâlnirea lor.

— De fapt, a spus Lucy, culegând o scamă de pe pantaloni, trebuia să bem ceva împreună ieri.

A ridicat din umeri dramatic.

— L-am aşteptat o oră şi jumătate. O grămadă de timp. Mi-a fost clar că n-avea să apară. A luat cumva legătura cu tine, Angel?

— Ăăă.. nu.

Nu trebuia să-mi văd faţa ca să ştiu că eram roşie ca sfecla.

— Heeeeei, a spus Anna, de parcă tocmai a avut o revelaţie. N-ai vorbit cu el cu o seară înainte, Angel?

Eram ca o căprioară surprinsă în lumina farurilor, mută, paralizată, incapabilă să mă mişc din faţa maşinii.

O expresie de mirare sinceră a invadat încet faţa lui Lucy, expresie în spatele căreia am detectat un licăr de satisfacţie. Trebuia neapărat să spun ceva, dar cuvintele îmi îngheţaseră în gât.

— Ce vrei să spui? a întrebat Lucy.

O vedeam pe Anna umflându-se ca o gogoaşă hidoasă. Clar, aştepta de mult momentul ăsta.

— A sunat aici ieri. O căuta pe Angel. Voia să ştie la ce cameră stă. La New York. Am crezut că are o întâlnire, ceva.

Anna i-a oferit lui Lucy un zâmbet larg. Voiam s-o omor, să-mi înfig mâinile în gâtul ei puhav şi să strâng până îi ieşeau ochii din cap.

— Am greşit cumva? a spus Anna dulce.

— Ai vorbit cu el, Angel?

Vocea lui Lucy suna ca un ecou, ca şi cum mi-ar fi vorbit într-un tunel. Nu mă puteam concentra. Inima îmi bătea nebuneşte, iar privirea mi se înceţoşase.

M-am dres glasul şi, cu toate puterile pe care le-am putut aduna, am spus:

— Nu, n-am mai vorbit cu Damiano Vero de câteva săptămâni.

— Serios? a spus Lucy. Nu înţeleg ce s-a întâmplat cu el.

— Nu e dependent de heroină? a spus Anna. Poate că, ştiţi voi...

Ne-am întors toţi spre Anna, privind-o care cu mirare, care cu dezgust. Anna a simţit că sărise calul şi s-a înroşit uşor.

— Vreau doar să spun..., a început, dar, în sfârşit, Lucy a întrerupt-o.

— Caută-l, Angel! a spus Lucy, pe un ton ferm. Dar nu acum. Acum trebuie să discutăm despre *Elvis*. Ai citit biletul meu? Ai vorbit cu autoarea?

— Încă nu. N-am apucat.

— Să faci bine să vorbeşti cu ea, deşi nu-mi imaginez ce treburi mai importante ai de făcut. Ideea e că Julia Swann e foarte interesată de proiectul ăsta. Ne oferă un avans de o sută douăzeci de mii de dolari.

Lucy a făcut o pauză dramatică, bătând cu stiloul Waterman în genunchi.

— E extraordinar! a exclamat Anna.

— Dar credeam că Julia a spus că o asemenea carte nu poate trece de comisie, am zis.

Ce s-a întâmplat de a trecut?

Răsuflam uşurată că nu mai discutam despre Damiano şi eram hotărâtă să feresc discuţia de orice bombă.

— Eu am făcut asta, a spus Lucy. Văd că ai fost atentă, Angel, dar nu suficient. Anumite aspecte ale acestei cărţi sunt irezistibile pentru Julia Swann şi Long, Greene, care o vor suficient de mult ca să ne ofere o grămadă de bani.

— Dar care aspecte? am insistat.

— Pokerul, a spus Lucy.

— Pokerul?

Lucy a oftat, de parcă întrebarea mea o obosea.

— Da, Angel, pokerul. Şi dacă e vorba de stilul Texas No Limit Hold'Em, cu atât mai bine. Nu-mi amintesc exact dacă ăsta e stilul despre care scrie.

— Pentru că nu scrie nimic despre poker. E o poveste actuală despre dragoste, încredere şi căsătorie, în decorul Las Vegasului. E vorba de o călătorie. N-are nici o legătură cu pokerul.

Lucy s-a uitat la mine şi poate lumina din cameră mi-a jucat o festă, dar puteam să jur că îi sclipeau ochii. Gura însă i-a rămas imobilă.

— Are acum, a spus.

— Deci, asta e noua direcţie despre care vrei să discut cu autoarea? am spus după o pauză.

— Exact, a spus Lucy.

— Dar, Lucy...

Nu m-am putut opri, deşi am vrut. În definitiv, nu era cartea mea şi ce-mi păsa mie dacă Shelly Franklin rescria tot romanul ca să introducă pokerul pe post de temă centrală? Dar nu puteam renunţa. Shelly Franklin nu mă dădea pe spate. Mi se părea că mai trebuia să lucreze la partea de comunicare şi să viziteze un psiholog bun, dar romanul ei îmi plăcea şi muncisem din greu ca să-l aduc în forma în care era. Gândul că trebuia să-l stric şi să-l ciuntesc ca să fac loc trendului momentului mi se părea revoltător.

— Şi dacă autoarea nu vrea să adopte noua direcţie? am întrebat-o pe Lucy.

Mi-am auzit tonul strident, dar nu m-am sinchisit să mi-l înmoi.

Lucy a dat din mână şi a zâmbit.

— Să fim serioşi, a spus. Cum să nu vrea? Nu de asta ne temem. Uite ce e, Angel, ştii la fel de bine ca şi mine că pokerul e la mare modă acum. Sunt o grămadă de manuale şi de cărţi de ficţiune, dar aşa ceva nu există. Sincer, tu crezi că autoarea şi-ar vinde cartea editurii Long, Greene – care, apropo, are ditamai prestigiul pe piaţa literară, dacă ea asta urmăreşte – sau vreunei edituri mici, care n-are de unde să-i dea bani, băşca să-i asigure distribuţia la nivel naţional? A ajuns la noi cu un motiv, Angel.

— Nu ştiu, Lucy, lucrez cu ea de multişor. Nu ştiu dacă va putea opera schimbări atât de drastice.

Lucy şi-a înclinat capul pe un umăr, măsurându-mă din cap până-n picioare. N-o mai înfruntasem niciodată în halul ăla, şi amândouă am înţeles asta în acelaşi timp. M-a surprins totuşi faptul că Lucy nu părea să se fi supărat. Dimpotrivă, s-a înviorat.

— O s-o suni imediat, Angel, şi vom afla, nu?

Lucy şi-a pus încet un picior peste celălalt şi şi-a dat după ureche o şuviţă rebelă. Am observat că purta o pereche nou-nouţă de balerini negri, din piele de aligator, perfect asortaţi la servieta elegantă pe care o văzusem la New York.

— Acum însă, întrebarea e, a continuat, dacă acceptăm avansul Juliei sau scoatem cartea la licitaţie ca să obţinem mai mult. Sau mai puţin. Julia m-a informat că nu va porni licitaţia de la suma propusă de ea, aşa că vom începe cu mai puţin. Am interese uriaşe legate de cartea asta, dar nu se ştie niciodată cum va merge. Mai ales azi. Deci, ce alegem?

Întrebarea lui Lucy avea o nuanţă retorică, dar i-am răspuns oricum.

— N-ar trebui s-o întrebăm pe autoare?

A fost probabil o întrebare pe lângă.

— Repet, Angel, de ce a venit la noi? Dacă era în stare să hotărască singură, nu mai avea nevoie de un agent, nu? Nu mai avea nevoie de mine. Mai are cineva idei? Trebuie să rezolvăm problema imediat.

— Ar fi super să mai organizăm o licitaţie, a spus Anna. Eşti uluitoare la licitaţii, Lucy.

— Bine, a spus Lucy. Alte idei?

— Oferta făcută de Long, Greene e foarte bună, a spus Craig. Cred că, dacă rezervi drepturile de publicare pentru America de Nord, avem şanse să vindem bine cartea şi în străinătate. Mai sunt apoi şi drepturile conexe. Cartea ar merge bine şi pe suport audio. Mai sunt apoi şi drepturile de publicare în volum broşat. Ai putea face minuni cu redevenţele.

Oare cum obţinuse Craig postul ăsta? Nu înţelegeam. N-avea pic de pasiune în el. Micul lui discurs era atât de tern şi de lipsit de nerv, încât risca să ne bage pe toţi în comă de plictiseală. Simţind probabil asta, Lucy a schimbat subiectul.

— Tu ce zici, Jason? Ai vreo idee?

Neobişnuit să i se spună pe un nume care nu era al lui, Jackson a ezitat o clipă înainte să răspundă. Aproape auzeam cum iritarea lui Lucy creşte.

— Ei? s-a răstit.

— Ăăăă...

Jackson s-a uitat la mine, căutând parcă ajutor.

— Cred că Angel are dreptate. Poate că ar fi bine să vedem ce vrea să faci autoarea.

— Ce ştii tu? a spus Lucy, abandonându-l pe Jackson. În New York e după-amiază. Şedinţa s-a încheiat. Toată lumea la treabă! Angel, tu rămâi! Sun-o pe autoare!

Lucy s-a aşezat la birou, în timp ce toată lumea se îmbulzea să iasă din cameră.

— Sună de pe telefonul meu! a spus. Şi pune-o pe speaker!

Am format numărul, iar Shelly Franklin a răspuns după primul apel.

— Bună, Shelly, sunt Angel Robinson.

— Bună?

— Lucy vrea să vorbească cu tine.

— Bine?

Pe speaker, ticurile verbale ale lui Shelly Franklin erau mai enervante ca de obicei. Femeia era dusă rău. Era imposibil să fie în stare să transforme *Elvis* într-o carte despre poker. Pe Lucy o aştepta o surpriză, iar eu aveam să savurez momentul cu voluptate.

— Bună, draga mea! a zumzăit Lucy. Muncim din greu la cartea ta. Angel şi cu mine tocmai ne-am întors de la New York, unde am pavoazat terenul cu roadele muncii tale.

Am tresărit în sinea mea la auzul metaforei corcite a lui Lucy.

— Ce zici de asta?

— Ăăă?

Shelly a chicotit nervos.

— E grozav?

— Ascultă, draga mea, am veşti mari pentru tine. Stai jos?

— Jos?

Lucy s-a uitat la mine şi mi-a arătat telefonul, dând ochii peste cap. Am ridicat din umeri. Lucy şi-a ridicat mâinile spre tavan, cu palmele în sus, aprobându-mă. Uite aşa, fără să scoatem un cuvânt, am purtat o întreagă conversaţie.

— Ne interesează foarte mult micul tău roman, draga mea, a cântat Lucy în telefon, dar partea cea mai bună abia acum urmează. Am primit o ofertă de la Julia Swann, editor la Long, Greene. Bănuiesc că ai auzit de ei, nu?

După o pauză lungă, Shelly a spus:

— Long, Greene? Da, am auzit de ei. Sunt... e extraordinar!

— Stai puţin! a spus Lucy. Partea frumoasă sunt banii pe care ni-i oferă. O sută douăzeci de mii de dolari, draga mea. Rar se mai aude de astfel de sume în zilele noastre, draga mea. Înţelegi ce spun?

— Oo..., a spus Shelly. Oo, oo, oo...

Părea că e pe punctul să leşine.

— Chiar aşa, a spus Lucy. Acum însă, vreau să mă asculţi cu atenţie, bine? Avem două opţiuni. Fie accept pe loc oferta de la Long, Greene, fie mai aştepţi, şi ne încercăm norocul în altă parte. Desigur, nu garantez că pot obţine aceeaşi sumă de la un alt editor. Ca să nu mai vorbim de faptul că Long, Greene o să facă o treabă minunată din publicarea romanului tău. E genul de editură care-şi face mari scriitorii. Înţelegi ce spun? Ai avea un viitor cu ei.

— Vreau să le accept oferta, a spus Shelly fără să ezite, abandonând cu totul tonul timid şi şovăielnic.

— Nu trebuie să te grăbești, a spus Lucy. Deși trebuie să-ți spun că i-am promis Juliei Swann că o sun azi și... Ni s-a oferit o ocazie extraordinară. Vrei poate să te gândești și la cealaltă opțiune, după care să mă suni?

— Nu, a spus Shelly pe nerăsuflate. Te rog, sun-o și spune-i că accept oferta.

— Ești sigură? a întrebat Lucy.

S-a uitat la mine și mi-a zâmbit.

— Da! a spus Shelly. Sunt sigură. Te rog, sun-o înainte să se răzgândească!

— Mă bucur, a spus Lucy. Nimic nu m-ar putea face mai fericită. Draga mea, ascultă-mă. Mai e ceva.

— Ce? Ce este?

Vocea lui Shelly devenise frenetică.

— Julia Swann, care, apropo, e un editor excelent, ar vrea să dezvolți subiectul poker din romanul tău. E foarte important pentru ea, draga mea. E un fel de condiție. Crezi că ești în stare să faci asta?

— Să... ce? Îmi pare rău, a spus Shelly. Nu cred că am auzit bine?

Aha, mi-am spus, zâmbind în sinea mea. Mă îndoiam că Shelly Franklin jucase vreodată poker, cu atât mai puțin să se fi gândit să abordeze tema asta în romanul ei.

— Poker, a spus Lucy ferm. Romanul are nevoie de poker. Stilul Texas No Limit Hold'Em, mai precis.

Încă o pauză lungă la celălalt capăt.

— Te-am pierdut? a spus Lucy. Deja îți cheltuiești banii?

A râs scurt.

— Trebuie s-o sun, draga mea, nu uita!

— Bine, a spus Shelly. Nici o problemă. Pot. Pot să scriu despre poker.

Inima mi s-a strâns a dezamăgire, jelind moartea timpurie a integrității artistice a lui Shelly Franklin.

— Splendid, a spus Lucy. Serios acum, cred că e o direcţie excelentă pentru roman. Când voi vorbi cu Julia, o să-i spun că eşti foarte încântată. O să-ţi placă mult să lucrezi cu ea, draga mea. A găsit chiar şi un titlul fabulos. Stai o secundă, l-am scris pe aici, pe undeva.

Lucy s-a lăsat pe spătarul scaunului, fără să schiţeze cel mai mic gest ca să caute ceva pe birou, scris sau nu.

După câteva secunde, a spus:

— *Aşi albi şi speranţe*. Ca în „paşi albi şi speranţe". Ca să păstrezi tema nunţii.

Am auzit ceva ce semăna a geamăt sau a mormăit înăbuşit la capătul celălalt. Lucy nu l-a băgat în seamă şi a continuat.

— Serios, draga mea, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai impresionată de oferta asta. Ai idee ce norocoasă eşti?

— Oh, da, da. Sunt foarte norocoasă.

— Chiar aşa. Lady Luck ţi-a dat cu siguranţă cărţi bune, a spus Lucy, umflând greţos metafora pokeristică.

— Da, ştiu, dar...

Shelly începea să dea înapoi.

— Ce e, draga mea?

Am observat că în gura lui Lucy „draga mea" suna ca „japiţă ce eşti!".

— Nu... Nu ştiu NIMIC DESPRE POKER!

Şi Lucy, şi eu ne-am chircit la auzul izbucnirii lui Shelly. Ce naiba avea? Cu câteva secunde înainte era în stare să-şi vândă şi copilul ca să obţină contractul.

— Nu e un joc dificil, a spus Lucy, pe un ton în care se strecurase dezgustul. Dă naibii drumul la televizor şi o să găseşti campionate de poker pe toate canalele. Sau, şi mai bine, cumpără-ţi o carte despre poker.

— Dar nu ştiu cum să fac. Nu ştiu să scriu o carte despre poker. Nu ştiu ce să faaaaac...

Shelly Franklin a început să plângă. Mi-era jenă de jena ei. Lucy însă a reacționat cu totul altfel.

— Știi, draga mea, m-am zbătut mult ca să obțin contractul ăsta și, când închei un târg, îmi pun în joc reputația. Nu m-am spetit în Manhattan ca tu să dai apă la șoareci, când un milion de scriitori talentați mă așteaptă să-i descopăr. Așa că ori o sun pe Julia Swann și-i accept oferta, ori îi spun că autoarea s-a speriat și nu e în stare să scrie despre un joc pe care-l știe și un țânc de opt ani.

— Ah, uhhh, baa, haaa...

Shelly Franklin se dezintegra, la fel și contractul ei. Dar mi-a venit o idee.

— Shell? am spus. Mă auzi?

— A-A-Angel?

— Da. Ascultă, Shelly, m-am gândit la ceva. Știi cum Michael îi ascunde lui Jennifer faptul că e alcoolic, iar ea nu-i spune că e gravidă? Ce-ar fi ca el – sau ea – să fie și dependent/ă de jocurile de noroc – de poker, mai exact – și, când ajung în Las Vegas, să iasă totul la iveală? Michael ar putea-o lăsa baltă, ca să ia parte la un campionat. Sau l-ar putea lăsa ea ca să joace. Apoi, el se duce într-un bar, se îmbată – din nou –, după care încearcă împreună să-și rezolve problemele, dar ea câștigă la poker și cad amândoi în capcană. Așa, poți face din poker motivul central. Poți scrie despre cum se gândesc amândouă personajele la asta pe tot drumul spre Las Vegas, pe lângă toate celelalte chestii pe care le ascund unul de altul. Pentru că – uite o idee – poate că amândoi au o pasiune secretă pentru jocul ăsta. Înțelegi, Shelly?

Speakerul a amuțit brusc. Lucy se uita fix la mine, cu sprâncenele arcuite în două semicercuri perfecte și cu gura subțiată într-o linie.

— Pot face asta, a spus Shelly într-un sfârşit. Sigur pot.

— Deci, pot s-o sun pe Julia Swann?

Tonul lui Lucy se mai înmuiase acum, că Shelly reintrase în joc.

— Da, ce fericită sunt! a spus Shelly. Vă rog, acceptaţi oferta. Sunt în stare. Pot să fac ce vor.

— Vor să te publice! a exclamat Lucy.

— Sigur, sigur. Mulţumesc, Lucy. Îţi mulţumesc din suflet pentru şansa asta.

— Eu îţi mulţumesc, draga mea. Mai bine închid acum, ca s-o sun pe Julia. Încă o dată, sunt foarte încântată. Fii fericită! O pun pe Angel să te sune după ce discut cu ea, bine? Pa, draga mea!

Lucy a închis înainte ca Shelly să apuce să spună „La revedere" şi s-a întors brusc spre mine, cu sprâncenele tot ridicate.

— Gata, s-a făcut.

— Da. Felicitări!

— Îţi mulţumesc, a spus Lucy.

A aşteptat o clipă înainte să rostească următoarele cuvinte, pe care părea să şi le smulgă cu cleştele.

— Slavă ţie, Angel! Bravo! Văd că ai fost într-adevăr atentă.

Mai multe laude sau recunoştinţă nu aveam cum să primesc, pentru că Lucy părea epuizată de efortul de a mi le oferi. Mi-am încrucişat braţele, încercând să ascund dezgustul care mi se insinua pe faţă. Am înţeles în sfârşit de ce atât de mulţi dintre autorii lui Lucy nu mai scriau şi a doua carte. Lucy ura scriitorii. Şi probabil că mă ura şi pe mine, pentru că eu nu-i uram.

Lucy s-a ridicat în picioare, şi-a netezit cutele pantalonilor şi s-a uitat la mine, interpretându-mi complet greşit gândurile.

— Sper că nu te aşteptai să-ţi mulţumească, a spus, arătând spre telefon. Asta, niciodată. Încă un scriitor

care nu merită o asemenea pleaşcă. Şi când te gândeşti că eu a trebuit s-o conving pe ea. E ruşinos să vezi câţi megalomani din ăştia sunt publicaţi şi lăudaţi, în vreme ce de atâţia scriitori care chiar merită nici măcar nu se aude.

A inspirat adânc.

— Te dezamăgesc dacă nu eşti atent. Ştiam că eşti de partea scriitorilor când te-am angajat, Angel. Asta ajută. Dar te implici prea mult. Nu eşti în stare să separi scriitorii de opera lor. Asta e problema ta.

A ridicat din umeri şi şi-a pus mâinile pe birou. Avea unghiile vopsite cu un lac opalescent.

— E mare păcat că nu poţi să-l extirpi pe autor din carte după ce a scris-o, a spus. Dar aşa eşti tu.

Lucy a tăcut o clipă, absentă, cufundată în gândurile pe care le ţinea doar pentru ea, apoi s-a înviorat, reluându-şi tonul aspru.

— Apropo de autori, a spus, vreau să-l suni pe Karanuk. I-ai citit paginile, nu?

— Da.

— Deci ai observat cum sunt scrise?

— Da, Lucy, dar cred...

— Ştiu însă cum să rezolvăm problema.

Lucy a făcut o pauză, aşezându-şi palmele în triunghi, sub bărbie.

— Karanuk va scrie *Frig! Carte de bucate*.

A zâmbit larg.

— Reţete literare din Alaska. E o idee genială.

S-a uitat la mine, căutând confirmare. M-am străduit degeaba să exprim o fărâmă de entuziasm. Era o idee sinistră, mai proastă decât transformarea lui *Elvis* într-un roman despre poker. Putea să vândă cartea, bineînţeles, dar asta avea să-i distrugă cariera lui Karanuk. Lucy mi-a observat privirea dezaprobatoare şi a spus:

— Ce-i? Ce e, Angel?

— Știu că *Dezgheț* nu arată prea bine acum, am spus, dar cred că pot lucra cu el. Cartea are un potențial uriaș, Lucy, iar Karanuk e un scriitor incredibil de talentat.

— Îmi bag picioarele-n *Dezgheț*! a izbucnit Lucy. Sună-l! O să scrie *Frig! Carte de bucate* dacă-i spun eu.

— Bine, am spus și m-am întors să ies din birou.

— Stai! a spus. Sun-o mai întâi pe Julia Swann, până nu se răzgândește.

— Bine, am spus.

— Angel?

— Da?

— Avem multă treabă azi, așa că dă-i bătaie!

15

Imediat după ce i-am făcut lui Lucy legătura cu Julia Swann, trupul mi-a fost invadat de o sudoare rece. Înfrigurată şi supraîncălzită în acelaşi timp, mi-am pus palmele pe frunte şi am apăsat. Chinuită de lipsa acută de somn, de spaima cumplită pe care mi-o provoca *Manuscrisul anonim*, de contractul lui Shelly Franklin şi de teama că Damiano dispăruse, a fost cât pe ce să fac un atac de panică. Era imposibil ca Damiano să-i tragă clapa lui Lucy cu bună ştiinţă. Nu era genul lui. În plus, o asemenea lipsă de respect nu era chiar o mişcare bună pentru cariera lui. Era deja în New York şi voia să se întâlnească cu ea când l-am văzut. Ce s-o fi putut întâmpla între momentul ăla şi seara următoare? M-am uitat la vipera de Anna, gândindu-mă la comentariul ei referitor la dependenţa de cocaină. Dar dacă faptul că l-am alungat l-a împins pe Damiano să... Dar nu, mă consideram mult prea importantă.

Atunci unde era?

— Caută-l! a spus Lucy.

Mai mult nu mi-a trebuit. L-am căutat mai întâi pe telefonul fix. L-am lăsat să sune de zece ori înainte să închid. În şedinţele noastre nocturne de redactare, descoperisem că Damiano nu avea nici robot, nici voice-mail la telefonul de acasă. Am mai încercat o dată pe mobil,

dar nu avea semnal. Ultimul număr pe care-l aveam era de la locul lui de muncă, dar, formându-l, știam că nu-l voi găsi acolo.

— Dolce & Pane.

Măcar mi-a răspuns cineva la numărul ăla. Cineva care putea ști unde era Damiano, chiar dacă vocea masculină morocănoasă de la capătul celălalt al firului nu părea în nici un caz să aparțină cuiva pasionat de conversație.

— Bună dimineața! Damiano e acolo?

— Damiano? Nu.

— Știți cumva dacă vine? Știți și când?

— Damiano? Nu.

— Damiano Vero, da. Lucrează acolo, nu?

— Damiano? Da, da. Lucrează aici.

— Știți unde e? am întrebat.

— Damiano? Nu. Încercați mai târziu, a spus vocea și a închis.

M-am întors spre computer, ca să nu-mi vadă nimeni din birou lacrimile care-mi umpleau ochii. Oriunde ar fi, Damiano nu voia să fie găsit. În cel mai bun caz, mi-am zis, nu voia să-l găsesc eu. Trebuia să mă controlez. Cu siguranță, roșitul și bâlbele de la ședință mă dăduseră de gol, dar m-aș fi expus și mai mult dacă mă prăbușeam în lacrimi pe tastatură. Ca la un semnal, computerul a ciripit, anunțând un mesaj de la Anna.

„Ai pățit ceva?"

M-am întors în scaun, cu fața la ea, și am văzut că degetele-i umblau pe tastatură și ochii îi erau lipiți de monitor. M-am uitat la ea îndelung, atât cât să mă observe, dar și-a continuat ridicola mascaradă de a părea ocupată. În spatele meu, computerul a ciripit iar.

„Pari cam necăjită."

M-am gândit dacă să-i răspund la mesaj sau nu. Anna reușise cumva să se bage în toate cotloanele vieții mele. Mă întrebam când se întâmplaseră toate astea și

cum de nu observasem. Poate că „a observa" nu era verbul potrivit. Mai curând, „a subestima".

„Trebuie să vorbim", i-am scris. Am auzit clinchetul care mă anunța că am primit un e-mail și m-am bucurat de întrerupere.

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: solange@sunstar.com
Subject: Re: *Luna tămăduitoare*

Salutări, Angel!

Îți mulțumesc mult pentru mesaj. Îmi cer scuze că nu ți-am scris mai repede, dar am avut computerul stricat câteva zile și abia l-am reparat (întotdeauna pățesc așa când Mercur e în regresie, deci ar fi trebuit să mă învăț minte până acum)! În orice caz, mă bucur mult că m-ai căutat. Cred că întâlnirea noastră a fost una norocoasă. Ne-a fost scris să ne cunoaștem. Desigur, soarta și astrele sunt domeniul meu, așa că nu e de mirare că am încredere în ambele.

Sunt „în al nouălea cer" (ha-ha) că-ți place cartea mea și abia aștept să discutăm despre ce urmează. Aștept cu nerăbdare vești de la tine.

Salutări ție și doamnei Fiamma,
Sunny

P.S. Dacă te interesează, îți pot trimite cu plăcere harta ta astrologică. Am nevoie doar de data, locul și ora la care te-ai născut. Gândește-te! S-ar putea să-ți explici multe.

S.M.

Aproape că uitasem de cartea lui Sunny în toată nebunia din ultimele douăzeci şi patru de ore. Trebuia să adaug şi subiectul ăsta pe lista lui Lucy, listă care se lungea şi se complica. Am început să-i scriu lui Sunny, încercând s-o ţin în aşteptare, până mă gândeam la o metodă de a o feri de soarta lui Shelly Franklin, dar clinchetul unui alt e-mail mi-a distras total atenţia.

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: Re: Re: Alice

Scumpă Angel Robinson,

Mă tem că v-am jignit şi nu-mi explic cum. Mi se părea că lucrăm foarte bine împreună. Tocmai am citit ultimul dumneavoastră e-mail (scuze de întârziere) şi am înţeles că nu sunteţi de acord cu direcţia în care vreau să mă îndrept, aşa că, după ce m-am gândit bine, m-am hotărât să rescriu totul. Ataşez roadele muncii mele. Nu mă îndoiesc că veţi citi textul cu toată atenţia, domnişoară Robinson. Mi-e greu să cred că nu vreţi să ştiţi ce s-a ales de Alice a noastră.

Cu cele mai bune urări,
G.

Am sărit din scaun ca nebuna, am alergat spre biroul Annei şi am întors monitorul cu faţa spre mine, înainte să apuce să termine ce făcea.

— Hei! a ţipat Anna, ferindu-se de parcă o lovisem.

Ţipătul ei le-a atras atenţia lui Craig şi lui Jackson, care s-au uitat la noi speriaţi. Am înşfăcat monitorul Annei şi m-am uitat. Juca Solitaire.

— Ce faci? a țipat Anna.

Am căutat vreo fereastră deschisă pe monitor, ceva care să-mi indice că tocmai îmi trimisese un mesaj, dar n-am găsit nimic. Fata nu făcea decât să-și piardă timpul jucând cărți. Nu era de mirare că nu termina niciodată nimic la timp.

— E vreo problemă, Angel?

Vocea lui Craig mi-a sfredelit conștiința, forțându-mă să mă întorc spre el.

— Nu, nu e nici o problemă, am spus, îndreptându-mă spre biroul meu, pe care urla interfonul.

— Angel!

— Lucy?

— În biroul meu, te rog!

— Vin acum.

Am ieșit din programul de e-mail și am înșfăcat dosarele de pe birou înainte să plec. Nu voiam să las nimic în urmă.

— Angel, a șuierat Anna când am trecut pe lângă biroul ei.

— Ce-i?

— Ce-i cu tine?

— Nimic, i-am spus aparte. Mersi de întrebare!

— Gata, s-a făcut, a spus Lucy când am intrat în biroul ei. *Elvis* a părăsit clădirea.

Am zâmbit. N-aveam cum să nu-i recunosc meritele.

— Viva Las Vegas! am spus, intrând în joc.

— Să știi că da, a spus. O sută cincizeci de mii mai târziu.

Mi-a văzut expresia mirată și a dat din cap.

— Exact, am forțat-o să dea mai mult. Și i-am făcut rost fetei noastre și de o primă de bestseller. Să sperăm că pokerul va mai fi la modă când va ieși cartea.

Clar, Lucy era pe cai mari.

— Ai sunat-o pe autoare ca să-i spui?

— Angel, sunt o femeie de afaceri extrem de ocupată. Dacă mi-aş petrece timpul ascultând toate leşinăturile autorilor recunoscători, n-aş mai avea când să le vând cărţile. Ce urmează acum?

Ca de obicei, se mişca cu viteza unui rechin, înghiţind totul în cale.

— Karanuk? am propus.

— Da, dar mai întâi, trebuie să vorbim despre *Manuscrisul anonim*.

Lucy a înconjurat biroul şi s-a aşezat pe canapea. A lovit cu palma locul de lângă ea.

— Nu pot să vorbesc cu tine dacă stai în picioare, Angel. Stai jos!

M-am aşezat pe canapea cât mai departe de ea posibil şi am pus hârtiile pe măsuţă.

M-a lovit un val de ameţeală şi a trebuit să-mi recapăt echilibrul, ca să nu cad în nas. Mi-am dat seama că supradoza de adrenalină care mă ţinuse trează tocmai îşi pierduse efectul. Nu mă ajuta nici căldura din biroul lui Lucy, de obicei răcoros, al cărui aer pendula acum între sufocant şi adormitor.

— Nu eşti obosită? am întrebat-o. Din cauza zborului şi a fusului orar?

Lucy mi-a zâmbit cu mia ei de dinţi sclipitori de albi.

— Am dormit în avion, a spus.

M-am întrebat dacă nu cumva restul de Xanax avea vreo legătură cu asta.

— Diferenţa de fus orar nu-mi face probleme niciodată. Sunt doar trei ceasuri şi, după cum ştii, oricum trăiesc după ora New Yorkului.

— Dar ai venit cu un avion de noapte, nu? Vreau să spun că doar aşa...

— Angel, îţi mulţumesc că-ţi faci griji pentru sănătatea mea, dar să ne vedem de treabă, bine? *Manuscrisul anonim*. Ce se întâmplă cu cartea asta?

Doar la auzul titlului, şi am simţit o gheară-n gât. Dar trebuia să-i spun.

— Da, trebuie să vorbim despre asta, am spus. S-a cam complicat treaba.

Pentru a doua oară în acea dimineaţă, Lucy s-a mirat. Nu eram obişnuită să văd expresia asta pe faţa ei, aşa că m-am fâstâcit.

— Serios? a întrebat. În ce fel?

A aşteptat să-i răspund, o altă ciudăţenie. Mi-am căutat cuvintele.

— Nu mai pot să lucrez la cartea asta, am spus în sfârşit.

— De ce? a întrebat Lucy.

— Cred că ştiu cine o scrie şi ştiu şi de ce.

— Mă interesează să aflu de ce, a spus Lucy, dar spune-mi mai întâi cine-l scrie.

Discuţia părea să-i facă o plăcere uriaşă. Tonul ei nu mai avea nimic din obişnuita răceală tăioasă. Măcar o dată părea şi ea bucuroasă să discute despre un subiect mai mult de cinci minute.

— Malcolm, am spus şi mi-am ţinut respiraţia, aşteptând să reacţioneze.

Mă pregătisem pentru mai multe reacţii – furie, enervare, indiferenţă –, dar nu pentru ce am văzut, o expresie de perplexitate sinceră.

— Care Malcolm? a spus.

— Fostul meu iubit, Malcolm.

— Cine?

Vedeam cum se chinuieşte să-şi amintească. Era oare posibil să nu ştie despre cine vorbeam? Mă uitam la Lucy, şi ea la mine cu aceeaşi uluială pe faţă, până când i s-a aprins beculeţul.

— Aaaa, Malcolm. Logodnicul.

S-a strâmbat dezgustată.

— Scriitorul, a spus, accentuând cuvântul cu sarcasm. Pe bune, Angel? Vrei să-mi spui că logodnicul tău e autorul romanului la care lucrezi – de când? – şi că eu l-am prezentat peste tot în New York?

— Nu e logodnicul meu, am spus. Nici măcar nu mai e iubitul meu.

— Încerci cumva să mă convingi să-l reprezint, Angel? a spus. Pentru că, te asigur, n-o să meargă.

— Iar eu te asigur că nu fac asta, am spus.

O clipă, mi s-a părut că văd un zâmbet fugar pe faţa ei, dar nu eram sigură. Privea prin mine cu ochii ei strălucitori şi limpezi. Brusc, am avut senzaţia că eram amândouă pe un balansoar şi că echilibrul dintre noi începea să se clatine.

— An-gel, a spus, lungind silabele numelui meu. Vrei să spui că al tău... că Malcolm ţi-a zis că el e autorul acestui roman? De ce naiba nu mi-ai spus până acum?

— Pentru că nu eram sigură. Nici acum nu sunt sută la sută convinsă, dar n-are cum să nu fie el.

— De ce, mă rog?

— Cred că a pus la cale asta de la bun început, am zis.

M-am uitat la Lucy, încercând să-i măsor receptivitatea. Aştepta răbdătoare să continui, cu ceea ce părea a fi o expresie de reală îngrijorare pe faţă. Încurajată de privirea ei, am început să turui.

— El a vrut să mă angajez aici, am spus. Şi-a zis că-ţi voi da romanul lui şi că tu îl vei reprezenta. Dacă a văzut că nu merge, a început să-l scrie pe ăsta, sub anonimat, ca să nu ştim că e vorba de el şi să-l respingem din start. L-a interesat doar cariera lui de scriitor, nu persoana mea. După aia, l-am părăsit. I-am dat planul peste cap.

Lucy a bătut uşor cu degetele în picior, pierzându-şi iar răbdarea.

— Dar ce legătură are asta cu *Manuscrisul anonim*, Angel?

Am ezitat o fracțiune de secundă, gândindu-mă dacă să-i spun sau despre Damiano. Nu mi-a trebuit mai mult ca să mă hotărăsc să nu-i spun.

— Lucy, ai citit manuscrisul, am spus. Nu crezi că e mai mult decât o coincidență faptul că personajele și intriga aduc izbitor cu noi și cu agenția asta?

Lucy a dat din umeri.

— Poate, a spus, dar tocmai de-aia e interesant. De aia e altfel față de toate mizeriile care se scriu. Dar, Angel, tot nu înțeleg ce te face să crezi că e vorba de... Malcolm.

— Unele chestii legate de Alice, am început, căutându-mi iar cuvintele. Unele detalii intime legate de personajul ăsta sunt identice cu ale mele. Numai Malcolm le-ar ști.

— Și de unde să știe Malcolm ce se întâmplă într-o agenție literară?

— Păi, i-am spus eu unele detalii pe care putea să le folosească, am zis. Dar mai cred că a fost ajutat de...

— De cine, Angel?

— De Anna, am spus. Cred că el și Anna... Cred că au sau au avut o relație, ceva.

— Ce?

Lucy părea revoltată.

— Nu știu, am spus. Nu știu sigur.

— Angel, mărturisesc că mă dezamăgești enorm.

Lucy a scuturat din cap, parcă subliniind ce-a spus.

— Ești...?

— Dacă-ți amintești, când te-am angajat, m-ai asigurat că viața ta personală nu ți-o va afecta pe cea profesională. E exact genul de scenariu pe care voiam să-l evit. N-ai fost sinceră cu mine, Angel. Iar asta mă doare. Serios, credeam că ți-am oferit mai mult decât

o slujbă aici. Ţi-am oferit o carieră, ca să nu mai vorbim de salariul astronomic, după standardele din domeniu. Şi, sincer, simt că ţi-am fost ca o mamă.

Mi-am amintit cum, în avionul spre New York, Lucy a convins-o pe însoţitoarea de zbor că eram fiica ei. Oricât de absurd părea, poate că se convinsese şi pe ea că eram. O clipă, m-am gândit cum ar fi fost să fiu fata lui Lucy, dar mi s-a părut uşor înspăimântător. Mi-am promis s-o sun pe mama de îndată ce apucam.

Lucy încă vorbea.

— Ştii câţi scriitori aspiranţi au trecut prin biroul ăsta dându-se drept angajaţi? m-a întrebat.

— Dar, Lucy, i-am spus, eu nu sunt scriitoare.

Lucy a ridicat mâna ca să mă oprească.

— Nu, a spus. Ce-ai făcut tu e mai josnic de atât. Conduc o firmă, Angel. Vând cărţi. Iar acum am pus mâna pe o carte care mă interesează enorm, o carte pentru care mi-am pus în joc reputaţia şi acum, pentru că tu eşti implicată personal, eu trebuie s-o abandonez?

— Nu, nu asta vreau să spun, am zis, agăţându-mă de fiecare cuvânt. Doar că nu mai vreau să lucrez la cartea asta.

— Angel, trebuie oare să-ţi reamintesc că tu eşti cea care a descoperit – a desenat ghilimelele cu mâinile – acest roman în teancul de plicuri?

— Da, dar...

— Din senin, cartea a devenit proastă?

— Nu.

— Deci, singurul motiv pentru care nu mai vrei să lucrezi la ea e acela că o scrie fostul tău logodnic? Pentru că ai vrut să-l publicăm, profitând de postul tău aici, iar acum, că ai rupt-o cu el, nu mai vrei să-l publicăm şi ai hotărât să faci pe dracu-n patru să-i distrugi romanul? Aşa e?

— Nu, am spus.

A trebuit să recunosc că argumentele lui Lucy păreau perfect întemeiate. Era adevărat că *Manuscrisul anonim* devenise o carte mai bună. Era adevărat că am vrut să-l ajut pe Malcolm. Și era adevărat că nu mai voiam să am deloc de-a face cu el. Cu câteva cuvinte bine plasate, Lucy reușise să mă facă să mă îndoiesc de motivele mele.

— M-am gândit că n-o să mai vrei să reprezinți romanul acum, am spus, când știi că el îl scrie.

— De ce nu l-aș reprezenta, Angel? Nu e vorba de el aici, ci de carte.

În clipa în care a rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama că avea dreptate. Întotdeauna fusese vorba de carte pentru mine. Într-o formă sau alta, trăiam într-o carte de când mă știam. Iar acum, trăiam în *Manuscrisul anonim*, o carte despre cărți, care, în felul ei pervers, era despre mine. Trăiam în paginile ei, al căror text îl modelam ca să mi se potrivească. Avea dreptate. Nu era deloc vorba despre el, nici pentru ea, nici pentru mine.

— Chiar crezi că e un roman bun? am întrebat-o.

— Va fi, după ce termini cu el, Angel. Ai fost cu mine la New York. I-ai auzit pe editori. Îl vor.

— Dar nici nu l-au văzut, am spus.

Lucy a ridicat din umeri.

— Nu contează, a spus. O să cumpere cartea și o să dea o grămadă de bani pe ea. O să fie un triumf, Angel.

— Și cu Malcolm cum rămâne? am întrebat-o.

Lucy mi-a zâmbit scurt, încrucișându-i brațele.

— Și dacă te înșeli, Angel? Dacă nu e el autorul? Îl lăsăm să ne scape din cauza problemelor tale personale?

— Păi...

— Să presupunem că el e autorul. Ce-ar fi să-l lăsăm să-și păstreze anonimatul? Dacă tot a hotărât să se prezinte așa. Dacă stau și mă gândesc, poate că ar fi cea mai bună idee să-l vindem așa, ca un intrus nevoit să-și ascundă identitatea.

Şi-a trecut degetele peste dunga de la pantaloni, îndreptând-o.

— Ar merge, nu? Cartea i se vinde, dar nu are parte de glorie. Toată lumea câştigă. Ce zici?

Îmi plăcea ideea mai mult decât voiam să recunosc şi m-am gândit că Malcolm n-avea să accepte aşa ceva niciodată, ceea ce era şi mai bine, pentru că n-avea încotro. Iar eu eram cea care urma să-i dea vestea.

— Bine, am spus.

— Perfect, a zis. Mă bucur că s-a rezolvat. Acum, mai ai şi altceva pe suflet?

— Nu, am spus.

— Bine, a spus. Sună-l pe Karanuk! Nu pleca, Angel! Sună-l de pe telefonul meu şi pune-l pe speaker! Trebuie să auzi asta.

Când mai aveam câţiva paşi până la biroul ei, am hotărât să mai sar o dată în hău.

— De fapt, mai e ceva, Lucy.

— Ce?

Nerăbdarea lui Lucy îşi reintrase în drepturi.

Am inspirat adânc.

— M-am tot gândit şi ştiu că îţi place să avem iniţiativă, Lucy, să fim proactivi.

Am încercat să zâmbesc, deşi inima-mi bătea să-mi spargă pieptul gândindu-mă la ce urma să spun.

— Am învăţat enorm de la tine, Lucy. Sunt convinsă că nu voi putea fi niciodată la fel de bună ca tine, dar mă întrebam dacă... ai fi de acord să încerc să vând un proiect singură. Pentru agenţia ta, bineînţeles.

Lucy s-a amuzat.

— Când ţi-am dat de înţeles că m-ar interesa să mai adaug un agent la personalul meu, Lucy?

— Ai spus că am ochi bun, Lucy. Aş putea continua să fac ce fac acum, dar m-aş perfecţiona, aş deveni mai productivă.

— Cum de-ţi trece prin cap că ai învăţat suficient ca să fii un agent de succes, Angel? Eşti o mucoasă în lumea asta.

Am înghiţit insulta şi am continuat. Încă zâmbind, am spus:

— Am avut un profesor excelent. Pe cel mai bun.

Lucy a reflectat o clipă, cântărind opţiunile.

— Trebuie să mă mai gândesc, a spus în cele din urmă.

— Ar fi extraordinar.

Şi suficient ca să încep să lucrez la proiectul Sunny Martin, mi-am zis.

— Azi e ziua ta norocoasă, Angel. Şi acum, dacă nu te superi, sună-l pe Karanuk!

Mai aveam puţin şi puneam mâna pe telefon, când Lucy m-a oprit iar.

— Du-te şi cheamă-i pe toţi! a spus. Trebuie să audă toată lumea. Rar se întâmplă să asişti la naşterea unei idei de carte de şapte cifre.

— Karanuk! a zbierat Lucy în interfon, după ce ne-am adunat iar cu toţii în biroul ei şi i-a format teatral numărul cu mâna ei.

— Da, Karanuk, a spus el cu acelaşi ton neutru.

— Dragul meu, am veşti fabuloase pentru tine, a spus Lucy, baleindu-ne pe toţi patru cu privirea.

— Veşti, a repetat Karanuk.

— Ştiu că nu eşti hotărât privitor la subiectul următoarei tale cărţi, dragul meu, a spus Lucy. Mă bucur să te anunţ că tocmai am fost la New York, unde mi-a venit o idee genială pentru tine.

— Scriu *Dezgheţ*, a spus Karanuk. Ţi l-am trimis.

— *Frig! Carte de bucate*, a urlat Lucy în telefon, incapabilă să se mai abţină. Reţete literare. Sau eseuri şi reţete. Un nou gen de carte de bucate. O să fie fabulos, K, absolut fabulos.

Păcănitul din receptor era singurul indiciu că interlocutorul nu închisese. Însufleţită de speranţă, Lucy s-a aplecat mai mult spre telefon.

— Karanuk? Nu eşti încântat?

— Scriu *Dezgheţ*, a spus Karanuk în sfârşit. Lucrez cu Angel, asistenta ta. O să vorbesc cu ea. Ea înţelege.

Lucy s-a repezit la telefon şi a ridicat receptorul ca să nu mai auzim ce spune Karanuk. Am observat că toate privirile erau aţintite spre mine.

— Uite ce e, K, a spus Lucy, e o idee bună. Mai gândeşte-te! Ce? Sinceră să fiu, *Dezgheţ* are nevoie de nişte corecturi, K. Da. Da, e aici. Da, bine. Eu sunt agentul tău, Karanuk, nu ea! Nu. Bine, sper să te răzgândeşti.

Lucy a închis şi s-a uitat la noi patru. Era imposibil să-i descifrezi expresia.

— Vrea să scrie *Dezgheţ*, a spus încet. Angel, va trebui să lucrezi cu el.

O clipă, nimeni n-a scos un cuvânt şi nu s-a ridicat. Simţeam că paralizasem toţi la gândul că, la cea mai mică mişcare a noastră, Lucy va exploda.

— De ce mama dracu' mai sunteţi încă aici? a spus în final. Nu mai aveţi treabă?

În câteva secunde, fiecare era la biroul lui.

16

To: ganovelist@heya.com
From: angel.robinson@fiammalit.com
Subject: *Manuscrisul anonim*

Bună, G.!

M-am gândit să te anunț că avem suficient text ca să-ți vindem romanul. Dar nu putem face asta până nu semnezi contractul cu agenția. Știu că vrei să-ți păstrezi anonimatul, dar mă tem că e momentul „să ieși din ascunzătoare". Lucy și cu mine știm cine ești, așa că n-are rost să te mai ascunzi. Fără supărare, bine? Sună-mă! Știi numărul, ca să facem totul cum trebuie.

Mulțumesc,
Angel

Sâmbătă, aproape de amiază, am deschis computerul și m-am pregătit să-mi verific mesajele. În timp ce laptopul se ambala, am format iar numărul lui Damiano și abia după al șaselea apel am pus receptorul în furcă. Era a cincea oară când îl sunam de când plecasem de la agenție. Îmi adusesem în sfârșit peștișorul acasă și am așezat bolul lângă computer. Mi-am trecut mâinile pe sticlă ca peste un glob de cristal, încercând să mă conving

că nu-l pierdusem pe Damiano pentru totdeauna. Când însă m-am conectat la server şi am intrat în programul de e-mail, mi-am dat seama imediat că nu aveam să-mi petrec ziua făcându-mi speranţe şi amăgindu-mă aiurea. Mă aştepta o altă misivă de la autorul din iad.

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: Re: *Manuscrisul anonim*

Dragă domnişoară Robinson,

Se pare că am intrat în linie dreaptă. Alerg spre linia de finiş – cu ajutorul dumneavoastră, fireşte. N-am timp să vă scriu un mesaj lung (trebuie să mă reapuc de treabă, nu?), dar vreau să vă spun următoarele:

A sosit vremea crimei, domnişoară Robinson.

M-am gândit mult la asta şi, deşi poveştile cuminţi au şi ele farmecul lor, lista de bestselleruri demonstrează că publicul vrea sânge. Se pare că moartea vinde. Aşadar, o crimă. O veţi descoperi în capitolele ataşate. Am luat cartea de la capăt, ca să modific textul conform observaţiilor dumneavoastră şi mă grăbesc s-o termin. Sper ca următorul text pe care vi-l trimit să fie şi ultimul.

Lectură plăcută!
G.

P.S. Vorbim curând.

MANUSCRISUL ANONIM

Capitolul 9

Alice se temea cumplit de întâlnirea cu Carol Moore. Alice ştia despre ce era vorba şi, deşi îşi

pregătise o grămadă de alibiuri, tot se temea ca nu cumva Carol s-o bănuiască. Nu că ar fi avut vreun motiv s-o bănuiască. Carol nu avea cum să fi aflat de la Ricardo despre relația ei cu Vaughn. Avusese grijă Alice de asta. În privința lui Jewel, Alice credea că nivelul de inteligență al fetei nu dovedea că ar ști cum e viața pe străzi. Desigur, Alice știa cum stă treaba, pentru că bătuse străzile o vreme. Toată perioada aia petrecută pe aleile dosnice o ajutase de curând, când se dusese să cumpere droguri. Știa exact unde să se ducă și, în câteva ore, obținuse exact ce-i trebuia.

Dar n-avea chef să se gândească la asta acum. Trebuia neapărat să se concentreze asupra întâlnirii cu Carol. Femeia era tulburată, iar Alice credea că văzuse lacrimi în ochii lui Carol când a aflat vestea. Era de înțeles, gândi Alice. Carol abia semnase contractul cu el și nici n-apucase să-i prezinte cartea în vederea licitației, când el ieșise definitiv din peisaj.

Moartea lui Vaughn Blue reprezenta o pierdere substanțială de potențial venit pentru Carol Moore.

Alice a meditat la asta. Era posibil, ba chiar plauzibil, gândi ea, ca tipul să-i fi plăcut lui Carol. Tocmai asta nu înțelegea la Carol, cum de reușea să se atașeze sincer de clienții ei. Se împrietenea cu ei, suferea cu ei când îi părăsea muza, îi asculta văicărindu-se că trebuie să se sacrifice pentru arta lor (cică!), avea răbdare cu ei când îi turnau povești cu soți sau soții înstrăinate, copii nerecunoscători, alcoolism și toate alea. Erau imposibili, gândi Alice, nu voiau decât să vorbească și iar să vorbească. Totuși, Carol avea tone de răbdare cu ei și tot atâta compasiune pentru suferința lor.

Poate că se prefăcea, gândi Alice. Dacă era așa, Alice o admira pe Carol și mai mult, și o admira, nu glumă. N-aveai cum să n-o admiri pe Carol pentru toate realizările ei în lumea cărților. Dar Alice ar fi preferat să creadă că doar se prefăcea că se atașează

sufletește de scriitori. Ca Vaughn Blue. Oare Carol chiar suferea atât de mult din cauza morții lui? Serios acum, dacă cineva trebuia să plângă, ea era aia. Probabil pe Carol o afecta mai mult faptul că pierdea cartea lui Vaughn. Foarte bine, gândi Alice, pentru că romanul ei avea să fie remediul perfect.

Alice greșise grav cu Vaughn. A avut încredere în el. Ca proasta, i-a spus că „ideea" romanului ei îi aparținea unui alt autor. Atunci, pe Vaughn l-a apucat un fel de revoltă morală. La naiba cu scriitorii! Toți erau la fel. Trebuia să spună adevărul, i-a zis Vaughn. Nu era atât de mărșavă, a insistat. Avea s-o sprijine, s-o ajute. O iubea, a spus.

Alice nu știa dacă să regrete. Foarte bine, a zis, o să-i spună lui Carol. Apoi o să-i spună lui Carol despre ei doi. O să anunțe că sunt un cuplu. Ar trebui să sărbătorească, i-a spus Alice. Ar trebui să facă ceva... ieșit din comun.

Alice a scuturat din cap. Fusese atât de ușor să-l convingă... Parcă așteptase momentul să cadă iar în brațele lui Morfeu. În definitiv, Alice nu făcuse nimic din ce nu și-ar fi făcut singur. Și nici nu-i forțase mâna să-i arate vena.

Una dintre proastele de la birou, Brie sau Sarsaparilla, sau ce alt nume ridicol o fi avut, s-a apropiat timid de biroul lui Alice, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Ce-i? a spus Alice.

Renunțase să mai fie amabilă cu slugile. Acum, când crescuse în ochii lui Carol, nu mai era nici necesar, nici potrivit să-și trateze colegii ca pe egalii ei.

— Carol vrea să te vadă, a spus fata. M-a rugat să te aduc.

— Să mă aduci?

— Te cheamă la ea.

— Spune-i că vin imediat, a zis Alice.

Fata ezita. Alice i-a aruncat o privire nervoasă.

— Ce-i?

— Ce păcat că a murit Vaughn Blue, nu? a spus fata.

— Groaznic, a spus Alice fără să ezite. Mare păcat.

— Era atât de talentat...

Mai mult decât crezi, gândi Alice.

— Da, era, a spus Alice.

— Și mai era și superb, a spus fata oftând.

— Da, a aprobat Alice, deși nu-și mai amintea.

Ultima oară când îl văzuse, Vaughn Blue avea aceeași culoare ca numele lui și era mort de-a binelea.

— Spune-i lui Carol că vin imediat, a zis Alice, concediind-o pe fată cu o mișcare din mână.

Nu, mi-am zis. Nu, nu, nu. Era prea crud. De ce voia să mă tortureze în halul ăsta? N-ar fi... N-ar fi putut să-i facă ceva lui Damiano. Dispariția lui Damiano n-avea nici o legătură cu crima aia fictivă, cu convingerea lui că eram nebună. Poate că asta urmărea. Poate că acea crimă era o metaforă. Luându-mi mințile, ca lui Alice, mă făcea să-mi „omor" relația cu Damiano. Oare... Doamne, oare vorbise cu Damiano? Să-l fi găsit pe Damiano înaintea mea?

Mai era mult text, mult mai mult, judecând după dimensiunile documentului, dar nu mai puteam citi. Abia concentrându-mă la ceea ce scriam, am conceput un mesaj și i l-am trimis.

To: ganovelist@heya.com
From: angel.robinson@fiammalit.com
Subject: Re: Re: *Manuscrisul anonim*

Uite ce e, Malcolm, știu că tu scrii cartea asta, da? Ce vrei să dovedești? Vrei să mă sperii cu „crima" asta? Nici măcar n-are logică în contextul cărții. Nu fi idiot! Vrei să te răzbuni pe mine? Lucy știe, bine? Știe.

După câteva clipe, am primit un mesaj în inbox. Clar, era online, aşteptând să vadă cum reacţionez. Nu-mi ieşea din cap infatuarea lui. De unde avea atâta tupeu?

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: Re: Re: Re: *Manuscrisul anonim*

Întrebarea, domnişoară Robinson, nu e ce vreau să dovedesc, ci dacă scriu bine. Ce părere aveţi? Dacă v-a speriat crima mea înseamnă că o găsiţi utilă.

To: ganovelist@heya.com
From: angel.robinson@fiammalit.com
Subject: Re: Re: Re: Re: *Manuscrisul anonim*

N-am zis că m-a speriat, am întrebat doar dacă scopul ei e să mă sperie. Ştiu cine e „Vaughn" şi mai ştiu şi ce vrei să insinuezi. Nu-mi cere să cred că e mort şi că sunt oarecum vinovată, pentru că n-o să meargă. Intenţionam să intru în joc – de fapt, am intrat în joc de la bun început –, dar nu mai vreau să continui. Am ieşit din şarada ta.

Am apăsat tasta SEND cu atâta forţă, încât laptopul a alunecat pe birou. Am aşteptat ca Malcolm să-mi mai trimită un mesaj otrăvit şi am mai format o dată numărul lui Damiano de-acasă. Nici un răspuns. Mi-am spus că nu conta, că manuscrisul nu era decât fabricaţia minţii frustrate a lui Malcolm. N-avea nici o legătură cu realitatea. Trebuia să mă opresc, să mă smulg din paginile acestei cărţi şi... Era doar o carte, atât.

— Nu eşti decât o carte, am spus cu voce tare, întrebându-mă unde mai auzisem replica asta. Gândurile mi-au zburat aiurea câteva clipe, după care mi-am amintit. *Alice în Ţara Minunilor*. Asta era. „Cine vă bagă în seamă?", spune Alice în finalul poveştii, „nu sunteţi decât nişte cărţi de joc."

M-am ridicat şi mi-am întins picioarele, încercând să-mi detensionez un pic muşchii. Am încercat să nu mă uit la computer, am încercat să mă abţin să mai dau clic pe REFRESH din două în două secunde, am încercat să opresc lama fricii să-mi sfârtece conştiinţa. În cele din urmă, după alte câteva minute de aşteptare şi pândă, n-am mai rezistat şi am făcut un duş lung şi fierbinte. Mi-am uscat părul cu prosopul şi m-am îmbrăcat. Tot nici un mesaj de la G.

— E ridicol, am spus cu voce tare şi am pus mâna pe telefon. Mă săturasem să mă mai joc. Aveam de gând să-l sun.

— AANNGEELL!!!

Un răcnet inuman s-a auzit în faţa apartamentului meu, răcnet însoţit de bătăi puternice în uşă.

— La naiba, japisă! Deschide deacu' uşa aia!

Era Malcolm. Nu pe computer, ci la uşa mea şi, după cum vorbea, era beat mort.

— Aaanngel! Deschide!

A bătut iar. Când m-am dus să deschid, mi-am dat seama că abia atunci era momentul să mă tem. Povestea cu fostul iubit beat mort care-ţi bate cu pumnii în uşă nu avea niciodată un final fericit. Am deschis, conştientă că legiunile de femei care făcuseră asta înaintea mea îngroşaseră statisticile. Eu însă eram perfect calmă. În vocea lui Malcolm se citea disperarea, nu violenţa. În plus, făcea o scenă infernală la uşa mea. Dacă nu-i deschideam, poliţia avea să apară la uşa mea în câteva minute.

Malcolm arăta ca un zeu în mizerie. Jegos era puţin spus. Avea părul încâlcit şi murdar şi un plasture la tâmplă. Purta o pereche de blugi lălâi, rupţi, pe care nu-i mai văzusem, şi un tricou pătat, pe care scria *Canada* cu litere roşii decolorate. Hainele îi arătau de parcă fuseseră ude, după care se uscaseră pe el în somn. Era neras şi nespălat şi avea o julitură proaspătă pe obraz, de parcă îşi târâse faţa pe pietriş.

Avea ochii injectaţi şi încercănaţi de suferinţă. De parcă n-ar fi fost de ajuns, mai şi puţea a alcool, a ţigări şi a alte substanţe pe care nu voiam să le identific.

— Ce-ai păţit? am spus.

Malcolm s-a uitat la mine, cu pumnii pregătiţi să lovească uşa pe care tocmai o deschisesem şi a început să plângă.

— Japisă, a scâncit. Mi-ai distrus viaţa.

M-am dat la o parte, ca să-i fac loc să intre.

— Ce-i asta? l-am întrebat, după ce am închis uşa. Ce-ai făcut?

Malcolm s-a îndreptat împleticindu-se spre biroul meu, dar era prea beat ca să-i reuşească o mişcare atât de complicată ca aşezatul pe scaun. A nimerit pe lângă şi a alunecat pe podea, agăţând în cădere cablul computerului, aşa că a trebuit să sar peste el şi să prind laptopul ca să nu-i cadă în cap. Când am pus computerul la loc pe birou, am văzut că mă aştepta un mesaj nou. Era răspunsul pe care-l aşteptam.

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: Re: Re: Re: Re: *Manuscrisul anonim*

Eşti sigură că e o şaradă?

Arta nu imită viaţa?

Malcolm era lat pe podea și se chinuia cu mișcări adormite să se ridice.

— Annngeel, a gemut, am fudud-o.

M-am aplecat asupra lui, privindu-l în ochi. Aburii care ieșeau din el erau toxici, așa că a trebuit să mă abțin să nu duc mâna la gură.

— Malcolm! Ascultă-mă! De când ești aici?

În clipa în care l-am întrebat asta, am știut că răspunsul nu mai conta. Era acolo, așa că n-avea cum să-mi fi trimis el mesajul. Mi s-au răcit mâinile și tălpile și un fior m-a străbătut din cap până-n picioare, a început să-mi urce din picioare, în brațe și apoi în șira spinării.

— Nu știu, a spus. Am băut șeva.

— Ceva? am spus. Crezi?

M-am ridicat, am întins mâna spre computer și am apăsat tasta REPLY.

„Cine ești?", am scris. „Ce vrei?". Am apăsat tasta SEND și am așteptat.

— Anngeeellll, se tânguia Malcolm la picioarele mele.

— Malcolm, ridică-te și spune-mi ce se întâmplă!

Malcolm s-a ridicat în șezut.

— Mi-ai distrus viața, a repetat. De ce, Anngeell? De ș-ai făcut cheștia asta?

A sughițat și și-a dus mâna la cap.

— Cred că o să vomit, a spus.

— Nu! am țipat. Să nu te prind că-mi vomiți prin casă! Malcolm, pentru Dumnezeu, spune-mi despre ce naiba vorbești!

Malcolm și-a acoperit gura cu mâna și a sughițat iar.

— I-ai spus... ea mi-a spus... că n-o să am niciodată o carieră... că o să fiu chelner până o să mor... E vina ta, Angel. Nu ești un înger. Așta ești. Nu ești un înger, fudu-i!

În timp ce-și încheia diatriba bălmăjită, am mai primit un mesaj.

To: angel.robinson@fiammalit.com
From: ganovelist@heya.com
Subject: *Manuscrisul anonim*

Angel Robinson wrote:

Cine eşti? Ce vrei?

Dragă domnişoară Robinson,

Scriu o carte, pe care o redactaţi (foarte bine, aş spune) pentru ca doamna Fiamma s-o reprezinte. Deşi e clar că aţi citit ceva din ce v-am trimis recent, nu cred că aţi terminat. Vă sfătuiesc să continuaţi, cred că o să vă placă. Deşi micul nostru schimb de mesaje e extrem de plăcut, cred că ar fi urât din partea mea să vă mai răpesc timpul cu amabilităţi. Avem amândoi de lucru, nu? Vă las acum, dar vă promit că vă voi căuta curând. Sunt aproape sigur că voi termina cartea peste vreo două zile.

Mai vorbim atunci,
G.

— Nu trebuia să te trimit să te angajezi acolo, a spus Malcolm. Aveam mai multe şanse şingur... Îngerul meu... m-a lăsat pentru un scriitor. Mi-a distrus cariera...

A început să râdă şi să tuşească.

— Ce proştie de cântec country, a spus. M-a avertizat ea... Trebuia ş-o ascult.

— Cine ţi-a spus? l-am întrebat.

Vocea îmi era joasă şi calmă, dar suficient de fermă pentru urechile lui ameţite.

— Cine te-a avertizat şi în legătură cu ce?

— Lucy, a spus. Mi-a zis că te doare-n cot de cariera mea.

— Când ţi-a spus Lucy asta? Şi de ce?

Malcolm a scâncit.

— Am zbârcit-o, Angel. Nu trebuia să... M-am zis că ea crede în mine.

— Ce nu trebuia să faci, Malcolm?

— Nu pricepi? m-a întrebat disperat. Mi-am tras-o cu ea. Ea mi-a spus despre tine şi despre italianul ăla. Ştiam, dar refuzam să cred.

— Te-ai culcat... cu Lucy? Asta vrei să spui?

— Mi-a zis că am talent, s-a tânguit Malcolm. Mi-a zis că mă înşeli.

M-am uitat la el şi am înţeles că spunea adevărul. Mi-am amintit cât de excitat şi de intim fusese cu ea la cina aia şi cum se uita ea la el ca la una dintre bucăţile de carne de pe masă. Ştiuse să ajungă la ea acasă, nu pentru că mă urmărise la agenţie, ci pentru că mai fusese acolo. Apoi, florile, scuzele pentru chestiile care nu-l împingeau să-şi ceară iertare niciodată... Totul se lega. Mi s-a făcut rău. Am văzut verde în faţa ochilor.

— De când... am început, înghiţind în sec. Încă...?

— A fost o gre-greşeală, a sughiţat. Te iubesc, Angel. Întotdeauna te-am iubit.

— Cum să nu, Malcolm? De aia ţi-ai tras-o cu şefa mea.

— Nu-ţi ajunge nici la degetul mic, Angel.

— Mă dezgu**ş**ti, Malcolm.

— Ştiu, a spus. Sunt dezgustător. Primeşte-mă înapoi!

M-am uitat la computer şi apoi iar la Malcolm.

— Anna... am spus, mai mult pentru mine decât pentru el. Malcolm, am zis, aplecându-mă din nou deasupra lui ca să-l privesc în ochii, ai făcut sex şi cu Anna?

Malcolm se holba la mine, în timp ce întrebarea îşi făcea loc în creierul lui îmbibat de alcool. A prins-o şi am văzut cum o undă de ruşine îi străpunge privirea înceţoşată.

— Oarecum, a spus.

— Oarecum?

— Eram beat, a spus. A încercat să...

A dat uşor din cap, chircindu-se din cauza durerii provocate de mişcare.

— A fost drăguţă cu mine, a spus în cele din urmă.

— Lucy?

— Anna. Ea înţelege... cum e.

— Lucrezi cu ea la cartea asta, Malcolm?

— Care carte?

— *Manuscrisul anonim*.

— Ea mi-a zis...

S-a oprit, încercând să-şi înmoaie cu limba uscăciunea buzelor.

— N-ar trebuie să fii atât de rea cu ea, Angel. Vrea doar să fie ca tine. Ar trebui să-ţi fie milă de ea.

— Ce să-mi fie?

— Tu nu ştii, Angel, a spus. Crezi că ştii, dar habar n-ai ce trebuie să faci ca să ajungi scriitor.

A căzut iar şi a încercat să bată cu pumnii în podea. Voia să fie un gest dramatic, dar n-a reuşit decât să atingă uşor podeaua.

— Angel, a spus, te iubeeeeeesc.

Mi-a cuprins picioarele cu braţele, dezechilibrându-mă.

— Ascultă-mă, Malcolm. Dă-mi drumul şi ridică-te! Mă duc să-ţi fac o cafea. O s-o bei şi o să te trezeşti. O să stăm de vorbă. După aia, te duc acasă. Înţelegi?

A stat nemişcat o clipă, cu capul pe genunchii mei. Apoi, a oftat şi s-a descleştat de picioarele mele.

— Bine, a spus.

— Slavă Cerului, Angel, nu credeam să te mai văd vreodată.

Elise stătea în pragul casei ei mici şi umbrite de copaci din San Anselmo şi se uita la mine cu o îngrijorare maternă.

— Pot să intru? am întrebat-o zâmbind.

— La naiba, scuză-mă, draga mea, n-am vrut să sune aşa. Mă bucur enorm să te văd.

M-a îmbrăţişat cu putere.

— Hai, intră! Îţi aduc ceva să mănânci. Ai luat masa de prânz?

— Nu, i-am spus, urmând-o în casă. Am avut o dimineaţă grea.

— Draga mea, trebuie să-mi povesteşti.

Elise arăta mai bine ca niciodată. Se tunsese şi adoptase o coafură scurtă, lejeră, care o întinerea cu zece ani, şi schimbase paloarea de librăreasă cu un bronz auriu. Se vedea că mergea la sală, chestie pentru care înainte n-a avut niciodată timp, pentru că avea corpul tonifiat şi suplu. Din cap până-n picioare, părea întruchiparea sănătăţii. Faptul că nu mai lucra sau, mă rog, nu la librărie, părea să-i priască lui Elise.

— Arăţi bine, Elise.

— Mersi, scumpo, dar tu arătai mai bine înainte. Sau, mai bine zis, mai sănătoasă. Eşti cam palidă.

— Da, mă rog, nu prea mai ies din casă, am spus.

— Mi-am imaginat eu, a spus, doar lucrezi pentru ea. Hai în bucătărie! Îţi dau ceva de mâncare, apoi îmi povesteşti tot. Bucătăria e cea mai frumoasă cameră din casă. E inima unui cămin, nu crezi?

M-a luat de mână, sporovăind în continuare.

— Hrana, dragostea care se naşte din gătit. Pe vremuri, femeile năşteau pe masa din bucătărie.

— Elise, am spus zâmbind, pe vremuri femeile nu năşteau pe masa din bucătărie.

— De unde ştii? a spus, aşezându-mă pe un scaun tapiţat, la masa din bucătărie.

— E o realitate puțin cunoscută. Se întâmplă lucruri frumoase în bucătărie.

Mi-am îndepărtat părul de pe față și am oftat. Chiar credeam că s-au întâmplat lucruri frumoase în vesela bucătărie lui Elise. Mă simțeam liniștită, apărată și aș fi stat în bucătăria ei toată viața.

— Elise, am spus, în timp ce scotea o cutie de ceai din cămară și umplea ceainicul cu apă, mă bucur atât de mult să te văd... Mi-a fost dor de tine.

— Și mie, scumpo, a spus. Mă bucur că ai sunat.

— Trebuia să te sun mai demult. Înainte să-mi lași mesajul ăla. Îmi pare rău. N-am nici o scuză.

— Angel, te rog, nu-ți cere scuze. N-ai de ce. Îmi imaginez că ești foarte ocupată.

S-a oprit și s-a uitat la mine.

— Acum însă, ești aici. Altceva nu mai contează.

A deschis frigiderul și dulapurile, cotrobăind printre farfurii, cești și tacâmuri.

— Mersi că m-ai primit azi, am spus. Știu că a fost cam din scurt.

— Nu te prosti, Angel! Poți veni la mine oricând ai chef. Stai o clipă să pun masa.

În timp ce Elise așeza de zor farfurii și făcea ceaiul, am simțit cum mi se relaxează corpul. Nu era acea amorțeală somnoroasă de care ai parte după o zi obositoare, ci un fel de transă conștientă. Parcă începeam să-mi recuperez sinele.

— Poftim, a spus, așezându-mi în față o cană aburindă, bea asta! Are puteri revigorante.

— Ce-i asta?

— Banalul ceai englezesc, a spus Elise. N-are egal.

A arătat spre cană.

— Mai ții minte?

Am întors cana de ceramică albă și am văzut cuvintele *Blue Moon Books* scrise sub o semilună albastru-cobalt. Cu ani în urmă, când făcea eforturi să crească

vânzările, Elise comandase câteva cutii cu astfel de căni pentru librărie. Ţineam minte că am vândut foarte puţine, dar au dispărut aproape toate.

— Ai reuşit să salvezi una, am spus. N-am mai văzut cănile astea de un car de ani.

— Ştiam eu c-o să-ţi placă, a spus Elise, aşezând o farfurie plină şi o furculiţă lângă cană.

— Uite şi nişte plăcintă cu morcovi! Exact, eu am făcut-o. Gătesc des de la o vreme. Vând de atâta timp cărţi de bucate şi nu le-am deschis niciodată. Mănâncă, Angel!

Elise şi-a luat cana de ceai, s-a aşezat lângă mine şi m-a privit cum iau furculiţa şi încep să mănânc. Mi-am dat seama că eram flămândă moartă abia după ce am luat prima îmbucătură din delicioasa plăcintă, după care nu m-am mai putut opri, înfulecând-o de parcă ar fi dispărut dacă n-o băgam în gură cât mai repede.

— E bună? a întrebat.

— E excelentă, am răspuns, cu gura plină de plăcintă şi de stafide.

— Mai am destulă, aşa că mănâncă liniştită.

După ce am devorat pe jumătate a doua felie, am tras aer în piept şi m-am lăsat pe spătarul scaunului. Mi-am plimbat degetele peste luna de pe cană.

— Deci, ai de gând să mai încerci o dată? am întrebat-o.

Elise a ridicat din umeri.

— Cu librăria? N-am încotro. Ştii asta dintotdeauna, nu, Angel? O am în sânge. Ce pot să fac?

— Dar pari atât de relaxată... Vreau să zic că trebuie să fi fost frumos să nu-ţi mai baţi capul tot timpul cu librăria. Cărţile...

— Da, e adevărat, a fost grozav. N-aveam de gând s-o iau de la capăt cu toată tevatura aia, Angel, ăsta-i adevărul. Dar... O să-ţi spun de ce m-am răzgândit.

Am vizitat o anume librărie, n-o să-i dau numele, a spus, făcând pe serioasa şi râzând, şi am tras un pic cu ochiul. Ştii cum e, obiceiurile proaste n-au moarte. Mă rog, un puşti avea nevoie de o carte pentru şcoală, aşa că l-a întrebat pe vânzător, care, apropo, nu era cu mult mai mare decât clientul şi care părea că ar fi vrut să fie oriunde în altă parte, făcând altceva, nu să se plimbe printr-o librărie, dacă se putea numi librărie... Vindeau de toate, mai puţin ţevi. Puteam să-mi fac liniştită cumpărăturile acolo... Mă rog, puştiul avea o bucată de hârtie pe care-şi notase numele cărţii şi-i zice vânzătorului: „Caut o carte de Victor Hugo. Se numeşte *Mizerabilii*. Îmi puteţi spune unde o găsesc?" Iar vânzătorul, în infinita lui înţelepciune, îi spune: „Ăăă, n-am auzit de ea. De ce nu încerci la raftul cu cărţi self-help?"

Am chicotit, iar Elise m-a imitat.

— Râdem noi, râdem Angel, a spus, dar e trist rău. Există prostie şi prostie.

Râsul mi s-a transformat într-un oftat prelung.

— Of, Blue Moon, am spus. Ce vremuri...

Elise mi-a zâmbit.

— Aş vrea să mai încerc o dată, Angel. Nu ştiu dacă te-ai gândit vreodată la asta. Ştii, după ce ţi-am lăsat mesajul ăla, mi-am dat seama ce tupeu am avut să-ţi cer să te gândeşti doar să renunţi la slujba ta ca să-ţi rişti cariera pentru ideea mea nesăbuită cu librăria. M-am gândit că... Cred că mi-a fost dor de tine, Angel.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, am spus. Mă mai gândesc, Elise. Cred că o să am nevoie de o slujbă şi probabil şi de un împrumut.

M-am uitat la masă, la farfuria mea plină cu firimituri şi la cana goală şi am simţit cum lacrimi de furie îmi umplu ochii. Am închis ochii şi am strâns mâna pumn. Elise a întins mâna şi a pus-o cu blândeţe peste a mea.

— Care-i treaba, Angel? a întrebat. E vorba de Malcolm? A păţit ceva?

O să-şi revină, mi-am zis, după ce o să se spele şi o să-l trezească din beţie un somn bun. Îl dusesem acasă înainte s-o sun pe Elise şi să mă duc la ea. După câteva ceşti de cafea, şi-a revenit suficient ca să poată ajunge la el, dar era tot ameţit, urât şi continua s-o ţină că i-am distrus viaţa. Dintr-un fel de dorinţă reziduală de a avea grijă de el, am aşteptat în maşină, până l-am văzut descuind uşa şi intrând. Dar, uitându-mă la el cum dispare, m-am întrebat cum de fusese posibil să vreau să mă mărit cu el, cum de crezusem că-l iubesc.

— Ne-am despărţit, i-am spus lui Elise.

— Vai, draga mea, îmi pare rău, a spus.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, i-am spus. E mult mai bine aşa. El... Doamne, Elise, nici nu ştiu cu ce să încep.

Elise s-a ridicat şi a umplut iar ceainicul.

— De ce nu începi cu începutul, Angel? Nu ne grăbeşte nimeni, nu? Avem tot timpul din lume.

Am deschis gura, dând drumul la un şuvoi de cuvinte. N-am omis nimic, nici un amănunt despre Lucy, despre Malcolm, despre Damiano, despre ce trăiserăm împreună sau ne făcuserăm unul altuia. I-am povestit despre cărţi, despre vânzări, despre ce se întâmpla la agenţie. I-am spus despre blestematul ăla de contract pe care-l aveam cu Lucy, contract ai cărui termeni a trebuit să-i încalc, pentru că nu mai puteam lucra pentru ea după tot ce se întâmplase. Şi i-am mai povestit, capitol cu capitol, *Manuscrisul anonim*.

M-am oprit din vorbit abia când s-a întunecat şi în bucătărie s-a făcut beznă.

Când Elise a aprins lumina, am clipit, ca să-mi obişnuiesc ochii cu lumina orbitoare. Masa era plină de ceştile şi de paharele din care băusem întruna ceaiul, cafeaua

şi apa servite de Elise. Le-a adunat pe toate în mijlocul mesei şi le-a dus la chiuvetă.

— Deci crezi că Anna scrie misteriosul manuscris? a întrebat.

— Nu mai ştiu ce să cred, Elise. Mă gândesc că e ori unul, ori altul. E singura variantă logică. Numai ei ştiau suficiente chestii.

I-am povestit lui Elise cum, după două cești de cafea italiană, Malcolm a devenit suficient de coerent încât să-mi spună că vorbise cu Anna în câteva rânduri. La un moment dat, Anna a luat încercările egoiste ale lui Malcolm de a obţine informaţii drept avansuri romantice, aşa că i-a picat cu tronc. Dar el a abandonat-o cu viteza cu care Lucy s-a descotorosit de el, ceea ce explica discuţia telefonică înlăcrimată despre care-mi povestise Jackson.

— Nu e vorba de ce-a făcut Malcolm, i-am spus lui Elise, ci de privirea dezaprobatoare cu care Lucy m-a ascultat cât i-am povestit despre el. Untul nu i s-ar topi în gură, Elise, ci ar îngheţa.

— Uite ce-i, Angel. Nu sufăr că te-ai despărţit de Malcolm, Angel. Ştii asta.

S-a oprit, căutându-şi cuvintele.

— Puteam să-ţi spun şi eu multe despre Lucy. Am ştiut întotdeauna că e o... femeie dificilă.

— Puţin spus, am zis.

— Dar n-am ştiut că e chiar aşa. Întotdeauna au circulat bârfe, dar ştii şi tu... La ce bun să te fi descurajat, Angel? Mă bucur că n-am făcut-o.

— Te bucuri? De ce?

— Tu chiar nu pricepi, nu?

— Ce să pricep?

— Cât de bună eşti în ceea ce faci. Uite cât de departe ai ajuns după atât de puţin timp! Ţi-ai găsit vocaţia, Angel, chiar dacă te-a costat ceva. Uite, Karanuk! Te-ai

fi gândit vreodată că vei avea... o relație literară cu unul dintre cei mai mari autori ai noștri?

Asta m-a blocat. N-am avut replică. Elise s-a spălat pe mâini și s-a șters cu un prosop de culoarea lămâii. A venit lângă mine și mi-a pus o mână pe umăr.

— Damiano pare băiat bun, a spus. Mult mai bun pentru tine decât Malcolm. Mă bucur că l-ai găsit, Angel. Și abia aștept să-i citesc romanul.

S-a oprit, gândindu-se la ceva.

— Poate-l convingi să dea autografe în librăria mea, după ce-i iese romanul.

— Dar... nu crezi că...

— Ce? Că l-ai alungat? Că e Vaughn Blue?

Elise a pufnit când a rostit numele personajului și a zâmbit.

— Dacă pui problema așa... Știu că sună ridicol, Elise, dar tot încerc să dau de el...

Nu mi-am putut înăbuși suspinul scurt care mi-a ieșit din gât.

— Și dacă... dacă...

— O să apară, Angel, a spus Elise. Mai repede decât crezi. Sunt convinsă.

— De unde știi? Știi ceva ce nu știu eu?

I-am spus asta zâmbind, ca să înțeleagă că glumeam, dar expresia i-a devenit serioasă.

— Ce e? am spus.

A inspirat adânc.

— Angel, mai știi când ți-am spus că vreau să-ți arăt ceva?

— A, da, am spus, amintindu-mi. Mi-am adus aminte. Despre ce e vorba?

— Ai răbdare, a spus. Mă duc să-l aduc.

— E mai mare decât un coș de pâine? am glumit eu, când a ieșit din bucătărie.

Cât am așteptat, am șters cercurile de condens de pe masă. După un minut, s-a întors ținând în mână un volum broșat rufos.

— Mi s-a părut haios când l-am găsit, a spus Elise, de aia n-am făcut mare tam-tam. Mi-am zis că o să te bucuri să-l citești. Acum însă, are o cu totul altă semnificație. Va trebui să decizi ce faci cu el. Poftim!

Mi-a dat cartea.

M-am uitat la cotorul crăpat al cărții și am observat că era atât de veche, încât editura nu mai exista de mult. Am întors-o și am văzut coperta, pe vremuri probabil de un roșu țipător, care se decolorase, ajungând maronie. Titlul, *Inimă înflăcărată*, tipărit cu litere groase, era încadrat de o coroană de flăcări oranj. Dedesubt, scria cu litere trandafirii:

„Un roman de Lucy Fiamma".

Am rămas mult timp cu cartea în mână, holbându-mă la litere până când s-au estompat, apoi am întors iar volumul și am citit ce scria pe spate.

S-a născut să facă trotuarul, dar i-a fost scris să-l privească de la fereastra vilelor pe lângă care trecea în fiecare zi...

Eden Summer nu era o prostituată oarecare. Cu un chip de zeiță și o senzualitate debordantă, era dorită și căutată de cei mai bogați și mai influenți bărbați din lume. Folosindu-și viclenia și inteligența, Eden îi juca pe degete, vânându-le banii și poziția. Era hotărâtă să se mărite cu cel mai bogat bărbat din lume și să ducă o viață privilegiată, până într-o zi, când a fost trădată... de inima ei înflăcărată.

Am deschis cartea și am descoperit pe coperta interioară o poză mică, alb negru, a unei Lucy mult mai

tinere, dar imposibil de confundat. Pagina de titlu fusese ruptă sau căzuse, astfel că rămăsese doar dedicația.

Pentru fiecare femeie în care respiră o Eden.

Am răsfoit paginile fragile și decolorate, oprindu-mă la întâmplare.

Eden se folosea de corpul ei ca de un cuțit pe care-l înfigea în miezul dorinței bărbaților. Era înnebunită de plăcere să-i domine, să-i ațâțe, după care să le ofere o partidă de sex din care ieșeau tremurând și vlăguiți de pasiune.

A închis cartea și m-am uitat la Elise, care trona deasupra mea ca o statuie. I-am arătat coperta.

— Culoarea e chiar bine aleasă, nu? am spus. Un roman mai roșu de atât nici că se putea. Unde ai găsit cartea?

— Undeva, îngropată la Blue Moon. Am găsit-o când am făcut curățenie. Angel, sper că-ți dai seama că, dacă știam ce se întâmplă cu tine, aș fi găsit o cale să ți-o dau mai repede.

— Normal că ai fi găsit, am spus.

M-am uitat iar la numele lui Lucy de pe copertă, ca să fiu sigură că era tot acolo.

— Clar a scris-o înainte să-l publice pe Karanuk, am spus.

— Clar. Cu mult înainte de Karanuk. Habar n-are că am... romanul ei. Sunt sigură că ar vrea să i-l dau dacă ar ști.

— S-o ia dracu'! m-am burzuluit. Trebuia să-mi fi dat seama, Elise. Trebuia să-mi fi imaginat.

— Cum? a spus Elise. Cum să fi intrat în mintea ei?

— Și când te gândești că mă temeam să nu mă dea afară, am spus. Pot să iau eu cartea? am întrebat, ridicând-o.

— Sigur că da, a spus Elise.

M-am ridicat și am băgat cu mare grijă cartea în geantă.

— Știi, Angel, a început Elise, *Manuscrisul anonim* chiar are un concept interesant în spate.

A spus asta pe un ton conspirativ, ca și cum mi-ar fi împărtășit un secret obscen.

— Are foarte multe interese la New York, am spus. Dar, Elise...

— Dacă-i faci reclamă bună, a continuat Elise, și, desigur, dacă o redactezi... Ai putea s-o vinzi, Angel.

M-am uitat la ea și am văzut că dădea din cap încurajându-mă.

— Poți trage spuza pe turta ta, Angel.

— Dar nu mai pot lucra pentru Lucy. Și, dacă plec, trebuie să plătesc...

— Scumpo, nu va trebui să dai nici un ban înapoi. Gândește-te la asta, Angel! Dar gândește-te serios de data asta! Aș fi foarte fericită să lucrez iar cu tine, dar nu cred că asta vrei cu adevărat, nu?

M-am uitat la ea și i-am zâmbit.

— Ce mare noroc că exiști în viața mea, Elise!

— Îți voi purta noroc întotdeauna, scumpo. Acum, du-te acasă, fă o baie fierbinte și mai citește o dată manuscrisul! O să-l vezi cu alți ochi. O să înțelegi totul, Angel. O să vezi.

M-am ridicat și mi-am luat geanta, apucând-o cu mare grijă, de parcă avea în ea o bombă. Într-un fel, chiar era o bombă. M-am aplecat și am îmbrățișat-o pe Elise cu putere.

— Mulțumesc pentru tot, i-am șoptit în păr.

— Te descurci, da? m-a întrebat.

A întins mâna și mi-a așezat după ureche o șuviță rebelă.

— Nu e cazul să-mi fac griji pentru tine, nu?

— N-am nimic, am spus, sărutând-o ușor pe obraz. De fapt, nu m-am mai simțit de mult atât de bine.

Dar Elise nu părea convinsă.

— Sigur? Pari cam prea... liniștită.

— Serios, n-am nimic, Elise, i-am spus. Mă duc acasă. O sun pe mama. Fac o baie. După care, mai văd eu ce-o fi.

17

MANUSCRISUL ANONIM

Capitolul 13

Alice s-a așezat la biroul lui Carol și și-a aranjat lucrurile în ordine. Nu avea mare lucru: o sticlă de whisky de calitate, un pachet de lame de ras nedesfăcut și un dosar subțire cu scrisori primite de la una dintre cele mai prestigioase edituri din țară. Deși Alice știa mai bine decât voia să recunoască ce conținea dosarul, l-a mai deschis o dată, frunzărind scrisorile. A găsit scrisoarea referitoare la romanul ei. Alice a mai citit-o o dată, ca să simtă iar fiorul, deși o cuprindea amorțeala.

„Ne place mult această carte", scria, „și credem că stilul autoarei e cu adevărat original. Acest roman e unic."

Alice știa cine era autorul adevărat al romanului, dar nu se sinchisea. Trăia aceeași emoție triumfătoare pe care o simțise prima dată când văzuse scrisoarea. Sub scrisoare, erau câteva însemnări scrise de mână cu detaliile vânzării. Alice le-a citit și pe acestea cu atenție. S-a minunat iar de talentul lui Carol Moore de a încheia contractul perfect. Copia contractului de publicare a cărții se afla chiar sub notițe. Carol avusese grijă ca acest contract să fie redactat și semnat în timp record. Alice nu mai voia să-l vadă. Ce

mai conta acum, când ea, autoarea cărții, obținuse tot ce solicitase Carol? Totul se terminase. Contractul fusese anulat. Nu numai că editorul a refuzat să publice cartea, dar le-a dat în judecată pe Alice și pe Carol. Actul ăsta era ultima hârtie din dosar pe care a ridicat-o Alice.

„Suntem profund șocați și jigniți", scria. Alice a scanat pagina, care-i ardea degetele cu indignarea acidă a textului. „Furtul literar e un act revoltător în sine", continua scrisoarea, „dar să faci abuz de buna-credință a editorului e de-a dreptul scabros."

Alice nu simțea urmă de remușcare. În mintea ei, tot ce făcuse era perfect justificat. Ce o durea cu adevărat, ce-i sfâșia inima și motivul pentru care stătea la birou cu o sticlă de whisky și cu lamele de ras în față era faptul că romanul ei nu avea să mai fie publicat. Nu avea să-și vadă niciodată numele pe coperta unei cărți. Nu avea să intre niciodată într-o librărie și să-și admire poza pe supracopertă. Nici acum, nici altă dată. Mai grav, niciodată nu avea să se bucure de aura legitimității unui autor de bestseller. Și ar fi fost un bestseller. Alice era convinsă de asta. La fel și Carol.

Carol putea să abordeze lucrurile altfel, Alice știa asta, dar scârba aia și-a respectat blestematele ei de principii etice. Carol fusese cea care descoperise că romanul fusese scris de un alt autor. Alice fusese vicleană, dar Carol o păcălise. I-a spus despre descoperirea ei abia după ce a luat legătura cu editorul.

Jigodia!

Desigur, Carol era o jigodie deșteaptă. Nu știa și n-avea cum să poată dovedi că Alice era implicată în moartea lui Vaughn, dar bănuia că era ceva necurat la mijloc. Inteligent. Dacă lui Carol i-ar fi dat prin cap să-i ceară explicații înainte să izbucnească scandalul, Alice ar fi găsit o cale s-o facă pe Carol să nu deschidă gura.

— M-ai dezamăgit crunt, a spus Carol. Am investit atâta încredere în tine... Și când te gândești că te-am

făcut asociat la agenția mea... Te aștepta o carieră strălucită, Alice, dar tu i-ai dat cu piciorul.

Carol a fost „drăguță" când i-a permis lui Alice să-și ia lucrurile și să părăsească agenția fără să facă scandal. Dar Alice avea de gând să-și facă o ieșire spectaculoasă.

Alice a închis dosarul și l-a așezat frumos în cutia lui Carol. Sosise momentul. A destupat sticla de whisky și a tras o gură zdravănă. Lichidul i-a ars gâtul, dar Alice s-a ținut tare. Avea nevoie de tot curajul pe care i-l dădea alcoolul odată ajuns în stomac. Când Alice a desfăcut pachetul cu lame de ras, ridicând una în fața ochilor cu degete tremurânde, a lovit-o iar inspirația. Ridicându-se cu greu de pe scaunul lui Carol, Alice a smuls o coală de hârtie din fax. Cu un marker gros, cu cerneală permanentă, Alice a scris: „Am făcut-o pentru Vaughn. L-am iubit și m-a iubit. Acum, vom fi împreună în Ceruri"

Să citească asta scorpia, când o să se împiedice de cadavrul meu mâine-dimineață, și-a spus Alice.

Alice a mai tras o dușcă din sticlă și s-a trântit în scaun. În birou era liniște și întuneric. Alice a zâmbit în sinea ei. Carol habar n-avea că Alice își făcuse un duplicat după cheie. Nimeni nu știa că era acolo, în toiul unei nopți de duminică. Ziua de mâine avea să-i aducă celebrei Carol Moore o adevărată surpriză de luni.

Ce ciudat, gândi Alice când își trecu lama pe ambele încheieturi, nici măcar n-a durut. Dar sângele era mai mult decât suficient ca să maculeze teatral biroul lui Carol. Alice s-a mirat cât de mult era. Și-a ridicat brațele și s-a învârtit cu scaunul, colorând în roșu aprins covorul lui Carol. Curând, foarte curând, Alice nu s-a mai putut mișca. Ochii i se închideau, iar gândurile îi rătăceau aiurea, răzlețite. Și-a amintit ceva vag, când începea să-și piardă cunoștința, și i-a venit să râdă.

Era ceva ce spusese cineva despre scris... că era atât de uşor... că nu trebuia decât să te aşezi la masă... şi să-ţi deschizi o venă. Atât, să-ţi deschizi o venă. Buzele lui Alice se curbară într-o tentativă de zâmbet. Oare cine spusese asta? Inteligent spus, gândi Alice în timp ce întunericul o învăluia. Foarte inteligent.

Era cea mai senină dimineaţă de luni din câte văzusem. Cerul făcea ape albastre, de la nuanţa profundă a safirului în vest la azurul tivit cu auriu din jurul soarelui care abia răsărea. Îndreptându-mă spre nord, pe Golden Gate, vedeam în faţă nuanţele de verde, roşu şi maroniu ale promontoriului. Podul se întindea peste apă, o dantelărie perfectă de linii şi arcuri de culoarea focului, splendid în lumina limpede a dimineţii.

Traficul pe pod era surprinzător de lejer pentru o dimineaţă de luni, aşa că n-aveam să întârzii. Mi-am zis că e un semn bun pentru ceea ce avea să urmeze. Voiam să ajung la birou înaintea tuturor, dar îmi era totuna dacă găseam pe cineva. Intenţionam să vorbesc cu Lucy între patru ochi, indiferent de condiţii.

Mi-am pipăit cu degetele scobitura de la baza gâtului, atingând îngeraşul de aur de pe lănţişor. Am zâmbit când i-am pipăit vârfurile aripioarelor cu degetul arătător.

„Ca să te apere de rele", mi-a spus Damiano când mi-a pus lănţişorul la gât. „Un înger pentru un înger."

Cu mai puţin de o oră înainte, când l-am lăsat la uşa apartamentului lui din Long Beach, m-a sărutat pe gât chiar deasupra medalionului.

— Ştiam eu că va fi perfect, a spus, atingând lănţişorul cu degetele. A fost făcut anume pentru tine.

— O să am nevoie de el azi, i-am spus, sărutându-i buzele moi şi calde, abia trezite din somn.

— Sigur nu vrei să vin cu tine? m-a întrebat, încruntându-se îngrijorat. Sunt gata în cinci minute. *Dai*, Angel, lasă-mă să vin cu tine!

— Nu e cazul, i-am spus. Mă descurc.

— O să mă suni? a întrebat.

— Da.

— Și o să ne vedem?

— Mai târziu, am spus. Ne vedem acolo, bine?

— *Sì*, a spus. O să vin devreme.

— Bine.

— Nu vreau să te pierd iar, a spus, strângându-mă cu putere de mână.

— Nici eu nu vreau să mă pierzi, am spus. Dar nu stau mult.

— Bine, a spus, lipindu-și obrazul de al meu într-un gest mai intim decât un sărut. Angel, a șoptit, *ti voglio bene*.

— Ce înseamnă asta? l-am întrebat. Sună frumos.

— Îți spun mai târziu, a zis și mi-a dat drumul la mână.

Mi-am atins iar îngerul păzitor, parcă împrumutând din puterea lui. Mi-l dăruise târziu, sâmbătă noaptea, când am stat pe pervazul bovindoului din livingul lui. Am băut vin dulce din pahare mici și am mâncat biscotti cu migdale, pe care le-a pregătit chiar el. Gustul dulce al fructelor îmi încleiase gura. A băgat mâna în buzunarul blugilor și a scos o cutiuță roșie. Înăuntru era îngerașul.

— L-am cumpărat din New York, a spus. După ce... Nu trebuia să te las acolo. A fost o greșeală.

— N-ai știut, i-am spus. N-aveai de unde să știi.

Elise avea dreptate în privința lui Damiano, deși sunt sigură că nu se aștepta să reapară atât de repede.

M-am dus direct acasă după ce am plecat de la ea. Am sunat-o pe mama și am vorbit cu ea aproape o oră.

Apoi, după cum m-a sfătuit Elise, am făcut o baie lungă și fierbinte. Am băgat CD-ul lui Damiano în combină, am dat sonorul la maximum și m-am cufundat până la gât în spumă, ținând paginile din *Manuscrisul anonim* deasupra marginii căzii, ca să nu se ude de tot. Nu mai știam de când nu mai făcusem o baie. De când lucram pentru Lucy, nu mi-am mai permis acest lux. Elise avea dreptate și referitor la *Manuscrisul anonim*. Acum, că știam cine scria cartea, Alice începea să aibă sens. În timp ce citeam ultimele capitole, mi-a fost clar cum aveam să schimb sfârșitul, nu doar cel al cărții, ci și cel poveștii mele.

După ce am ajuns la jumătatea celei de-a treia audiții a CD-ului, ca la un semn, m-a sunat Damiano.

— Angel, sunt Damiano. Te rog, nu închide!

— Oh, Dami...

Lacrimi de ușurare îmi împăienjeneau ochii.

— Te-am sunat de atâtea ori... Nu mi-ai răspuns. Nu știam unde ești.

— Am fost în New York, a spus. M-am întors azi după-amiază. Mi-a fost frică să te sun...

— Ai rămas... în New York, am spus.

Nu mai rezistam, mi se înmuiaseră genunchii, așa că m-am așezat pe marginea căzii, cu receptorul lipit de urechea udă.

— Mă bucur atât de mult să-ți aud vocea...

— Dar, Angel... *Non capisco*. Nu înțeleg.

— Lucy a spus că n-ai apărut la întâlnirea cu ea, am zis, rostind cuvintele pe nerăsuflate. A spus că n-ai sunat-o, că n-ai apărut. S-a întâmplat chiar după ce noi... și am crezut... dar acum știu... oh, Dami...

Am oftat adânc.

— A zis că n-am apărut?

Damiano părea contrariat.

— M-am întâlnit cu editorul meu la New York. *Porca misèria*, Angel, păcat că n-ai fost acolo, cu mine. Nu știam ce fac.

A pufnit scurt, nervos.

— A trebuit să mă duc singur, a spus, pentru că Luciana n-a venit. M-a sunat să-mi spună că trebuie să plece acasă mai devreme. Cică avea o urgență.

Mi-am lipit și mai mult receptorul de ureche, încercând parcă să-l trag pe Damiano lângă mine.

— Mi-am făcut griji pentru tine, a spus în cele din urmă. Erai atât de supărată...

— Îmi pare rău, i-am spus. Îmi pare rău pentru tot. Trebuie neapărat să-ți explic.

— *Sì*, a spus. Pot... Pot să vin la tine?

M-am uitat la patul nefăcut, la teancul de manuscrise și la cești murdare de pe masă. Nici măcar nu spălasem ibricul de la ultima cafea pe care i-o făcusem lui Malcolm.

— Nu, am spus. Vin eu la tine de data asta. Spune-mi unde ești!

Era târziu când am ajuns la apartamentul lui înconjurat de restaurante. Aerul mirosea a usturoi, a ploaie, a cafea espresso și sclipea de neoane. Strada era invadată de hărmălaia făcută de petrecăreți și de sunetul claxoanelor. Damiano mă aștepta în fața clădirii, sprijinit de perete, cu țigara în mână.

— Nu știam că fumezi, am spus în loc de salut.

M-am simțit stânjenită să-l văd în carne și oase după tot ce se întâmplase între noi. Nu știam de unde trebuia să începem sau la ce nivel de intimitate ajunsesem. Bănuiam că nici el nu știa.

— Din când în când, a spus, strivind țigara cu talpa. Când am emoții.

Când am ajuns sus, Damiano a turnat vin în pahare și am început să vorbim, timid la început, apoi mai calm

şi mai tandru. I-am povestit tot ce s-a întâmplat săptămâna trecută şi i-am spus tot ce trebuia să-i fi spus la New York. Damiano m-a întrerupt rar în timp ce povesteam, păstrându-şi gândurile şi sentimentele pentru când terminam. M-a atins abia când mi-a prins îngeraşul la gât. Vorbeam de ore în şir.

— E atât de târziu, e deja dimineaţă, am spus atunci, uitându-mă pe geam la fâşiile violete care începuseră să brăzdeze cerul.

— Ar trebui să dormi, a spus şi m-a dus în dormitor.

În mijlocul camerei trona un pat *king-size* pe care erau o cuvertură simplă, oliv şi două perne mari, cu feţe de aceeaşi culoare. Pe singura noptieră erau o veioză şi o farfuriuţă cu mărunţiş. Pe peretele din faţă, erau trei corpuri de bibliotecă până-n tavan, burduşite cu cărţi de toate dimensiunile şi formele, în engleză şi în italiană. Am vrut să le cercetez pe loc, să citesc fiecare titlu, dar oboseala mi-a înmuiat brusc genunchii.

Damiano m-a aşezat pe pat şi s-a aplecat să-mi scoată pantofii.

— *Vieni qua*, a spus, bătând cu palma în pernă. Întinde-te, Angelina.

M-am întins, iar el s-a aşezat lângă mine, m-a luat tandru în braţe, apropiindu-şi capul de al meu. Am adormit în câteva secunde. Când m-am trezit, fereastra era inundată de lumină, iar Damiano îmi zâmbea.

— Să-ţi pregătesc micul dejun? m-a întrebat.

— Nu, am spus. Hai să facem dragoste!

După aia, nici unul dintre noi n-a mai scos un cuvânt multă vreme.

Mult mai târziu, luam cina la lumina lumânării.

— Normal, o voi concedia, a spus Damiano. Nu?

— N-o poţi concedia, Damiano. Adică poţi, dar va fi întotdeauna agentul romanului *Parco Lambro*. Ea l-a vândut. E al ei.

— Ba nu, a spus. E cartea ta și a mea.

— Nu contează, i-am spus, acoperindu-i mâna cu a mea. Vei mai scrie și alte cărți. Nu are drepturi depline asupra ta. Sau a mea.

— Dar trebuie să fac ceva, a spus.

— Am un plan, Dami, i-am spus. Dar nu vreau să vorbim despre asta acum. Hai să... Sigur găsim lucruri mai bune de făcut până mâine dimineață, când plec.

— *È vero*, a încuviințat Damiano. Cred că găsim ceva.

Am oftat satisfăcută în timp ce mergeam pe Highway 101, către ieșirea spre San Rafael. Încă îi simțeam atingerea degetelor pe față, iar pielea mea păstra urmele parfumului lui. Nici el, nici eu nu prea dormiserăm în noaptea aia, dar mă simțeam înviorată, ca după un somn de opt ore. Privindu-mă în oglinda retrovizoare, am observat că aveam pielea proaspătă și strălucitoare, de parcă mi-aș fi petrecut o zi la spa. Dar și dragostea poate face asta, mi-am zis, întrebându-mă unde mai auzisem replica asta. Abia după un minut mi-am dat seama că o citisem în romanul lui Shelly Franklin.

Înaintând pe străzile splendidului San Rafael, am simțit bine cunoscutul tremurici în stomac pe care îl aveam de fiecare dată când mă apropiam de casa lui Lucy. De data asta însă, fiorul din stomac era legat de speranță, nu de frică.

Am oprit pe aleea lui Lucy și am văzut că-mi calculasem bine timpul. Am ajuns prima. Am stat o clipă să-mi fac curaj și să inspir adânc de câteva ori, apoi mi-am luat lucrurile și am intrat.

Biroul era răcoros și mai ordonat decât îl lăsasem vineri după-amiază. Era clar că Lucy își petrecuse ceva timp în weekend aranjând fiecare birou. Periodic, avea obiceiul să facă un pic de curățenie după ce terminam

programul, iar dimineaţa, când ne întorceam, ne găseam birourile complet rearanjate. Era un alt mod de a ne da de înţeles că tot ce cuprindea moşia ei, inclusiv angajaţii, era sub controlul ei şi-i aparţinea numai ei.

Mi-am amintit de prima zi petrecută la agenţie, o reminiscenţă viscerală a sentimentelor trăite în primele momente. Am simţit iar nehotărârea dacă să lupt sau să fug care m-a invadat în timp ce stăteam acolo, înconjurată de zbârnâitul telefoanelor, de voci şi de teroarea tăcută a cuvintelor scrise, bătute la maşină sau tipărite, care năvăleau toate peste mine. M-am simţit copleşită, ca Alice în Ţara Minunilor. Iar numele ăsta... Mi-am dat seama că fusesem mai aproape de adevăr atunci, în prima zi, decât în toată perioada scursă de atunci.

Am trecut pe lângă masa mea de lucru şi m-am îndreptat direct spre biroul lui Lucy. Uşa era deschisă, aşa că am rămas în prag, privind înăuntru. Nu era acolo, dar luminile erau aprinse şi pe biroul ei am văzut o cafea încă aburindă. În spatele biroului, uşa care dădea în aripa principală a casei era întredeschisă. M-am uitat la fâşia de lumină care ieşea prin crăpătură şi mi-am dat seama că Lucy nu lăsa niciodată uşa deschisă. M-am dus la biroul lui Lucy şi m-am aşezat. Avea să mă vadă în clipa în care ar fi intrat, dar nu înainte s-o văd eu.

N-a trebuit să aştept mult.

— Angel!

M-am aşteptat să tresară la vederea mea, aşa că am fost uşor dezamăgită când am văzut că, deşi am luat-o prin surprindere, prezenţa mea în biroul ei n-a speriat-o deloc.

— Mă bucur să te văd atât de devreme, a spus. Şi la biroul meu... Eşti foarte harnică. Colegii tăi sper că nu cred că vrei să te dai bine pe lângă şefa, nu?

— Hmmm, am răspuns.

Lucy s-a așezat pe scaunul din fața mea, cel pe care-l ocupam eu de obicei, și a întins mâna să-și ia cafeaua. A luat o gură. Am observat că nu-și făcuse timp să-și aranjeze părul în dimineața aia. Era dat peste cap și prins la ceafă, așa că avea o figură severă, ușor rigidă. Era îmbrăcată într-un costum mulat negru, genul ăla în mare vogă în studiourile de yoga, peste care aruncase un șal vaporos, alb, înnodat în zona decolteului. Purta o pereche de balerini argintii. În ansamblu, o ținută caraghioasă, mi-am zis. Stilul Lucy.

— Bănuiesc că voiai să verifici lista cu apelurile de azi, a spus, dacă te-ai așezat la biroul meu.

Mi-a aruncat o privire tăioasă, ușor curioasă.

— Vrei să discutăm?

— De fapt, am spus, vreau să vorbesc cu tine despre ce am citit în weekend.

— Oh?

Lucy s-a lăsat pe spătarul scaunului, zâmbind într-o doară. Nu-mi dădea seama ce voia să exprime cu el. Inima-mă bătea nebunește, iar gura mi se uscase. Am dus mâna la gât și mi-am trecut degetele peste îngeraș. Simțeam cum îmi transmite căldură și putere. Lucy a observat gestul și a spus:

— Interesant talisman, Angel. E nou?

— Da, am spus, cu o voce mai încrezătoare. Mi l-a dat un prieten care s-a întors din morți.

Ochii lui Lucy s-au îngustat, devenind două fante de smarald. Mă studia, așteptând să vadă ce mai spun.

— Am găsit o cărticică fascinantă în weekend, am spus. O adevărată comoară.

M-am întins să-mi iau geanta și am scos *Inimă înflăcărată*. I-am arătat-o.

— *Les jeux sont faits*, am spus. Tu ai scris *Manuscrisul anonim*.

Pe chipul lui Lucy se dădea o bătălie. Surpriză, jenă, uşurare şi bucurie, toate se amestecau în privirea ei. A deschis gura de câteva ori, dar se tot oprea, înghiţindu-şi cuvintele înainte să le rostească. Pentru prima oară de când o cunoşteam, avea limba legată. Ştiam că n-avea să dureze mult, pentru că, surpriză sau nu, Lucy era tot Lucy, aşa că am aşteptat în tăcere, savurând momentul, până când şi-a încrucişat braţele pe piept şi a spus:

— Mărturisesc că ţi-a luat ceva timp până să te prinzi, Angel.

— Adevărat, am spus. Am avut tot felul de indicii pe parcurs, dar nu le-am dat importanţă. Era mult mai uşor să cred că Malcolm a pus totul la cale, dar acum ştiu că i-am acordat mai multă încredere decât ar putea merita vreodată. La un moment dat, am crezut chiar că Anna a scris romanul, dacă-ţi vine să crezi.

Am tras aer în piept şi am continuat.

— Chestia cu tatuajul a fost de-a dreptul genială Lucy.

Instinctiv, mi-am dus mâna la piept.

— Cred că l-ai văzut pe-al meu în seara aia, la petrecerea ta. Doar dacă nu ţi-o fi spus Malcolm...

M-am cutremurat când groteştile imagini mi s-au derulat prin faţa ochilor minţii şi am continuat.

— Dar nu înţeleg. De ce eu? De ce Alice sunt eu, când e clar că eşti tu?

Lucy s-a uitat la mine cu o curiozitate atât de intensă, încât părea lubrică.

— Şi? a spus surescitată. Ai aflat?

— Dedicaţia pe care ai scris-o pe carte m-a lămurit, am spus, ridicând *Inimă înflăcărată*. „Pentru fiecare femeie în care respiră o Eden", am citit şi m-am uitat la Lucy lung şi intens.

— Alice suntem amândouă, Lucy. Ai avut nevoie de mine ca s-o descrii, iar eu am avut nevoie de tine ca să devin ea. Ba nu, să devin partea ei mai bună.

— Partea ei mai bună? a întrebat Lucy.

— Păi eu nu sunt scriitoare, am spus. Dacă stai și te gândești, asta o cam dă pe Alice peste cap, nu? Ăsta e marele ei defect.

— Semeni cu Alice mai mult decât crezi, a spus Lucy. Ai modelat-o după propria ta imagine.

— Nu sunt tu, Lucy, am ripostat.

Ochii lui Lucy sclipeau. Și-a lipit palmele de birou, ridicându-se în picioare.

— Iar eu nu sunt un înger, nu? Să-ți spun ceva, draga mea, nu poți ajunge unde sunt eu acum comportându-te ca un îngeraș nevinovat. Dacă vrei să ai succes, nu trebuie să te faci plăcut, ci temut. Dacă n-ai învățat asta până acum, n-o să înveți niciodată.

Lucy s-a aplecat deasupra mea, cu fața înnegurată.

— Toată discuția asta a fost edificatoare, a spus, dar trebuie să ne apucăm de treabă. Dacă nu cumva mai ai ceva de spus.

M-am ridicat și am înconjurat biroul, apropiindu-mă de ea.

— Nu mai lucrez pentru tine, Lucy.

— Serios?

Lucy nu părea deloc mirată. Era pregătită pentru asta.

— Ești atât de revoltată moral încât vrei să pleci? Ai de gând să dispari în ceață cu italianul tău – da, știu tot – și să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți din drepturile lui de autor?

— Nu chiar, am spus.

— Sunt foarte dezamăgită, Angel, dar oamenii mă dezamăgesc mai tot timpul.

A oftat teatral.

— Cum vrei, a spus. Îmi datorezi nişte bani, fireşte, după cum se specifică în contract. Vorbeşte cu Craig despre asta! Şi vreau banii imediat. În plus, n-ai voie să foloseşti în viitor nici unul dintre contractele încheiate la agenţia mea. Dacă te gândeşti că vei menţine relaţiile cu autorii sau cu editorii pe care i-ai cunoscut prin mine, te înşeli. Te voi da în judecată, Angel. Te voi ruina. În locul tău, m-aş gândi să-mi schimb meseria, pentru că-ţi va fi imposibil să mai lucrezi în industria cărţii.

Lucy a făcut o pauză, ca să lase cuvintele să-şi facă efectul.

— Dar, a spus, sunt o persoană mărinimoasă. Îţi dau voie să te mai gândeşti, Angel. Vrei să te răzgândeşti?

Lucy mi-a zâmbit larg. Spera să mă fac mică de teamă şi ruşine. Ba nu, se baza pe asta. Cu coada ochiului, am zărit două siluete în uşa biroului ei. Jackson şi Anna stăteau acolo încremeniţi, ascultând fiecare cuvânt.

— Nu, am spus, dar îţi dau eu voie să te mai gândeşti.

— Cum?

— *Manuscrisul anonim*, am spus. Am terminat-o. Mai e mult de lucru la ea, Lucy, dar pot s-o aduc unde trebuie. Poate fi vândută acum, dar ştim amândouă că n-ar avea succesul la care aspiri. Poate fi o carte excelentă, Lucy, dar nu fără ajutorul meu, iar tu ştii asta.

I-am ridicat în faţa ochilor *Inimă înflăcărată*.

— Desigur, poţi scrie oricând o continuare la cartea asta. Dar nu cred că asta vrei. N-am nevoie de autorii tăi, Lucy, sau vreo bucată din – am cuprins într-un gest cu mâna spaţiul alb al biroului ei – imperiul tău. Vreau doar ce-mi aparţine. Vreau să fiu liberă de contract şi să nu-mi stai în drum.

Am auzit un icnet scurt în uşa biroului ei.

— Zău?

Faţa lui Lucy s-a golit de sânge, dar vocea încă puternică îi tremura de furie.

— Şi de unde până unde crezi că voi face asta?

— Ai nevoie de mine, Lucy. Şi, ca să vezi că am bunăvoinţă, îl voi ajuta pe Karanuk să termine *Dezgheţ*.

— Să nu te-atingi de Karanuk!

— Nu vreau să-l ating, Lucy. Am spus că o să-l ajut... o să te ajut pe tine.

— Fără îndoială, trebuie să mă gândesc la asta, a spus Lucy.

— Trebuie să ştiu acum, am răspuns.

Lucy şi-a încleştat pumnii, strângând din dinţi. S-a dus spre biroul ei şi s-a prăbuşit în scaun, izbindu-se de masă şi deranjând colecţia de pixuri şi carneţele.

— Atunci, treci aici, Angel, ca să discutăm despre termenii acestui... ce acord o mai fi şi ăsta.

Un sunet firav, dar inconfundabil de bătaie din palme a răzbătut din prag. Lucy şi cu mine am întors capul în acelaşi timp, dar siluetele dispăruseră în biroul din faţă.

Lucy s-a întors spre mine, încruntată.

— Când ai devenit aşa, Angel? a întrebat. De unde atâta tupeu?

M-am îndreptat spre birou şi m-am oprit în faţa ei.

— Cum ţi-am mai spus, Lucy, am avut un profesor excelent.

EPILOG

BOOK NEWS WEEKLY
13–19 IUNIE

ULTIMA ORĂ

Contract fabulos pentru autorul romanului *Frig!*

Cea mai spectaculoasă noutate din industria cărții de săptămâna aceasta și, fără îndoială, din următoarele, e incredibila vânzare a noii cărți scrise de misteriosul Karanuk, autorul premiatului fenomen literar *Frig!*. Punând capăt avalanșei de speculații privitoare la următorul roman al lui Karanuk, editura Gordon Hart a anunțat că va publica *Dezgheț* la primăvară ca (nici o surpriză) titlu principal. Hart a câștigat „fascinanta continuare", după cum o descrie, cumpărând-o de la Lucy Fiamma, de multă vreme agentul literar al lui Karanuk, în urma unei licitații aprinse, la care au participat cel puțin zece editori. „Suntem mai mult decât încântați", a declarat Fiamma la sediul agenției ei din Marin County. „E întotdeauna dificil să scrii o continuare, dar Karanuk a avut o misiune extrem de grea după enormul succes repurtat de *Frig!*. Nu s-a

grăbit şi a scris o carte unică, fascinantă, pentru care a meritat aşteptarea." Fiamma are motive întemeiate să se bucure. Se aude că romanul s-a vândut pentru o sumă cu şapte cifre. „Suntem extrem de fericiţi să lucrăm cu Gordon Hart", a adăugat Fiamma, „şi suntem convinşi că HartHouse va face o treabă excelentă cu acest roman foarte important." Încă nu se ştie dacă misteriosul Karanuk îşi va face apariţia la promovarea cărţii sale după publicare, dar Fiamma nu exclude această posibilitate. „Suntem încă în discuţii", a declarat Fiamma. „Aşteptaţi-vă la ceva neaşteptat."

BOOK NEWS WEEKLY
11–17 IULIE

ULTIMA ORĂ

Un „înger" prinde aripi, odată cu apariţia primei cărţi a unei cititoare în stele:

Astrologa şi debutanta în ale literaturii Solange Martin a primit săptămâna asta veşti pe care nici măcar ea nu le putea prezice, şi anume că romanul ei, *Luna tămăduitoare*, a fost cumpărat de Natalie Weinstein, de la Weinstein Books şi Gabriel Press. Weinstein a cumpărat în exclusivitate drepturile de publicare a romanului pentru o sumă cu şase cifre. Weinstein spune că romanul e „un *Cod al lui Da Vinci* realist, cu tematică astrologică" şi consideră că autoarea e „o voce care are multe de spus în memorialistică". O veste şi mai spectaculoasă decât asta se referă la persoana cu care Weinstein a încheiat contractul: proaspătul agent literar Angel Robinson, fostă angajată a agenţiei Lucy Fiamma. „Are un fler extraordinar şi o intuiţie incredibilă în ceea ce

privește cărțile", a spus Weinstein despre Robinson. „Abia aștept să lucrez cu ea." Ar putea fi Robinson următoarea voce majoră în lumea agenților literari? Se pare că e pe drumul cel bun. Deși Robinson nu dă nume, Jackson Stark, asistentul ei, susține că agenția e luată cu asalt de texte și că au semnat de curând un contract cu cel puțin un autor „foarte mare".

BOOK NEWS WEEKLY
18–24 iulie

VÂNZĂRILE DE CARTE ALE SĂPTĂMÂNII

Blue Moon renaște din cenușă:

Când a închis anul trecut porțile bine-cunoscutei, dar adesea neprofitabilei ei librării Blue Moon, Elise Miller și-a propus „să se odihnească, să grădinărească și să uite de stresul uriaș din lumea vânzării de carte". Din fericire pentru clienții ei fideli și pentru autorii pe care i-a sprijinit, Miller n-a rezistat prea mult. Săptămâna asta, a anunțat că inaugurează cu mare fast Blue Moon 2, o librărie mai mică, dar cu o ofertă de carte mai bogată, în centrul Marin County, California. „Ne-am propus să vindem titluri cât mai variate, ca să-i atragem pe cititorii care caută ceva nou", a declarat Miller. „Am descoperit că majoritatea oamenilor vor să li se recomande și cărți care nu se află pe lista best-sellerurilor. Nu există substitut pentru comunicarea umană. Vrem să le oferim cititorilor un spațiu în care să nu le fie jenă să pună întrebări." Prima librărie Blue Moon era vizitată des de autorii autohtoni sau de cei aflați în turneu, iar Miller și-a propus să continue acest obicei și în noul spațiu. „Avem deja o listă lungă de

autori", a spus Anna Anderson, directorul de evenimente al librăriei. „Vom avea un an extraordinar." Anderson susţine că a încheiat contracte cu câţiva autori celebri, precum şi cu câţiva debutanţi strălucitori, printre care şi Damiano Vero, a cărui carte, *Parco Lambro*, se bucură deja de recenzii excelente. Anderson a adăugat că urmează să organizeze „un eveniment literar uriaş", dar a refuzat să dea detalii.

BOOK NEWS WEEKLY
15–21 AUGUST

ULTIMA ORĂ

Angel, fostă angajată a lui Fiamma, devine agentul agentului:

Numai în lumea agenţiilor literare se poate întâmpla aşa ceva. Prinzând aripi după prima ei mare vânzare, Angel Robinson, de la Agenţia Literară Robinson, a dat lovitura din nou săptămâna asta cu fabuloasa vânzare a romanului *Manuscrisul anonim*, roman al cărui autor e fosta ei şefă, Lucy Fiamma. Pentru şi mai mult suspans, personajele romanului sunt chiar o agentă literară şi asistenta ei, cu veleităţi scriitoriceşti. Cine a spus că industria cărţii e o lume închisă? Robinson a stârnit suficient entuziasm ca să-şi scurteze câteva vacanţe de vară pentru ceea ce numeşte „o licitaţie aprinsă". Drepturile de publicare au fost câştigate de Triad, iar editorul Jullianne Davis a încheiat personal contractul cu Robinson pentru o sumă nedezvăluită. „E o carte fabuloasă", a spus Robinson, „scrisă de o autoare talentată şi merituoasă, care cunoaşte foarte bine lumea cărţilor." Editura Triad şi-a propus să publice cartea la primăvară.

BOOK NEWS WEEKLY
14–20 noiembrie

ULTIMA ORĂ

Robinson adresează mulţumiri:

Ambiţioasa Angel Robinson a anunţat că a încheiat o vânzare majoră săptămâna asta, exact la timp pentru a face din Thanskgiving o sărbătoare cu adevărat veselă. Robinson a semnat cu un autor care îi e, la propriu, foarte apropiat. Cartea, vândută sub formă de proiect, se numeşte *Penumbră: Despre vrăjitoare, zeiţe şi alte femei cu puteri paranormale*, iar autoarea e Hillary Robinson, mama propriului ei agent. Gordon Hart a cumpărat cartea pentru HartHouse, în urma licitaţiei la care au mai participat două edituri. Cartea va fi redactată de Kate Small. *La mère* Robinson nu a putut fi contactată pentru a comenta, dar fiica ei ne-a spus: „Hillary ştie totul despre aceste grupuri, pe care le cunoaşte şi din experienţă directă. Va fi o carte fascinantă, cu o temă extrem de importantă, dar care va fi accesibilă tuturor categoriilor de cititori".

A vorbit ca o fiică iubitoare.

BOOK NEWS WEEKLY
13–19 MARTIE

VÂNZAREA DE CARTE A SĂPTĂMÂNII

O apariţie neaşteptată a făcut din Blue Moon 2 vedeta oraşului:

Patronilor librăriei Blue Moon 2 li s-a răsplătit loialitatea lunea trecută, când nimeni altul decât Karanuk,

autorul romanului *Frig!*, a citit câteva pagini din *Dezgheț*, noua sa carte care deja se bucură de un succes monstru, în fața unui grup de cititori norocoși. Întrucât Karanuk a refuzat să apară în public în trecut, a reușit să studieze rafturile cu cărți fără să fie recunoscut, până când Elise Miller, patroana librăriei, i-a anunțat prezența. Purtând o șapcă de baseball, blugi și un tricou cu emblema echipei Lakers, Karanuk s-a așezat pe scaunul de pe micul podium din capătul librăriei și a citit timp de treizeci de minute în fața unui public siderat. Vestea s-a răspândit cu viteza fulgerului. Karanuk, care nu mai citise în public niciodată până atunci, era la Blue Moon 2, așa că, până la ora două, librăria era arhiplină.

„Știam că vine", a declarat directorul de evenimente Anna Anderson, „dar, desigur, i-am respectat dorința de a nu furniza această informație presei. E un eveniment pe care-l trăiești o dată-n viață, așa că am vrut să-i îndeplinim dorința." Anderson a declarat că a comandat „sute" de exemplare din ambele cărți scrise de Karanuk, care însă s-au epuizat imediat.

Editura Hart House, cea care l-a publicat pe Karanuk, dezminte zvonurile potrivit cărora Karanuk va întreprinde un turneu de promovare a cărții *Dezgheț*. Așadar ce se ascunde în spatele apariției-surpriză a lui Karanuk? Și de ce a ales Blue Moon 2? Ambițiosul agent Angel Robinson, din San Francisco, ar putea avea o legătură cu asta.

După sesiunea de lectură, Karanuk i-a mulțumit lui Robinson pentru că „a dat startul dezghețului care mi-a adus echinocțiul de primăvară". Robinson, prietenă veche și colegă cu Miller, se afla în public alături de soțul ei, scriitorul Damiano Vero.

„Poate citi în inima unui scriitor", a spus Karanuk despre Robinson, „și poate descifra ce găsește acolo. Iar asta numai un înger poate să facă."

Mulţumiri

Pentru dragostea, încurajările, sprijinul şi răbdarea de care au dat dovadă, ţin să le mulţumesc din suflet: familiei mele, îndeosebi surorii mele, Maya, căreia îi sunt imens recunoscătoare pentru că e singura persoană care a citit tot ce-am scris până acum; lui G, lui Gabe şi lui Gabriel; lui Shaye Areheart (şi tuturor celor de la Shaye Areheart Books) pentru că mi-au primit cartea cu o asemenea căldură, agentului meu literar Linda Loewenthal pentru că a avut o infinită grijă de mine, nepreţuitei Sally Kim, redactorul meu, care a făcut atâtea minuni...